Bilinmeyen Yönleri ve Sırlarıyla

SON ÜÇ PEYGAMBER

ERGUN CANDAN

yayınları

SON ÜÇ PEYGAMBER

ERGUN CANDAN

SINIR ÖTESİ YAYINLARI®

SINIR ÖTESİYAYINLARI

SINIR ÖTESİ YAYINLARI®
REKLAM VE PRODÜKSİYON
HİZ. SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
Alemdar Mah. Çatalçeşme Sk. No: 23/1 D:4 Cağaloğlu - iSTANBUL
Tel: 0 (212) 511 81 80 Faks: 0 (212) 513 68 13
www.sinirotesi.com
e-mail: info@sinirotesi.com
• Dizgi Kapak Tasarım : SINIR ÖTESİ YAYINLARI
• Genel Yayın Yönetmeni : Ergun CANDAN
• Editör : Nilüfer DİNÇ
• Müdür : İ. Uğur ÖZTÜRK

SEVGİLİOKURLAR...

NisaN’98’de kurulan;

SINIR ÖTESi

Yayın hayatında emin adımlarla ilerliyor...

Yayınevimize göstermekte olduğunuz yakın ilgiye teşekkür ederiz...

SINIR ÖTESİYAYINLARI’nda özgün, sınır tanımayan, çok sesli, küresel bir anlayışla hazırlanan kitaplar bulacaksınız diyorduk... İşte onlardan birini daha sizlere sunuyoruz: SON ÜÇ PEYGAMBER...

Şimdiye kadar hiç bir yerde yayınlanmamış çok özel bilgilerin de ele alındığı bu kitap; aynı zamanda “Dinler Tarihi”nin önemli bir bölümüne ışık tutacak nitelikte hazırlanmıştır.

Kitabın bir diğer özelliği de, dinlerin gerçekte ne olup, ne olmadığını gözler önüne sermesidir... Dinlerin en temel kavramlarının bile yanlış anlaşıldığı bir dönemde, bu kitabın çıkartılması cesaret isteyen bir işti... Ancak birilerinin bunları anlatması gerekiyordu.

Kitapta ele alınan konular, tam 19 yıldır yayınlanabilecek bir ortamı bekleyen bilgilere dayanmaktadır. Ve yine bu bilgilerin içindeki özellikle bir kısım bölümler, gerçek anlamıyla büyük bir sır olarak saklanmış ve sadece çok kısıtlı sayıda kişilere aktarılmıştır. 2000’li yıllara girmek üzere olduğumuz şu günlerde, bu bilgilerin daha fazla saklanmasının bir gereğinin olmadığı düşüncesiyle, tamamına yakınını SINIR ÖTESİ okurlarıyla paylaşıyoruz...

Umarız zamanı gelmiştir...

İşık ve Sevgiyle...

TEŞEKKÜR

Kısa bir süredir yürüttüğümüz yayıncılık faaliyetlerimizi tüm gönülleriyle desteklediklerini belirterek, yanımızda yer aldıklarını katıldıkları çeşitli televizyon programlarında da ifade eden Harun Kolçak, Cenk Koray gibi çok sayıdaki yazar ve sanatçı dostlarımıza, göstermiş oldukları ilgiden dolayı teşekkür ediyoruz.

SINIR ÖTESİ YAYINLARI

SUNUŞ

Araştırmaya, düşünmeye, incelemeye ihtiyaç duyan ve basmakalıp bilgileri yeterli görmeyen okurlarımıza yeni bir boyut, yeni bir pencere daha açılıyor... Ve böylelikle bu açılan pencereden içeri sızmaya başlayacak güneşin ışıkları ile, insanlığı bilerek karanlıkta bırakmak isteyen "kasıtlı kampanyaya" karşı *"bilgisel bir direnişimizi"* daha, SINIR ÖTESİ YAYINLARI olarak ortaya koyuyoruz...

SINIR ÖTESİ YAYINLARI olarak ilk yayınlarımıza başladığımızda söylemiştik: "Sınır Ötesi'nde sınır tanımayan, özgün ve hiç bir yerde yayınlanmamış bilgiler bulacaksınız" diye... İşte sözümüzde duruyor ve bu zor meseleye de, hep birlikte el atıyoruz...

SINIR ÖTESİ YAYINLARI'ndan çıkarttığımız ilk kitabımız olan "GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ", bu alanda araştırma yapmak isteyen okurlarımıza bir başlangıç olması için hazırlanmış ve çok temel bilgileri kapsayan özet bir çalışmaydı. Şu anda elinizde bulunan "SON ÜÇ PEYGAMBER" isimli kitaptan daha iyi verim alabilmek için, mutlaka o ilk kitabımızda ele aldığımız temel bilgilere gereksinim duyacaksınız. Bu nedenle, "GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ" kitabını okumadan bu kitabı incelemeye başlamamanızı öneriyoruz... Aksi takdirde bazı kavramların yerli yerine oturttulmasında birtakım zorluklarla karşılaşılabilinir... Tabii bu uyarımız; *"Ezoterik bilgiler ve sembolizmin kökenleri"* ile ilgili daha önce hiç bir araştırma yapmamış olan okurlarımız içindir. Eğer başka kaynaklardan bu tür bir araştırma yapma imkanınız olduysa ve ezoterizm ile ilgili bilgilerinizi yeterli görüyorsanız, mesele yok... Devam edebilirsiniz... Ancak yine de bu kitabımızın, "GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ" adlı kitabımızın bir devamı niteliğinde hazırlanmış olduğunu belirtmekte yarar görüyoruz...

"GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ"kitabımızda ayrıntılarına girdiğimiz bazı temel konuları burada tekrar etmemek için, (G.S.Ö. Sy: ...) gibi parantezler içinde, bu kitabımızda birkaç cümleyle geçtiğimiz bir konunun ayrıntılarını, o kitabımızın içinde hangi sayfalarda bulabileceğinizi de belirttik. Parantez

içinde belirttiğimiz sayfa numaralarından, o konuyla ilgili ayrıntılı bilgiyi "GİZLİ SIRLAR ÖĞRETİSİ" adlı kitabımızdan edinebilirsiniz.

İlk kitabımızda, inisiyatik öğretilerin neler olduğunu; bir zamanlar kozmik bilgilerin nasıl ele alındığını çok kısa bir özet halinde sizlere aktarırken, tarihsel akış içinde Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed'in dönemlerinden ayrıntılarıyla bahsedememiştik... İşte şimdi bunu yapacağız. Ve tarihin o dönemlerini biraz daha ayrıntılarıyla ele almaya gayret edeceğiz...

BU BİLGİLERİN KAYNAĞI NEDİR?

Evet... Mutlaka birçoklarınız soracaksınızdır: *“İyi güzel de, bu bilgiler nereden edinilmiştir, kaynağı nedir?”* diye... En İyisi siz sormadan, biz bu konuda kısa bir açıklamada bulunalım:

SINIR ÖTESİ YAYINLARI’nda şu ana kadar ele alınan ve bundan sonra da alınacak olan tüm konular; Dinler, Felsefi Çalışmalar, Mitolojiler, Ezoterizm, Spiritüalizm, Parapsikoloji ve Ufoloji olmak üzere 7 temel araştırma sahasında elde edilen bilgilere dayanmaktadır. Dolayısıyla bu kitabın hazırlanışında da, bu 7 temel araştırma alanından yararlanılmış ve en son elde edilen bilgilerin ışığında sizlere sunulmuştur...

1– Dinler

Araştırma sahamızın en önemli bölümünü oluşturur. Sadece İslamiyet ve onun kutsal kitabı Kur'an-ı Kerim değil, dünya üzerindeki gelmiş geçmiş tüm dinler ve bu dinlerin inanç sistemleri karşılaştırmalı olarak araştırılmaktadır. Özellikle dinlerin görünen değil, görünmeyen gizli tarafları, ezoterik bilgiler ışığında değerlendirilmektedir. Böylelikle dinlerin içindeki; gizlenmIŞ, bohçalanmış ve sadece belirli kişilere aktarılan sırlar gün ışığına çıkartılır.

2– Felsefi Çalışmalar ve Filozoflar

Birçok filozofun bir zamanlar Mısır'daki *"Gizli Sırlar Öğretisi"*nden geçirildiği gerçeğinden hareketle, tüm filozofların dünya, evren ve varoluşla ilgili yaklaşımları felsefeler ile ilgili çalışmalarımızın önemli bir bölümünü oluşturur.

3– Mitolojiler

“Gizli Sırlar Öğretisi” içindeki inisiyatik bilgilerin sembollere büründürülerek, hikayeleştirdiği mitolojiler; eğer doğru değerlendirilirse çok önemli bilgiler içerdiği görülebilir. Tüm dünya mitolojilerinin, dinsel inanç motifleriyle birlikte karşılaştırılmalı bir şekilde incelenmesi, yaptığımız araştırmalarımızın üçüncü bölümünü oluşturur.

4– Ezoterizm

Ezoterizm ile kastedilen gizli öğreticiliktir... Yani herkese açıklanmayan ve bir zamanlar sadece belirli kişilere, belirli yöntem ve metotlarla aktarılan sırlardır. Tüm tasavvufi çalışmaların özü ezoterik bilgilere dayanır. Ve bu sırlar bir bilenin, bir diğerine bunları aktarması suretiyle, birbirine eklenen zincirler gibi kuşaktan kuşağa aktarılarak günümüze kadar gelmiştir. Ezoterik bilgilerin en önemli yararlarından biri, özellikle dinlerin içindeki sembolik bilgilerin çözümlenebilmesinde oynadığı roldür. Bunlar *"kozmik kökenli bilgiler"* olup, kökeni Mu ve Atlantis Uygarlıkları'na kadar uzanır...

Günümüzde artık bu bilgiler, birçok kitaplara konu olmuş ve insanlara açıklanmaya başlanmıştır. Yurtdışında yayınlanan bu kitapların ne yazık ki sadece çok küçük bir kısmı yurdumuzda yayınlanabilmiştir.

Hemen belirtelim ki, ezoterik bilgiler olmadan dinlerin içindeki sembolik bilgiler çözümlenemezler. Dinler hakkında yeterli bir anlayışa ulaşılamamasının en büyük nedeni ezoterik bilgilerin bilinmemesidir.

5– Spiritüalizm

Ruhsal bedensiz varılıklarla kurulan medyomsal irtibatların sonucunda elde edilen bilgi sisteminin, uluslararası ismidir. Ruhçuluk olarak da isimlendirilir. Çok zor bir çalışmadır. Zorluğu, her zaman *“yüksek seviyeli bedensiz varlıklarla”* irtibatların kurulamamasıdır. Aynı zamanda tehlikeli yönleri de vardır. Geri seviyeli bedensiz varlıkların etkilerinden kurtulmak ve onların *“parazit tesirlerinden”* sıyrılarak, her zaman ileri seviyeli celselerin yapılabilmesi mümkün olamamaktadır. Zaten yurdumuzdaki çeşitli ruhçu grupların birbirleriyle çelişen bilgiler vermesi de bu yüzdendir.

Yurtiçi ve yurtdışı kaynaklı, medyomsal çalışmalarla elde edilmiş olan binlerce celse, tam 19 yıldır titiz bir çalışmayla tarafımızdan incelenmiş olup, yine titiz bir ayıklamayla bunlar tasnif edilmiştir. İçlerindeki gerçekler alınmış, gerçek olmayanlar bir kenara bırakılmıştır. Böylelikle ruhsal çalışmalarda elde edilen bilgiler de araştırmalarımızda önemli bir kritere ve değere sahip olabilmiştir. Bu değerlendirme yapılırken özellikle uluslararası gerçekliği birçok araştırmacı ve bilimadamınca kesinleşmiş bazı normlara, kriterlere ve prensiplere azami önem gösterilmiş ve her söylenilen söze asla inanılmamıştır. Özellikle de ruhsal kaynaklardan alınan bilgilerin hangisinin ezoterik bilgilere uyduğu hangisinin uymadığı da kontrol edilmiştir.

Yukarıda belirtilen standartlara uyularak yapılmış olan medyomsal çalışmaların, bazı bilgilerin edinilmesinde çok büyük rolü vardır.

6– Parapsikoloji

Çalışmalarımızın en önemli bölümünü oluşturur... İnsan varlığının sırları, açıklanamayan esrarengiz olaylar ve bilinmeyenler kategorisine giren konulara bilimsel açıklamalar, “Parapsikoloji Bilimi”nce yapılabilmektedir. 1952 yılından bu güne kadar yurtdışındaki hemen hemen tüm ülkelerin üniversitelerinde bilimadamlarınca araştırılan bu konu, maalesef yurdumuzda, klasik ve tutucu - bağnaz sözde bilimadamlarınca ele alınmamaktadır.

Ancak “Sınır Ötesi Ekibi” olarak, Parapsikoloji Bilimi’nce yurtdışındaki 200’ü aşkı parapsikoloji merkeziyle uzun yıllardır kurduğumuz bilgi alış verişi ile bu alanda önemli bilgilerin bir araya getirilmesi sağlanmıştır. Bu bilgilerin bir kısmını, kitaplarımız vasıtasıyla okuyucularımızla paylaşmakla birlikte; ileride internet kanalıyla da, bunları yurdumuzdaki tüm araştırmacıların hizmetine sunacağız.

7– Ufoloji

Evrensel uygarlıkların evrensel bilgileri ve bu alanda dünya üzerinde yürütülen tüm bilimsel çalışmalar da tarafımızdan yakından takip edilmekte ve değerlendirilmektedir. Böylelikle elimizdeki bilgi kaynaklarının belli bir bölümünün de, Ufolojik araştırmalardan oluştuğunu söyleyebiliriz.

Söz konusu araştırmalarımız, 1980 yılından itibaren sürdürülmekte olup, halen devam etmektedir...

SINIR ÖTESİ Hakkında...

Evet... Sınır Ötesi hakkında da birkaç söz söyledikten sonra konularımızı ele almaya başlamak istiyoruz...

SINIR ÖTESi'nin kurulduğu 1 NİSAN 1998 tarihinden itibaren bize en çok sorulan soruların başında "siz kimsiniz?" sorusu gelmektedir... En çok merak edilen bir diğer soru da her hangi bir derneğimizin olup olmadığıydı...

Öncelikle hemen şunu belirtmek istiyorum: SINIR ÖTESİ Araştırma Ekibi'nin hiç bir dernek, kurum, kuruluş, siyasi parti ya da vakıfla ilgisi ve irtibatı yoktur... SINIR ÖTESİ bağımsız bir araştırma merkezidir. Her geçen gün aramıza katılan yeni yazar kadromuzla daha da güçlenerek sizler için çeşitli kitaplar hazırlamaya devam etmekteyiz. Kısa sürede SINIR ÖTESİ'ne desteklerini vermeye başlayan; çok sayıda sanatçı, bilimadamı ve araştırmacı yazarlarımızla belli bir süre sonra çeşitli paneller de gerçekleştirmeye başlayacağız. Böylelikle SINIR ÖTESİ okurlarıyla buluşabilecek... Ancak bu çalışmalarımız hiç bir zaman bir dernek ya da grupsal bir çalışmaya dönüşmeyecektir.

Çünkü önümüzdeki yeni dönem, sürülerden ayrılan koyunların, insanlaşma çabasına şahit olunacağı bir dönem olacaktır... Her birey kendi çabası ve isteğiyle ve hepsinden de önemlisi, kendi özgür iradesiyle bilgilenecek ve ayakları üzerinde durmayı başaracaktır... Bir sürüye dahil olarak onlar nereye giderse, o da oraya gitmeyecektir. Hiç bir sürüye dahil olmadan, büyük insanlık ailesinin bir ferdi olacaktır...Kısacası herkes bunu kendi başına yapmak zorundadır...

Ezoterik kökenli bilgiler bunu bir cümleyle açıklarlar:

"Kitlesel inisiyasyon devri bitmiştir... Artık bireysel inisiyasyon başlayacaktır..."

İşte bu anlayışla yola çıkan bir yayınevidir SINIR ÖTESİ...

Biraz da, hem bu kitabın yazarı hem de SINIR ÖTESİ YAYINLARI'nın Genel Yayın Yönetmeni olarak kendimle ilgili birkaç açıklamada bulunmak

istiyorum, çünkü bu konuda da çok fazla telefon alıyoruz...

1960 yılında Dr. Bedri Ruhselman'ın kurmuş olduğu *"Türkiye Metapsişik Tetkikler ve ilmi Araştırmalar Derneği"*nde Yönetim Kurulu üyeliğinde, 1980 - 1993 yılları arasında *"Eğitim Sorumlusu"* olarak çalışmalarda bulundum. Bu yıllar arasında dernek bünyesinde çok geniş metapsişik, parapsikolojik, ezoterik ve ufolojik çalışmalar gerçekleştirildi. Ayrıca çeşitli medyomlarla yapılan ruhsal bilgi celselerinde çok önemli bilgiler elde edildi. Ancak ne yazık ki, 1990'lı yılların başlarından itibaren, yapılan medyomsal celselerde bir takım bozulmalar başladı. Bu bozulmalar dernek üyelerince derhal farkedildi. Ancak o zamanlar derneğin başkanlığını yürüten ve celselerde bazen operatörlük, bazen de medyomluk yapan Ergün Arıkdal, kurulan medyomsal irtibatların yavaş yavaş kalitesindeki düşüklüğü farkedemedi. Bir süre sonra tamamiyle obsesif bir hale dönüşen celseler, dernekte sağlıklı çalışmalar yapılmasına engel oldu. 1993 yılında da, dernekten aralarında benim de bulunduğum birçok yönetim kurul üyeleri ve derneğin diğer üyeleri; baş gösteren bu tür olumsuzluklardan dolayı istifa ettiler. Söz konusu dernek, üyelerinin neredeyse tamamına yakınının ayrılmasıyla birlikte çalışmalarına son verdi... Ergün Arıkdal ve çevresinde kalan birkaç kişi bu gelişmelerden sonra amaçlarından tamamen sapan bir istikamete girdi... 1994 yılında birkaç kişiyle kısa adı BİLYAY olan bir vakıf kurdular... Ne ilginçtir ki, kendi üyelerini bir arada tutamayan bu vakıf üyeleri, amaçlarını aşan bir açıklamada bulunarak; *"Dünyayı kurtaracak bilgilerin kendileri kanalıyla yayınlanacağını"* ileri sürdüler. Bu amacını aşan büyük bir iddiaydı... Mütevazi bir şekilde 1960 yılında Metapsişik ve Parapsikolojik çalışmalar gerçekleştirmek için kurulan dernek kapatılmış, bunun yerine bir Vakıf kurulmuş ve Dünyayı kurtarmaya soyunulmuştu. (BİLYAY Vakfı'nın açık adı: "Dünyayı Birleştirecek Bilgiyi Yayma Vakfı"dır.)

Bu gelişmeler, güzel bir çalışma grubun bilinçsiz ellerde nasıl giderek bir *"tarikata"* dönüştüğünü gözler önüne sermesi bakımından gerçekten düşündürücü... Düşündürücü olduğu kadar bir o kadar da ibret verici...

Türkiye'de *"Metapsişik"* ve *"Ezoterik"* çalışmaların temelini atan ve bu alanda çok önemli bir isim olan Dr. Bedri RUHSELMAN, belki de ileride

yaşanacak bu tatsız gelişmeleri daha o yıllarda görmüş olacak ki, kendi kurduğu dernekten daha sonra bizzat kendisi de istifa etmişti...

Kendilerini Dünya'yı kurtaracak bir merkez olarak gören bu zihniyet, şimdiye kadar yayınlanmamış bir takım bilgilerin bizim kanalımızdan insanlığa açıklanmasını da, ne yazık ki içlerine sindirememişlerdir. Hatta şunu da açıkça söylemek zorundayım ki, SINIR ÖTESİ'nin yayınları karşısında büyük bir kıskançlığa düşmüşlerdir. Bu tutumlarının son derece üzüntü verici olduğunu söylemek durumundayım.

19 yıllık araştırmalarımızdan elde edilen sonuçlar, geniş halk kitlelerine ilk kez 21 Aralık 1993 tarihinde Milliyet Gazetesi'nin radyosu olan *"Radyo Klüp"*te (Daha sonra adı Radyo D olarak değişmiştir) hazırlayıp sunduğum SINIR ÖTESİ adlı bir programla kamuoyuna açıklanmaya başlanmıştır. Daha sonra çeşitli gazetelerde süreli makaleler yine tarafımızdan hazırlanarak yayınlandı. Türkiye'de ilk kez Parapsikoloji ve Ufoloji konularında Posta Gazetesi bünyesinde *"GİZEMLER DÜNYASI"* adında 4 sayfalık bir gazete eki yine SINIR ÖTESİAraştırma Ekibi'nce hazırlandı.

KANAL D'de yayınlanan SINIR ÖTESİ Programı'nın konuları da yine tarafımızdan hazırlanmıştır. Ancak ne yazık ki, programın yapımcılığını üstlenen prodüksiyon şirketi korku unsurunu yetersiz görsel efektlerle süsleyerek gündeme getirdiği için, program bizim düşüncemizdeki asıl formatından uzaklaşmıştır. Elimizdeki bilgi ve belgeleri en sağlıklı olarak ancak kendi yayın merkezimizi kurarak kamuoyuna aktarabileceğimizin mümkün olacağını farkettikten sonra, 1993'de başlattığımız medya ile olan ilişkimizi belli bir süre sonra kesmek zorunda kaldık...

Böylelikle NİSan 1998 yılında kurduğumuz "SINIR ÖTESİYAYINLARI" ile elimizdeki tüm bilgileri sizlerle paylaşmaya başladık... "SINIR ÖTESİ YAYINLARI"nın varoluş hikayesi işte böyle bir geçmişe dayanır...

DEĞİŞEN DÜNYAMIZ

Değişen dünyamızda geride kalan yıllarla birlikte birçok şeyler de artık gerilerde kalmış durumdadır. Değişen dünyada artık anlayışlar da, bilimsel yaklaşımlar da büyük bir hızla değişim göstermektedir. Fakat çok üzücüdür ki, bu gelişmeleri görmemezlikten gelmeyi ısrarla sürdüren bilimadamlarımız hala vardır... Durum böyle olunca da ister istemez akıllara bir soru takılıp kalıyor:

“ Bu umursamazlık bir takım çevrelerin işine yarıyor olmasın?...”

Başlatmış olduğumuz araştırmaların tek sebebi; dünya çapında meydana gelmekte olan değişimleri geniş kitlelere duyurabilmektir.

2000’li yıllara yaklaştığımız şu günlerde her şeyden önce geçmişin ve içinde yaşamakta olduğumuz günün tahlilini yerli yerinde yapıp; bu tahlilin sonunda geleceğe umutla bakabilme şansını oluşturabilmemiz her zaman için mümkündür... Ancak şurası da bir gerçek ki, ne eğitim sistemimiz, ne siyasi, ne de ekonomik yapılanmamız buna çok fazla imkan vermemektedir. Nedense insanlarımızın bilgilenmesi ve bilinçlenmesi üzerinde titizlikle durulmamakta ve hatta bunun bir lüks olduğu düşünülmektedir, o malum çevrelerce...

OKUMA – YAZMA BİLMEK YETERLİDEĞİLDİR...

OKUMAK GEREKİR...

Okuma - Yazma bilmekle değil, okuma - yazma öğrendikten sonra okuyarak ve yazarak kültür seviyemizi ve buna bağlı olarak anlayış düzeyimizi yükseltebilmemizin mümkün olduğu günümüzde, acaba nüfusumuzun % kaçı gerçekten okumaya gerekli zamanı ayırabiliyor?...

...Ve yine söyler misiniz nüfusumuzun %98'inin müslüman olduğu iddia edilen ülkemizde, nüfusumuzun % kaçı inanmış olduğu kutsal kitabı hiç değilse bir kez dahi olsa baştan sona TÜRKÇE olarak okuyabilmiştir?...

...Ve yine nüfusumuzun % kaçı inanmış olduğu dini, geniş bir şekilde araştırmıştır? Peki nüfusumuzun % kaçı dünya üzerinde gelmiş geçmiş dinsel inanç sistemlerini ve bu sistemlerin içindeki bilgileri karşılaştırmalı olarak inceleme imkanı bulabilmiştir?... Bu konuda ülke çapında yapılmış olan bir anket yok. Ama aslında ankete gerek de yok... Çevremize şöyle bir göz atmak bile, bize yeterli doneleri vermeye yetecektir... Üzülerek söylemek zorundayız ki, yurdumuzda "Din" kulaktan dolma bilgilerle öğrenilmektedir. Hatta bir adım daha ileri atarak, "İmam Hatip Okulları"nda bile gerçek din, öğrencilere öğretilmediğini söyleyebiliriz.

Bu mesele önemli, bunu biraz açalım...

DİN NEDİR?

Yeryüzünde mevcut olan dini öğretilerin tamamına yakınını hem dünyasal, hem de kozmik kökenleri vardır. Dünyasal kökeni “Tufan Öncesi Uygarlıklar”dan olan “Mu” ve Atlantis Uygarlıkları”nın kültürlerine dayanır. Buna en çarpıcı örnek “Eski Mısır Dini”dir... Ne yazık ki konunun bu bölümü en fazla göz ardı edilen meselelerin başında yer alır.

Dinler’in bir diğer bölümü ise “Kozmik Kültürler”e aittir. Ancak konunun bu bölümü de yeterince açık bir şekilde halka açıklanmamıştır. Peki ama dinlerin bu iki temel kökeni bile halkımıza açıklanmamışsa hangi yönü açıklanmıştır?...

Bu konularda daha önce hiç bir araştırma yapmayanlara belki biraz abartılı büyük bir iddia gibi gelebilir ama SINIR ÖTESİYayınları olarak şunu açıkça söylemek zorundayız:

“Dinler hakkında halkın geneline gerçekçi hemen hemen hiç bir açıklama yapılmamıştır...”

Dinler hakkında geneleksel önyargıların ötelerine taşan açıklamalar, sadece Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk ve Prof. Dr. Süleyman Ateş gibi birkaç değerli ilahiyatçı - Bilimadamımızla kısıtlı kalmıştır... Bunun ötesinde camilere giden halkımıza camideki imamın verdiği vaazlar, “İmam Hatip Okulları”nda kendisine öğretilen kısıtlı ve yetersiz bilgilerle sınırlı kalmıştır.

Çeşitli cemaat ve tarikatların yönetiminde bulunan Kur’an Kursları ise ayrı bir muamma... Makamına uygun Arapça Kur’an okumanın öğretilmesi, ibadetin kuralları, imanın şartları ve bolca da şeriat propogandası... Buna karşılık Tasavvufla ilgili en küçük bir ders bile bulamazsınız... Oysa ki “tasavvuf”, dinin temel kavramlarının gerçekçi bir şekilde anlaşılabilmesi için olmazsa olmaz nitelikte bir çalışma ve araştırma alanıdır. Ne yazık ki üzülerek söylüyorum; Batıni (ezoterik) bir öğrenim sistemi olduğu için ve dinlerin gerçekleri bu çalışmanın içinde gizli olduğundan dolayı, özellikle insanlarımızı dini konularda bilgisiz bırakmak isteyen çevrelerce, tasavvuf kasıtlı olarak unutturulmuştur... Böylelikle daha yolun başında dinlerin

“Tufan Öncesi Kültürler” ve “Dünya Dışı Kökenleri” ile ilgili hiç bir bilgi söz konusu merkezlerde insanlara aktarılamamıştır.

GAZETELER, DERGİLER, RADYO ve

TELEVİZYONLAR...

Nedense insanlarımızın bilinçlenmesi ve bilgilenmesi üzerinde çok fazla durulmamaktadır demiştik. Evet... Bu konuda ülkemiz insanına karşı bir çok sorumlulukları ve görevleri olması gereken Medya da, maalesef bu alandaki umursamaz tutumlarını büyük bir ısrarla sürdürmeye devam ediyor.

Özel Radyo ve Televizyonlar'ın çok sesliliğin ve katılımcı demokrasinin bir sonucu olarak ortaya çıkmış olmaları ne kadar sevindiriciyse, bu medyanın *"İzlenme oranları"* kaygısıyla insanlarımıza hiç bir şey kazandırmayan programlarla yayınlarını sürdürmeleri de, o denli üzüntü verici... *"Dinleyici ve izleyici bunu istiyor!"* düşüncesine biz katılmıyor ve SINIR ÖTESi'nden soruyoruz: *"Farklı bir şey denediniz de ret mi edildiniz?.."* Televizyonların bir zamanlar en fazla izlenen programlarının belgeseller olduğu ne çabuk unutuldu... Şu anda kanallarımızda kaç tane belgesel kaldı?.. Ama öyle ya belgesellere niçin masraf edilsin ki!.. Bedavaya N'ayır - N'olamazlı Cüneyt'in bizi çıldırtan filmleri dururken...

Söyler misiniz sayın medya patronları:

İnsanlara bir şeyler verebilmenin ve insanlarla bir şeyler paylaşabilmiş olmanın huzuru içinde misiniz!?...

O her zamanki haber yorumlarınızla... O her zamanki arabesk anlayış ve müziklerinizle insanlara neler verebildiğinizi düşünüyorsunuz, iç sıkıntısı ve karamsarlıktan başka?...

Yarışma programlarınızla her gün birkaç kişiye ev ya da araba kazandırmak mıdır yayıncılık?... Yoksa herkezi tabak çanak sahibi yaparak, bisikletlere bindirmek midir gazetecilik?... Kusura bakmayın ama dost acı söyler: Bu halinizle gazetecilere değil daha çok işportacılara benziyorsunuz...

Radyolar, Televizyonlar ve Gazeteler... Bunların sahipleri ve çalışanları... Beyler, Bayanlar; bir dakikacık şöyle bir lütfen durun ve arkanıza yaslanın... Yıllardır sizin aranızda çalışan biri olarak ve tüm SINIR ÖTESİ

Ailesi adına söylüyorum: Bu işte bir yanlışlık olduğunu sizler de göreceksiniz...

BAŞLIYORUZ... SIRLAR TARİHİ’NE GİRİŞ...

Konularımıza geçmeden önce hemen belirtelim ki, bu kitapta ele alınan bilgilerin doğruluğuna ya da yanlışlığına siz karar vereceksiniz... Bunlar doğrudur bunlara inanın demiyoruz... Söylemek istediğimiz şey: Bu tür bilgilerin de bulunduğundan ibarettir...

Tüm büyük dinlerin bir *“bilinen”*, bir de *“bilinmeyen”* tarihi vardır. Bu ayrımı eskiler “zahiri” ve “batıni” olarak isimlendirmişlerdir. Biri herkesin bildiği tarihtir... Diğeri ise gizli tarihtir.

Dinler tarihine “İnisiyatik - Ezoterik” bilgiler ışığında bakabilen bir kişi, kendisini birden bir şaşkınlığın ve bir hayranlığın içine gömülmüş halde buluverir. O anda tanık oluğu öğretinin; daha önce havralarda, kiliselerde ve camilerde dinsel otoritelerce kendisine telkin edilen temellere hiç de uymadığını farkeder... Bu tarih; sadece dinlerin bilinmeyen ve görünmeyen batıni yönlerini değil, aynı zamanda insanın gizli kalmış yanlarını da bünyesinde saklamaktadır...

Günümüzde klasik psikoloji ve psikiyatrinin bir türlü içinden çıkamadığı ve çıkamadığı için de yok saymaya çalıştığı; insanın beş duyusunun haricinde sergilediği olağanüstü olaylar, bir zamanlar *“kadim mabetlerde”* hüküm sürmüş olan “sırlar bilimi”nce çok iyi bilinmekte ve tanınmaktaydı. Çünkü bu konunun prensip ve anahtarlarına sahipti. Günümüz klasik psikiyatrisi ise bu alanda el yordamıyla yürümeye çalışmakta ve karşılaştığı sıradışı olaylar karşısında, ne yapacağını bilemez bir hale gelmiştir. Görünmeyen alemin mevcudiyetini ve insanın beş duyu ile kısıtlı sadece fiziksel bir yapıdan mevcut olmadığını ispatlayan olaylar karşısında, klasik psikiyatri de kendisini yeniden ele almak ve ruhu tanımadan, ruhun tedavi edilemeyeceği gerçeğini içlerine sindirmeleri gerekmektedir. Bu gerçeği yıllarca önce farkeden yurtdışındaki birçok psikolog ve psikiyatrist, bir zamanlar kadim mabetlerde hüküm süren sırlar bilimini, günümüz insanının anlayışına uyarlayacak bir dizi parapsikolojik çalışmalara girişmişlerdir. Böylelikle parapsikolojinin bilimsel disiplini içinde kadim mabetlerin içinde varlığını sürdüren “sırlar bilimi” çok daha anlaşılır bir hale gelebilmiştir. Ne yazık ki aynı çaba ve çalışmayı yurdumuzdaki psikiyatristlerin birçoğunda göremiyoruz.

Görünmeyen alemin kapıları geçmişte olduğu gibi günümüzde de açıktır. Bu kapıdan içeri bakabilmenin yolları bulunduğu takdirde, o kapının ardındaki gerçeklere ulaşabilmek her zaman için mümkündür. Dinlerin gizli kalmış bilinmeyen yönleri ve insan varlığının derin sırları, işte o kapının ardında bizleri beklemektedir...

Bütün bu gerçekleri bulup ortaya çıkartmak zor gibi görünse de, durum aslında hiç de öyle değildir. Bir kez ipin ucu yakalandıktan sonra ezoterik tarihin gizli kalmış yönleri, ışıl ışıl parlaklığı ve eşsiz ahengiyle gözlerimizin önüne seriliverir...

Bir zamanlar açıkça bilinen ancak zamanla unutulmaya başlanan dinlerin *"batıni"* yani ezoterik gizli yönü, halk tarafından günümüzde bilinmediği için dinlerin gerçek mahiyeti bir türlü yerli yerine oturtulamamaktadır.

Şu anda lütfen bir an için durun ve her akşam izlediğiniz televizyonlardaki o haberleri bir düşününüz... Merve hanım başını açsın mı kapasın mı?... Meclise kapalı mı girsin, yoksa sadece Genel Kurul salonuna açık, diğer koridorlara kapalı mı girsin?... Yoksa peruk mu taksın?... Peki ya Üniversitelerimizdeki zavallı genç kızlarımız!... Vah, vah... Onlar ne yapsın? Vallahi yazık... Billahi yazık... Evet çok yazık... Çok... Çok... Ama çok yazık oluyor...

Şeriatın bir simgesi olarak karşımıza çıkarttığınız ve sözümona "özgürlük" ve "İnsan hakları" adına savunmaya çalıştığınız türbanından başka bu insanlara anlatacağınız hiç bir şey yok mu?... İslam Dini'nin hep şekilsel yanlarıyla uğraşacağınıza birazcık onun "ezoterik - batıni" tarafıyla uğraşabilseydiniz, inanın çok şeyler bulup ortaya çıkartabilirdiniz ama sizlerin böyle bir amacınızın olmadığı ortada... Hiç bir dinin şekilsel tarafıyla gerçeğe ulaşılamamıştır... Şekilsel tarafına bağımlı kalanlar, dinlerdeki kozmik bilgileri hiç bir zaman farkedememişler, hatta kozmik sırları farkedenleri kafirlikle suçlamaktan bile kendilerini alamamışlardır...

Dini ritüelleri, ayinleri ve çeşitli merasimleri tatbik etmekle de insan gerçeğe ulaşamaz... Arapça okunan dualar, kesilen kurbanlar ve ibadetler için de durum aynıdır... Ancak bunların anlaşılabilmesi için, ezoterik yani batıni çalışmaların çok iyi incelenmesi şarttır... Fakat böyle bir çalışma geniş halk kitlelerince zaten yapılmadığı gibi, böyle bir araştırma için

insanlar yüreklendirilmiyor da... Varsa yoksa şekilsel bir takım tartışmalar... Yok ibadet Türkçe mi yapılsın, Arapça mı yapılsın... İşte bunlarla uğraşıldığı müddetçe, gerçeğe ulaşabilmek hiç bir şekilde mümkün olamayacaktır... Olsaydı olurdu zaten...

Geleceğe daha kolay uyum sağlayabilmek ve ortaya çıkacak yeni bilgileri daha kolay anlayabilmek için, geçmişi iyi tahlil etmek gerekir. Bunun için de, tarihi mümkün olduğunca iyi incelemek şarttır. Ama o herkesce bilinen tarihi değil... Bilinmeyen gizli tarihi...

Elinizde tutuğunuz bu kitapta ele almaya çalışacağımız tarih, işte bu “gizli sırlar tarihidir...”

Dinlerin bilinmeyen, gizli dünyasına hoşgeldiniz... Sırlar tarihi işte burada başlar...

I. BÖLÜM

Hz. MUSA

Yer: *Mısır...*

Tarih: II. *Ramses dönemleri...*

Mısır... Gizemleriyle, mabetleri ve piramitleriyle tarihin her döneminde insanlığın büyük bir merak ve hayranlıkla izledikleri, inisiyeler diyarı Eski Mısır...

Atlantisli bilgelerin kozmik sırlarını taşıdıkları bu yörenin bir zamanlar büyük bir eğitim ve öğrenim merkezi olduğu bugün artık açık bir şekilde biliniyor... Nice filozof, mürşit ve peygamberin yetiştirildiği bu yöre, ezoterizmin tam anlamıyla bir kalesi durumundaydı...

Mısır'ın sırlarına çok sayıda kişi inisiye olmuştur... Tabii bunların başında, ülkeyi yöneten firavunlar da bulunmaktaydı. Dejenerasyonun başlangıcına kadar tüm firavunlar, Osiris Rahipleri'nce eğitilirlerdi... Hatta sadece firavunlar değil, ileride idareyi devralacak firavunun oğulları da aynı inisiyatik eğitimden geçirilirdi...

II. Ramses'in oğlu Meneftah için de durum aynıydı...

Mısır geleneklerine göre Meneftah da gençlik yıllarında Menfis'teki Amon-Ra Mabedi'ndeki rahiplerden eğitim almıştı. Meneftah çekingen mizaçlı ve orta derecede bir zekaya sahip bir gençti. Ancak okült bilimlere karşı ihtiras derecesine varan bir merakı vardı. Onun bu durumu, ileride geri seviyeli birtakım majisyenlerin oyuncağı durumuna düşmesine neden olacaktı...

Genç Meneftah'ın eğitim gördüğü mabette son derece zeki ancak içine kapanık bir yeğeni vardı: Hozarsif...

Hozarsif, II. Ramses'in kız kardeşinin oğluydu... O'nun üvey olduğu ile ilgili iddialar varsa da bu kesinlik kazanmamıştır.

Kısa boyluydu Hozarsif... Alçakgönüllülüğü, sessizliği ve kartalınkini andıran bakışlarıyla mabette kısa sürede dikkatleri üzerinde toplamıştı. O'nun bu sakin ve bilge görünüşü yeğeninin hırsla dolu yüreyini kıskançlık fırtınalarıyla çalkalandırmaya yetiyordu... II. Ramses de Hozarsif'in bu farklılığını ve sıradışılığını farkedenlerin başında geliyordu.

Annesi O'nun bu ayrıcalıklı görünüşünü bir gün Firavunlar tahtına çıkacağına bağlamıştı... Ancak bu hiç bir zaman gerçekleşmeyecekti... Kaldı ki, Hozarsif'in böyle bir niyeti de yoktu... Firavun olmak gibi bir düşünce aklının ucundan bile geçmiyordu... Aslında kendisi de ileride ne yapacağını bilemiyordu... İlerki yıllarda *"kurtulmuş"* anlamına gelen "Musa" adını alacağını ve büyük bir vazifeye başlayacağını da, o yıllarda ne kendisi, ne de çevresindekiler akıllarının ucundan bile geçirmemişlerdi.

Onun bu durumu, dünyaya geliş amacını unutarak enkarne olduğunun açık bir belirtisiydi. Nitekim annesiyle o yıllarda yaptığı bir konuşma bunun en açık delillerinden biridir:

– *"İsis ve Osiris sırlarına ait öğretiyi izleyeceksin. Onun için uzun süre seni göremeyeceğim. Fakat şunu asla unutma: Sen firavunların kanındansın ve ben senin annenim... Etrafına iyi bak... Dilersen tüm bu gördüğün şeyler bir gün senin olabilir..."*

Annesinin bu sözlerinden Hozarsif'in o yıllarda henüz daha inisiyasyonun başında olduğunu anlıyoruz. Nitekim annesine cevaben söyledikleri bunu teyid ediyor:

– *"Demek ki, benim "çakal", "leylek", ve "sırtlan" başlı tanrılara tapan bu insanları yönetmemi istiyorsun... Birkaç asır geçince bu putlardan geriye ne kalabilecektir?..."*

Bu sözlerinin ardından eğilip yerden bir avuç ince kum almış, sonra annesine dönerek kumları ince parmaklarının arasından süzülerek yere akıtmış ve şöyle demişti:

– *"İşte bundan farksız bir şey..."*

Büyük bir ihtimalle Hozarsif'in Mısır sırlarına inisiye olması, bu konuşmadan sonra gerçekleşmiştir. Çünkü söz konusu ettiği hayvanların inisiyatik anlamda birer sembol olduklarını ve bunlara insanların tapınmadığını demekki bu konuşma sırasında bilmiyordu...

Ancak zaman onu bir başka açıdan haklı çıkartmıştır. Zira aradan geçen birkaç asır sonra, Mısır'da büyük bir dejenerasyon başlamış ve inisiyatik sırlar yavaş yavaş unutularak putlaştırılmaya başlanmıştır. Kuşkusuz bunda Mısır'ın işgal edilmesi ve rahiplerin baskı altına alınmaları büyük bir rol oynamıştır. Hatırlanacağı üzere, Ezoterik Sırlar'ı ve inisiyatik Bilgiler'i bünyesinde barındıran "İskenderiye Kitaplığı" da bu işgaller sırasında yerle bir edilip yakılıp yok edelmişti... Bunları da unutmamak gerekir...

Hozarsif'in annesiyle olan, o yıllardaki konuşması ilginç bir şekilde noktalanır:

Hozarsif'in sözlerine annesi şöyle karşılık verir:

– *"Demek ki atalarımızın dinini ve rahiplerimizin ilmini hor görüyorsun?!..."*

– *"Tam tersine... Onun özlemini çekiyorum. Ama şu anda piramit hareketsiz durumda. Oysa onun yürüyüşe geçmesi gerek. Ben firavun olmayacağım. Benim vatanım buralardan çok uzaklarda... Ta oralarda... Çölde..."*

– *"...Seni ben dünyaya getirdim ama seni anlamıyor ve tanımıyorum. Osiris aşkına söyle bana: Sen kimsin ve ne yapmayı tasarlıyorsun?"*

– *"Orasını ben biliyor muyum ki? Onu tek bilen Osiris... Belki bir gün bana da söyleyecektir..."*

Hozarsif'in mabetlerdeki ilk eğitimden sonra isis inisiyasyonu'ndan geçirildiği, daha sonra Osiris Rahipliği'ne kadar yükseldiği ve Mısır'daki inisiyasyonunun tamamladığı biliniyor. Muhtemelen bu konuşmadan sonra, Hozarsif isis inisiyasyonu için mabede kapanmış ve yıllar süren eğitimine başlamıştır.

Ezoterik bilgilerden öğrendiğimize göre; Hozarsif, isis inisiyasyonu'ndan başarıyla geçmiştir. Çelikten bir ruha ve demirden bir iradeye sahip bulunan bu delikanlıya *"sınavlar"* oyuncak gibi gelmişti. Mısır'ın "Kutsal Bilimi"nin sırlarına vakıf olmada büyük bir kabiliyet sergilemişti. Rahiplerce kendisine aktarılan sırlara objektif olarak bakabilmekte ve bu sırların derinliklerine sükunetle ve kendinden son derece emin bir şekilde nüfuz edebilmekteydi.

Rahipler onun bu özelliğini: *"Karşılaştığı her şeye, arzu, isyan ve merak gibi unsurları bir kenara atarak egemen olabilmekteydi"* diye özetlemişlerdi. O, sadece annesi için değil, rahipler için de bir bilmece gibiydi... Ona baş eğdirmenin de, onu yoldan çıkarmanın da imkansız olduğunu farketmişlerdi. O, kendi meçhul yolunda, görünmez yörüngesinde bilinmeyen bir gök cismi gibi yürümekteydi...

Mabedin sırları arasında majik uygulama yöntemlerinin de bulunduğu kitaplar altın bir sandıkta büyük bir özenle saklanmakta ve inisiyasyonun en üst aşamasına gelebilenlere aktarılmaktaydı. İnisiyasyonun en üst aşamalarına gelemeyenlere bu sırlar kesinlikle açıklanmazdı. Mısır'ın sırlarına inisiye olan birçok kişi bu sırlara erişememişlerdir. Majik sırlarla dolu kitapların içindeki bilgilere ulaşabilmek çok az sayıdaki inisiye adayına nasibolabilmiştir.

"İsis inisiyasyonu"ndan sonra Hozarsif'i, inisiyasyonun bir üst aşaması olan "Osiris inisiyasyonu" bekliyordu... İsis inisiyasyonu'nu bitiren inisiye adayları için her zaman olduğu gibi yine bir tören düzenlenmiş ve bu törende mabedin "Kutsal Emanet Sandığı"nı Hozarsif taşımıştı. Törenin bitiminde başrahip Membra Hozarsif'in yanına gelerek: *"Sen firavun kanındansın. Gücün ve ilmin yaşına göre çok üstün. Senin istediğin nedir?..."* diye sordu.

Bu sözler üzerine Hozarsif hiç tereddüt etmeden eliyle "Kutsal Emanet Sandığı"nı göstererek:

– "Bunlardan başka bir şey istemiyorum..." dedi.

Başrahip aldığı bu kararlı cevaptan çok etkilenmişti...

– *“Yoksa Amon-Ra’nın Başrahibi ve Mısır’ın peygamberi mi olmak istiyorsun?”*

– “Hayır, sadece bu kitaplarda ne olduğunu bilmek istiyorum...”

– *“Başrahipten başka hiç bir kimsenin bunları öğrenmesi mümkün değildir... Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?...”*

– “Beklemeyi ve itaat etmeyi...”

Hozarsif ile Başrahip Membra arasında geçen bu konuşma derhal II. Ramses’e bildirildi. Uzun bir süredir Hozarsif’i yakından inceleyen II. Ramses’i bu konuşma iyice tedirgin etti. Çünkü uzun bir süredir, oğlu Meneftah’ı saf dışı edip, firavunluk makamını Hozarsif’in ele geçirebileceğinden kuşkulanıyordu. Bunun üzerine Hozarsif’in Osiris Mabedi *“Kutsal Yazı Katipliği”*ne atanmasını emretti. Bu, mabet içinde oldukça önemli bir makamdı. Ancak bu görev Hozarsif’i firavunluk makamından uzak tutacaktı...

Osiris Rahibi olarak eğitilmesi bu döneme rastlar. *“Kutsal Yazı Katipliği”* makamına getirildiği için, mabedin tüm sırlarını içeren yazılı belgeleri de böylelikle elinin altında buluvermişti.

Aradan yıllar geçti...

Hozarsif, mabedin çok güvenilir bir rahibi olmuştu...

“Kutsal Yazı Katipliği” görevine devam ediyordu. Bir süre sonra sık sık Delta’ya teftişe gönderilmeye başlandı... O sıralarda Gosen Vadisi’nde bulunan ve Mısır’a bağımlı bulunan İbraniler zorlu işlerde çalıştırılmaktaydılar. İşte *“Beni - İsrail”* kavmiyle Hozarsif’in ilk karşılaşması bu günlere rastlar... Hozarsif bu insanlardan çok etkilenmişti. Adaletsizliğe katlanamayan hırçın tabiatlı bu insanlara karşı gizli bir sempati duymaktan kendini alamamıştı.

... Ve bir gün yaşamının akışını değiştirecek olan bir olaya karıştı...

Bir gün, Mısırlı bir askerin savunmasız bir ibraniyi hırpaladığını görünce dayanamayıp üzerine atıldı... Elinden silahını alarak onu oracıkta öldürüverdi!...

"Ve o günlerde vaki oldu ki, Musa büyüyünce, kardeşlerine çıktı ve onların yüreklerini gördü ve bir Mısırlı'nın kardeşlerinden bir ibraniye vurmakta olduğunu gördü. Ve etrafına bakınıp kimse olmadığını görünce, Mısırlıyı vurup onu kumda gizledi." (ÇIKIŞ Bab: 2/11,12)

Önüne geçilemez nitelikte içindeki adalet ve haksızlığa karşı çıkma duygusu, bir anda ona böyle bir hata işletmişti... Sebebi her ne olursa olsun, insan öldürmek Osiris Rahipleri'nin asla yapmaması gereken bir şeydi. Osiris Öğretisi'nin geleneklerine göre "Rahipler Kurulu"nun karşısında mahkemeye çıkartılması gerekiyordu... Zaten Firavun da, çoktandır onun hakkında iyi şeyler düşünmüyordu. Bu olay Hozarsif'i ortadan kaldırmak için güzel bir fırsattı.

Hozarsif'in hayatı artık pamuk ipliğine bağlanmıştı...

Mısır'da daha fazla kalamazdı... Zaten içindeki ses, uzun bir süredir kendisini çölün sessizliğine ve engin bilinmezliklerine doğru çekmekteydi... "Haydi... Senin kaderin çöllerde gizli..." diyen iç varlığının o esrarengiz sesine uymanın tam zamanıydı artık... Zaten başka çaresi de kalmamıştı... Kimbilir böyle bir talihsiz olayla karşılaşmamış olsa, belki de o içindeki sesi hiç bir zaman dinlemeyecekti...

Hozarsif bilinmeyen kaderine doğru yola çıktı...

O, Mısır'ın sırlarına inisiye olmuş bir kişiydi... Artık sıradan bir insan olarak yaşayamazdı... Onun yeri yine sırlar mabetlerinden biri olmalıydı... Kendisine çok uygun bir mabet bulmakta zorluk çekmedi...

"Ve Firavun bu işi işitince, Musa'yı öldürmek için aradı. Fakat Musa Firavun'un yüzünden kaçtı ve Midyan diyarında kaldı ve bir kuyunun başında oturdu." (ÇIKIŞ: Bab: 2/15)

Kızıldeniz'in ve Sina Yarımadası'nın ötelerinde Midyan Ülkesi'nde Mısır'a bağlı olmayan bir mabetti bu... Kökeni onbinlerce yıl öncesine ait,

“Elohimler” gizli sırlarına dayanan bu mabet, inisiyasyon peşinde koşan siyah ırk mensubu Araplar’a ve Sami Kavimleri’ne dini bir merkez olarak hizmet vermekteydi. Çok sayıdaki Sami, kafileler halinde Elohim’e ibadet etmek üzere gelmekteydi. İnisiyasyona giremeyen çoğunluk, Elohim’i sadece Tek Tanrılı bir dinin, ilahi temsilcisi olarak görüyordu. Oysaki Elohim’in içinde gizlediği sır çok daha farklıydı... Ve sadece gizli bir eğitimden geçen inisiye adaylarına açıklanan bir sırdı bu... (Elohimler hakkında ayrıntılı bilgi için, bakınız: G.S.Ö. Sy: 85-93)

Arınmak ve inisiyatik sırlara kavuşabilmek için buraya gelen çok sayıdaki kişiden sadece çok azı mabede kabul edilmekteydi... Geriye kalan çoğunluk burada birkaç gün kalıp, oruç tuttuktan ve gizli yeraltı galerilerinde çok yüzeysel bir bilgi edindikten sonra geriye dönerdi.

Hozarsif’in sığındığı *“Midyan Mabedi”* işte böylesine sırlarla dolu bir mabetti...

Mabedin Başrahibi’nin adı Yetro idi. Gerek bu mabetten, gerekse Yetro’dan Tevrat’ta da bahsedilmiştir:

“Ve Musa, kaynatası Midyan kahini Yetro’nun sürüsünü güdüyordu; ve sürüyü çölün arkasına götürdü ve Allah’ın dağına, Horeb’e geldi.” (ÇIKIŞ: Bab 3/1)

Sürü gütmek ve çobanlık inisiyatik anlamda önemli sembollerdir. Nitekim aynı benzetimin, İsa Peygamber için de kullanıldığı unutulmamalıdır.

Yetro’dan ezoterik bilgiler bir vazife adamı olarak değil, daha çok bir bilge olarak bahsederler. Yani sırları mabedinde saklayan bir kişi olduğundan sözederler. Çöldeki Libyalılar, Araplar ve Samiler için Yetro, aynı zamanda onların hamisi durumundaydı. Hozarsif gelip de kendisine *“Osiris-Elohim”* aşkına yanına sığınmasına izin vermesini istediğinde, ona derhal kollarını açmıştı. Kimbilir, belki de bu kaçağın bir gün sürgünlerin peygamberi olacağını o an sezmişti...

BÜYÜK İNİSİYATİK HESAPLAŞMA...

Hozarsif bir Mısır inisiyesiydi... Bu nedenle işlediği suçun cezasını çekmesini, daha doğrusu kefaretini ödemesi gerektiğini çok iyi biliyordu... Tabii bu cezası inisiyelerin kurallarına göre gerçekleştirilecekti...

Her ne sebeple olursa olsun, bir Osiris Rahibi insan öldürürse, inisiyasyonda elde ettiği tüm ayrıcalıkları terk etmek zorunda bırakılmaktaydı. İşlediği cinayetin kefaretini ödemek ve böylece o eski iç ışığına tekrar kavuşmak için, eskisinden daha da çetin sınavlarla yüz yüze gelmek, *"ölüm sınavına"* bir kez daha maruz kalmak gerekmekteydi.

Bu sınav, uzun süreli bir oruçtan sonra ve sıvı ilaçlar yardımıyla ipnotik bir uykuya dalış şeklinde başlamaktaydı. Ardından da inisiye mabedin mahzenine götürülürdü. Orada haftalarca sürecek olan büyük hesaplaşma başlardı...

Ezoterik bilgiler üstü örtülü olarak; Amenti bölgesinde yani "öte alemde" henüz daha dünyadan tam olarak kurtulamamış ruhların bulunduğu bölgeye, inisiyenin bu süre içinde gittiğinden sözeder.

Bu aslında tam anlamıyla astral bir çalışmadır.

Spiritüalizmde spatyomun yani astral alemin ya da diğer bir deyişye "öte alemin", teşevvüş devresi olarak adlandırılan bir bölümü vardır. Bu, öte aleme yeni intikal etmiş varlıkların çevrelerine uyum sağayamadıkları bir dönemdir. Bu nedenle de teşevvüş yani şaşkınlık devresi olarak isimlendirilmiştir. Bedenini terk eden her varlık belli bir süre bu şaşkınlık dönemini yaşar. Bedensiz yaşamakta olduğunu farketmeleri ve spatyomun şartlarına uyum sağlamaları için belli bir süre gereklidir. Bu husus, Muhammed Peygamber tarafından "kabir azabı" olarak sembolleştirilerek anlatılmıştır.

İşte bu mekana inisiye, girmiş olduğu ipnotik uyku ve tarans sayesinde kolaylıkla "astral seyahat" teknikleriyle geçebilirdi. Zaten bu teknikler daha önce kendisine öğretiliyordu... Burada son derece önemli olan mesele,

inisiyenin astral mekana geçerek daha önceden ölümüne sebebiyet verdiği varlığı bulmasıdır. İşte konunun en önemli yanı budur.

Ezoterk bilgiler bu durumu şu sözlerle dile getirmişlerdir:

"... İnisiye orada kurbanını bulmakta, onun iç sıkıtısına maruz kalmakta, ondan özür dilemekte ve onun yolunu bulmasına yardım etmekteydi... İşlediği cinayetin kefaretini ancak bu şekilde ödeyebileceği ve kurbanının bedduaları ve zehirli nefesi yüzünden astral bedeninde oluşmuş bulunan siyah lekeleri ancak bu takdirde silebilecektir..."

Burada birbirinden önemli konular peş peşe aktarılmış durumdadır.

Bunları maddeler halinde gözden geçirelim:

1– Spatyomda ölümüne sebebiyet verilen varlığın bulunması:

Bu tam anlamıyla, Parapsikoloji'deki medyomsal çalışmalar ile ilgili bir tekniğe dayanır. Spatyomdaki aranan bir varlığın bulunması sanıldığı kadar kolay değildir. Spatyomda bulunan "*Rehber - Görevli*" ruhsal varlıkların yardımı gerekir.

2– Kurbanının çekmekte olduğu sıkıntıları inisiyenin de hissetmesi hatta aynıyla yaşaması:

Spatyoma geçen varlığın özellikle ilk anları belli bir şaşkınlığın yaşandığı dönemler olduğunu söylemiştik. Kaldı ki cinayet gibi ani bir ölümle bu dünyadan ayrılan varlıklar, bunun şokunu öte alemde uzun bir süre üstlerinden atamazlar. Ve düşünceleri, öte alemin maddesel özelliğinden dolayı anında şekillendiği için, sürekli olarak ölüm anları gözlerinin önünde şekillenir ve onlar, o anı uzun bir süre yaşamak zorunda kalabilirler. Yani belli bir süre kurban öte alemde sıkıntılı haller yaşayabilir. İşte sözkonusu inisiyenin yaşadığı söylenilen, kurbanının sıkıntılı halleri bu nedenle oluşmaktadır. İnisiye ise, spatyoma geçerek, onunla birlikte o halleri yaşamak durumunda kalmaktadır.

3– Ondan özür dilenmesi ve kurbanın yolunu bulmasına yardım edilmesi:

Kurbanından özür dilemek, *“kusura bakma bilmeden oldu, affet beni”* anlamında değildir. Kurbanı ile gerçek anlamda “öte alem”de barışması anlamına gelir. Bu inisiyatik bir özür dilemedir... Kurbanıyla inisiyatik anlamda barışmayı başaramayan birçok inisiyenin bir daha ipnotik uykudan çıkamadığı ve ölümle yüz yüze geldiği de bilinmektedir. Kurbanıyla barışmayı sağlayabilen inisiyeyi bundan sonra bir başka görev daha beklemektedir. Bu da son derece zor ve zahmetli bir çalışmayı ve çabayı gerektirir.

Bu konuyu da biraz açalım...

Bedenini terk eden her varlık öte aleme intikal ettikten sonra, içine girdiği bu yeni şartlara ve bu yeni mekanın özelliklerine uyum sağlama devresinden geçer. Öte alemin en önemli özelliklerinin başında gelen; düşüncelerin anında şekillenmesi, ilk başta varlığı otomatik olarak ürettiği imajlar içinde bırakabilir. Bu imajların nasıl oluştuğunu uzun bir süre anlayamayabilir. Bu şekilde kendisini hep belirli bir imajın ya da imajların içinde yıllarca sıkışıp kalmış bir şekilde bulan çok sayıda varlığın olduğunu, yapılan metapsişik çalışmalar açıkça göstermiştir.

Öte alem hakkında belli bir bilgi donanımıyla oraya intikal edilmesinin en önemli yararlarından biri budur. Bu bilgilerle oraya gidilebilmişse oranın şartlarına daha kolay uyum sağlanır. Ancak bu bilgilerden mahrum olarak gidildiyse, bu tür sıkıntılarla karşılaşmak kaçınılmaz bir kader olarak varlığın karşısına çıkar. Zaten inisiyasyonun, inisiye adaylarına öğrettiği hatta astral seyahat çalışmalarıyla bizzat pratiklerini yaptırdıkları bilgilerin başında, “öte aleme uyum sağlama çalışmaları” gelmekteydi.

Öte alem hakkında yanlış tasavvurlarla yetiştirilen bir kişinin spatyom hayatı gerçekten büyük zorluklarla geçmektedir. Örneğin yanlış yorumlar sonucu insanlara öğretilen ve hiç bir dayanağı olmayan öte alemle ilgili bazı dinsel bilgilerin son derece zararlı sonuçlar doğurduğu, yine yapılan metapsişik çalışmalarda görülmüştür.

Konuyu toparlayalım...

Spatyom ile ilgili yeterli bir bilgiyle eğer öte aleme intikal edilmediyse, her varlığın şuur kapasitesiyle doğru orantılı olmak üzere belli bir şaşkınlık

devesi geçirilir demiştik... Bu doğru... Ancak varlık sonsuza dek bu sıkıntılı haller içinde tutulmamaktadır. Spatyoma yeni intikal edenlere yardımcı olan vazifeli tabir ettiğimiz “rehber varlıklar” vardır. Onlar belli bir süre sonra, o varlığı uyandırmaya çalışırlar. Ve böylelikle spatyomun alt katmanlarından onu kurtararak, daha üstlerde doğru çıkmasına yardımcı olurlar. İşte inisiye adayının yapması gereken, rehber varlığın yapacağı işlemleri yerine getirmektir ki, bu bazen haftalarca süren çok yoğun ve kişiye çok büyük enerji kaybettirecek inanılmaz derecede büyük zorluklarla dolu bir çalışmadır. Bütün bunlar inisiyenin kefaretini ödemesi için zorunludur. Çünkü yaptığı hatayı sonuna kadar temizlemek mecburiyetindedir. Ancak bu şekilde öldürülen varlık tarafından inisiyatik bir affetme söz konusu olabilir.

4– Kurbanın bedduası ve zehirli nefesi yüzünden astralde oluşan siyah lekelerin temizlenmesi:

Yukarıda aktarmaya çalıştığmız bütün bu çalışmalar gerçekleştirildikten sonra, inisiyenin halletmesi gereken bir başka çalışma daha vardır. Astraline biriken negatif enerjileri temizlemek... Bu yapılmadan inisiye arınmasını sağlayamaz.

İnisiyasyonun temeli astralin temizlenmesine dayanır. İnisiye adayı, bu özel yola girdiği ilk günden son güne kadar yaptığı tüm çalışmalarının özü, astral temizliğe odaklanmıştır. Astral temizlik nedir? Her insanın geçirmiş olduğu muhtelif enkarnasyonları boyunca, maddeye bağlanmasından doğan ve çevresinden hatta kendisinden yine kendisine bulaşma eğilimi gösterdiği bir dizi negatif enerjiler sonucu oluşan, astral bedeninin üzerine birikmiş bir tortu vardır. Bu tortu, insanın kendi öz varlığıyla olan irtibatının kesilmesine sebebiyet veren bir özellik taşır. Bu tortunun temizlenmesi için özel bir çaba ve özel bir çalışma gerekir. İşte zaten inisiyasyonun temeli de bu nedenle söz konusu ettiğimiz tortunun temizlenmesine dayanır. Bu tortunun oluşmasına sebebiyet veren en önemli etken negatif düşüncelerdir. İnisiyatik çalışmalarda ve bütün dinlerde insanları iyi davranışlara, kötü söz söylememeye, insan öldürmemeye yönlendirmelerinin ardında yatan gerçek aslında bu tür tortulara sebebiyet vermemek içindir. Her türlü pozitif davranış ve pozitif düşünce üretiminin, bu tortu üzerinde büyük bir temizleme işlevi gördüğü bilinmektedir. Buna karşılık insanın ürettiği kendi

negatif düşünce enerjileri ve buna eklenen çevresinden aldığı negatif düşünce enerjileri, bu tortunun gittikçe kalınlaşmasına hatta tabiri caizse, kabuklaşmasına sebebiyet vermektedir.

Geçtiği inisiyasyon sırasında, yıllarca bu tortunun temizlenmesine çalışan inisiyenin, her hangi bir kişiyi öldürmesi esnasında, o öldürülen kişiden yansıyan negatif enerjiler, inisiyenin astral bedeninde büyük bir iz meydana getirir. Bu teknik olarak böyledir. Hatta ölen varlık öte aleme gittikten sonra orada da, bu tür negatif düşünce yayınlarına devam ederse, o cinayeti işleyen kişinin astral bedeninde büyük izler meydana getirmeye devam edebilir. Meydana gelen küçük bir iz bile, daha önce inisiyenin pırıl pırıl yaptığı astral bedenine büyük bir leke gibi yapışır. İşte bu nedenle inisiye bu tür lekeleri de astral bedeninden temizlemek mecburiyetindedir. Aksi takdirde bu leke ile yoluna devam edebilmesi mümkün değildir. Çünkü inisiye unutulmaması gerekir ki, sıradan bir insan konumunda değildir. Belki sıradan bir insan için hiç farketmeyen bu astral leke, onun için büyük bir ağırlık teşkil edebilmektedir.

Çünkü o, zaman zaman spatyomu astral bedeniyle ziyaret etmekte, oradan bazı bilgiler aldığı gibi oradaki bazı varlıklara da bilgiler veren bir kişidir. Kısacası o, astral tecrübelerle iç içe yaşayan bir kişidir. Bu nedenle de astral bedenini temiz tutmak zorundadır. Aksi takdirde spatomun üst katmanlarına doğru çıkabilmesi ve yüksek seviyeli varlıklarla irtibatlar kurabilmesi mümkün olamamaktadır.

Bir diğer nedeni de, kendisinden kendisine gelen akışı ve ilhamı kesmemek için buna mecburdur. Aksi takdirde ilhamını da kaybetme ile karşı karşıya kalabilir.

Başından beri kısaca özetlemeye çalıştığımız bütün bu işlemlerin yerine getirilmesi, kısa bir sürede gerçekleştirilebilecek çalışmalar olmadığı ortadadır. Bu nedenle, inisiye indirildiği mabedin mahzeninde, ipnotik uykuda uzun bir süre geçirir. Bu çalışmaya inisiyatik öğretilerde "ölüm sınavı" adı verilir. Bu çalışmaya bu ismin verilmesi hem, inisiyenin öte aleme astral yolculuk yapmasından, hem de bir daha bu ipnotik uykudan uyanamama tehlikesinin bulunmasından doayıdır. Çünkü bu kadar uzun süren ve çeşitli ilaçlar yardımıyla uzun tutulan bu ipnotik uykuya bazı

inisiyelerin bünyeleri dayanamamakta ve ölümlerine sebebiyet verebilmekteydi.

Ancak her inisiye işlediği büyük suçun karşılığını bu şekilde vermek zorundaydı... Başka kurtuluşları yoktu... İnisiyasyonun kuralları, diğer insanlara belki ağır gelebilir ama inisiyasyonun son derece kesin ve karşı konulamaz kuralları böyleydi... Zaten her kişinin inisiye adaylığına kabul edilmediğini de unutmamak gerekir. Binbir sınavlardan geçerek mabede kabul edildiklerini ve yine binbir sınavlardan geçerek bu eğitimi sonuçlandırdıklarını da gözönünde bulundurmak gerekir...

İşte Hozarsif'in geçirdiği çetin deneyim; böyle bir çalışmanın ayrıntılarında gizliydi...

Hozarsif, nisiyelerin *"ölüm sınavı"* adını verdikleri bu sınavdan kendi isteğiyle, çöldeki bu gizemli mabedin, gizli yeraltı mahzenlerinde geçmiştir. Böylelikle "kurtulmuş" anlamına gelen "Musa" adını Yetro'nun Elohim'e adınmış mabedinde almıştır.

Artık onun adı Musa olmuştur...

ELOHİM MABEDİ'NDEKİ GİZLİ BELGELER

Musa daha sonra Yetro'nun kızı Tsippora ile evlendi. Yetro'nun mabedindeki Elohim sırlarını içeren ezoterik kaynakları uzun süre inceleme imkanı buldu. Bunlar son derece önemli kaynaklardı. Özellikle dünyanın geçmiş devirlerine ışık tutan *"Altın Çağ"*ın bilgeliğini içeren bu belgeleri, bir anda elinin altında buluvermişti. Böylelikle Mısır mabetlerinde öğrendiklerini burada bir kez daha kontrol etme imkanına ulaştı hatta orada henüz kendisine açıklanmayan sırlar bile burada onu bekliyordu...

Özelllikle insanlığın çok eski devirlerini ve dünyanın ezoterik tarihini olabildiğince açık bir şekilde inceleme imkanına işte burada ulaşmıştı... Örneğin daha sonraları kendisinin kaleme alacağı, Tevrat'tın Tekvin bölümünde konu edilen iki kozmogoni kitabını da, yani *"Yehova'nın Savaşları"* ve *"Adem'in Nesilleri"* adlı ezoterik kitapları yine Yetro'nun kitaplığında bulmuştu.

Yaptığı uzun çalışmalar sonucunda bir kitap tasarlamayı düşündü... Bu öyle bir kitap olmalıydı ki, o ana kadar öğrendiklerinin tümünü üstü örtülü ve şifreli bir şekilde inisiyasyondan geçme imkanına ulaşamayan geniş halk kitlelerine aktarabilsin... Sırları gizlesin ama yine de sırların anahtarını gelecek nesillere aktarabilsin... Bu düşünceler iyice kendisini sarmaya başlamıştı...

Sonunda ilk kitabı olan *"Prensipler Kitabı"*nı yazmaya başladı. Bu kitap daha sonraları Tevrat'ın başlangıcını, yani *"Tekvin"* bölümünü oluşturacaktı... Nitekim Tevrat'ta da Musa'nın birinci kitabı olarak isimlendirilmiştir...

PEYGAMBERLİK MİSYONU BAŞLIYOR

“Menfis Güneş Mabedi”nin inisiyesi, artık farklı bir üslupla “sırlar bilgisi”ni perdeleyerek, insanlığa aktarma görevine başlıyordu... Bu nokta oldukça önemlidir... Az önce Musa’nın “Midyan Mabedi”nde insanlığın geçmiş devirlerine ilişkin ezoterik kaynakları uzun bir süre incelediğinden söz etmiştik. Bu kaynaklardan, insanlığın aşamalı olarak “aşağıya iniş süreci”ni yaşamakta olduğunu tüm açıklığıyla görmüş olması muhtemeldir. Kaldı ki Mısır’daki eğitiminde de bu bilgilere daha önce ulaşmış da olabilir. Nerede ulaşmış olursa olsun, burada bizi ilgilendiren, bu son derece önemli bilginin kendisi tarafından biliniyor olmasıdır.

Eğer insanlığın o devirlerde “aşağıya iniş süreci”ni tamamlaması gerektiği bilgisini bilmiyor olsaydı, edindiği “sırlar bilgisi”ni tüm açıklığıyla insanlığa aktarmaya kalkışabilirdi. Ancak onun böyle bir davranış içine girmediğini tam tersine, “sırlar bilgisi”ni perdeleyerek, üstünü örterek hatta şifrelendirerek aktardığını görüyoruz. Yani kendisi de açıkça biliyordu ki, insanlar bu bilgilerden uzak kalmalıydı. Aksi takdirde *“aşağıya iniş süreci”*nin tamamlanması mümkün olamazdı... O da, kendisinden sonra gelecekler gibi sırların üzerini örtmeye başladı...

Böylelikle dünya yeni bir devreye doğru hızla ilerleyişini sürdürüyor ve insanlığın aşağıya inişini tamamlayacak olan son üç büyük dinden biri kuruluyordu...

Bu yeni başlayacak olan devrenin ilk adımıydı... Son adım Arabistan’dan gelecekti...

TEVRAT – “SIRLAR KİTABI”

Tevrat günümüzde ileri sürüldüğü gibi gerçekten tahrif edilmiş midir? Elimizde bulunan Tevrat gerçeği ile aynı mıdır? Tevrat da vahiy kanalıyla mı gelmiştir?...

Bu sorulara cevap bulabilmek için önce Tevrat ile ilgili bilinen gerçekleri gözden geçirelim... Sonra da bilinmeyen, daha doğrusu yurdumuzda yeterince kamuoyuna açıklanmamış olan meseleler üzerinde duralım...

Kitabı Mukaddes şirketi tarafından Türkçe’ye çevrilmiş olan Tevrat 902 sayfadır. Bunun 215 sayfası Musa’ya aittir. Bunlar da Musa’nın 1., 2., 3., 4., 5. kitapları olarak ifade edilen “Tekvin”, “Çıkış”, “Levililer”, “Sayılar” ve “Tesniye” olarak adlandırılan bölümlerdir.

Tevrat’ın 216. sayfası Yeşu bölümüyle şöyle devam eder:

Ve vaki oldu ki, Rabbin kulu Musa’nın ölümünden sonra, Rab Musa’nın hizmetçisi Nun oğlu Yeşu’aya söyleyip dedi: (YEŞU, Bab: 1)

Görüldüğü gibi Musa Peygamber’in ölümünden sonra, başkaları tarafından kaleme alındığı çok açıkça bellidir...

Neyse... Biz Musa Peygamber’e dönelim...

Musa Peygamber’in öğretisini anlamak için, Tekvin’in çok iyi anlaşılması gerektiği konusunda tüm ezoterizm araştırmacıları hem fikir etmişlerdir.

Tekvin’in en büyük özelliği kozmogonik bilgiler ve dünyanın çok eski devirlerine dair, önemli sırlar içermesidir. Bu nedenle, Tekvin için Musa Geleneği’nin özünü içerdiği söylenir. Birkaç değişikliğe maruz bırakılmış olmasına rağmen, Musa’nın “sırlar bilgisi” hala onun içinde kendini gizlemeye devam etmektedir. Ancak şunun hiç bir zaman unutulmaması gerekir ki; **Tekvin’in içerdiği sırlar, ancak isis ve Osiris inisiyasyonu’na ait meşalenin ışığı altında gözler önüne serilebilir.** Aksi takdirde, yapısı gereği ondan hiç bir şey anlaşılamaz. Hatta ezoterik sırların, nasıl

sembollere büründürülerek aktarıldığının incelikleri bilinmiyorsa, Tekvin'de anlatılan dünyanın yaratılışına ilişkin meselelere ve diğer konulara, bir ilkokul çocuğunun bile gülüp geçeceği düşünülebilir... Bu nedenle sorun ancak ezoterik açıdan ele alındığında çözülebilir.

Musa'nın bir Osiris Rahibi olduğunu bildiğimize göre, önce Mısırlı rahiplerin bilgilerini nasıl dile getirdiklerini görmek gerekir:

Mısırlı rahipler bilgilerini üç farklı şekilde aktarırlardı:

1– Açık olarak:

Bir bilginin açık olarak aktarılması sadece mabetlerin içindeki inisiyelere ya da inisiyelerin kendi aralarındaki bilgi alış verişlerinde kullanılırdı.

2– Semboller ve mecazlarla:

İnisiyasyona yeni girenlere ve inisiye olmayan mabedin dışındaki kişilere bilginin perdelenerek, benzetimler kullanılarak sembolik anlatımıdır. Ancak Mısırlı inisiyeler bütün bunlara ek olarak bir başka anlatım üslubunu daha kullanmışlardır. Sembolik anlatımda kendilerine özgü bir işaret dili oluşturmuşlar ve bunu da bilgilerinin aktarılmasında son derece kısa bir yol ve yöntem olarak kullanmışlardır. Bu üçüncü anlatım üslubu hiyeroglif anlatımdır.

3– Hiyeroglif anlatımlarla:

Anlatımda muazzam bir kısalık imkanı sunan ve sıradan insanlar tarafından anlaşılmayan bu lİsan, *"özel yol mensubuna"* şaşılacak derecede büyük bir anlatım kolaylığı sağlamaktaydı. Rahipler arasında en çok kulanılan yöntem, hiyeroglif anlatım üslubuydu. Nitekim tüm Mısır yapıtlarındaki duvarlar, sütunlar bu tür hiyerogliflerle doludur.

Konuyu biraz daha açmaya çalışalım...

Mısır'ın özel lİsanı olan hiyeroglif şekillerin herbiri bir harfe karşılık gelmekteydi. Ancak durum bununla bitmez. Sadece rahiplerin bildiği her

bir hiyeroglifin bir de inisiyatik anlamı vardı. Yani her bir hiyeroglif şekil aynı zamanda, inisiyatik bir bilginin ya da sırrın sembolü konumundaydı.

Mısırlı bir rahip bu hiyeroglifleri bir alfabe gibi kullanarak onlarla herhangi bir şey anlatırken aynı zamanda gizli olarak anlatmak istediği bilgileri de uygun hiyeroglif sembolleri yan yana getirerek yani ona göre cümleler kurarak anlatabilirdi. Böylelikle zaten sembolik ve üstü örtülü bir anlatım kullanılırken, bir de hiyeroglif şekillerinin kendine özgü anlamlarıyla da üçüncü bir şifrelendirmeye daha gidilmiş oluyordu... Bu da, pekçok sırrın tek bir cümle içine sıkıştırılmasına imkan sağlıyordu.

Bu nedenle Mısır hiyeroglifleriyle yazılan ezoterik bir konunun bir başka dile tercümesi yapılırken, her cümleye dikkat edilmesi gerekir. O cümle içinde kullanılan hiyeroglifler özel olarak belli bir inisiyatik bilgiyi ifade etmesi için yan yana getirilmiş olabilir.

Hiyeroglif sembollerin ezoterik çözümü ise sadece rahiplerce bilinirdi. Böylelikle bu hiyeroglifler açıkça ortada bulunmasına rağmen halk bunlardan inisiyatik anlamda eğer saklanan bir sır varsa, hiç bir şey anlamadan onları izlemekle yetinirdi. Bu durum günümüzde Mısır'ı ziyarete gidenler için de aynıdır.

Tüm Mısırlı rahiplerce kullanılan bu anlatım üslubunu Musa da kullanmış ve Tekvin'i Mısır hiyeroglifi ile yazmıştır... Tekvin Süleyman devrinde Fenike diline tercüme edildiğinde ve daha sonra da Ezra tarafından Kalde Arami lİsanıyla tekrar yazıldığında Yahudi ruhban kesiminin bu iç içe geçmiş sembolizmle ilgili çok kısıtlı bir bilgileri vardı. Tevrat'ı tercüme eden Yunanlı çevirmenler de metinlerin ezoterik anlamı konusunda pek az şey bilmekteydiler. İbranice metne dayanarak yaptığı Latince çevirisinde, tüm iyi niyetine rağmen, St. Jedom da asıl anlama ulaşamamıştır. Zaten bunu başarmış olsa bile susacaktı... Bu nedenle Tevrat'ın derin ve asıl anlamı hep kaçırılmış ve bir türlü yakalanamamıştır. Zaten herkes tarafından da yakalanması değil, yakalanamaması için başta Musa'nın böyle bir yol izlendiğini de bir kez daha hatırlatmakta fayda vardır. İnsanlığın aşamalı aşağıya inişi başka türlü nasıl gerçekleşebilir di ki?...

Ancak aradan 2000 yıldan fazla süre geçti ve artık uzun bir süredir unutturulmuş gerçeklerin yeniden gün ışığına çıkmasının zamanı gelmiştir.

Bu gerçeği bilen yurtdışındaki birçok araştırmacı ellerindeki bilgileri kamuoyuna açıklamaktadırlar... Televizyonda programlar yapılmakta, dergilerde, gazetelerde makaleler yayınlanmakta, yayıncılar kitaplar vasıtasıyla *"saklı bilgileri"* kendi kamuoylarına duyurabilmektedirler... Çünkü artık iniş tamamlanmıştır... İnsanlığın ayakları yere basmış ve düşüşün tüm ıstıraplarıyla bu süreç tamamlanmıştır... Şimdi sıra çıkışta... İşte bu gerçekten hareketle artık şimdiye kadar susanların konuşma zamanı gelmiştir... Artık susma değil, konuşma devridir...

MUSA VE VAHİY MEKANİZMASI

Buraya kadar Musa'nın inisiyatik bilgeliğinden ve bu bilgeliğini Tevrat'a aktarışından söz ettik. Ancak Tevrat'ı sadece Musa'nın kaleminden çıkan "kelam" olarak ela almak son derece yanlıştır. Çünkü Musa'nın vahiy mekanizması kanalıyla da birçok bilgiler aldığı ve bu bilgileri Tevrat'ta aktardığına dair kanıtlar bir hayli fazladır:

"Ve Rabbin meleği şur yolunda olan pınarın başında onu buldu...", "Ve Rab dedi...", "Rabb hükmetsin...", "Ve Rab Nuha dedi..." gibi Tevrat'taki ifadelerin yanısıra, bu kanımızı destekleyen belki de en önemli olay; ki bu da Tevrat'ta anlatılmıştır; Musa'nın Sina Dağı'nda yaşadıklarıdır...

"Sina'nın zirvesi Elohim'in tahtıdır..."

Bu söz Sina Yarımadası'nda yaşayanların dillerinden düşmez... Peki bu dağda neler olmuştu?... Gelin bu gizemli dağı ve bu dağda bir zamanlar yaşananları tarihin karanlık sayfaları arasından çekip çıkartmaya çalışalım...

Sina Dağı'nın tam karşısında Serbal Kayalıkları diye adlandırılan daha alçak dik yamaçlı bir dağ daha vardır. Her iki dağ arasında ise Araplar'ın Horeb, Sami Efsaneleri'nin de Ereb diye adlandırdığı taşlık zemini ile dikkatleri çeken karanlık bir vadi yer almaktadır. Sina'nın gölgesiyle birlikte gece bastırmaya başladığında yüksek tepelere çöken sisle birlikte daha da iç karartıcı bir hal almaktadır. Halk bu bölgeye başından beri, korkuyla karışık bir saygı duymuştur. Eğer bu bölgede normal yollarla açıklanamayan bir şeyler olduysa belki de bu olayların başlangıcı çok daha öncelere dayanıyordu... Çünkü yöre halkının geleneklerinde, efsanelerinde ve inançlarında bu iki dağ ve arasındaki vadide zaman zaman ışıklar saçan bir takım varlıkların görüldüğünden sözedilmekteydi. Gerçekten de bu bölgedeki çok sayıda kişi, dağların zirvelerinde ve vadinin karanlık bölgelerinde uçuşan ışık demetlerini gördüklerini ifade etmişlerdir.

Bütün bunlar birbirine eklenince yörenin gizemi de iyice artmıştı... Hatta öyle ki, halk bu bölgeye girmeye kesinlikle cesaret bile edemiyordu.

Orada gerçekten de bir şeyler oluyordu... Bundan zaten kimsenin kuşkusu yoktu... Ancak asıl mesele halkın burada neler olduğunu bilmemesiydi...

Konuyu iyice açmaya çalışalım...

İşin bir başka ilginç yanı da Yetro'nun inisiyeleriyle birlikte özel çalışmalarda bulunduğu ve inisiyelerin harcinde hiç kimsenin girmesine izin verilmeyen mağaralarının da, bu bölgedeki Serbal kayalıklarında bulunmasıydı...

Ezoterik kaynaklar, Yetro'nun inisiyelerinin bu mağarada çok özel çalışmalar gerçekleştirdiğini ve bu özel çalışmalarının sonucunda *"İlhama sahip olma"* gibi bir yetenek kazandıklarından söz ederler... Bu mağara o kadar gizli tutulmuştur ki, hiç bir rahip, birçoklarının tüm ısrarına rağmen, "özel yol mensubu" olmayan hiç bir kimseyi oraya götürmeye razı olmamıştır. Yine çok eski zamanlardan günümüze kadar gelebilen tüm ezoterik kaynakların bu bölgeyi: "Orası, geçmişin derinliklerine gömülü zamanlardan beri doğaüstü olaylara ve ışıklı varlıklara mahsus bir yerdir" diye tanımlaması da hayli ilginçtir...

Yetro'nun inisiyelerinden biri olduğu için, bu gizemli bölgeye gidenlerden biri de Musa olmuştur... Bu bölgede yaşananları eğer Musa olmasaydı belki de hiç bir zaman bilemeyecektik. Gerçi o da yaşadıklarını açık olarak değil sembolleştirerek Tevrat'ta da anlatmıştır ama yine de ezoterik bilgiler ışığında onun anlattıklarının neyi ifade edebileceği aşağı yukarı ortaya çıkabilmektedir... Buna az sonra değineceğiz...

Bu tür mağaralarla ilgili anlatılan esrarengiz olaylar, çok eski tarihi kayıtlara kadar uzanır. Ezoterik kayıtlarda bu tür mağaraların; çok eski Mu kolonisi olan ve Tufan'dan sonra kendi kıtalarını terk ettikten sonra bizim kıtamıza göç ederek, gizli bir yeraltı ülkesi kuran Agartalılar'ın yeraltı tünellerine giriş kapları olduğundan söz edilir. Mağaralardaki bu gizemli kişiler, yıllar sonra Kur'an-ı Kerim'de de açıkça ifade edilmiştir. Kehf (Mağara) Suresi'de bir grup gençin mağarada uyutulduklarından bahsedilir:

"Mağara ehli uykuda iken sen onları uyanık sanırdın. Biz onları sağa ve sola döndürdük. Köpekleri dirseklerini eşiğe uzatmıştı. Onları görürsen, için korkuyla dolar, geri dönüp kaçardın." (KEHF, 18/18)

Aynı Sure, son derece ilginç açıklamalarla devam eder... Sure'de anlatılanlardan öğrendiğimize göre, kimliği bilinmeyen bu kişiler daha sonra yöre halkınca farkedilmIŞ, ancak halk bu gizemli kişilerin kim olduklarını anlayamamıştır. Bu mağaranın hemen yanına bir mescid yapmak istemiş olmalarından da, bu kimliği bilinmeyen kişilerden o yıllarda bir hayli etkilenmiş olduklarını anlıyoruz:

"Böylece Allah'ın sözünün gerçek olduğunu ve kıyametin kopmasından şüphe edilmeyeceğini bilmeleri için, insanların onları bulmalarını sağladık. Nitekim halk bunların çevresine bir bina kurun diyorlardı. Oysa Rableri onları çok iyi bilir. Tartışmayı kazananlar: 'Onların mağaralarının çevresinde mutlaka bir mescid kuracağız' dediler." (KEHF, 18/21)

Sure bizi yakından ilgilendiren son derece önemli ezoterik sembollerle şöyle devam eder:

"Karanlığa taş atar gibi, 'Mağara ehli üçtür, dördüncüleri köpekleridir' derler, yahut, 'Beştir, altıncıları köpekleridir' derler..." (KEHF, 18/22)

Köpek ve Kurt sembolleri Ezoterizm'de "Sirius"un sembolüdür. Demek ki Sure'de "Mağara Ehli" olarak ifade edilen bu kişilerin "Sirius Kültürü" ile yakından bir ilişkileri olduğu anlaşılmaktadır. Bu konuya tekrar döneceğiz...

Kehf suresi'nde söz konusu mağaradaki kişiler hakkında Muhammed Peygamber'e bazı bilgiler verildiği anlaşılıyor:

"Ey Muhammed, Onların olayını sana Biz gerçek olarak anlatıyoruz: Onların hidayetlerini artırmış ve kalplerini pekiştirmiştik..." (KEHF, 18/13)

Sure'nin devamında bu kişiler hakkında Muhammed Peygamber'in çok fazla bir açıklama yapmaması gerektiği de önemle vurgulanıyor:

"...De ki, onların sayısını en iyi bilen Rabbim'dir. Onları pek az kimseden başkası bilmez.' Bunun için ey Muhammed, Onlar hakkında, bu kısa anlatılanın dışında, kimseyle tartışma ve onlar hakkında kimseden bir şey sorma." (KEHF, 18/22)

Biz yine Musa Peygamber’e dönelim...

MUSA "SİNA DAĞI"NDA

Musa çotandır, kendisinde ruhsal bir irtibatın başladığının farkındaydı... Bu bağlantıyı içten içe hissediyor ancak tam olarak bu bağlantının kökenini adlandıramıyordu... İnisiyasyon'un belli bir aşamasından sonra, yapılan çalışmalar inisiyeyi belli bir *"ruhsal planla"* irtibata geçirebilmekteydi. Bu irtibat, inisiyasyonun en önemli bölümünü oluştururdu. Bir inisiye ne kadar yüksek seviyeli bir ruhsal planla irtibat kurabilirse, ilhamı da o denli yüksek olurdu.

Bu çalışmalar genellikle mabetlerde ya da dağlardaki gizli yeraltı tünellerinde, insanlardan uzak yerlerde yapılırdı... Aynen Sina Dağı'nda olduğu gibi... Nitekim Sina Dağı'nın bulunduğu yöredeki Serbal Kayalıkları'ndaki mağarada inisiyelerin ilhamlarının açıldığından az önce ezoterik kaynakların söz ettiğinden bahsetmiştik. Nitekim, Musa da, uzun bir süredir anlamlandıramadığı irtibatının kökenlerini orada farkedecekti...

İşte Musa böyle bir hal içinde, "sırlar mağarasına" doğru yola çıkmıştı...

Mağaranın önüne geldiğinde tam içeri girmek üzereyken, bir anda kendini göz kamaştırıcı bir ışığın tam ortasında buluverdi. Yere baktığında bastığı toprağın bir fosfor gibi ışımaya başladığını farketti. Çevresindeki kayalar da sanki alevden bir deniz haline dönüşmüşlerdi... Şimdiye kadar hiç karşılaşmadığı şeyler olmaya başlamıştı... Neler olduğunu anlamaya çalışırken mağaranın girişinde, ışıklar içinde, adeta ışıktan bir bedene sahip olduğunu gördüğü bir varlığın kendisine doğru bakmakta olduğunu farketti. Tam o anda, onun çevresine yaydığı enerjiden çarpılmışcasına yere kapaklandı... Varlığın bakışları içine kadar işlemiş ve içinde adlandıramadığı garip bir değişimin başladığını farketmişti. Adeta sezgilerinin kapısı açılmış ve içine doğan büyük bir ilhamla bundan sonra yapacaklarını gönül gözüyle yani durugörü yeteneğiyle görmeye başlamıştı... Gözünün önünden bundan sonra yapacakları teker teker bir film şeridi gibi geçiyordu... Ancak bütün bunlar sıradan bir insanın yapabileceği şeyler değildi... Hatta bir inisiye bile olsa Musa'dan beklenenlerin gerçekleştirilebilmesi imkansız gibi görünüyordu...

Bir anda böyle bir vazifeyi ben nasıl gerçekleştirebilirim? diye düşünerek oradan kaçıp uzaklaşmayı bile düşündü!...

Tam o anda: “Musa... Musa...” diye bir ses işitti. Gayrı ihtiyari *“Efendim...”* diyerek karşılık verdi. Karşısındaki ışıklar içindeki varlık kendisiyle konuşmaya başlamıştı... Bu konuşmayı kesip arkasını dönüp oradan gidemezdi... Kalbi sanki yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu... Çevresine göz kamaştırıcı ışıklar saçmaya devam eden varlığı görmemek için elleriyle yüzünü kapatmış öylece olduğu yerde kala kalmıştı... Büyük bir heyecan içinde bundan sonra ne olacağını düşünüyordu ki, varlık yeniden konuşmaya başladı:

– “Buraya sakın yaklaşma... Ayaklarından pabuçlarını çıkart. Zira üzerinde durduğun yer kutsal bir yerdir.”

Musa elleriyle yüzünü saklamış bir halde, hala olduğu yerde öylece duruyordu... Bunun üzerine:

– “Benim karşımda bile titriyorsun, bir de kalkmış Elohim’i arıyorsun?...”

Musa büyük bir zorlukla: *“Kimsin sen?”* diyebildi...

– “Elohim’in bir ışını, bir güneş meleği, var Olan’ın ve var olmaya devam edecek Olan’ın bir elçisiyim...”

– *“Emrin nedir?”*

– “İsrailoğullarına şunu söyleyeceksin: ‘Sizi köle hayatı yaşadığınız ülkeden çıkarayım diye beni size elçi olarak, Ezeli-Ebedi Olan, atalarımızın Tanrısı, ibrahim’in, ishak’ın ve Yakup’un Tanrısı yolladı...’”

– *“Ben kimim ki israiloğullarını Mısır’dan çıkartabileyim?”*

– “Hep seninle olacağım... Elohim’in ateşini gönlüne, kelamını da dudaklarına yerleştireceğim. Kırk yıldır onun özlemiyle yanıp tutuşuyorsun. Sesin ta O’na kadar ulaştı. İşte, seni O’nun namına sarıp sarmalıyorum... Elohim’in oğlu, bundan böyle hep bana ait olacaksın...”

Bu sözlerden sonra Musa’yı bir başka endişe sarmaya başladı: *“Fakat bana inanmayacaklar ve sözümü dinlemeyecekler?”* dedi.

Bunun üzerine Musa’nın işini kolaylaştıracak bir takım yardımların kendisine nasıl yapılacağı konusunda, varlık bir takım açıklamalarda bulunur. Önce Musa’nın elinde tuttuğu değneği yere atmasını ister. Değnek yere düşer düşmez bir anda yılana dönüştüğü görülür. Daha sonra Musa’nın elini önce cüzzamlı bir el haline çevirir ve kısa bir süre sonra yeniden eski haline getirtir.

Bu uygulamalar aslında majik ve parapsişik temellere dayanan olaylardır. Mucizevi olayların gerçekleştirilmesinde kulanılan bu teknikler daha sonraları Musa’nın çok işine yaramıştır. Özellikle o devirlerde mucizelerin halk üzerinde önemli bir etkisi vardı. Ve her peygamberden bu tür mucizeler gerçekleştirilmesi istenmiştir. Musa da eğer kendisine o mağarada öğretilen tekniklere sahip olmasaydı peygamberlik vazifesini yerine getirmesi son derece zor olurdu. Bu nedenle parapsişik temellere dayanan bu tür majik uygulama teknikleri kendisine öğretilmiştir. Nitekim bu, Tevrat’ta da açıkca anlatılmıştır:

“Ve şimdi git ve ben senin ağzınla beraber olacağım ve söyleyeceğin şeyi sana öğreteceğim.” (ÇIKIŞ, Bab: 4/12)

Mağaradaki bu konuşma sırasında Musa bir başka konuda daha tereddüt gösterir: Kendisinin iyi bir konuşmacı olmadığını ve bu nedenle sözlerinin

etkili olamayacağından kuşku duyduğunu ifade eder. Musa aslında bu kuşkusunda hiç de haksız değildir. Çünkü Musa'nın iyi konuşamadığı biliniyor...

Musa'ının bu tereddütü karşısında varlığın söyledikleri Tevrat'ta şöyle geçer:

"Ve Rab Musaya karşı öfkelenip dedi: Senin kardeşin Levili Harun yok mu? Bilirim ki, o iyi söyler... Ve kendisine söyleyeceksin ve sözleri onun ağzına koyacaksın ve ben senin ağzınla ve onun ağzı ile beraber olacağım ve yapacağınız şeyi size öğreteceğim." (ÇIKIŞ, Bab: 4/14-15)

Tevrat'ın ÇIKIŞ Bölümü'nün 4. Bab'ında geçen bu anlatımlardan, Musa'nın medyomik bağlantısı yani vahiy kanalıyla olan irtibatı açıkça görülmektedir. Dikkatlerden kaçmaması gereken bir başka nokta da, dünyaya belli bir görevle doğan büyük vazifelilerin, çevrelerinde kendilerine yardımcı olacak kadroyla birlikte dünyaya gelmiş olduklarıdır. Peygamberlerin çevrelerinde adeta bir halka gibi toplanan bu özel vazifeli grup; Hristiyanlıkta *"havariler"*, İslamiyet'te ise *"sahabeler"* olarak adlandırılmıştır.

15. Ayette Musa'nın kardeşi olduğu ifade edilen Levili Harun aslında onun aynı anneden doğan kardeşi anlamında değil, dünyaya doğmadan önce bağlı bulundukları aynı ruhsal planın üyeleri olduğu anlamındadır.

Bu sözlerden cesaret alan Musa: *"Bana Elohim'i göster. O'nun canlı ateşini göreyim"* dedi...

Başını kaldırdığında mağarada her şey normale dönmüştü. Ortada ne ateş denizi kalmıştı, ne de ışıklar içindeki varlık... Güneş çoktan batmış ve Horeb vadisini o her zamanki ölüm sessizliği kaplamıştı...

Yaşadığı bu paranormal olay karşısında öyle yüksek seviyeli yoğun bir enerjiye maruz kalmıştı ki, tüm vücudunun adeta felce uğradığını hisstti. Hatta yaşadığı bu paranormal olay esnasında birara vücudunun yanıp kül olacağını zannetmişti. Bir müddet orada bitkin bir halde, külçe gibi yere yığılıp kaldıktan sonra Yetro'nun mabedine geri döndü...

Vücudundaki bitkinlik şimdi yerini tarif edilemez yoğunluktaki bir enerjiye terk etmişti... Vazifesine artık hazırdı... [1]

Kendisinden peygamberlik yapması istendiğini işte ilk kez şimdi açıkça farkediyordu... Bir zamanlar annesine vazifesinin ne olduğunu bilmediğini söyleyen Musa, artık sadece bir Osiris rahibi değil, peygamberlik vazifesiyle yükümlü bir inisiyeydi...

ELOHİM – İEVE (YEHOVA)

Musa Öğretisi'nin ve Tevrat'ın temeli Elohim'e ve Yehova'ya dayanır. Bu semboller anlaşılmadan Tevrat'ın sırları anlaşılamaz. Çünkü Musa'nın peygamberliği ve gördüğü fonksiyon "Elohim ve Yehova'nın Sırları"nın içinde gizlenmiştir...

Musa da diğer peygamberlerin yaptığı gibi sırları üstü örtülü ve kapalı bir şekilde aktarmıştır. Zaten peygamberlik vazifesinin kendisine bildirildi ve ilk vahyin kendisine aktarıldığı Serbal Kayalıkları'ndaki mağradan, en son vahyine kadar bilginin nasıl verileceği ve insanlara nasıl aktarılacağı konusunda yönlendirilmiştir. Bazen aynen aldığı vahyi aktarmış bazen de aldığı bilgileri kendi derleyerek vermiştir. Bu aktarımları da Tevrat'ın ilk 5 bölümünü oluşturur. Tevrat'ın diğer bölümleri kendisinin dışındakilerce kaleme alındığından bahsetmiştik. Tevrat bu iki özelliğiyle Kur'an-ı Kerim'den farklılık gösterir. Muhammed Peygamber vahiy kanalından aldığı bilgileri aktarmış ve bu aktarımlar daha sonra başkaları tarafından kaleme alınarak Kur'an-ı Kerim oluşmuştur. Kur'an-ı Kerim tamamıyla vahiy kanalıyla alınan medyomsal bir irtibattır. Muhammed Peygamber'in transa girerek aldığı vahiyle, kendi düşünceleri birbirinden ayrılmıştır. Kendi düşünceleri hadisler adı altında toplanmış ve Kur'an-ı Kerim'e dahil edilmemiştir.

Musa Peygamber'in Yehova'dan tebliğler aldığı ve onun emirlerini yerine getirdiğinden Tevrat'ta söz edildiğini görüyoruz.

Peki Yehova Yaratan mıdır?

Tasavvufu birazcık, şöyle üstün körü inceleyen biri bile, Yaradan ile irtibata girmenin, O'nunla bir varlıkla konuşur gibi konuşmanın imkansızılığını bilmektedir. Peki o halde Musa Peygamber kimden tebliğ alıyordu? Kiminle konuşuyordu? Serbal Kayalıkları'nda onunla irtibata giren kim ya da kimlerdi?...

Musa buna açık bir cevap veriyor ve Yehova ile görüştüğünü ifade ediyor. O halde öncelikle bu meseleyi açmaya çalışalım...

Eski inisiyatik öğretiler ve kutsal kitaplar, ezoterik bilgiler ışığında incelenecek olursa, insanın meydana getirilişinin iki safhalı olduğu görülür. Birincisi: “*Galaktik insan”*, ikincisi ise “*Yeryüzü insanı”*dır. Galaktik insan, bir zamanlar yeryüzünde *“Altın Çağı”*nı meydana getirmiş olan varlıklara verilen bir isimdir. Yeryüzü insanının söz konusu edilen *“Galaktik insan” i*le çok uzaktan bir akrabalığı vardır.

Yeryüzü insanı’nın ilki olarak, Kutsal Kitaplar “Adem”den bahsederler. Tevrat’ın ibranice metninde Adem ismiyle ilintili olarak, evrensel sıfatı da yer almaktadır. Dikkatlice incelenirse, Adem’in göksel insanlık ailesi ile olan irtibatı derhal anlaşılabilir. Hatta bununla da kalmaz, Tevrat iki farklı ademden söz eder...

Birincisi : **Elohim’in yarattığı insan...**

İkincisi : **Yehova’nın yarattığı insan...**

Burada sözü edilen yaradılış bir imalattır. Yani “Kaadir-i Mutlak Yaradan”ın yaratma fiili değil, yüksek seviyeli ruhsal varlıkların mevcut maddeleri kullanarak meydana getirdikleri bir imalat söz konsudur.

Konuyu tüm açıklığıyla ortaya koyabilmek için; Elohim sözcüğünün, öncelikle kelime anlamını ortaya koymakta yarar var. Ünlü ezoterizm araştırıcısı ve okültist Fabre d’Olivet’in *“La Langa Hébraique Restituée”* adlı eserinden Elohim isminin hangi kökten türetildiğini ortaya koyabilmek amacıyla bir paragraf aktarmak istiyorum:

“İbraniler ve Kaldeliler tarafından müteal varlığa verilmiş olan isim Aelo’dur. Bu isim, yücelişi, gücü ve genişletici kudreti tasvir eden ve evrensel anlamda Tanrı demek olan Ael kökünden türemiştir. Tanrılar anlamına gelir. Hoa yani “O”, ibranice’de, Kalde lİsanında, Suriye lİsanında, Etiopya lİsanında ve Arapça’da uluhiyetin kutsal isimlerinden biridir...”

Bunlardan da “*Eloha”* türemiştir. “*Elohim”* ise “*Eloha”*nın çoğuludur. Ve “Tanrılar” anlamına gelir. Yani “Elohalar” anlamında kullanılan bir sözcüktür...

Tevrat şu cümleyle başlar:

“Berişim Bara Elohim Ed Aşamin The Ed Aares...”

Türkçe çevirisi: “Başlangıçta Elohim göğü ve yeri yarattı” anlamına gelir...

Evet... Tevrat, daha ilk satırında, bizi büyük bir bilmeceyle karşı karşıya getirir... Bu sözük orijinal metinde Tekvin’in ilk bölümü ile ikinci bölümün ilk üç ayetinde geçer. İkinci bölümün dördüncü ayetinden itibaren Yehova ismiyle karşılaşmaya başlarız.... Tek Tanrı inancı üzerine kurulu olan Tevrat’ın, “Elohim” yani “Tanrılar” anlamına gelen bir sözcükle başlaması; ezoterizmle ilgili bilgisi olmayanları çelişkiye düşürebilir.

Bu çelişkiye düşenlerin başında ne ilginçtir ki, bu dini savunanlar gelmiştir... Evet inanılacak gibi değil ama gerçek böyledir... Bunun en büyük kanıtı Kitabı Mukaddes şirketi”nce basılan *“Eski ve Yeni Ahit – Kitabı Mukaddes”* adıyla yayınladıklarıı metinlerde kendini gösterir.

“Başlangıçta Elohim göğü ve yeri yarattı” diye Tevrat’ın başlamasına rağmen, onların tercümesi şöyledir:

“Başlangıçta Allah gökleri ve yeri yarattı...”

Farklı anlamları bünyesinde barındıran “Yehova” ve “Elohim”, Tevrat’ın temel sembollerinin başında gelir. Ve bunlar açıklığa kavuşturulmadan ne Tevrat’ın sırlarını ne de Osiris Rahibi Musa’nın gerçek mahiyetini anlayabilmek mümkün değildir. Zaten şu anda dünya üzerinde hüküm süren Musevi inancının savunucuları da, neyi savunduklarını doğru dürüst anlayamamışlardır...

“Elohim” *&* “Yehova...”

Aslında bu bilmece, büyük bir sırrın ifadesinden başka bir şey değildir... Kelimenin içerdiği anlamdan dolayı sanki büyük bir çelişki varmış gibi görünen bu mesele, ancak ezoterik bilgiler ışığında değerlendirildiği takdirde gün ışığına çıkabilir...

Peki ezoterik bilgiler *“Elohim”* hakkında neler söylüyor, şimdi bunu görelim:

“Elohimler”, *“Galaktik Uygarlıklar”*ın senyörleridir. “Yehova” da bu senyörlere dahil olan ve yeryüzündeki insanların gelişimi ile yakından ilgilenen vazifeli varlıklar grubunun başı ya da sözcüsü konumunda olan kozmik bir varlıktır. “Elohimler”İn meydana getirmiş olduğu insan tipi ile, “Yehova”nın meydana getirmiş olduğu, bizim devremiz insanı olmak üzere iki ayrı *“Adem Nesli”* vardır.

43. sayfadaki şekilde de gösterildiği gibi, bir zamanlar *“Altın Çağ”*ın yaşandığı dönemlerde yeryüzünde *“Galaktik irk”*a mensup varlıklar bulunmaktaydı. *“Galaktik irk”*ın en son uzantıları olarak, Mu ve Atlantis Uygarlıkları’nı görmekteyiz. Kutsal Kitaplar’da sözü edilen büyük tufanla birlikte bu “Galaktik irk”ın son temsilcileri de büyük bir oranda yeryüzünden silinmişler sadece çok küçük bir kısmı bizim kıtalarımıza göç ederek varlıklarını sürdürebilmişlerdir.

*“Galaktik irk”*ın yeryüzünden kaybolmasından hemen önce, bizim devremizin başlangıcını meydana getirecek fizik bedenlere ihtiyaç vardı. Zaman bir hayli ilerlemiş ve insanlığın aşamalı aşağıya iniş sürecinin bir sonucu olarak, *“Demir Çağı”*nın bedenlerinin imal edilmesi gerekiyordu. Bu tamamıyla bir laboratuar çalışmasını gerektiren, genetik biliminde uzmanlaşmış *“Galaktik insanlar”*ın yapabileceği bir işti. Yani “Yehova” ve grubunun...

Tevrat’tın Tekvin bölümünde anlatılanlardan; *“Yehova”* ve grubunun, muhtelif gezegenlerde, her devreden sonra ruhi varlıkların gelişim süreçlerini sürdürmeleri için doğacakları biyolojik bedenleri imal ettiklerini anlıyoruz... Bu sır, tüm dinlerde ve tüm mitolojilerde farklı isimler kullanılarak üstü örtülü bir şekilde anlatılmıştır. Gerek dinsel, gerekse de mitolojik anlatımlarda sözü geçen *“İlahlar”*ın bir kısmı söz konusu ettiğimiz *“Galaktik irk”*a mensup ileri seviyeli insanların sembolüdür. (“İlahlar” ve “Tanrılar” ile ilgili ayrıntılı bilgi için bakınız: G.S.Ö. Sy: 82-84, 145-162)

Dini Öğretiler’de Adem’in meydana getirilişiyle ilgili bir başka ilginç ayrıntı daha verilir. İslam’ın Kitabı Kur’an-ı Kerim’de, Adem’in

“balçıktan” yaratıldığı söylenir. Buna benzer ifadeler diğer dinlerde de vardır. Aynı şekilde Tevrat’ta da Adem’in *“yerin tozundan”* yaratılmış olduğu anlatılır. Her iki ifade de birbiriyle aynıdır.

“Balçıktan” ya da *“yerin tozundan”* yaratılmak ne demektir? Burada kastedilmek istenen, doğrudan doğruya dünyasal bir molekül yapısıdır. Dünyaya ait moleküler yapının kullanılmış olmasıdır. Bu bizim devremizin Ademi’dir. Diğer Adem’in moleküler yapısı ise tamamen farklıydı. Dünya’ya ait değil “Dünya Dışına” ait bir yapıdan oluşmuştu. Yani “Elohimler’in Dünyası”ndan...

Böylelikle değişen yeryüzü şartlarına en uygun Adem soyu meydana getirilmiş oluyordu... Demir Çağı’nın çocuklarının, bedenlerinin ilk örnekleri artık hazırdı... *“Galaktik Uygarlığın”* temsilcileri ise, geçmişin anıları arasında eriyip gitti... Ama izlerini ve hatıralalarını Dünya’da bırakarak...

YILANOĞULLARI VE TANRIOĞULLARI

Çok önemli ezoterik sırları içinde barındıran 43. sayfadaki şeklimizde, ifade bulan Galaktik irk'tan; "Yılan Oğulları" ya da "Tanrı Oğulları" olarak bahsedilmiş olduğu dikkatlerinizden kaçmamıştır. Peki *"Galaktik irk"* niçin bu isimlerle anılmış ve bu isimlerle sembolleştirilmiştir?

Birçok toplumun geleneklerinde yer alan bu ezoterik sembolleri açacak olursak sanırım üzerinde durduğumuz konu da kendiliğinden toparlanmış olacaktır...

Gerek Batı, gerekse Doğu Ezoterizmi'nde, hayatsal kudreti, hayatsal değişimi, devri daimi simgeleyen bir işaret vardır. Bu işaret: "Yılan" sembolüdür. Bu sembol tüm toplumların geleneksel bilgilerinde, kültürlerinde ve dinlerinde de karşımıza çıkar. Ezoterizm'in en önemli sembollerinden biridir. Ve birden fazla anlamı vardır. Yılan sembolü bazı yerlerde kuyruğunu ısırırken gösterilmiştir. Kuyruğunu ısıran yılan tekrar eden bir süreci anlatır. Bu tekrarlama, Evren'deki kanunların birbirleriyle olan yakın ilgisini de ifade eder. Aynı zamanda tekrardoğuşun da sembolüdür. Yaşamın ve ölümün arka arkaya gelmekte olduğunu dile getirir.

Bu sembol spiral galaksiyi de ifade eder. Bilindiği gibi evrende bilinen birkaç tip galaksi çeşidinden birisi de spiral galaksidir. Mensubu bulunduğumuz Samanyolu Galaksisi de işte böyle bir spiral galaksidir. Bu açıdan sembole yaklaştığımızda, ki bunu toplumların mitolojileri ve dinleri de doğrulamaktadır; "Yılan"ın, Galaktik Uygarlığın da sembolü olarak kullanılmış olduğunu görürüz... Örneğin Eski Amerika Kıtası'nda yaşayan yerlilerin mitolojilerinde geçen *"Yeşil Tüylü Yılan"* böyle bir semboldür. Yerlilerin mitolojilerinden öğrendiğimize göre *"Yeşil Tüylü Yılan"* gökyüzünden gelmiş ve 52 yıl yerlilerle birlikte yaşadıktan sonra, yine gökyüzüne doğru uçarak gitmiştir. Yeryüzünde kaldığı 52 yıl süresince de yerlileri her alanda eğitmiştir. Bu yılan Aztek inka ve Maya Mitolojilerinin temel sembolüdür ve *"Kukulkan"* olarak anılır. İşte bu sembol *"Galaktik irk"*a mensup varlıkların arkalarında bırakmış oldukları izlerden sadece bir tanesidir...

Yine birçok toplumun kültürlerinde ve folklorik inançlarında dile getirilen *“Yılanoğulları”* ya da *“Tanrıoğulları”* sözüyle de anlatılan sır, buna dayanmaktadır. Yani bir zamanlar yeryüzünde de yaşamış olan *“Galaktik irk”*a mensup varlıkların hatıralarından ibarettir...

Ezoterik yazıtlarda ve mitolojilerde geçen *“Yılanoğulları”* sembolü, dinsel kitaplarda *“Tanrıoğulları”* olarak ifade edilmiştir. İkisi de aynı anlama gelen sembollerdir.

Gerek Hristiyan dünyasında, gerekse de islam dünyasında yüzyıllardır tam olarak anlaşılamayan bir mesele vardır. Ne olduğu bir türlü çözülememIŞ, çözülemediği için de özellikle islam dünyasında putperest bir inanç olarak nitelendirilme yoluna gidilmiştir. Bu mesele İsa Peygamber’in kendisini açıkça “Tanrı’nın Oğlu” olduğunu söylemesinden kaynaklanır. Bu söz, İsa Peygamber’in yaşadığı dönemde de anlaşılamamış ve kendisini bu sözünden dolayı katletmişlerdir. Aynen bizde de Hallac-ı Mansur’un katledildiği gibi...

İsa Peygamber çıkartıldığı mahkemede, *“Tanrı’nın oğlu olduğunu söylüyormuşsun bu doğru mu?”* sorusuna net bir şekilde: “Evet” demiştir. “Ben Tanrı’nın Oğluyum...”

“Tanrıoğlu” sözü aslında binlerce yıldır bilinen ve gizli tutulan bir semboldü. *“Tanrıoğlu”* sözüyle *“Galaktik Uygarlık”* kastediliyordu. Bu sır Tevrat’ta da dile getirilmişti... işte, İsa Peygamber de bu sırrı dile getirmeye çalışıyordu ama açıkça bunu o devirde kime anlatabilirdi ki?... Anlatamadı da zaten... Aradan geçen 2000 yıldan sonra ancak şimdi anlatabiliyoruz...

O’nu, o yıllarda anlayabilecek çok sayıda insan yoktu. Belki yanındaki çok kısıtlı sayıdaki havarilerine bu sırrı söylemiş olabilir. Bunu bilemiyoruz... Ama Thomas’ın kaleme aldığı, O’nun gerçek sözlerinin aktarıldığı “Thomas’ın incili”nde, İsa Peygamber’in birçok sırrı sembolleştirerek o devirlerde çevresine anlattığı anlaşılıyor. Evet... O, “Galaktik Uygarlığın” bir kültürünü yansıtıyordu ama bu büyük sır, hiç bir zaman anlaşılamadı.

TANRI’NIN RUHU...

Kitabı Mukaddes şirketi’nin çevirisine tekrar kısa bir süre geri dönelim ve Tekvin Bölümü’nün i. Bab’ın 2. ayeti üzerinde durarak, konumuzu irdelemeye devam edelim:

“Ve yer ıssız ve boştu; ve enginin yüzü üzerinde karanlık vardı; ve Allah’ın Ruhu suların yüzü üzerinde hareket ediyordu.”

Görüldüğü gibi aynı tercüme hatası yine karşımıza çıkmaktadır. Ve üzülerek görüyoruz ki, Tevrat’ın sonuna kadar bu hata sürdürülmüştür. Hem *“Elohim”* için hem de *“Yehova”* için aynı karşılığın yani *“Allah”* sözcüğünün çeviride yer alması kabul edilebilir bir yanlış değildir...

Eğer Musa yanlış bir anlatım sergilemiş olsaydı bu yanlışlık en azından Kur’an-ı Kerim’de düzeltilirdi. Çünkü Kur’an-ı Kerim’i istatistiksel olarak bir değerlendirmeye tutacak olursanız en fazla bahsedilen konuların başında Musa ve Tevrat gelmektedir. Tevrat’ı kabul ettiğini her fırsatta belirten Kur’an-ı Kerim böyle bir düzeltmeyi yapma ihtiyacı hissetmezken bu düzeltme, hem de kutsal bir kitabın tercümesinde nasıl yapılabildi, işte bunu anlayabilmek mümkün değildir...

Kaldı ki, yurdumuzda Tevrat’ı okuyanlar Kitabı Mukaddes şirketi’nin yayınladığı bu tercümeyle, bu kitap hakkında bilgi sahibi olmuşlardır. Kamuoyunun bilgi edinme hakkına; böylesine önemli bir konuda, böylesine büyük bir hatanın yapılmış olması kabul edilebilir bir yanlış gibi görünmemektedir. Kimbilir belki de Müslümanlar’a şirin gözükmek için böyle bir çeviriyi sunmuş da olabilirler... Bu sorunun aydınlatılması onlara düşer...

Belki de “Allah” ile “Elohim” sözcüklerinin aynı anlamı ihtiva eden semboller olduğu yorumuyla da bu çeviriyi gerçekleştirmiş olabilirler. Bu yoruma katılabiliriz. Ancak hiç değilse *“Elohim”* ile *“Yehova”* arasında bir tercih yaparak sadece biri için *“Allah”* sözcüğünü sembolik bir ifade olarak kullansalardı. Bu bile yapılmamıştır... Sonuç olarak şunu söylüyoruz ki, metnin orjinal haline sadık kalmaları gerekirdi. Çünkü *“Elohim”* sözcüğü Tevrat’ın terminolojisiyle alakalı bir sözcüktür. Buna karşılık *“Allah”*

sözcüğü ise, *“El- ilah”*tan türetilmiş Arapça kökenli ve Kur’an-ı Kerim terminolojisine aittir.

“Allah” sözcüğü’nün *“Elohim”*e mi yoksa *“Yehova”*ya mı karşılık geldiğini araştırmacıların bulup çıkartması gerekirdi... Siz tutup da her ikisine birden bu sözcüğü yakıştırırsanız, işi Arap saçına çevirmekle kalmaz, metnin orjinalliğini de bozmuş olursunuz... Ve maalesef böyle olmuştur...

Tevrat’ın hemen başında yer alan yukarıdaki ayette dikkatlardan kaçmaması gereken önemli bir bilgi aktarılmıştır. Bunun da önemle altını çizmek istiyouz... “Allah’ın Ruhu” olarak tercüme edilerek her ne kadar ayet çarptırılmış durumdaysa da, yine de “Tanrı”nın *“Ruhu”*ndan bahsettiği son derece açık bir şekilde orada kalabilmiştir...

Tevrat’ın Türkçe basımında *“Allah’ın Ruhu”* olarak çevirilen metnin aslı “Ruah Elohim”dir. “Elohim’in Nefesi” anlamına gelen bu sözcük, nefes sembolünün ruhu ifade ettiği gerçeğinden hareketle, yurtdışındaki araştırmacılar ve çevirmenler tarafından *“Tanrı’nın Ruhu”* olarak tercüme edilmiştir...

Evet... *“Tanrı”*nın “Ruhu...”

Bu tanımlama son derece ilginç değil mi?... Nitekim Kızılderililer’in inançlarında da *“Tanrı”*nın “Büyük Ruh” olarak nitelendirildiğini hemen hatırlatalım...

Burada Musa Peygamber’in büyük bir sırrı hemen hemen açık bir şekilde anlatmış olduğunu söyleyebiliriz. Peki Musa Peygamber’in anlatmak istediği bu sır neydi?... Bu sır: ilk Yaratılış’ın haricindeki tüm varedilişlerin, Ruhun eseri olduğunu dile getirir...

VAZİFELİLERİN DÜNYADAKİ EĞİTİMİ

Dünyaya belli bir görevle gelen büyük vazifelilerin büyük bir bölümü, dünyaya doğduktan sonra geçirdikleri unutma sürecinin sonucunda, dünyaya doğmadan önceki hayat planlarını belli bir süre hatırlayamamaktadırlar. Büyük vazifelilerin çok yüksek seviyeli ruhsal potansiyallere ve kozmik bilgilere sahip oldukları biliniyor. Ancak dünyaya doğduktan sonra unutma sürece ile karşılaştıkları için, mevcut bilgilerinin yeniden kendilerine hatırlatılması mecburiyetiyle karşılaşılmaktadır. Bu nedenle de, bu tür vazifelilerin büyük bir bölümü inisiyatik bir eğitimden geçirilmişlerdir... Bu inisiyatik eğitim hem bilinen anlamıyla mabetlerdeki batıni yani gizli öğreticilik anlamında olduğu gibi belli bir noktadan sonra, o vazifelinin bizzat bağlı bulunduğu ruhsal planın üyeleri tarafından da sürdürülmüştür. Sina Dağı’nda geçen olayın temeli işte buna dayanır...

İlerki bölümlerde görüleceği gibi Muhammed Peygamber de Miraç’ta yani kendi ruhsal planıyla kurdurulan irtibatı sonucunda asıl vazifesini tam olarak idrak edebilmiştir. Musa’nın Sina Dağı’nda yaşadıkları da Musa’nın miracıdır... Miraç konusunun ayrıntılarına Hz. Muhammed bölümünde yeniden döneceğiz...

“OSİRİS RAHİPLİĞİ”NDEN PEYGAMBERLİĞE...

Musa Peygamber artık zorlu bir görevin başındadır... Yapacakları hiç de kolay bir mesele değildir... Bütün bu zorlukları bile bile çalışmalarına başladı... Artık en azından bu görev için yalnız olmadığını ve çevresinde bu görev için dünyaya gelen varlıkların bulunduğunu biliyordu... İşte bunlardan bir tanesi de Midyan Mabedi’nin Baş Rrahibi Yetro idi...

Yapılacak vazife neydi?

Yapılacak vazifenin başlıca iki yönü bulunmaktaydı. Birincisi, gittikçe dejenere olmaya başlayan yöre halkının inançlarını; *“Tek Tanrı”* inancı ile fazla bilgi vermeden derleyip toparlamak, hatta baside indirgemek...

İnsanlığın aşağıya iniş sürecinin tamamlanabilmesi için artık onlara kozmik sırların, batıni bilgilerin ve gizli öğretinin derinliklerinin açıkça aktarılması gerekmiyordu. Bu nedenle bilgilerin üzeri perdelenerek son derece basit hatta hikayeliştirerek, batıni bilgilerin sadece çok küçük bir kısmının verilmesi hedeflenmişti. İşte yapılacak işlerin birinci aşaması buydu...

Bir de işin fiziksel boyutu vardı... İsrailoğulları’nı gittikçe dejenere olmaya başlayan Mısır yönetiminden kurtarmak...

Çünkü Mısır artık eski Mısır değildi... Mabetlerin derinliklerinde bir zamanlar yaşamış olan bilgeliğin izleri yok olmaya ve Firavunlar da gittikçe bilgelikten uzaklaşarak dünyasallığa doğru kaymaya başlamışlardı... Çevre ülkelerden gelen inisiye adaylarının eğitilme fonksiyonu ise Mısır’da artık tamamlanmak üzereydi. Yukarıda söylediğimiz nedenlerden dolayı zaten böyle bir eğitime artık gerek de yoktu...

Yapılacak çalışmaların en ince ayrıntıları Musa Peygamber’le birlikte, israil’in belli başlı liderleri ve Yetro tarafından hazırlandı... Planın yürürlüğe konulması için Musa, eski sınıf arkadaşı olan ve şimdi ise Firavunluk makamına gelen Meneftah’ın, Libya Kralı ile savaştığı bir dönemi seçti.

Çadırlarını develerin sırtına yüklemiş ve sürülerini peşlerine takmış olan bu uzun kervanlar dizisi, Kızıldeniz'i çevresinden dolaşarak geçmeyi hedeflemişti... Böylelikle vaat edilen topraklara ulaşabilecekler ve Mısır Firavunları'nın baskısından kurtulabileceklerdi.

Daha sonraları aralarına katılan Kenanlılar, Edomlular, Araplar ve çeşitli Sami Kavimleri'yle sayıları onbinleri bulacak olan büyük topluluk, sadece israiloğulları'ndan oluşan kitleyle, Mısır'dan ilk harekete geçtiğinde sayıları sadece birkaç bin kişi kadardı...

Mısır topraklarından çıkarak göç etmeyi hedefleyen bu topluluk sessiz sedasız yollarına koyulmuş ve Mısır'ın Firavunu o sırada ordularını başka yerlerde kullanmak zorunda olduğu için onlarla uğraşamamıştı. Bu çok iyi bir fırsattı ve bu fırsat çok iyi değerlendirildi...

Çekirdeğini haşin, inatçı ve asi mizaçlı Beni-israil kavminin teşkil ettiği ve sayılarının aralarına yeni katılan kavimlerle her geçen gün biraz daha arttığı bu büyük topluluğun sayısı kısa bir sürede on binleri aştı... Bu büyük halk topluluğu, bir yandan Musa Peygamber'in yeni getirdiği temeli *"Tek Tanrı"* inancına dayanan "Elohim Öğretisi"ne uyum sağlamaya çalışırken; bir yandan da önlerindeki uzun ve zorlu yolu kat etmeye gayret ediyordu. Sayıları her geçen gün artan bu insanları idare etmek ve yönlendirmek hiç de kolay bir mesele değildi kuşkusuz...

Peygamberin çevresinde, bir rahipler grubu vardı. Bu rahipler grubuna Musa'nın inisiyasyon kardeşi Harun ile israil'de çok önemli bir yeri olan kahine Miryam başkanlık ediyordu. Rahipler grubu, gizli öğretiden geçmiş 70 kişiden oluşmaktaydı... Musa gizli doktrinini sadece bu özel gruba açık olarak anlatmış, geriye kalan halk, bu öğretinin sadece üstü örtülü bir halde sunulan son derece kısıtlı bir bölümünü öğrenebilmişti. Musa'nın gizli öğretisi böylelikle 72 kişiyle kısıtlı kaldı... *"Elohim"* ve *"Yehova"*nın sırları, halka hiç bir zaman anlatılmadı...

Peygamber, sahip olduğu güç ve yeteneklerinin bir bölümünü ve özellikle de majik bilgilerini çevresindeki kısıtlı sayıdaki rahibe de nakletmekteydi. Böylelikle onları da son derece güçlü bir şekilde ayakta durabilecek ve davalarını sürdürebilecek tarzda yetiştiriyordu.

Bu büyük yürüyüş sırasında yanlarında altından yapılmış ve çevresinde Sfenksi andıran dört Mısır sembolü bulunan bir sandık da taşıyorlardı... Mısır kökenli sırları ve ezoterik bilgileri içeren kitaplar bulunan bu sandığa "Kutsal Emanet Sandığı" adı verilmişti... "Kutsal Emanet Sandığı"nda Musa tarafından Mısır hiyerogliflerıyle kaleme alınmış olan "Tekvin" ve farklı bir maddeden yapılmış sopaya benzeyen bir asa da bulunmaktaydı. Sihirli sopa olarak tanımlanan bu asanın kozmik enerjileri çekip bünyesinde barındıran bir özellik sergilediği ezoterik kaynaklar tarafından açıkça ifade edilmiştir. Nitekim Musa'nın gerçekleştirdiği mucizelerde çoğunlukla bu gizemli asadan yararlandığı da bilinmektedir. Musa'nın bu asayı Mısır'da eğitim gördüğü mabetten aldığı tahmin edilmektedir. Çünkü bu tür özel maddelerden oluşan objelerin Mısır'a Mu ve Atlantis kolonilerince getirilmiş olduğu bilinmektedir.

Musa Peygamber'in bu gizemli asasıdan Kur'an-ı Kerim'de de bahsedilmiştir:

"Musa, milleti için su aramıştı; 'Asanla taşa vur' dedik; ondan oniki pınar fışkırdı herkes içeceği yeri bildi..." (BAKARA, 2/60)

Ezoterik kayıtların, bu gizemli sandığın üzerinde sürekli olarak ışıktan bir halenin bulunduğundan söz etmeleri de bir hayli dikkat çekicidir. Elde edilen bilgilere göre ki, bunu tarihi ve dinsel kayıtlar da doğrulamaktadır, ışıklı bir bulutla kaplı olduğu söylenilen bu sandığın saklandığı çadıra bile insanlar yayılan manyetik enerjiden dolayı girememekteydi. Girmeye ısrar edenler arasından yüzlerce kişinin felç geçirdiği hatta çok sayıda kişinin ölümüne sebebiyet verdiği de yine aktarılan bilgiler arasındadır. Bu ölenler arasında Harun'un oğlu da bulunmaktaydı...

İpek giyisiler ve özel kokular...

Benzerleri Mısır mabetlerinde de olduğu bilinen bu tür sandıkları, törenlerde anlatılan sebeplerden dolayı her inisiye adayı taşıyamazdı... Sadece bu enerjiye uyum sağlama yeteneği gelişmiş inisiye adaylarının taşıyabildiği bu tür sandıkların Mısır ritüellerinde özel bir yeri vardı. Bu sandığı taşıyabilenlerin inisiyasyonda önemli bir aşamayı geride bıraktıkları anlaşılmaktaydı. Nitekim Musa da, Mısır'daki eğitimi sırasında,

gerçekleştirilen bir törende bu tür sandıklardan birini taşıdığından daha önce bahsetmiştik...

Bu tür enerjiler yayan objelerin yanına yaklaşılması için, o kişinin manyetik enerjilerinin son derece güçlü olması gerekmekteydi. Böylelikle o kişi, manyetik enerjisiyle bir koruma kalkanı oluşturabilmekteydi. Aksi takdirde bu enerjiler kişide ölümlere yol açabilecek sonuçlar doğurabilmekteydi. Çok eskiden beri bu tür enerjilerin muhtemel olumsuz etkilerini azaltmak için özel kokular ve ipek giyisilerin kullanıldığını biliyoruz. Nitekim Musa Peygamber hem kendisini, hem de o sandığa yaklaşacak çok yakın çevresindeki birkaç müridini aynı yöntemlerle korunmaya çalışıyordu. İpekten yapılmış elbiselerin kullanılış sebebi ise, ipeğin bu tür enerjilere karşı kısmen de olsa filtre etme özelliğinin bulunmasıydı.

Halk için neredeyse, sadece Yehova'ya itaat etmek ve onun emirleri doğrultusunda hareket etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı... Karşı karşıya kalınan meselenin ezoterik yani gizli yönü bilinmediği için, halk yeni gelen bu öğretiye daha doğrusu dine, tüm içtenliğiyle bir türlü sarılamadı... Bu ilkel ve haşin tabiatlı insanlar için *"Tek Tanrıcılık"* belki daha iyiydi ama bir kaybolup bir görünür anlamda bir şey olmaktan öte geçemiyordu. Onların yeni gelen bu dine uyum sağlamaları ve kabul etmelerine en önemli etken zaman zaman kendilerinin de şahit oldukları Musa'nın sergilediği akıl almaz mucizelerdi... Belki de bu mucizeler de olmasa, halk hiç bir zaman yeni gelen bu dini kabul etmeyecekti. Ancak yine de, özellikle ilk başlarda halkın eski geleneksel öğretilere karşı olan bağlılığı kolay kolay kırılamadı. Her fırsatta halk eski geleneksel inançlarına geri dönme meyli gösteriyordu. Böyle durumlarda, Peygamber'in yasakları hatta zorlamaları ve baskılarıyla karşı karşıya geliyorlardı.

Musa kendisiyle birlikte gelen, çeşitli aşiretlerden ve milletlerden oluşan bu büyük kitleyi Mısır'dan çıkarttıktan sonra, çeşitli yerlerde konaklatarak yollarına devam ettirmişti... İşte bu konaklamalardan birinde yaşananlar daha sonraları tarihe geçecek önemli kayıtlardan birini oluşturacaktı...

Musa Peygamber'in, Mısır'ı terk ettikten ölümüne kadar geçen süre içindeki tüm yaşamı sürekli olarak halkıyla adeta düello yapmakla

geçmişti... Bunlardan belki de en önemlisi kafilenin Sina'da konakladığı günlerde yaşananlardır...

İşte şimdi o günlerdeyiz...

Yer: Sina Dağı'nın etekleri...

BÜYÜK KARGAŞA VE

YAŞANAN GİZEMLİ OLAYLAR...

Kervan ağır ağır ilerleyerek gizemleriyle tüm yöre halkının inançlarında farklı bir yer sahip olan; bir yanında Sina Dağı bir yanında ise Serbal kayalıklarının uzandığı Horebe vadisine girmişti... Hem konaklama zamanı, hem de Musa'nın misyonunda önemli bir görevin yerine getirilmesinin zamanı gelmişti...

Kervan vadiye yerleşti...

Musa, bir müddet burada konaklanacağını ve bu süre içinde de kendisinin o meşhur mağraya giderek *"Elohim"*e danışacağını söyledi... Anlaşılan yeni vahiylerle görevinin istikametini tayin etmesi gerekiyordu... Halka yaptığı açıklamada ise, taştan bir levhanın üzerinde yazılı yasayı alıp getireceğini söyledi...

Dağa doğru yönelirken son bir kez arkasına döndü ve halktan, kendisini burada beklemesini ve bu süre içinde de uyanık kalmalarını, oruç tutmalarını, iffet ve ibadet içinde kendisini beklemelerini emretti...

*"Kutsal Emanet Sandığı"*nı 70'lere emanet etti. Sonra da yanına sadık müridi Yeşu'yu alarak vadide gözden kayboldu...

Aradan günler geçti...

Musa Peygamber görünürlerde yoktu... Halkta yavaş yavaş bir endişelenme ve huzursuzluk dalgası yayılmaya başlamıştı... Herkes tereddüt içindeydi... Ya Musa geri dönmezse... Evet bu belki de her şeyin sonu demekti... Bundan sonra tek başına kalan bu onbinlerce kişi ne yapacaktı... Halk arasında dolaşmaya başlayan söylentilerde hep şu benzer ifadeler duyulmaya başlamıştı:

– *"Bizi bu korkunç çölün ortasına getirip düşmanların oklarına hedef etmenin ne alemi vardı? Musa bizi sözde Kenan Ülkesi'ne götürecekti de, bala, kaymağa gark edecekti!... Oysa neredeyse açlıktan öleceğiz... Mısır'da geçirdiğimiz köle hayatı, bu sefil hayattan kat kat üstündü. Orada*

yediğimiz tabaklar dolusu etleri yeniden bulacak mıyız acaba?... Musa'nın Tanrısı gerçek Tanrı'ysa öyle olduğunu ispatlasın bakalım..."

Bu söylentiler, sonunda büyük bir isyana dönüştü... Bunda Moablı kızların önemli bir rolü oldu... Kadınlık cazibelerini kullanarak erkeklere istediklerini yaptırmaya başladılar... Her gece eski geleneklerindeki gibi kurbanlar kesilmeye, geri seviyeli varlıklara majik tapınma merasimleri icra edilmeye başlandı... Daha sonra da sofralar kuruluyor, Moablı kadınların cinsellik temalı dansları eşliğinde, çalgılar çalınıp yenilip içiliyordu...

Bu uygulamalar, eski geleneklerin tamamen yozlaştırılarak geri seviyeli varlıklara tapınma törenlerine dönüşen ritüellerinden ibaretti. Sembollerin ifade ettiği anlamlar çoktan unutulmuş bu semboller artık hiç bir anlamı olmayan içi boş şekillere tapınma aracı haline dönüşmüştü... İşte Horebe Vadisi'nde olanlar da, bu dejenere olmuş eski inisiyatik öğretilerin yozlaşmış ve gerçeğinden uzaklaşmış uygulamalarından ibaretti... Böylelikle, Musa'nın iffet ve ibadet içinde kalın, oruç tutun sözleri artık unutulmuş, sefil bir yaşam toplulukta hüküm sürmeye başlamıştı...

Harun kalabalığı yatıştırmak için ne kadar uğraştıysa da başarılı olamadı... Hatta tam tersine isyancılar ölümle tehdit ederek Harun'a altından bir buzağa sembolü bile yaptıracak kadar ileri gittiler...

Burada yaşananlar daha sonraları Kur'an-ı Kerim'de de Muhammed Peygamber'e vahyedilecekti:

"Musa'ya kırk gece vade vermiştik. Sonra onun arkasından, kendinize yazık ederek, buzağıyı Tanrı edinmiştiniz." (Bakara Suresi: 2/51)

Peygamber'in dağa çıkmasından sonra halkın Buzağa'ya tapmaya başladığından sözeden bu ayette anlatılmak istenen aslında, bildiğimiz dört ayaklı buzağaya halkın tapması değil, eski geleneklerdeki bu sembolün yeniden bilinçsizce, içi boşaltılmış haliyle gündeme getirilmesidir. Bu ayette anlatılmak istenen de maalesef ezoterik bilgilerden uzak bir anlayışla ele alındığı için birçok Kur'an yorumcusu tarafından doğru olarak açıklanamamış ve insanların buzağaya tapmaya başladıkları şeklinde yorumlanmıştır.

Neyse... Biz yine o kargaşalığın yaşandığı günlere geri dönelim...

Artık Musa Peygamber'in geri dönmeyeceğine herkes inanmış ve kargaşa tam bir isyana dönüşmüştü... "Kutsal Emanet Sandığı"nı korumakla görevli 70'lerin tüm uyarılarına rağmen halkı sakinleştirmek mümkün olamıyordu... 70'ler büyük bir dehşet içinde halkın sergilediği, kudurganlık safhasına gelen isyanı izliyorlardı... Her şey kontrolden çıkmıştı... Eğer gerçekten de Peygamber dağdan geri dönmeyecek olursa peki ya "Kutsal Emanet Sandığı" ne olacaktı?!... İşte bu düşünce 70'lerde büyük bir sıkıntı yaratmış ve kara kara düşünmeye başlamışlardı... Durum her geçen gün biraz daha içinden çıkılmaz bir hale giriyordu...

Ancak korkulan olmadı...

Musa Peygamber bir gün ansızın çıkıp geldi... Hem de çılgınca dans edenlerin kendilerinden geçtikleri bir anda... Her halde bir peygamber için en kötü gün böyle bir anı yaşamaktır... Gözlerine inanamadı... Bırakıp da gittiği insanlar bunlar mıydı? Bu kadar kolay eskiye geri dönüş yapabilirler miydi? Olacak şey değildi... Ancak olmuştu işte...

Büyük bir hiddetle karşılarına dikildi... Onu görür görmez isyancılar sağa sola kaçışmaya başladılar... Çünkü onun majik yeteneklerini gayet iyi biliyorlardı... Kendisini sarıp sarmalayarak koruyan *"gizli güçlerin"* desteği altında dimdik kımıldamadan isyancıların karşısına bir müddet öylece durdu... Sonra büyük bir hiddetle: *"70'ler Kutsal Emanet Sandığı"nı alıp gelsinler... Birlikte Tanrı Dağı'na çıkacağız... Halk ise burada kalıp titresin ve beni beklesin. Dönünce onlara Elohim'in hükmünü tebliğ edeceğim..."* dedi.

Musa 70'lerle birlikte tehditler savurarak vadiyi terkedip de gözden uzaklaşır uzaklaşmaz; geriye kalanların büyük bölümü derhal çadırlarını toplayıp, develerinin sırtlarına yerleştirmeye başlamışlardı bile... Hemen hemen herkes büyük bir panik içinde oradan oraya koşuşturarak kampı bir an evvel terketmeye daha doğrusu kaçmaya hazırlanıyorlardı...

Ancak bütün bunlar olup biterken güpe gündüz, hava birden kararıverdi... Göğü büyük bir toz bulutu kaplamaya başlamıştı... Ardından Kızıldeniz istikametinden esmeye başlayan sert rüzgar kısa sürede fırtınaya dönüşmüş

ve çölün altını üstüne getirmeye balamıştı... Bırakın kampı terketmeyi, bulundukları yerden adım atmaya dahi imkanları yoktu. Öldürücü bir kum fırtınası herkesi oldukları yere mıhlamış, insanlar kayalıklarda kendilerine sığınacak yerler aramaya başlamıştı... Gökyüzü şimdiye kadar hiç görülmedik şekilde simsiyah bulutlarla kaplanmış ve arkasından yine görülmedik şiddette büyük bir sağanak yağış yıldırımların eşliğinde çöle yağmaya başlamıştı... Fırtına tam bir gün bir gece sürdü... Bu süre içinde kampa İsabet eden yıldırımlar çok sayıda kişinin ve hayvanın ölmesine neden oldu...

Halk, bu tabiat olayının majik bir çalışma sonucu oluşturulmuş olduğunu gayet iyi biliyordu... Özellikle de halkın içinde bulunan ve eski geleneklere bağlı rahipler durumun farkındaydılar...

Ertesi gün akşama doğru fırtına yatışmıştı ama Sina hala bulutlarla kaplıydı... Tam bu sırada Musa 70'lerle birlikte kampa geri döndü... **Alacakaranlığın içinden çıkıp gelen Musa ve 70'lerin özellikle baş kısımları fosforlu bir ışığa benzeyen ışıma içindeydi...** Sanki yukarılara ait harika ve yüce bir ışığı yüzlerinden etrafa yansıtıyor gibiydiler... İşin bir başka ilginç yanı da, benzer bir ışığın, yanlarında getirdikleri "Kutsal Emanet Sandığı"nın üzerinden de yayılmasıydı... Aslında bu ışıma, karşı karşıya kalınan fırtınanın da bir açıklamasını içinde saklıyordu...

Farklı bir maddeden yapıldığını daha önce de söylemiş olduğumuz asanın kozmik bir takım enerjileri bünyesinde toplama yeteneğinin bulunduğundan söz etmiştik. Özellikle eski Mısır'da bu tür maddelerden yapılmış bazı objelerin majik uygulamalarda etkin bir şekilde kullanıldığını biliyoruz... Bu uygulamaların arasında çeşitli tabiat olaylarının meydana getirilmesi de bulunmaktaydı!... Günümüzde batıl bir inanca dönüşen yağmur yağdırma dualarının aslında ilk çıkışı bu tür uygulamalara dayanır. Neyse konuyu fazla dağıtmayalım...

Musa Peygamber'in ve 70'lerin baş hizasında yoğunlaşan ışık huzmelerine gelince...

Sadece durugörü medyomlarının görebildiği ve artık günümüzde parapsikoloji laboratuvarlarında eloktronik cihazlarla da izlenebilen, her insanın ruhsal enerjisi ile maddeye bağlanmasından meydana gelen,

“manyetik bir enerji alanı” vardır. Buna Parapsikoloji’de *“aura”* adı verilir... İnsanın gelişmişlik düzeyine bağlı olarak çeşitli renklere bürünen bu *“aura”* özellikle inisiyasyonun son dönemlerinde altın sarısına dönüşerek herkes tarafından görünebilecek bir şekilde ışıma gösterebilmektedir. Birçok tanınmış inisiyenin baş hizalarında yoğunlaşan ve bazı durumlarda bütün bir vücudu saran bu tür ışıkların görülmesinin nedeni budur. Nitekim Buda’nın ve İsa Peygamber’in yapılmış olan tüm tasviri resimlerinde bu ışıma da çizilmiştir. Bu tür resimlere dikkat ederseniz hep başlarının arkasında altın sarısında bir hale de eklenmiş durumdadır. Bu süs olsun diye çizilmemiştir. Varolduğu için resme dahil edilmiş önemli bir ayrıntıdır...

Musa Peygamber’i ve 70’leri ışıklar içinde gören halkın büyük bir bölümü bunun ilahi bir işaret olduğunu düşünerek affedilmeleri için secde ettiler... Ancak isyancıların özellikle ele başları için vakit çok geçti... Musa’nın emriyle topluca kılıçtan geçirilerek cezalandırıldılar...

Horebe Vadisi’nde yaşanan tüm bu olaylar, Peygamber’in göçebe Samiler ve israiloğulları üzerinde kesin bir otorite kurmasına sebebiyet verdi. Artık tek lider Musa Peygamber’di... Hem dini lider, hem de topluluğu idare eden bir yöneticiydi... Şurası bir gerçek ki, Musa sadece peygamberlik vazifesini yerine getirebilmek için uğraşmamış, aynı zamanda bir toplumsal düzen kurucu dehası da sergilemişti... Sürekli olarak bezginliklerle, iftiralarla ve komplolarla savaşmak zorunda kalmıştı... Nitekim Kenan Ülkesi’ne doğru sürdürülen büyük yürüyüş sırasında, kuvvet gösterisini gerektiren yukarıdakine benzer başka sahneler yine yaşanmıştır.

Hatta öyle ki, Musa Peygamber’in vahiy aldığı mekanizmadan kendilerinin de vahiy aldıklarını iddia eden bir takım ihtiras sahibi rahipler bile çıkmış ve liderliği Musa’dan almaya dahi kalkışmışlardır... Ancak her seferinde Musa “gizli güçlerin” yardımı ve kendisinin yakinen bildiği majik uygulama yöntemleriyle, bunların üstesinden gelebilmiştir... Bu tür durumlarda bazen öfkeyle, bazen merhametle, bazen baba şefkatiyle, bazen de bir aslan gibi kükreyerek olayların üzerine gidebilmiştir...

Tevrat incelendiğinde Musa Peygamber’in tüm engelleri akıl almaz mucizelerle nasıl geçtiği, biraz abartılı olarak da olsa anlatılmış olduğu görülmektedir.[2] Ezoterik bilgiler ve ezoterik tarihi kayıtlar ışığında bu

abartıların ayıklanması gerekir. Bu yapılabildiği takdirde O'nun parapsikolojik kökenli uygulamaları daha net ortaya çıkacaktır. Yeri gelmişken şunu hemen belirtelim ki; Musa'nın majik güç ve yeteneklerinden kaynaklanan mucizevi olayların benzerleri, eski inisiyatik mabetlerde sıklıkla gerçekleştirilebilmekteydi... Burada göz ardı edilmemesi gereken nokta işte budur... Yani amacını aşan bir yoruma gidilerek Musa'nın peygamber olduğu için bu tür sıradışı olayları gerçekleştirebilmiş olduğunu söylemek ve bunları abartarak anlatmak belli bir noktadan sonra konuyu saptırmak anlamına gelir. Günümüzde gerek Musa ile ilgili gerekse diğer peygamberlerle ilgili böyle bir yanlış anlayışın halk arasında doğmuş olduğunu görüyoruz.

GİZLİ GÜÇLER

Satırlarımız arasında zaman zaman dile getirdiğimiz gibi Musa'nın, peygamberlik vazifesine başladığı andan itibaren kendisini hiç terketmeyen rehber varlıklar olduğu bilinmektedir. Bu rehber varlıklar kendisine tebligatı yani vahyi veren ruhsal varlıklardır. Bu ruhsal varlıklar kutsal kitaplarda "melek" olarak adlandırılmıştır. Dolayısıyla Musa Peygamber'in sergilediği ve halk arasında mucizevi olaylar olarak bilinen parapsişik fenomenlerin gerçekleştirilmesinde, bu güçlerin de çok büyük etkisi olduğunun altını çizmek gerekir. Tek bir cümleyle özetleyecek olursak, Musa Peygamber hem mabetlerde kendisine öğretilen sırlar vasıtasıyla majik yöntemleri bizzat kendisi kullanmış, hem de *"gizli güçler"* bu konuda kendisine her an yardımda bulunmuşlardır. Nitekim, *"melek"* adı verilen "Evrensel idare Mekanizması"nın üyeleri olan bu *"rehber varlıklar"*la, Musa Peygamber Serbal Kayalıkları'ndaki mağarada ilk kez karşılaştığında da, bu söz kendisine verilmiş ve her an kendisini desteklemek için yanında olacakları söylenmişti.

MUSA PEYGAMBER'İN BÜYÜK KEHANETİ

Yozlaşan ve dejenere olan eski gelenekleri halkın zihninden tamamen silmek için başlatılan operasyon, bu büyük yürüyüş sırasında gerçekleşmiş ve Musa Peygamber, büyük kafilesiyle birlikte hedeflediği noktaya ulaştığında artık *"Tek Tanrı"* inancına dayalı dinin temelleri de atılmış durumdaydı. Bu büyük yürüyüş sırasında alınan vahiylerle birlikte yeni din ve yeni bir kitap da beraberinde gelmişti.

Büyük yürüyüşün tamamlanmasıyla birlikte, Musa Peygamber, vazifesinin de sonlarına geldiğini anlamıştı... Aradan geçen süre içinde Harun ve kahine Miryam çoktan bu dünyadan ayrılmışlardı bile... Şimdi sıranın kendisine geldiğini biliyordu...

Ezoterik kayıtlarda Musa peygamberin son saatleriyle ilgili üstü örtülü bir anlatım sergilenir:

"Tanrı Ruhu'nu halefine aktarmak amacıyla, toplanma çadırının önünde, ellerini Yeşu'ya tatbik etti."

Anadolu geleneklerinde "el vermek" diye nitelendirilen bir uygulamadan sözedildiğini hepimiz duymuşuzdur. *"El vermek"* demek, bir mürşidin yani inisiyenin sahip olduğu yetenekleri, karşısındaki kişiye geçirmesidir. Anadolu'da bu uygulamalar, özellikle eski zamanlarda hayli yaygın bir şekilde gerçekleştirilmekteydi. Böylelikle zincir, bir halkadan diğerine geçerek ilerleyebiliyordu. Ancak zamanla inisiyatik merkezlerde yaşanmaya başlanan dejenerasyon, Anadolu'daki tarikatlarda da yaşanmaya başladığı için, ileri seviyeli inisiye-mürşitlerin yerlerine, fazla bilgi sahibi olmayan tarikat şeyhleri birbirlerine el vererek söz konusu dejenerasyonun daha da artmasına sebebiyet vermişlerdir. Bu da batıni çalışmaların zaman içinde nasıl yok olduğunun bir başka sebebidir. Yani bir zamanlar bilgelik aktarılırken belli bir süre sonra bilgisizlik aktarılmaya başlanmıştır.

Konuyu biraz daha açalım...

Burada aktarılan, aslında o mürşidin bağlı bulunduğu ruhsal planla kurduğu kontağın bir başkasına devredilmesidir. Yani artık kendisi değil, el

verdiği kişi söz konusu irtibatı sürdürecektir. Zaten Musa ile ilgili ezoterik anlatımda da bu husus, *“Tanrı Ruhu’nu halefine aktarmak amacıyla”* cümlesiyle aslında çok açık ifade edilmiştir. Tekrar Anadolu’daki tarikatların dejenerasyonuna konuyu getirecek olursak, işte ileri seviyeli ruhsal planlarla irtibat kuramayan ve dolayısıyla ileri seviyeli bilgiler alamayan tarikat şeyhleri ölmeden önce el verdikleri kişilere de, kendi bağlı bulundukları seviyedeki medyomsal kanalı devrettikleri için, böylesine büyük bir tarikat dejenerasyonunun yaşanmasına sebebiyet vermişlerdir. Böylelikle bir zamanlar batıni çalışmalar yapılan bu yerlerde belli bir süre sonra klasik, sıradan ve dışla uğraşan çalışmalar yapılmaya başlanmıştır. Hatta batıni çalışmaları hala bir yerlerde sürdürmeye çalışanları, dinsizlikle suçlamaya giden iddialarda bulunduklarına bile şahid olunmuştur.

Her inisiyatik çalışma aynı zamanda medyomsal bir irtibatın kurulduğu çalışma demektir. Her mürşid kendi potansiyaline ve bilgi seviyesine ve gelişmişlik düzeyine uygun bir ruhsal planla irtibat halindedir. Bu bütün tarikatlar için geçerli olan bir husustur. Ancak hangi mürşidin ne derecede ileri seviyeli bilgilere sahip “*yüksek seviyeli”* tabir ettiğimiz “*ruhsal planlarla”* irtibata girip giremediği tartışma götürür bir meseledir.

Günümüzdeki “Şeriatçı tarikatlar”, hep bu tür geri seviyeli bedensiz varlıklarla bazı şeyhlerin kurdukları irtibatların, birinden diğerine geçişi ile bugünlere kadar gelmiştir. Konunun çok önemli ama maalesef hiç üzerinde durulmayan bir yönüdür. Hatta sorunun temelidir...

Konumuza geri dönelim...

Musa’nın Yeşu’ya el verdiği ve kendisinden sonra vazifeyi Yeşu’nun götürdüğü Tevrat’ta da şu cümlelerle anlatılmıştır:

“Ve vaki oldu ki, Rabbin kulu Musa’nın ölümünden sonra, Rab Musa’nın hizmetçisi Nun oğlu Yeşu’a söyleyip dedi: “Hayatının bütün günlerince kimse sana karşı duramayacak; nasıl Musa ile beraber oldumsa seninle de öyle beraber olacağım. Seni boşa çıkarmam ve seni bırakmam.” (YEŞU, Bab: 1/6)

Görüldüğü gibi Musa’dan sonra vazifedin devamı Yeşu tarafından gerçekleştirildiği Tevrat’ta bu sözlerle ifade bulmuştur... Nitekim Tevrat’ın

Musa tarafından yazdırılan ilk beş bölümünün sonundaki altıncı bölümü Yeşu adıyla kaleme alınmıştır.

Evet... Artık Musa son günlerine gelmiştir...

Ve bir gün yanına üç müridini alarak Nebo Tepesi'ne doğru yola çıktı... Yaşamının en önemli bölümleri yollarda geçmişti... Şimdi ise o, son yolculuğuna hazırlanıyordu... Dağlarda başladığı vazifesi yine dağlardaki bir mağarada noktalanacaktı...

Vazifesinin her anında yanından ayrılmayan Yeşu, O'nu son yolculuğunda da yalnız bırakmadı...

Nebo Tepesi'ni ağır ağır çıkarak bir mağaraya vardılar... Ömrünü vererek gerçekleştirdiği eseri acaba kendisinden sonra yaşayabilecek miydi? Halkı, onun misyonuna sadık kalacak mıydı? Bu soruların zihninden gelip geçmesine engel olamıyordu?... İçini rahatsız eden bir şeyler vardı...

Musa yavaşca oturdu... Üç müridi de hiç ses çıkarmadan çevresinde bir halka oluşturdular... Musa tam ortalarında öylece hareketsiz duruyordu... Bedenini terk etmek üzere olduğu bir anda, durugörü yeteneği ona bundan sonra neler olacağını göstermeye başladı... Kendisinden sonra yaşanacak olaylar birer birer gözlerinin önünden, zihin ekranından geçiyordu... Geleceğin korkunç realitesi tüm açıklığıyla gözlerinin önüne serilivermişti:

İ*srail'in ihanetlerini, tekrar başkaldıran anarşiyi, Tanrı'nın mabedini kirleten kralların cinayetlerini, kitabının aslından saptırılışını, cahil ve iki yüzlü rahiplerin elinde fikirlerinin nasıl yozlaştırılarak çarpıtıldığını, kralların dinden çıkışını, arı ve saf bilgilerin, kutsal doktrinin nasıl örtbas edildiğini ve sırlar bilgisine sahip rahiplerin çölde zulme uğratıldıklarını açık seçik bir şekilde bir bir görüyordu...*

Ne yazık ki bütün bu olacaklar için, artık kendisi hiç bir şey yapamayacaktı... Çünkü o, son nefesini vermek üzereydi... İyice ağırlaşan kolunu büyük bir güçlükle kaldırdı... Gözlerini hafifçe aralayarak, uzaklardaki sabit bir noktaya dikti ve büyük bir hiddetle ağzından şu sözler döküldü:

– “İsrail, Tanrısı’na ihanet etti... Onun için göğün dört bir bucağına çil yavrusu gibi dağılsın!...”

Bir peygamber için ne kadar zor bir an... Uğruna bu kadar uğraştığı halkına beddua ederek bu dünyadan ayrılıyordu... Halkı için son sözü bir *“beddua”* olmuştu...

Sonra yanındakilere dönerek, bitkin bir şekilde şunları mırıldanabildi... Bu onun son sözleriydi:

– “İsrail’e dönün... Vakti saati gelince, Tanrı, kardeşlerinizin arasından benim gibi birini, peygamber olarak karşınıza dikecek ve kelamını onun ağzına koyacak. O da size Tanrı’nın emirlerini bildirecek.”

...

Musa Peygamber’in ne zaman öldüğü kesin olarak bilinmemektedir...

Kehanet niteliği taşıyan bedduasına gelince... Peygamber’in bu kehaneti gerçekleşmiş ve israiloğulları asırlarca dünya üzerinde çeşitli ülkelere dağılmış bir şekilde yaşamak zorunda kalmıştır... Bu gün Ortadoğu’da yerleşik bir israil Devleti bulunmakla birlikte barış hiç bir zaman onların yurtlarına girememiştir.

İsrailoğulları, Osiris Rahibi Musa’nın gerçek mahiyetini hiç bir zaman tam olarak anlayamamışlar ve ölümünden sonra Yahudi Rahipyeri’nin elinde tam anlamıyla içeriğini kaybeden hatta Yahudi Siyonizmi’ne dönüşen bir içeriğe büründürülmüş bir inancın yerleşmesine zemin hazırlamışlardır. Evrensel bir elçinin öğretisini, Yahudi olmayanların asla o dine giremeyecekleri bir statüye büründüren Yahudi ruhban kesimi, Musa’dan ne kadar uzak bir anlayış sergilediklerini böylelikle dünya aleme göstermişlerdir. Hatta Yuhudiler’in seçilmiş ırk olduklarını ileri sürecek kadar da işin dozunu kaçırmışlardır.

Musa Peygamber’in diğer kehanetine gelince...

Geleceğini önceden söylemiş olduğu Peygamber de dünya sahnesindeki yerini almış ve herkes O’nu Nasıralı İsa olarak tanımıştır...

KABALA EZOTERİZMİ

Osiris Rahibi'nin sırları her ne kadar Yahudi ruhban kesiminin çoğunluğu tarafından anlaşılamamış hatta dejenere edilerek hiç olmadık bir hale büründürüldüyse de, çok az sayıdaki gerçek inisiye rahiplerce Musa'nın sırları yine de yaşatılabildi. Musa'nın şifrelendirerek kaleme aldığı Tevrat'ın gerçek sırlarına vakıf olan bu *"bilge rahipler"* ellerindeki sırları hiç bir zaman dışarıya sızdırmayarak "Kabala Ezoterizmi"ni oluşturdular.

Kabala: Musevi Mistikileri'nin yolu anlamına gelir. Bu yol tamamen Musa'nın gizlediği sırları içerir. Bu sırlar o denli gizli tutulmuştur ki, bu sırlardan bu yola girmeyen Musevi halkının bile haberi olamamıştır. Dışarıya tamamen kapalı bir sistem içinde faaliyet gösteren Kabalacı Rahipler tarafından saklanan bu sırlar, çok az sayıda insanın elinde günümüze kadar gelebilmiştir.

Kabala bir yoldur demiştik... Bunun ne anlama geldiğini daha iyi anlayabilmek için Sufizmi hatırlatabiliriz. İslamiyet için Sufizm ne ise, Kabala da Musevilik için odur. Yani nasıl ki, Sufiler İslamiyet'in sırlarını içlerinde barındırmışsa, Kabalacılar da Museviliğin sırlarını içlerinde barındırmışlardır... Her ikisi de *"ezoterik"* içerikli bir sistemdir. Bu tür ezoterik sistemler hemen hemen her dinin içinde ortaya çıkabilmiştir...

Dolayısıyla Kabala Öğretisi'nin içindeki sırlar neydi? Ya da Sufizm'in içerdiği sırlar nedir? gibi sorular, Ezoterizm'in içeriğini bilen bir kişi için anlamını yitirir. Çünkü aynı sırların farklı toplumlar tarafından korunması ve saklanması meselesi vardır. Böylelikle tüm ezoterik çalışmaların içeriği ve sakladığı sırları birbirleriyle büyük bir paralellik gösterir. Sırlar aynıdır... İster Musevi mistiklerinin yolu Kabala da ister, islam Ezoterizmi'nin sırlarını saklayan Sufizim'de... Bir takım şekilsel uygulamaların görünümünden başka asıl sırlar hiç bir zaman değişmemiştir. Değişemez çünkü tüm Ezoterik çalışmalar *"aynı kökten"* kaynaklanmıştır. Sadece üslup farklılığı vardır... (Ayrıntılı bilgi için bakınız: G.S.Ö. Sy: 17-74)

İnisiyatik bir çalışma olan "Kabala Öğretisi"nin gizli yolu hep sembollerle dış halkalara anlatılmıştır. Kullanılan semboller öğretinin kapalılığını göstermesi bakımından son derece önemlidir.

Bir fikir vermesi için konuyu kısaca açalım...

Kabala üzerinde çalışmak, muhteşem fakat tehlikeli bir bahçeye girmeye benzetilir. Bu bahçeye giren bir kişinin karşılaşacakları ise şöyle anlatılır:

“Giriş kapısını açar açmaz insanın kendisini dev sarmaşıkların, hareket eden çiçeklerin, altın rengi kuşların ve konuşan kelebeklerin arasında bulursunuz. Bu bahçenin birinci kapısıdır... İkinci kapısısından girerseniz sahne değişir. Şimdi üzerinde güneş ışıklarının parlaklığını taşıyan sular sarar çevrenizi. Yakından baktığınızda, bunun büyük bir sarayın mermer girişi olduğunu anlarsınız. Bir kapı daha açtığınızda, şekillerden kurtulmuş seslerin dünyasına girersiniz. Burası meleklerin diyarıdır. Bu bahçenin her kapısı, sizi hayali görüntülerin ve tuzakların içine çekecektir. Buradan da geçerek yolunuza devam etmek zorundasınız... Ruhsal benliğini bütünlük içinde kaynaştırarak açık bir alana ulaşana dek yolunuza devam etmeniz gerekir. Bu alanda ‘Yaşam Ağacı’ ile karşılaşırsınız. Bu son derece önemli bir aşamadır. Dallarının her biri bir ruhsal algılama düzeyini temsil eden bu ağacı keşfeden biri için, ‘büyük tırmanış’ başlamak üzeredir. Bu tırmanış, içinde ‘Kutsal Ağac’ın yetiştiği bahçeye sizi ulaştıracak zorlu bir yolculuktur. ‘Kutsal Ağac’ın yetiştiği bu bahçenin adı ‘Pardes’tir.”

Yukarıdaki sembolik anlatım, “Kabala Öğretisi”nin aşamalarını dile getrimektedir. Her bir kapı ve her bir bahçe inisiyasyonun bir üst aşamasını temsil eder. Sonunda ulaşılan bahçe *“cennet”* sembolüyle dinlerde halka anlatılmıştır. Nitekim Latince’kökenli ingilizce bir sözcük olan ve cennet anlamında gelen “Paradise” sözcüğü ile Pardes’in aynı anlamı ifade ettiği hemen anlaşılmaktadır. Pardes ibranice bir sözcüktür. Bu sözcüğü oluşturan harfler de de aynen Mısır hiyorogliflerinde olduğu gibi ayrı bir anlam saklı olduğu yine “Kabala Ezoterizm” inde ifade edilmiştir:

“**P** a r **d** e **s**” sözcüğünün;

“P” harfi, Tevrat’ın basit dış anlamı olan *“Peshat”*ı,

“D” harfi benzetimsel sembolik anlamı olan *“Drush”*u,

“S” harfi ise, gizli, en derin anlamı olan *“Sod”*u sembolize eder.

“Ağaç” sembolizmine gelince...

Cenneteki ağaç sembolü, inisiyatik öğretilerin hikayeleştirilimiş anlatımlarından ibaret olan birçok mitolojilerde ve dinlerde geçer. Aynı tema Kur’an’da olduğu gibi, Tevrat’ta da işlenmiştir.

Ezoterizm’de *“ağaç”* yeryüzüne uzanan kökleri ve gökyüzüne yönelen dalları ile yeryüzü ile gökyüzünün evliliğini yani *“vuslatı”* sembolize eder. Daha açık bir ifadeyle gökyüzü ile yeryüzü arasında kurulan irtibatın, sonucu insanların bilgilendirilmelerini ve buna bağlı olarak da insanların şuurlanmalarının sembolü olarak karşımıza çıkar. Aynı zamanda insanın ilahi kökeninin ve bu kökenin insan tarafından farkedilmesinin de sembolüdür.

Bu kısa açıklamalar ışığında, az önce aktardığımız Kabala Öğretisi’ni ifade eden sembolik anlatımdaki *“ağacın”* ne anlama geldiği daha açık anlaşılabilecektir. (Cennetteki Ağaç Sembolizmi ile ilgili ayrıntılı bilgi için bakınız: G.S.Ö. Sy: 75-85)

MUSA PEYGAMBER'İN MUCİZELERİ

Musa Peygamber'in göstermiş olduğu mucizelerinin ardında majik uygulamaları vardır. Maji bilimini Mısır Mabetleri'nde öğrenen Musa, bu konuda da son derece ileri bilgi ve tekniklere sahipti. Ve bu bilgisini peygamberlik görevine başlamadan önceki yaşamı sırasında ve peygamberlik görevi sırasında alabildiğine kullanmıştır. İyi bir konuşmacı olmamasına rağmen, insanları etkilemede sağladığı inanılmaz başarılarının ardında yine bu majik uygulamaları vardı.

Musa Peygamber'in söz konusu ettiğimiz majik uygulamalarından Tevrat'ta da açıkça bahsedilmiştir...

"Ve Rab Musa'ya ve Harun'a söyleyip dedi: Firavun kendiniz için bir harika göstersin, diye size söyleyeceği zaman, Harun'a diyeceksin: Kendi değneğini al ve yılan olsun diye, Firavun'un önüne at. Ve Musa ile Harun Firavun'un yanına girdiler ve Rabbin emrettiği gibi öyle yaptılar ve Harun değneğini Firavun'un önüne attı ve yılan oldu. Ve Firavun da hikmetli adamları ve afsuncuları çağırdı ve Mısır'ın sihirbazları, onlar da büyüleri ile öyle yaptılar. Ve her biri kendi değneğini attı ve yılan oldular. Ve Harun'un değneği onların değneklerini yuttu." (ÇIKIŞ, 2/8-12)

Musa döneminde yaşanan bu majik uygulamaları Kur'an-ı Kerim de teyid etmiştir:

"Firavun: 'Bir mucize getirdiysen ortaya koy bakalım, doğru sözlülerden isen bunu yaparsın' dedi. Musa, asasını yere atar atmaz apaçık bir yılan oluverdi..." (A'RAF, 7/107-108)

Firavun'un majisyenleri ile Musa ve havarilerinin karşılıklı *"majik savaşları"* Tevrat'ta sayfalarca örnekler verilerek anlatılmıştır. Havarilerinden özellikle Harun'un da bu konuda oldukça bilgili bir inisiye olduğu Tevrat'taki anlatımlardan anlaşılıyor. Değneğin yılana dönüşme meselesi bunlardan sadece bir tanesidir. Bunun haricinde, doğa olaylarına etki etmek ve insanların üzerinde önemli sonuçlar doğuran majik uygulamaların da; gerek Musa tarafından gerekse de Harun tarafından gerçekleştirildiğine dair örnekler oldukça fazladır:

“Ve Rab Musa ile Harun’a dedi: Yanınıza avuçlarınızın dolusu ocak külü alın ve Musa Firavun’un gözü önünde göğe doğru saçsın. Ve bütün Mısır diyarı üzerinde ince bir toz olacak ve bütün Mısır diyarında insan ve hayvan üzerinde irin çıkaran çıban olacak. Ve ocak külü alıp Firavun’un önünde durdular ve Musa onu göğe doğru saçtı ve insanda ve hayvanda irin çıkaran çıban oldu. Ve sihirbazlar çıbandan dolayı Musa’nın önünde duramadılar. Çünkü sihirbazlarda ve bütün Mısırlılar’da çıbanlar vardı.” (ÇIKIŞ, Bab: 9/8-11)

Yine o dönemlerde yaşanan, inanılması son derece güç bir başka mucizevi olay da, Kızıl Deniz’in ikiye ayrılmasıdır. Bu olayın da, hem Tevrat’ta hem de Kur’an-ı Kerim’de dile getirilmiş olduğunu görüyoruz:

“Ve Musa deniz üzerine elini uzattı ve Rab bütün gece kuvvetli şark yeli ile denizi geri çevirdi ve denizi kara etti ve sular yarıldı...” (ÇIKIŞ, 14/21)

“Bunun üzerine Biz Musa’ya: ‘Değneğinle denize vur’ diye vahyettik. Hemen deniz ikiye ayrıldı...” (ŞUARA, 26/63)

Musa’nın o gizemli asası burada da karşımıza çıkıyor... Gerek asanın bu tür olaylardaki işlevini, gerekse de majinin mucizelerdeki fonksiyonunu daha net görebilmek için dilerseniz maji ile ilgili bilgilerimizi yeniden bir gözden geçirelim...

KÖKENİ GEÇMİŞİN DERİNLİKLERİNDE KALAN

GİZLİBİR BİLGİ: MAJİ...

Türkçe karşılığı *"büyü"* anlamına gelen majik uygulamaların geçmişi, dünyanın bir hayli eski dönemlerine kadar uzanır... Ancak eski dönemlerde büyüden anlaşılanla, günümüzde anlaşılan arasında büyük farklar vardır. Tüm eski toplumlarda *"din, büyü ve yaşam"* iç içe geçmiş bir özellik gösteriyordu. Örneğin: Eski Türklerin dini şamanizm'de, Eski Mısır Dini'ninde, Kristof Kolomb öncesi Astek- inka- Mayalar'ın kültürlerinde, Kızılderililer'de, Kalde, Babil geleneklerinde, Harranlı Sabiiler'de, Hint ve Tibet Dinleri'nin hepsinde büyü birinci planda yer almıştır.

O devirlerde *"maji"*nin çok çeşitli kullanım alanı vardı. Maji dendiği zaman içerdiği kapsam, eski devirlerde geniş bir yelpazeye sahipti... Peki bu yelpazenin içinde neler vardı?

1- Kozmik Tesirlerin çekilmesi için yapılan ritüellerde, 2- Doğa olaylarına etki edebilmede, 3- Hastalıkların iyi edilmesi çalışmalarında yani şifacılıkda, 4- insanda bulunan ruhsal güçlerin harekete geçirilmesinde, 5- Bedensiz bir takım varlıklardan yardım çekebilmekte vs... İşte tüm bu alanlarda *"majik yasalardan"* etkin bir şekilde yararlanılmaktaydı.

Eski toplumların günlük yaşamlarının içine kadar giren majik uygulamaların, insanların sosyal yaşamı üzerinde de çok önemli bir yeri vardı. Maji bir zamanlar gerçek bir bilimdi... Okült-Kozmik Yasalar'ın kullanılması şeklinde uygulanan majinin zaman içinde son derece dejenere olmaya başladığını görüyoruz.

Bu sır günümüzde unutulmuştur...

İnsanların birbirlerine karşı büyü yaptıkları iddialarıyla hep karşılaşmışızdır. Birisi, belirli bir insana sihir gücüyle bir şey yapmak istediğinde: *"O kişinin saçından ya da tırnağından bir parça alıp gel"* der.

Bunun temeli "Parça Bütüne Aittir" yasasına dayanır. **Kozmik Yasalar'dan biri olan bu yasa; bir zamanlar bir arada bulunan ögelerin daha sonra ayrılsalar bile, parçanın başına gelen herhangi bir değişimden, bütünün de etkileneceği prensibine dayanır.** Saç ya da

tırnak gibi ögeler de vücudumuzun parçalarından olduğukları için, saç üzerine yapılacak herhangi bir etkinin, sahibini de etkileyebileceği bilgisi zaman içinde *“Anadolu Halk Gelenekleri”*nde köken olarak unutulmuş ama şeklen de olsa yaşayagelmiş bir uygulama olarak karşımıza çıkmaktadır. Günümüzde *“Batıl inanç”* olarak ele alınmakta olan *“Anadolu Halk Gelenekleri”*nin büyük bir bölümünün ardında bu bilgi yatmaktadır.

“Parça bütüne aittir ve parçanın başına gelen bütünün de başına gelecektir” prensibi majinin en önemli yasalarından biridir. Başka bir deyişle söyleyecek olursak, majinin ortaya çıkmasına sebebiyet veren en önemli prensiplerden biridir.

Majinin temelinde yatan bir başka “Kozmik Yasa” daha vardır: “Benzer benzeri meydana getirir.”

Bu yasadan yani benzer bir işlemin benzer sonuçlar doğuracağı bilgisinden yararlanılarak çeşitli olayların meydana getirilmesine çalışılmış ve bunda özellikle geçmişte son derece başarılı sonuçlar elde edilebilmiştir.

Buraya kadar aktarmaya çalıştıklarımızı kısaca toparlayacak olursak; Maji’nin temelinin iki Kozmik Yasa’ya bağlı olduğunu söyleyebiliriz:

1– Parça Bütüne Aittir ve parçanın başına gelen bütünü de etkiler.

2– Benzer bir işlem, benzer bir sonuç meydana getirir.

Kökeni çok eski dönemlere kadar uzanan bu uygulamaların Mısır’dan günümüze kadar uzandığını biliyoruz. Mısır, maji biliminin normal bir yaşam biçimi olarak yaşandığı bir dönem geçirmiştir. O yıllarda maji, öğretilen bir olguydu... Kuralları, yöntemleri ve kendisine göre bir matematiği, kendisine göre temel ilkeleri vardı... Mısırlı rahipler de, bu kuralları öğrenerek bu uygulamaları gerçekleştirirlerdi.

Mısır’da yapılmış olan ve daha sonra günümüze kadar intikal etmiş olan hiyerogliflerin, yazıtların, resimlerin büyük bir bölümü dinsel törenlere değil, maji törenlerine aittir. Örneğin Mısır’da yetişmiş ve Mısır’ın sırlarına inisiye olmuş Yunanlı FİSagor, tüm bu incelikleri son derece iyi bir biçimde öğrenen filozoflardan biriydi...

Musa Peygambere gelince...

Musa Peygamber de bu sırlara inisiye olmuş gerçek bir Osiris Rahibi'ydi. Musa'nın göstermiş olduğu mucizelerinin ardında kökeni Mısır'a ati olan söz konusu ettiğimiz majik uygulamaları vardır. Ancak O'nun bu yönü üzerinde ne yazık ki çok fazla durulmamış ve O'nun bu yönü insanlara yeteri kadar açık anlatılmamıştır.

Birçok alanda majiden yararlanan Eski Mısırlılar aynı zamanda piramitlerin yapılışında bile bu majik yöntemlerden yararlandıklarını gösteren birçok belgeler mevcuttur. Örneğin Arap tarihçi Abu Zeyd al-Balkî, Mısırlı rahiplerin büyük taş blokların üzelerine koydukları bir takım papirüs parçalarıyla, adeta sihirli bir gücün ortaya çıktığını ve taşların nasıl kendiliğinden havalandıklarını anlatır...

Antigravitasyon yani yer çekimi etkisini sıfıra indiren bazı tekniklere Mısırlılar'ın sahip olduklarıyla ilgili elimizde son derece geçerli ve yeterli belgeler mevcuttur. Sadece Mısırlılar'ın değil eski Atlantis Kültürü'nün izlerini taşıyan eski uygarlıkların bir çoğunda da buna benzer belgeler mevcuttur. Tibet'te olduğu gibi...

Tibet'te Lhassa'dan 3 km ilerde bulunan "Khaldan Manastır"ı inanılması zor bir mucizeye sahne olmuştur. Burası Budistler'in ve Tibet Lamaları'nın kutsal saydıkları bir yerdir. Her sene binlerce kişi bu manastırı ziyarete gelirler. Manastırın özelliği 14. yüzyılda ölen bir Budist rahibinin cesedini muhafaza etmesidir. Ancak ceset mezarın içinde değildir. Mumyalanmış bir şekilde, hiç bir fiziki etken olmaksızın yerden 1.5 m yüksekte havada asılı durmaktadır. Rahibin cesedinin tam 6 asır havada hiç bir desdek olmaksızın asılı durmuştur. Ancak 1970'li yıllardan itibaren "Khaldan Manastır"ı rahiplerince havada asılı duran cesedin bulunduğu oda her türlü ziyarete kapatıldığı için halen bu mucizenin devam edip etmediği bilinmiyor...

Örnekleri çoğaltabiliriz... Ancak örneklerle meseleyi daha fazla uzatmak yerine; bu konularla ilgili düşüncesini kısa bir özetle bildiren büyük bilgin Einstein'ın sözlerini aktararak konumuzu toparlamak istiyorum:

"Eskiler, bizim henüz bilemediğimiz bazı sırlara sahip bulunuyorlardı..."

Maji'nin dünya üzerinde en etkili bir şekilde *"ak"* ve *"kara"* maji olarak kullanılmaya başlanması Atlantis devrine rastlar. Zaten Mısır'a Maji'nin gelmesi de, Atlantis'ten yapılan göçler vasıtasıyla olmuştur.

İNSANLARIN UZUN BİR SÜREDİR UNUTTUĞU

BÜYÜK SIR:

“Düşünce enerjisinin belirli bir noktaya odaklanması

“Majik Yasalar”ı harekete geçirir...”

Maji’nin kökeni bir takım kozmik yasaların kullanılmasına dayanır demiştik. Bu yasaların kullanılabilmesinde ve bu yasaların harekete geçirilebilmesinde, düşünce enerjisinin belirli bir noktaya konsantre edilmesinin çok önemli bir yeri vardır.

Maji’nin ne olduğunu anlayabilmek için; öncelikle düşüncelerimizin belli bir noktaya; belli bir süre odaklanmasıyla ne tür sonuçları ortaya çıkartacağını çok iyi farketmemiz gerekir.

Düşünce dediğimiz şey basit anlamda, bir takım fikirlerin zihnimizden geçmesi anlamına gelmez. Biz her düşünce faaliyetimizle yoğun bir enerji yayınında bulunuruz. Bu enerjileri belli bir süre, belli yoğunlukta, belli bir noktaya yönlendirebilirsek, çok çeşitli sonuçlar elde etmemiz mümkün olabilir.

Örneğin; eşyaları el değdirmeden hareket ettirebilir ya da başı ağrıyan bir dostunuzun ağrısını geçirebilirsiniz. Ya da tam tersine, karşınızdaki bir insana yöneldiğinizde bu metotla ona fiziki bir zarar da verebilirsiniz. Nitekim asırlarca önce ezoterik kayıtlara geçen *“düşüncelerinizden de sorumlusunuz”* denmesinin asıl nedeni işte budur... Hemen belirtelim ki, *“nazar değemesi”* inancının ortaya çıkışı da aynı prensibe dayanır.

Düşünce enerjisinin belli bir noktaya yoğunlaştırılmasıyla nasıl ki fiziki maddeleri harekete geçirebiliyorsak, aynı şekilde; az önce dile getirdiğimiz bazı *“Kozmik Yasaları”* da harekete geçirebiliriz. Ancak düşüncelerimizi belli bir konu üzerinde odaklayabilmek yani konsantre edebilmek hiç de zannedildiği gibi kolay değildir. Bir konu üzerinde düşünmeye başlar başlamaz hemen zihnimize bir sürü başka düşüncelerin üşüştüğüne şahit olmuşuzdur. Bunun sebebi, düşüncelerimize hakim olamayışımızdır. Yani konsantrasyon eksikliğimizdir.[3]

Düşüncelerin belli bir noktaya, belli bir süre yönlendirilebilmesi için konsantrasyon yeteneğinin geliştirilmesi şarttır. Bu nedenle de gerek parapsikolojik çalışmalarda, gerekse de eskinin majik çalışmalarında konsantrasyon çalışmaları üzerinde hassasiyetle durulurdu.

Muskalar'ın majik uygulamalardaki yeri:

Biz düşünce faaliyetimizle, çevremize yoğun bir şekilde enerji yayınında bulunuruz demiştik. Bu enerjiler çevremize yayıldıkları sırada karşılaştıkları maddeler üzerinde birikirler. Yani düşüncelerimizle oluşturduğumuz *"enerjiler"* çevremize yayılmakta ve çevremizdeki çeşitli eşyalara sinmektedir.

Çünkü maddenin en önemli özelliklerinden bir tanesi; etki alma özelliğine sahip olmasıdır. Madde dediğimiz yoğunlaşmış enerji, her türlü düşünce enerjisini bünyesinde toplayabilir.

Muskalar'ın ortaya çıkışı buna dayanır. Belirli bir konsantrasyonla muska olarak kullanılması planlanan eşyaya yoğun pozitif ya da negetif enerji biriktirilme çalışması muskaların ortaya çıkışını hazırlamıştır. Muska adı verilen bu eşyanın üzerinde biriktirilen pozitif ya da negatif tesirler, verildiği insana geçeceği için böyle bir uygulama çok uzun yıllardır dünya üzerindeki bir çok toplum tarafından kullanılmıştır.

Ezoterik kaynaklar çok eski zamanlarda kullanılan muskaların, Musa'nın asasında olduğu gibi özel nitelikteki maddelerden yapılmakta olduğundan da söz ederler.

Konuyu daha fazla dağıtmadan toplayalım...

Sonuç olarak, günümüzde tamamiyle dejenere olan ve kökeni unutulan majik uygulamaların, bir zamanlar hem insanlığın yararına, hem de zararına kullanılmış olduğunu söyleyebiliriz. Peki ya bu teknikler unutulmasaydı?...

Evet şimdi bir an için düşünelim: Günümüz insanı, burada söz konusu ettiğimiz majik yasaları kullanabilseydi neler yapardı acaba?!.. Düşünmesi bile korkunç!...

“...Günümüzde bu bilgilerin büyük bir oranla unutulmuş olması, aslında insanlık adına büyük bir şanstır...”

***

Biz tekrar o yıllara geri dönelim ve tarihin akışını birlikte takip etmeye devam edelim...

Musa Peygamber’den sonra, bölgedeki birçok kahin, yeni bir peygamberin gelmek üzere olduğunu insanlara anlatmaya başlamışlardı bile...

Musa Peygamber’in kehaneti de böylelikle gerçekleşmek üzereydi...

II. BÖLÜM

Hz. İSA

Menfis, Delf ve Elözis mabetlerinin inisiyatik sırları artık tek bir noktaya hedeflenmiş ve vahdaniyet, yani *"Varlığın Birliği ilkesi"*, "Tek Tanrıcılık" adı altında, dile getirilir olmuştu... Her şey "Tek Tanrıcılık" sembolüyle adeta özetlenmeye çalışılıyordu... Zaten bir süre sonra "varoluşun birliği" de "Tek Tanrıcılık" inancının içinde unutulup gidecek, geriye ne olduğu bile anlaşılmayan bir inanç kalacaktı...

Musa Peygamber artık dünyadan ayrılmış, yerine önce Yeşu geçmiş ve daha sonra da Samuel, Davut, Süleyman, ilya, Elişa, işaya, Hezekiel, Yeremya gibi gerçek ruhsal tebligata mashar olan çok sayıda kişi bazen kral, bazen peygamber görünümleri altında; Musa'nın bıraktığı mirası götürmeye çalışmışlar ve bunda da başarılı olmuşlardı. Nitekim Musa'nın ölümünden sonra Tevrat'a dahil edilen Bablar'ın büyük bir kısmı söz konusu ettiğimiz bu inisiye Yuhudiler tarafından yazdırılmıştır. Bu bablar bazen kendi isimleriyle anılmış, bazıları ise farklı isimlerle Tevrat'a dahil edilmiştir. Örneğin Mezmurlar'ın çoğu Davut; Meseller, Vaiz ve Neşideler Neşidesi ise Süleyman tarafından yazdırılmıştır.

İnsanlığın karşı konulamaz nitelikteki aşağılara doğru inişi tüm hızıyla sürüyordu...

İnsanlık, bilinmeyen karanlık bir geleceğe doğru, hızla bir uçurumdan aşağılara yuvarlanırcasına gidiyordu... Bu insanlığın *"aşağıya iniş sürecinin"* doğal bir sonucuydu. Ancak bu öyle bir iniş olmalıydı ki, insanlar kafalarını gözlerini yarmadan aşağılara kadar ulaşabilsin... Bu nedenle evrensel bilgilerden tamamen uzaklaşmamaları için, üstü örtülü bir tarzda da olsa, dinler vasıtasıyla ruhsal dünyanın kapıları yine de insanlara tamamen kapatılmamıştı... Vahiy kanalı kapanmamış ve hala çalışmaktaydı... Gökyüzünün sesi hala yeryüzünden işitilebiliyordu... Bu sese tercüman olan çok sayıda kişi olmuştur... Her biri birer medyom olan bu kişilerin yine büyük bir kısmı peygamber olarak nitelendirildiler.

Gökyüzünden yeryüzüne bilgi akışı devam etti... Musa Peygamber'den sonra belli bir süre; özellikle yukarıda saydığımız krallar ve peygamberler

dönemine kadar *“Elohim’in Sırları”*, aslına uygun bir şekilde yaşamaya devam edebildi... Ancak aradan geçen asırlar *“Elohim’in Sırları”*nı unutturmaya ve bilgice yeterli olmayan rahiplerin elinde gerçek değerinden uzaklaştırmaya başladı... Böylelikle Mısır’dan Tufan Öncesi Uygarlıklar’a kadar uzanan *“Elohim Sırları”*nın kökeni unutulup gidiyordu...

Musa ve kendisinden sonraki inisiyelerce kaleme alınan Tevrat’ın içerdiği sırlar geçen yılların karanlıkları arasında tamamen anlaşılmaz bir hale dönüştü... *“Kutsal Emanet Sandığı”* düşmanların eline geçti ve halk misyonunu neredeyse tamamen unutacak bir duruma düştü... Sırlar sadece artık çok küçük merkezlerde yaşama imkanı bulabiliyordu...

ROMA İMPARATORLUĞU

Yunan'da Delf ve Elözis mabetlerinin içerdiği sırlar halk tarafından açıkça bilinmese de daima saygı görmüşlerdir. Ancak "sırlar öğretisine" aynı saygı Roma'da gösterilmemiştir. Babil'in varisi olan Roma'da "sırlar öğretisi" tutunamadı... M.Ö. 700'lü yıllarda Roma'nın ikinci efsanevi kralı Numa Pompilius tarafından *"Mısır Sırları"*nı içeren *"Hermes Bilimi"*nin bir bölümünü kapsayan "kehanet" konulu kitaplar getirmişti. Aslen Etrükslü bir inisiye olan ve "sırlar bilimi"ne vakıf bulunan bu Roma kralı, halk arasında çok sevilen bir kişi olarak hep gönüllerde yaşamıştır. Demokratik bir yönetimi oluşturmak amacıyla halk tarafından seçilen tarafsız yargıç esasını ilk kez uygulamaya geçiren de yine kendisiydi... Halkın gözünde ilahi bir varlığın ilhamına nail olmuş bir insan olarak kabul edilen Kral Numa, "kutsal bilimle" Roma'yı tanıştırmış bir *"İnisiye - kral"* olarak tanınmıştı.

Ne varki, zaten büyük zorluklarla Roma Senatosu'na kabul ettirdiği bu görüşleri, ölümünden sonra Roma yönetimince derhal terkedildi. Numa'nın ölümünden hemen sonra, Roma Senatosu Mısır kökenli tüm kitapları yakmış, rahiplerin otoritesini kırmış, bağımsız çalışan yargı kurumlarını yerle bir etmiş ve dini; politik gücü egemen kılmak için kullanmaya başlamıştı... Bir daha da Roma'da "sırlar öğretisi" hiç bir zaman tutunamadı...

Roma sınırlarını genişletip işgalci bir imparatorluğa dönüştükçe, yönetimine dahil ettiği tüm ülkelerdeki ezoterik geleneğin son temsilcilerini de, büyük bir hınçla katletmekten geri durmadı... Bir yandan işgal ettiği ülkeleri soyup soğana çevirirken, bir yandan da "sırlar öğretisini" tarihten siliyordu... Böylelikle, insanlığın aşağıya inişine bilmeden de olsa hizmet ettiklerini her halde o günlerde akıllarına bile getirememişlerdi...

İtalya sınırlarında askeri diktatörlüğünü yerleştiren Roma, kısa bir süre sonra çevre ülkelere de el atmıştı... Bunların içinde o zamanlar, Musa Öğretisi'nin yaşam savaşı verdiği Yahudiye diye adlandırılan ülke de bulunmaktaydı.

İnsanlığın büyük bir karmaşa içinde hızla aşağıya iniş sürecini yaşadığı bu dönemlerde, ezoterik geleneğin temsilcileri hala büyük zorluklarla da olsa, varlıklarını sürdürebiliyorlardı... Yaşanmakta olan tüm olumsuzların içinde yine de gökyüzünün kapılarının kapanmamış olduğundan bahsetmiştik... İşte aralık bulunan gökyüzünün kapılarından sızan sesleri gönlünde işiten çok sayıda ilham sahibi inisiye, ısrarla hep aynı şeyi söylüyordu:

– “Bir kurtarıcı geliyor...”

Bu sözü tekrar edenlerin sayısı her geçen gün biraz daha artıyordu...

Bu büyük kehaneti ilk kez Musa ölmeden hemen önce dile getirmişti, daha sonra Yeşu, Samuel, işaya ve daha niceleri hep bu gerçeği dile getirdiler...

Bu söylentiler tam 800 yıl boyunca devam etti... Bu söylentiler bir dedikodu değil, büyük bir kehanetin farklı kişiler tarafından tekrarından ibaretti... Evet dile kolay, tam 800 yıllık bir kehanetti bu...

Asırlarca devam eden bu iddia, belli bir süre sonra tüm yöre halkına yayılmış ve bir kurtarıcının geleceği halk arasında ciddi bir şekilde konuşulmaya başlanmıştı... Sadece Yahudiye ve çevre bölgelerdeki ibraniler’in arasında değil, çok uzaklarda bile bu duyulmuştu... Bir kurtarıcı geliyordu...

Beklenen Mesih’in geliş tarihi yaklaştıkça bazen bu kehanetlerin son derece açık bir şekilde ifade edildiği de görülmeye başlandı. Örneğin Mehdi’nin doğumundan 19 yıl önce ölen ve Ünlü Latin şairi olarak tarihe geçen Virgil, bu kehaneti dizelerinde şöyle dile getirmekteydi:

– “...Kume Kahini’nin [4] bildirdiği Yeni Çağ geldi çattı. Bitmiş tükenmiş asırlar yeni bir düzene giriyor. Bakirenin, Satürn saltanatıyla birlikte gelişi yakındır. Göklerin yüceliklerinden yeni bir ırk iniyor. Demir Çağı’nı sona erdirip tüm dünyada Altın Çağı’nı başlatacak olan bu çocuğu lütfen esirge... Sarsılmış ekseni üzerinde dünyanın nasıl sallandığına bir bak; şu toprağa, şu ummanlara, şu gök kubbeye, şu tabiata bir bak... Gelecek asrın bekleyişi içinde nasıl da ürperiyorlar...”

Asırlardan beri tüm gelenekler, hep *"İlahi bir çocuğu"* düşleyip durmuştu... Mabetler ondan bir sır gibi söz etmişler, inisiyeler dünyanın bir gün kendilerine mensup bir *"Tanrıoğlu"* tarafından yönetileceğini bildirmişlerdi... Kahinler onun geliş zamanını özel yöntemleriyle hesaplamışlar ve artık zamanın geldiğini haykırmaya başlamışlardı...

Yörede yaşayan tüm halklar, dile getirilmesi son derece zor bir bekleyiş içine girmişti. Boğazına kadar zorluklar içine gömülmüş olan insanlık, bir kurtarıcının hasretiyle yanıp tutuşuyordu...

Beklenenin gelmesine sayılı günler kalmıştı ama bekleneni malesef bu insanlık anlamayacak ve onu inkar edecekti... Böylelikle özlemi çekilen *"Altın Çağ"* için, uzun bir süre daha geçmesi gerekecekti...

Çünkü insanlığın aşağıya iniş süreci henüz tamamlanmamıştı...

TANRI’NIN OĞLU DÜNYADA

... Ve sonunda sadece çok özel bazı inisiye kahinler tarafından bilinen bir bölgede, beklenen *“göksel varlık”* çok özel şartlar içinde dünyaya geldi... Bu bölge yıllarca büyük bir sır olarak saklandı... Hatta öylesine saklandı ki, bugün bile İsa’nın doğum yeri tartışmalıdır. “Matta’nın incili”nde İsa’nın doğum yeri olarak Yahudiye ülkesine bağlı Beytlehem kasabası gösterilir. (MATTA Bab: 2/1-6), Luka’ya göre olan incil’de ise bu bilgiye küçük bir ayrıntı daha ilave edilmiştir... Luka’ya göre olan incil’de Meryem’in Galile’ye bağlı Nasıra Kasabası’ndan, Yahudiye’ye bağlı Beytlehem’e kocası Yusuf ile gittiğini ve doğumun burada olduğu söylenir. (LUKA Bab: 2/1-7)

Ezoterik kayıtlar da bunu doğrulamaktadır. Çünkü gerçekten de İsa Peygamber’in annesinin, Eseniler soyundan gelme Galileli bir ailenin çocuğu olduğu bilinmektedir. Ancak ezoterik kayıtların teyid ettiği bir başka gerçek daha vardır: İsa Peygamber’in babası Yusuf değildir... Ezoterik bilgilerde karşımıza çıkan bu hususu Kur’an-ı Kerim de de görmekteyiz:

“Meryem: ‘Rabbim! Bana bir insan dokunmamışken nasıl çocuğum olabilir?’ demişti. Melekler şöyle dediler: ‘Allah dilediğini böyle yaratır. Bir işin olmasını dilerse ona ol der ve olur.” (Ali imran 3/47)

Yine bir başka ayette:

“Allah’ın katında İsa’nın durumu kendisini topraktan yaratıp sonra ‘ol’ demesiyle olmuş olan Adem’in durumu gibidir.” (Ali imran 3/59)

Aynı konu, Türkiye’de gerçekleştirilen ve dinler tarihinin gizli yönleriyle ilgili çok önemli bilgiler veren bir ruhsal irtibat celsesinde şöyle ifade edilmiştir:

“Kendisini İsa olarak tanıtan varlık, ‘Evrensel idare Mekanizması’nın bir unsuru idi. Bağlı bulunmuş olduğu sistemin kendisine yönelttiği vazifeyi yerine getirmek üzere, gene kendi seçmiş olduğu bir vasıta ile ve kanallar

ile yeryüzüne inmiştir. Bu yüzden siz İsa'yı babasız olarak bilirsiniz." (Sadıklar Planı)

Konuyu biraz daha açalım...

Galaktik Uygarlığa ait varlıkların, *"Tanrıoğulları"* ya da *"Yılanoğulları"* olarak adlandırıldıklarını ve İsa Peygamber'in de *"Tanrı'nın oğlu"* olarak nitelendirilmesinin ardında yatan gerçeğin, bu bilgiye dayanmış olduğundan daha önceki bölümümüzde bahsetmiştik. "Evrensel idare Mekanizması"na bağlı çalışan *"Galaktik Uygarlıklar"*ın temsilcilerinden biri olan ve dünyamızda İsa Peygamber olarak tanınan bu ileri seviyeli varlığın, kendine özgü bir bedensel yapıya ihtiyacı vardı. Sergileyeceği vazifesini başka türlü yani sıradan bir beden içinde gerçekleştirebilmesi mümkün değildi.

Genellikle dünyaya doğan vazifeliler ve peygamberler dünyasal bir anne ve babadan oluşan bir beden kullanmışlardır. Çoğunluk böyledir. Bu nedenle de, ne kadar yüksek seviyeli bir kökene sahip olsalar da, zaman zaman bir takım dünyasal zaaf ve hataların içine düşmekten kendilerini koruyamamışlardır. Ancak İsa peygamber insanlara "Altın Çağ"ın insanının nasıl olacağını bizzat yaşayarak gösterebilmek için kendi ruhsal potansiyalini olduğu gibi yansıtabilecek nitelikte özel bir bedene de ihtiyacı vardı.

"Göklerden gelen bir ruh için doğum ölüm demektir..." Binlerce yıl önce söylenmiş olan bu söz, birkaç gerçeği birden içinde saklar. Burada bizi ilgilendiren yönü, geniş bir bir potansiyele sahip ileri seviyeli bir ruh varlığının bedenlenmede gösterdiği zorluklardır. Bunların da başında *"unutma mekanizması"* gelir. Bağlanmış olduğu bedenin kapasitesinin yetersizliğinden dolayı, gelen tüm varlıklar geçmişini unutarak doğarlar. Bu peygamberler için de geçerlidir... Nitekim Musa ve Muhammed Peygamber'de bunu çok açık bir şekilde görürüz. Her ikisi de yaşadıkları *"miraçta"* kendilerinin asıl yüzlerini görebilmişler ve hangi amaçla dünyaya gönderilmiş olduklarını ancak bu şekilde farkedebilmişlerdir.

İsa'da ise durum biraz farklıdır... O vazifesinin icaplarından ötürü, geçmişini tamamiyle unutmaması ve ruhsal potansiyelinin tamamını olmasa bile, hiç değilse büyük bir kısmını bedenli yaşamında kullanması gerekiyordu... Görevi bu şekilde tanzim edilmişti... Çünkü o, tam anlamıyla

örnek bir insan, bir numune olarak yeryüzüne indirilmiştir. Yaşamının hiç bir anı normal bir insan olarak geçmemiştir. Baştan sona "tam şuurlu" diyebileceğimiz bir tarzda yaşamını sürdürmüştür. Onun bir din kurmak gibi bir düşüncesi de yoktu... Zaten o, arkasında hiç bir yazılı kitap bırakmamıştır. Şu anda mevcut bulunan Hristiyanlıkla, İsa'nın hiç ama hiç ilgisi ve alakası yoktur. Şu anki Hristiyanlık tamamiyle Pavlus'un dinidir... Bu meseleleri çok iyi ayırdetmek gerekir. Aksi takdirde İsa'nın gerçek mahiyeti anlaşılamaz.

Bütün bu sözlerimizden sonra, *"ne demek yani, bizim peygamberimizden daha mı üstündü?... Yoksa İsa propogandası mı yapıyorsun kardeşim..."* diye düşünenler çıkabilir... Hemen söyleyelim: Bu üstünlük ya da alçaklık meselesi değildir... Bu tamamiyle görülecek vazifenin gerçekleştirilmesi için gerekli olan bir şarttan ibaret olan, küçük bir ayrıntıdır. "Evrensel idare Mekanizması"na bağlı büyük bir hiyerarşi içinde görev yapan hepsi kozmik kökenli vazifeli varlıklardır... Kimin biraz daha üstten kimen biraz daha alttan gelmiş olması değil, asıl önemli olan; hepsinin de belli bir "ana plan" çerçeveside belli bir vazifeyle bu dünyaya doğmuş olmalarıdır.

İSA NİÇİN ORTA DOĞUYA İNDİ?

İsa'nın doğduğu bölgenin, o yıllarda çok çeşitli özellikleri vardı... Aşağıda sayacağımız nedenlerden dolayı, İsa Peygamber'in doğacağı yer olarak bu bölge seçilmiştir:

1– Spiritüel Coğrafya buna çok uygundu.

Bölge seçilmiş bir coğrafya üzerinde bulunuyordu. Bölgenin seçilmesinin sebebi yüksek seviyeli tesirleri rahatlıkla çekebilecek bir yapıda bulunmasıydı.

Yeryüzünün öğle coğrafik bölgeleri vardır ki, bu yerler insan anlayışını yükseltici kozmik tesirleri taşımak bakımından diğer yerlere oranla daha yeteneklidirler. Bu tür yerlere Ezoterizm'de *"Kutsal Coğrafik Merkezler"* adı verilmiştir. Kozmik tesirlerin biriktiği ve yansıtıldığı bu yerlerde ortaya çıkan muazzam enerjiler çevreye adeta bir ışın gibi yayılmaktaydı.

Bir zamanlar Spiritüel Coğrafya'nın en uygun olduğu bölge Mısır'da bulunuyordu. Daha sonra İsa Peygamber'in doğacağı yıllarda bu merkez Kudüs'e daha sonra da "Kabe"nin bulunduğu Mekke'ye kaymıştır. Dinsel kayıtlarda bu yörelerin *"Kutsal Topraklar"* olarak adlandırılmasının nedeni budur. Ancak hemen belirtelim ki, günümüzde bu merkez artık o yörelerden tamamen kaymış durumdadır. (Ayrıntılı bilgi için bakınız: G.S.Ö. Sy.59-61)

2– Ölü Deniz çevresinde Eseniler bulunuyordu.

O yıllarda Ölü Deniz'in batı kıyısında yer alan ve "Kumran" adıyla bilinen gizemli bir bölge vardı. Tarihi kayıtlarda bu bölgede yaşayanlar *"Kumranlı Kahinler"* olarak isimlendirilmiştir.

Az sonra ayrıntılarını göreceğimiz gibi, "Kumranlı Kahinler"İn bu bölgede bulunmasıyla, İsa Peygamber'in bu bölgeye doğması arasında sıkı bir bağ vardır... *"Kumranlı Kahinler"İ*n öğretisi ile İsa Peygamber'in Öğretisi karşı karşıya getirildiğinde ortaya çıkan büyük benzerlikler bunun en önemli kanıtıdır. Hatta *"Kumranlı Kahinler"* ile İsa Peygamber'in Öğretisi arasındaki benzerliği farkeden pekçok araştırmacı, acaba İsa

Eseniler’den etkilenmiş olabilir mi diye bir soruyu hep gündeme getirmişlerdir. Ancak İsa Peygamber’in Öğretisi ile Eseniler’in Öğretisi zaten birbirinden farklı değildi ki... Her iki öğreti de aynı plana bağlı aynı ezoterik köklerle birbirleriyle irtibatlı öğretilerdi. Bu açıdan bakıldığında yukarıdaki soru anlamını yitirir. Bir cümleyle özetleyecek olursak: “İsa kendisine yol açan ve kendisiyle aynı plana bağlı varlıkların arasına inmiştir” diyebiliriz.

3– Musa’nın etkilerinin burada bulunması.

Bölge özel olarak uzun bir süredir zaten hazırlanmaktaydı. Musa’nın Mısır’dan kalkarak büyük bir kervanla buraya doğru yola çıkması ve onbinlerce kişiyi yolda eğiterek bu topraklara ulaştırmış olması bölgenin önemini arttırmıştı. Çünkü Musa ile bölgede müsait bir zemin oluşturulmuş durumdaydı.

Kısaca üç maddeyle özetlediğimiz yukarıdaki sebeplerden dolayı, İsa Peygamber bu bölgeye doğmuştur.

ESENİLER VE İSA'NIN ÖĞRETİSİ

Hiç bir şeyin "*sebep - sonuç*" zincirinden ayrı olmadığı ve her olayın bazen görünen, bazen de görünmeyen sebeplerle birbirlerine bağlı bulunduğu evrenimizde, kuşkusuz ki, İsa'nın da Eseni soyundan gelen bir ailenin kızından doğması da boş ve anlamsız bir tesadüfün sonucu değildir.

Meryem'in özel olarak seçilip hazırlandığı Kur'an-ı Kerim'de şu ayetle anlatılmıştır:

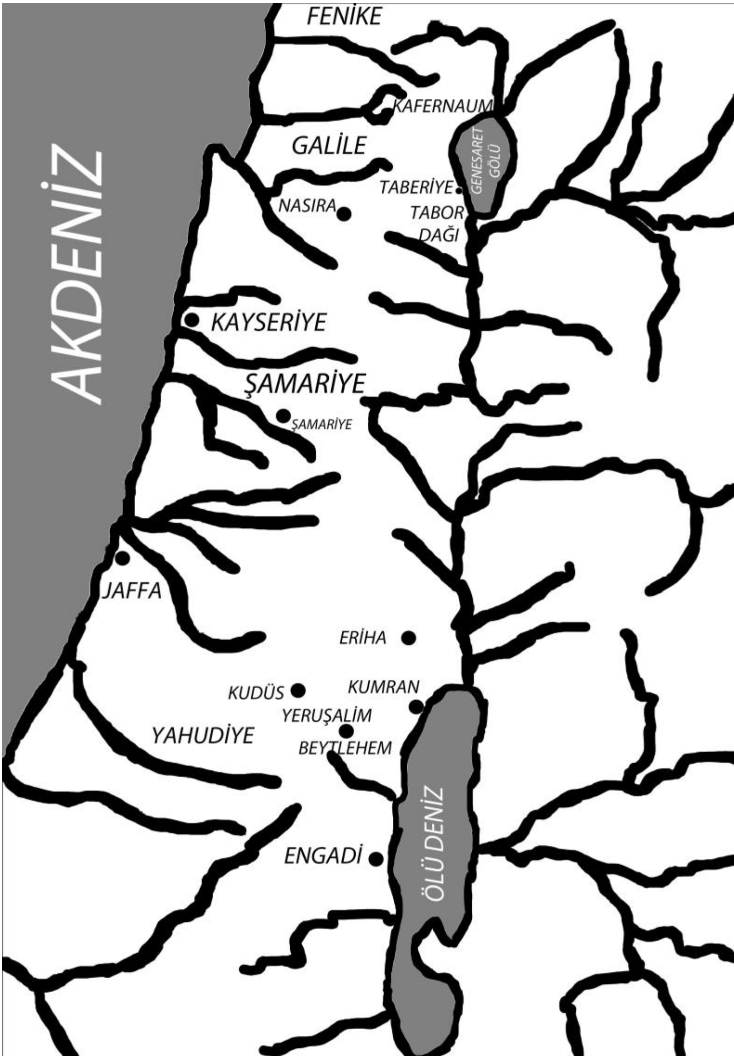
"Ey Meryem! Allah seni seçip temizledi, dünyaların kadınlarından seni üstün tuttu. Ey Meryem! Rabbine gönülden boyun eğ, secde et, rüku edenlerle birlikte rüku et." Ey Muhammed! Bu sana vahyettiğimiz gayb haberlerindendir..." (Ali imran: 3/43-44)

Muhammed Peygamber'e vahyedilen bu bilginin gayb haberlerinden biri olduğu yani gizli bir mesele olduğu açıkça yukarıdaki ayette ifade edilmektedir. Bu gizli bilgiden öğrendiğimiz en önemli husus, Meryem'in bir temizlenme işleminden geçirilmiş olmasıdır. Bu temizlik, fiziki bir temizlik olamayacağına göre, tamamen astral bir temizlikten burada sözedildiği çok açıktır. Demek ki, Meryem bu doğum için astral olarak da hazırlanmış durumdaydı. Ayrıca Eseni soyundan gelmiş bir aileden olması da, muhtemelen onun bu doğum için seçilmesinde, önemli olan bir diğer etkeni oluşturmuştur...

Büyük bir sır gibi saklanan İsa'nın doğduğu Beytlehem'in Kumran'a ne kadar yakın bir bölge olduğu 102. sayfadeki haritamızda açıkça görülmektedir. Buna da dikkatlerinizi çekerim...

"Kutsal Topraklar" olarak nitelendirilen Kudüs... Gizemler kasabası Kumran... Ve İsa'nın doğduğu Beytlehem...

İşte böylesine önemli bir bölgede dünyaya gelen İsa, çocukluk yıllarını tam anlamıyla spiritüel bir yaşantının hüküm sürdüğü bir çevrede geçirmiştir. Sırlarının hiç birini dışarıya sızdırmayan Esenili kahinler, İsa'nın çocukluğunu geçirdiği yeri de büyük bir özenle sakladılar...

İsa Peygamber'in Döneminde Ortadoğu

İSA'NIN YAZICILAR VE FERİSİLER'LE İLK KARŞILAŞMASI

İsa çok küçük yaştan itibaren Sinegoglar'a giderek Yazıcılar ile Ferisiler arasındaki tartışmaları izlemeye başlamıştı. Kafasına takılanları eve gelip annesine danışırdı...

Yine bir gün eve gelip annesine Sinegog'da geçen tartışmalarla ilgili bir şey sormuştu...

Annesinin verdiği cevap son derece ilginçti:

– "*Tanrı'nın kelamı sadece peygamberlerde yaşar. Gün gelecek, senin sorunlarına, Karmel Tepesi'nde ve Ölü Deniz civarında yaşayan münzeviler yani Esseniler cevap verecek.*"

Annesinin verdiği bu cevap, Meryem'i tanımamız açısından çok önemlidir. Demek ki, Meryem gelecekte ortaya çıkacak olan İsa ile Eseniler'in irtibatını daha o günlerden biliyordu... Bu gün bile çok az sayıdaki kişinin bildiği bu sırrın, başından beri Meryem tarafından bilinmesi dikkatle incelenmesi gereken önemli bir ayrıntıdır.

İsa'nın Yahya ile karşılaşmadan önceki günlerini inciller hep es geçmişlerdir. İnciller'e göre İsa görevi Yahya'dan devralmıştır. Hemen ardından da, peygamberlik güveni ve mesihlik şuuru ile donanmış olarak ve elinde kesin ve sarsılmaz nitelikli bir doktrinle Galile'de ortaya çıkmıştır.

Ancak durum hiç de böyle değildir...

Onun ortaya çıkışının bir ön hazırlık dönemi olmuştur... Bu, uzun süreli bir inisiyasyonun ürünüydü. Bu inisiyasyon o sıralar peygamberlerle ilgili yegane tradisyonu muhafaza etmekte olan gizli bir toplulukta gerçekleşmişti: Eseniler'de... Elimizdeki tüm ezoterik kaynaklar bunu kesin olarak doğrulamakta ve şüpheye yer vermeyecek derecede İsa'nın vazifesine hazırlanmasında bu gizemli topluluğun büyük bir rol oynadığını kanıtlamaktadır.

İsa'nın Öğretisi'yle Eseniler'in Öğretisi yan yana getirilip incelendiğinde büyük bir benzerliğin ötesinde, büyük bir ayniyet görülmektedir. Ancak ne

ilginçtir ki, ne İsa, ne de havarileri bu gizemli toplulukla ilgili tek bir söz bile etmemişlerdir. Onların bu suskunluklarını, ünlü ezoterizm araştırmacısı Edouard Schuré, *“Les Grands initiés”* adlı kitabında şu satırlarla dile getirmiştir:

“Havariler ve incil yazarları onlardan niçin eni konu söz etmemişlerdir? Eseniler’i kendilerinden saydıkları, onlara ‘sırlar yemini’ ile bağlı bulundukları ve onların inanç sistemleriyle kendi sistemleri kaynaşmış durumda olduğu için tabii...”

Peki o halde kimdi bu Eseniler? İsa’nın bilinmeyen yönlerini gün ışığına çıkartabilmek ve İsa’nın Öğretisi’nin gizli anlamını anlaşılır kılabilmek için gelin önce Eseniler’i tanımaya çalışalım...

KİMDİR ESENİLER?

Eseniler adı ile anılan bu gizemli insanlar; sislerle kaplı bir tarihin içinden gelip, yine bu sislerle kaplı tarihin içinde, birden bire kaybolup gitmişlerdir.

Eseniler'in yerleşmiş oldukları Kumran Vadisi yakınlarındaki bir mağarada bulunan ve *"Ölü Deniz Tomarları"* olarak bilinen el yazmaları, Eseniler ile ilgili önemli bilgiler içeren tek tarihi belgedir. Ne yazık ki Eseniler ile ilgili birçok sorunun cevabını bulmayı beklediğimiz "klasik tarih sayfaları", bizleri şaşırtacak derecede boştur.

Varlıkları peygamberin geçeceği yolu hazırlamaya adanan ve sayıları binleri bulan bu gizemli topluluk hakkında "klasik tarih" birkaç paragrafla yetinmiştir. Resmi Tarih Bilimi'nce göz ardı edilen bu topluluk, daha sonraları geniş bir araştırmaya tutulmuş ve ezoterik dinleri inceleyenler için son derece önemli anahtarların elde edilmesine olanak sağlamıştır. Özellikle son üç dini ve son üç peygamberin bilinmeyen dünyalarını araştırmak isteyenlerin, en önemli başvuru kaynaklarından belli bir kısmını, bu gizemli topluluğun gizli bilgileri gün ışığına çıkartabilmiştir.

Bu gizemli topluluğun günümüzden 2000 yıl önce yaşadığını biliyoruz ancak ilk ne zaman ortaya çıktıkları ile ilgili elimizde hiç bir bilgi bulunmamaktadır. Maalesef kayboluşları gibi ortaya çıkışları da, tarihin sisli sayfaları arasında meçhul kalmıştır.

Eseniler Kumran Merkezi'ni M.Ö. 31'de terk etmişlerdir. Neden ve nereye gittikleri de kimse tarafından bilinmemektedir. Ancak çok ilginç bir şekilde İsa'nın doğumundan altı yıl sonra, yine aniden geri dönmüşler; merkezlerini yeniden kurmuşlar, daha geniş toplantı salonları inşa etmişlerdir. İsa'nın doğumundan 6 yıl sonra tekrar geriye dönmüş olmaları hiç bir şekilde tesadüfle açıklanabilecek bir şey değildir. Yine inanılmaz bir tesadüf de İsa'nın doğumundan sonra belli bir süresinin kayıp olduğu ve bu süre içinde İsa'nın nerede olduğunun bilinmemesidir...

ESENİLER'İN "GİZLİSIRLAR ÖĞRETİSİ"

Eseniler tarikatına dışardan hiç kimse alınmazdı. Sadece Eseniler'den oluşan ve sayıları kısıtlı gizli bir topluluktu... Yani daha önceleri Mısır'da olduğu gibi çevre ülkelerden gelenleri, mabetlerinde eğitilmek üzere kabul etmezlerdi. Dışarıya tamamen kapalıydılar. Kendi içlerinden tarikata girmek isteyenler de, büyük bir elemeden geçirilirdi. Evli olanların tarikata girme şansı hemen hemen yok gibiydi...

Üye olabilmek için önce bir yıllık deneme sürecinden geçme şartı vardı. Bu süre içinde tarikata katılacak adayın samimiyeti ve dayanıklılığı ölçülürdü. Bu süre içinde adaya tarikat sırları açıklanmazdı. Hatta tarikatın üyeleriyle konuşmasına bile izin verilmezdi. Bu sadece adayın gözlenmesi ile geçen bir hazırlık devresiydi. Adaydan kendisine gösterilen kurallara kesin itaati beklenirdi. Bir yıl sonunda aday, iki yıl sürecek ve sadece egosal her türlü duygu ve düşünceden arınma çalışmalarına katılacağı bir üst aşamaya geçirilirdi. Ancak bu süre içinde de tarikatın sırları kendisinden gizli tutulurdu. Tarikatın üyesi olabilmek isteyen aday, iki koca yıl daha beklemek zorundaydı...

Mabedin benemsediği belirli disiplinlere uygun şekilde yaşayamayacağı farkedilenler bu süre sonunda ayıklanırdı. Çeşitli sınavlardan ve deneylerden başarıyla geçenler arasından seçilenler, üç yılın sonunda Eseniler'in "Gizli Sırlar Öğretisi"ne düzenlenen bir törenle kabul edilirlerdi. Tarikata girmeye hak kazananlar, kabul töreninde tarikatın vereceği görevleri hakkıyla yerine getireceğine ve *"sırları"* ne sebeple olursa olsun hiç bir surette açıklamayacağına dair, yaşamı üzerine yemin ederlerdi. Tören toplu halde yenilen yemekle sona ererdi... Artık Eseni Rahibi olabilmek için önlerinde uzanan yolda yürümeye hak kazananlar; *"Ruhun ezellerden beri mevcut olduğu ve bu mevcudiyetini ebediyetler boyunca da sürdüreceği"* temeline dayanan *"sırlar öğretisine"* dahil edilirlerdi.

Diğer inisiyatik çalışmalarda olduğu gibi, Eseniler'de de "Gizli Öğreticilik" birbirini takip eden üç aşamada gerçekleştirilmekteydi. (inisiyasyonlardaki 1– Küçük Sırlar, 2– Büyük Sırlar, 3– ilahi Sırlar olarak isimlendirilen aşamalarla ilgili ayrıntılı bilgi için bakınız: G.S.Ö. Sy:45-52)

İnsan varlığının ve varoluşun sırlarının, öğretildiği mabetlerde eğitilen tarikat üyeleri geçtikleri arınma ve sadeleşme çalışmalarının sonucunda, ruhsal güçlerinden sınırsızca yararlanabilmenin imkanına da ulaşabilmekteydiler. Eseni tarikatı üyelerinin *"gizli bir güce"* sahip oldukları ile ilgili inancın oluşmasının sebebi budur. Geçtikleri eğitimin sonucunda iradeleri ve konsantrasyonları ile fizik bedenleri üzerinde büyük bir kontrol da sağlayabiliyorlardı.

Bunun en canlı örnekleri, Romalılar'ın eline düşen Eseni Rahipleri'nin sergiledikleri davranış biçimlerinde görülmüştür: Romalılar'ın kendilerine yaptıkları inanılmaz fiziksel işkencelere, hiç bir acı hissetmeden gülümseyerek katlanabilirler hatta en ıstıraplı işkenceler karşısında bile işkencecilerle öylesine alay edebilirlerdi ki, sonunda işler tersine döner ve duydukları öfke ve hayal kırıklığından dolayı acı çekenler işkenceciler olurdu...

Sadece sebze ve meyve ile beslenen Eseniler 100 - 120 yıl gibi oludukça uzun süre yaşayabilmekteydiler. Bu özellikleri sadece sebze ve meyve ile beslenmelerinden değil, fizik bedenlerine *"ruhsal güçleri"* ile tam hakim olmalarından kaynaklanmaktaydı.

Düşünce enerjilerini belirli bir noktaya toplayarak gerçekleştirdikleri majik çalışmalarının yanısıra, şifacılıkta da büyük yetenekleri vardı. Şifacılık alanında sergiledikleri inanılmaz başarılar nedeniyle, yörede *"tabipler"* olarak da isimlendirilmişlerdi.

Fizik bedenlerine ne kadar hakimseler, duygu ve düşüncelerine de, o denli hakim bir özellikleri vardı. Kendileriyle ilgili anlatılanlar, hep onların son derece nazik, kibar, sessiz ve ahlaki bakımdan çok üstün bir seviyede oldukları konusunda birleşmiştir. Kardeşlik bağlarıyla birbirlerine bağlı olan Eseniler'de, komünel bir yaşam hüküm sürmekteydi. Sakin, yumuşak ancak ciddi görünüşlü bu insanlar, kendilerini huzur ve barış içinde *"bilgece yaşama sanatı"*na vakfetmişlerdi...

İLAHİ KELAM DOKTRİNİ

Kelam: Vahiy demektir. İlahi Kelam ise, Göksel bilgilendirmenin yani ruhsal tebligatın Ezoterizm'deki karşılığıdır.

İnisiyatik kökenli *"Gizli Sırlar Öğretisi"*nin temelini oluşturan *"İlahi Kelam Doktrini"*, Eseniler'in de sırlarının temel taşlarını oluşturuyordu.

"İnsanoğlunun" ve *"Tanrıoğlunun Sırları"*nı içeren ve *"İlahi Kelam Doktrini"* olarak isimlendirilen bu öğretinin temel prensipleri 12 maddeden oluşurdu. Ayrıntılarına girmeden ana başlıklar altında bunları maddeler halinde sıralayalım:

1– İnsan ruhsal ve fiziksel olamak üzere ikili bir yapıya sahiptir.

2– İnsanın fiziksel yanı ölümlü, ruhsal yanı ise ölümsüz ve tanrısaldır.

3– Ruhlar çeşitli yaşamlar boyunca kullandıkları farklı bedenlerle, evrensel varoluş sürecine şuurlu katkıda bulunurlar.

4– İnsan makro kozmozun bir parçası olduğunu ve bütünün bilgisini taşıdığını ancak kendi içine yönelerek bulabilir. Bunun gerçekleştirilmesi için inisiyatik çalışmalarda çeşitli yöntem ve çalışmalar gerçekleştirilir.

5– Tüm evren çoklukta teklik arzeden bir yapıya sahiptir. Çokluk olarak gözlemlenen her şey aslında *"Tek Olan"*ın farklı zaman ve mekanlarda görünümünden ibarettir.

6– Ruhsal tarafıyla *"Bütün"*ün bilgisini taşıyan insan, muhtelif yaşamlar boyunca; içinde gizlenmIŞ, perdelenmiş bulunan ışığı daha fazla tezahür ettirme imkanına ulaşır. Ve sonunda *"İnsanoğlu" "Tanrıoğlu"* olur.[5]

7– Yaratan ve yaratılan ikilemi yok varoluşun "tekliği" vardır.

Yukarıda ana hatlarıyla özetlemeye çalıştığımız maddeler hemen her inisiyatik öğretinin temelinde bulunan bilgileri ifade eder. Bu bilgiler, Krişna tarafından Hint'te, Osiris Rahipleri tarafından Mısır'da, Orfe, Eflatun ve FİSagor tarafından Yunan'da, Mevlana, Hacı Bektaşı Veli, Yunus

Emre gibi Sufiler tarafından da Anadolu'da yürütülmüş bulunan *"batıni"* yani *"Ezoterik Çalışmalar"*ın içinde tüm açıklığıyla dile getirilmiştir. Tabii sadece kendi üyelerine... Halka bu sırlar hiç bir zaman açıklanmamıştır.

SESSİZLİĞİN BİLGELERİ

“Kahinler Topluluğu” ya da *“Sessizliğin Bilgeleri”* diye anılan Eseniler’e bu atıflar sebepsiz yere yapılmamıştır. Yaşadıkları çağda yaptıkları kehanetlere büyük bir itibar gösterilirdi. Bu itibar gelecekle ilgili söylemiş oldukları her şeyin harfiyen gerçekleşmesiden dolayıydı. Gerçekten de *“Duyular Dışı Algılamaları”*ndan; telekinezi ve durugörü yetenekleri normalin çok üstünde işlerlik gösteriyordu. Kuşkusuz bu yetiştirilişlerinin bir sonucuydu. Bunun yanısıra manyetik şifacılıkta inanılmaz boyutta başarıları da dikkat çekiciydi.

Bir başka dikkat çekici özellikleri, onların *“Sessizliğin Bilgeleri”* olarak anılmalarına neden olmuştur... O da saatler boyu meditasyon çalışmalarında bulunmalarından ve her sabah düzenledikleri ayinlerden önce kesinlikle konuşmamalarından kaynaklanıyordu.

MELEK SEMBOLİZMİ

Hristiyanlık ve Müslümanlık'ta da dile getirilen *"Melekler"* kavramı çok önemli bir sembol olarak ilk kez Eseniler'de kullanılmıştır.

"Melek" denildiği zaman nedense hep zihinlerde rüzgardan kabarmış elbiseler içinde, gökyüzünde kayarcasına ilerleyen; yarı kuş, yarı insan kanatlı varlıklar oluşmuştur. Böyle bir yanlış inancın oluşması, *"melek sembolünün"* anlaşılamamamış olmasından kaynaklanmıştır. Eseniler'de *"melek"* olarak ifade bulan bu sembolün içerdiği sır eğer doğru bir şekilde yorumlanabilmiş ve anlaşılabilmiş olsaydı *"vahiy mekanizması"*nın ne olduğu da tüm açıklığıyla anlaşılabilirdi. Ancak *"melek sembolizmi"* çözümlenemediği için, vahiy mekanizmasının ne olduğunun içinden çıkılamamıştır.

Eseniler'e göre melekler: *"Evrensel idare Mekanizması'na bağlı farklı görevlerde bulunan, ileri seviyeli ruhsal bedensiz vazifeli varlıklardır..."*

Günümüz Metapsişik çalışmalrında *"Rehber Varlıklar"* olarak nitelendirilen varlıklar da Eseniler'de yine *"melekler"* sembolüyle dile getirilmekteydi. Eseniler'in yaşamları incelendiğinde; bu varlıklardan yaşamlarının her alanında yardım ve destek gördükleri anlaşılmaktadır. Hatta bazı psişik güçlerinin güçlenmesi ve geliştirilmesinde de, bu varlıklardan etkin bir şekilde yararlandıkları da bilinmektedir. Elde ettikleri bu güçleri belirli aralıklarla tertip ettikleri ve adına da "komünyon" dedikleri özel toplantılarda birbirleriyle paylaşırlardı. Paylaşma, katılım ve sohbet esasına dayalı komünyon toplantılarında, "*rehber varlıklar*"dan (meleklerden) çektikleri enerjileri, o toplantılarda birbirlerine aktarırken büyük bir enerji alanının da orada oluşmasına neden olurlardı. Zaten amaç da bu enerjilerin paylaşılarak çoğaltılması ve herkese aktarılmasıydı.

İsa Peygamber de bir Eseni adeti olan bu *"komünyon"* toplantılarını havarileriyle birlikte sık sık tertip ederdi. O'nun son komünyon toplantısı daha sonraları Hristiyanlıkta "ekmek" ve "Şarap" sembolünün ortaya çıkmasına sebebiyet vermiştir. İsa havarileriyle "Son Yemek" için buluşup; onlara ekmek yemelerinin vücuduna yani kendi iç potansiyalindeki ruhsal güçlerine, şarap içmelerinin ise kanına yani yukarıdan çektiği ruhsal güçlere

katılımı simgelediğini söylerken, o aslında son olarak bir Eseni adedini yerine getirmekteydi. Böylelikle kendisindeki tüm enerjileri, son olarak havarileriyle paylaşmış oluyordu...

Kiliseler'de düzenlenen ayinlerde rahiplerin katılanlara birer parça ekmek dağıtmasıyla bu adet Hristiyanlık dünyasında hala uygulanmaktaysa da, asıl hedeflenen amacın yani ruhsal güçlerin dağlımının gerçekleştirilmesinin yerinde yeller esmektedir.

VAFTİZ RİTÜELİ

Güneş doğmadan uyanmak ve gündoğumunda çalışmaya başlamak bir başka Eseni geleneğiydi...

Eseniler öğle yemeğinden önce bir yıkanma töreni yaparlar, ardından yemek için bembeyaz giyisiler giyerlerdi. Bu merasimlerle daha sonraları Hristiyanlıkta karşılaştığımız vaftiz uygulamalarının büyük bir benzerliği vardır. Su ile yapılan bu merasimilerin benzerleri diğer inisiyatik çalışmalarda da görülmekle birlikte Eseniler'de bu merasimlerin ayrı bir yeri vardı.

İnisiyatik çalışmaların hemen hemen hepsinde temizliğe çok büyük önem verilmiştir. Rahiplerin günde üç kez yıkanması bunun en açık belirtisidir. Ancak bu temizlik sadece fiziksel yönlü bir temizlik değildir.

Söz konusu temizliğin hedeflediği 3 ana faktör vardır:

1– Bedenin fiziksel olarak temiz tutulması: Bu bilinen anlamdaki bir yıkanmadır.

2– Aura'nın temizliği: Suyun insan vücuduna biriken negatif tesirleri nötralize etme özelliği vardır. Suyun bu özelliği inisiyatik çalışmalarda yakinen bilindiği için, vücudun ve buna bağlı olarak da vücudun çevresinde bulunan biyomanyetik enerji alanının yani *"aura"*nın negatif tesirlerden temizlenmesi için sık sık rahipler yıkanmaktaydılar. İşte su ile yıkanmanın bir diğer nedeni de buna dayanmaktaydı. İslamiyet'teki abdestin hedeflediği amaç da aslında budur.

3– İnisiyatik temizlik: Mabetlerde inisiyatik çalışmalar sırasında belirli aralıklarla düzenlenen bir tören vardır. Esniler bunu çok daha sıklıkla kullanmışlardır. İşte bu törenlerde rahip su ile öğrencilerini vaftiz ederdi. Bu tamamen parapsişik bir uygulamaydı...

Suyun negatif tesirleri nötralize etme özelliği olduğu gibi suyun her türlü tesiri bünyesinde muhafaza etme ve depolama özelliği de vardır. Rahip yüksek seviyeli manyetik enerjilerini karşısındaki bir kap suya belirli bir

süre yöneltir ve böylelikle manyetik enerjilerini o suya aktarırdı. Daha sonra da bu suyu, öğrencilerinin başına sürererek, kendi enerjilerini öğrencilerine aktarırdı. Bu çok yaygın olarak kullanılan inisiyatik yöntemlerden biriydi...

Bu yöntemle rahip öğrencisinin ruhsal güçlerinin artmasına en uygun zemini hazırlarken aynı zamanda öğrencisinin, anlayış seviyesini artırıcı tesirleri de ona aktarmış olurdu. Aynı zamanda rahibin bağlı bulunduğu ruhsal yönetici planlarla öğrencisinin de kontkat kurması, bu yöntemle sağlanabilmekteydi.

Bu yöntem Eseniler arasında da yaygın bir şekilde kullanılırdı. Daha sonraları Hristiyanlıkta görülen vaftiz ayinlerinin kökeni işte bu inisiyatik uygulamalara dayanır. Ancak, günümüzdeki Hristiyan rahipleri, bütün bunlardan habersiz sadece şeklen bu vaftiz ritüelini yerine getirmeye çalışmaktadırlar. İçlerinde belki küçük bir kısmı bu ritüelin metafizik yönünü bilse de, çoğunluk bu meseleyi çoktan unutmuş durumdadır.

1951 - 1952 yılları arasında Kumran Vadisi'nde yapılan arkeolojik kazılar sırasında, Eseniler'e ait bir yapı bulunmuştu. Yapılan araştırmalarda söz konusu yapının inisiyatik çalışmalarda kullanılan bir mabet olduğu anlaşıldı. En az M.Ö. 110 yıllarına ait olan bu yapı çeşitli bölümlerden oluşuyordu. Ancak en ilgi çeken yanı çeşitli kanallar sistemiyle birbirlerine bağlanmış bir dizi havuzun bulunmuş olmasıydı. Tarikata giren adaylara sırların öğretildiği yer burasıydı. Tabi vaftiz törenlerinin de...

Ateş Vaftizi

Vaftizci Yahya'nın kısa bir süre sonra İsa Peygamber'in ortaya çıkacağını ima eden: "Ben sizi su ile vaftiz ediyorum. Ancak benden sonra gelen benden daha güçlü olacak ve o sizi ateş ile vaftiz edecektir" sözünün altında yatan bir başka anlam daha vardır.

Eseniler'in *"su"* ile yaptıkları vaftizin haricinde kullandıkları bir başka vaftiz etme yöntemi daha vardı... Bu yöntemin temeli öğrencilerin şakralarını açmaya ve astrallerindeki tortuyu temizlemeye yöneliktir. Bu, inisiyatik çalışmalarda kullanılan çok önemli bir tekniktir.

Rahip kendisinde varolan konsantrasyon yeteneğiyle ruhsal güçlerini kullanarak, öğrencisinin vücudundaki ruhsal enerji giriş merkezlerini yani şakralarını açarak tam çalışır bir hale getirebilmekteydi. Ayrıca aynı teknikle öğrencisinin astral bedenindeki tortuları da adeta yakarcasına kendi yoğun ruhsal enerjisi ve manyetik etkilerle büyük bir oranda ortadan kaldırabilmekteydi. Buna "ateş vaftizi" adı verilir ve sadece inisiyasyonun son aşamalarına kadar gelebilen adaylara uygulanırdı. Bu, öğrenciye sunulan büyük bir fırsat ve büyük bir yardımdı. Ancak böyle bir aranmadan sonra inisiye kendi ruhsal enerjisini tam olarak kullanmaya başlayabilmekteydi. Arınmak, şuurlanmak ya da bir başka deyişle *"kamil insan"* olmak, ancak böyle bir temizlikten sonra mümkün olabilmekteydi.

Evet... Artık bu meseleleri burada noktalayalım ve İsa Peygamber'in Vaftizci Yahya ile karşılaşıncaya kadarki günlerine geri dönelim...

İSA ESENİLER'İN ARASINDA

Meryem'in kocası Yusuf genç yaşta ölmüştü... Meryem'in Yusuf'tan olma çocukları baba mesleğini sürdürmeye başladılar... Delikanlılık çağlarına gelen İsa'nın ise böyle bir düşüncesi yoktu... Onu doğduğu günden itibaren görüp gözeten Esenilerle açık temasları işte bu dönemden sonra başlar... Ölü Deniz'in Batı sahillerindeki Eseni merkezlerinde yıllarca kaldı... Orada vazifesine başlamadan önce uzun bir hazırlık devresi geçirdi... Eseniler'in sırlarına vakıf oldu... Peygamberlere ait *"batıni (saklı) bilgileri"* ve bu geleneğe ait kendi tarihi ve dini konumunu tam anlamıyla tahlil etme imkanı buldu...

Resmi Yahudi Doktri'ni ile inisiyelere özgü geçmişten gelen "ezoterik bilgi" arasındaki derin uçurumu tüm açıklığıyla görme imkanına yine burada ulaştı...

İlk bakışta çocuk masalından farksızmış gibi görünen Tekvin'in teogoni ve kozmogoniyi, sembolik bir dille anlatan engin anlamlı bir metin olduğunu da burada öğrenmişti. Değişim ve gelişim sürecindeki ruhların kökenini ve birbirini takip eden yaşamlar vasıtasıyla aşağıya inişlerini ve sonra tekrar yukarıya çıkışlarını yani mükemmelliyetle kavuşuncaya kadar geçirdikleri onbinlerce yıllık serüvenlerini, kendi iç aleminde izlerken yine Eseni Mabedi'nin tam ortasında duruyordu...

Musa Peygamber'in *"Tek Tanrı"* esasına dayalı bir din yaratma ve halkı tek bir din çevresinde toparlama gayretlerinden çok etkilenmişti.

"İlahi Kelam Doktri"nin tüm sırları kendisine açıklandı. Kendisine açıklanan bu gizli konuları büyük bir heyecanla takip ediyordu ancak bir diğer yandan da bütün bunları zaten içten içe bilmekte olduğunun ve bu bilgilerle doğduğunun da farkındaydı...

Eseni mabetlerinde saklanan, "Tufan Öncesi Kültürler"e ait gizli kitapları da inceledi... Bunların arasında *"Enok'un Kitabı"* olarak bilinen *"gizli el yazması"* da vardı...

Enok'un Kitabı'nda [6] yer alan satırların içinde bir ara gözü şu paragrafa ilişti:

"Başlangıçta 'insanoğlu' bir sırdı. Tanrı onu kudret tahtında muhafaza etmekte ve ancak mübarek varlıklarına göstermekte idi. Krallar onu görkemli tahtına kurulmuş halde gördükleri zaman, korkuya kapılarak secde edeceklerdir. O anda 'Seçkin Varlık', göğün tüm güçlerini, yukarının tüm mübarek Varlıkları'nı ve Tanrı'nın kudretini çağıracaktır. O anda 'Seçkin Varlık' ve diğer gücün yerküre ve sular üzerinde hizmet veren tüm melekleri yani Kerubiler, Serafimler ve Orfanimler hep birlikte seslerini yükselteceklerdir..."

Bu binlerce yıl önce yazılmış ve binlerce yıl sonra ortaya çıkacak müthiş bir kehanetti... Kehanette sözü edilen belli bir süre saklandıktan sonra ortaya çıkacak olan bu *'Seçkin Varlık'* da kimdi? Ve ne zaman ortaya çıkacaktı?... İsa bu satırları okurken gözlerinde şimşekler çakmaya başlamıştı...

Eseniler'in yanında kaldığı süre içinde ruhsal tedavi ve şifacılık üzerinde de çalışmalara katılmış; bu alanda da geniş bir bilgi ve deneyim sahibi olmuştu... Ruhunun derinliklerinden gelecek olan engin bilgeliği ortaya çıkartabilmek için tam anlamıyla fizik bedenine ve duygularına hakim olmayı başarmıştı. Nitekim bu durumunu daha sonraları "Ben dünyayı yendim" sözüyle ifade etmiştir."

Artık kendi özel vazifesinin tüm açıklığıyla gözlerinin önünde serilmeye başladığı günlere gelinmişti...

MAĞARADAKİ GİZLİ OTURUM

İsa'yı doğduğu andan itibaren görüp gözeten *"göksel planlar"* artık Eseniler'le el ele vermiş, onu önceden planlanmış görevine hazırlamak için son çalışmaları gerçekleştirmekle meşguldüler... Evet artık büyük başlangıcın sonlarına yaklaşılmıştı... İsa bir peygamber olarak gün ışığına çıkmak üzereydi...

İnisiyatik çalışmalarda ancak peygamberlik gibi özel bir durum söz konusu olduğunda gerçekleştirilen inisiyasyonun dördüncü aşamasına alındığı kendisine açıklandı... Bu gerçekten de çok özel bir durumdu... Zeten kendisi de bu durumun farkındaydı...

Bir dağın içinde özel olarak oluşturulmuş ve dışarıdan bir mağaranın girişini andıran, ancak içeriye girildikten sonra gizli bir mabet olduğu anlaşılan toplantı salonunda gerçekleştirelen oturumda, İsa'nın inisiyasyonun dördüncü aşaması başlatıldı... Eseni Tarikatı'nın önde gelen rahipleri ve kahinelerinin katıldığı bu gizli oturumda, Eseni Tarikatı'nın Başrahibi altından yapılmış bir kupayı İsa'ya uzattı... Bu kupa "İlahi ilhamın" sembolü olan şarap ile doluydu...

Artık o kendisiyle başbaşa kalacağı ve tek başına kararlarını alarak yürüyeceği bir yolun başına gelmişti... Bundan sonrasını kimse ona anlatamazdı... Yolunu göksel vahiy ve içsel potansiyeliyle kendi çizecekti...

İnisiyasyonun dördüncü aşamasında inisiye artık mabedi terk ederek gerçekleştireceği vazifezsinde tek başına yürümek zorundaydı...

O günden itibaren artık tamamen özgürdü... Tarikat'ın iradesinden sıyrılmış, bağımsız hareket eder olmuş ve kendi kendisinin Başrahibi haline gelmişti... O ruhunun enginliklerine ve "göksel babasının" rüzgarına kendisini bırakarak vazifesine doğru ilk adımı işte o gizli topantının sonunda atmıştı... O artık bir peygamber olarak kendisini deşifre ederek, yıllardır saklanan sırrı açıklayacaktı...

"Beklenen peygamber kendisiydi..."

Kendisini bekleyen zorlukları, ihanetleri hepsini biliyordu... Bile bile kendisine uzatılan kupayı eline aldı... O anda bu gizli oturuma katılanların hepsi İsa Peygamberi bekleyen görevin ne denli zor ve çetin geçeceğinin farkındaydılar... Hepsinin içini tarifi imkansız garip bir burukluk kaplamıştı...Hiç bir peygamberin kendi köyünde kabul edilmeyeceğini bile bile aralarından ayrıldı...

O günden sonra hiç bir şekilde, kendisiyle bir zamanlar birlikte olan bu *“gizli topluluktan”* söz etmeyecekti...

VAFTİZCİ YAHYA

O günlerde Erden ırmağı dolaylarınada vaazlar veren Yahya adında hararetli konuşmalarıyla dikkatleri üzerine çeken bir rahip vardı. Kendisini çöllere vurmuş olan bu insan, orada ibadet, oruç ve çile içinde zor şartlarda bir yaşam sürüyordu...

Erden ırmağı dolaylarındaki yerleşim birimlerinde yaptığı hararetli konuşmalarda, ısrarla Musa Peygamber'in son sözlerini vurguluyordu:

– "Barış ve adalet dağıtacak bir mehdi - bir kurtarıcının gelmesi çok yakındır..."

Evet... Bıkmadan usanmadan mehdinin ortaya çıkışının çok yaklaştığını iddia ediyordu... Konuşmaları çok etkiliydi... Onu dinlemek için çevre kasabalardan akın akın insanlar gelmeye başlamışlardı... Halka mabetlerde bulamadıklarını sunuyordu... Sesinin cazibesine kapılan insanlar oraya gelip haftalarca kamp kurmakta ve onu her gün büyük bir dikkatle dinlemekteydiler.

Kendisini dinlemeye gelenleri, Eseniler'in vaftiz geleneklerini kendisine özgü bir şekle dönüştürerek vaftiz etmesi, Vaftizci Yahya olarak anılmasına neden olmuştu...

Vaftizci Yahya'nın çevresinde biriken kalabalık her geçen gün artıyordu... Romalılar'ın zulmüne karşı *"kutsal savaşı"* başlatmak için silahlarını kuşanarak gelip mehdiyi bekleyenlerin sayısı çığ gibi artarak büyüyordu... İnsanlar beklenen kurtarıcının gelip, kendilerini Romalılar'ın zulmünden savaşarak kurtaracağını düşünüyorlardı.

Resmi Yahudi Dini'nin rahipleri bir müddet sonra bu halk hareketinden rahatsız olmaya başladılar. Çünkü devrin şartları son derece tehlikeliydi. O dönemde Roma'da dehşet ve zulümleriyle tanınan Tiberius, imparatorluğu elinde bulundurmakta ve Roma imparatorluğu'nun Yahudiye'deki Valisi Portuslu Pilatus da, Yahudiler üzerindeki baskısını her geçen gün biraz daha artırmaktaydı... Roma'nın baskısı hemen yanı başlarına kadar gelmişti.

Tekrar İsa’ya geri dönelim...

Yıl takribi M.S. 40...

Gönlündeki o peygamberlere özgü vazife çağrısının, her geçen gün biraz daha gelişip güçlendiğini hisseden ama hala ortaya çıkmasının zamanının gelip gelmediği konusunda tam karar verememiş durumda olan İsa, bir gün Erden’e giderek daha önce hiç görmediği Yahya’yı görmek ve onu dinlemek için yanına eski Eseni kardeşlerinden birkaçını alarak yola çıktı...

Erden’e vardıklarında büyük bir kalabalıkla karşılaştılar... İsrailli aşiretler, develeriyle kervanlar halinde gelen Araplar, Samiriler, Yeruşalimli rahipler kısacası duyan duymayan bu büyük çağrıya kulak vermiş; hemen hemen çevre ülke ve kasabalardan, her kesimden insan buraya akın etmiş durumdaydı...

İsa, Yahyayı ilk kez dallardan ve keçi postundan yapılmış bir çadırın önüne kurulmuş kürsünün üzerinde ayakta konuşurken görmüştü... Saçı sakalı birbirine karışmış halde inanılmaz bir etkiyle konuşan Yahya, sözlerinin şiddetini de iyice arttırmış ve zamanın dini otoritelerini özellikle de Ferisiler’i ve Saddukiler’i hakarete varan bir üslupla ağır bir eleştiri yağmuruna tutuyordu...

Ferisiler’i ve Saddukiler’i *“Engerek irkı”* olmakla suçluyor ve *“ağaçların köküne balta çoktan vuruldu bile”* diyerek, Mesih’in ortaya çıkışının an meselesi olduğunu kararlı bir ses tonuyla haykırıyordu. Vaftiz’e başlamak için sözlerini şu cümleyle bitiridi:

– “Ben sizi sadece su ile vaftiz ediyorum. Ama o ateş ile vaftiz edecek...”

Konuşması bittikten sonra herkes Yahya tarafından vaftiz olabilmek için ırmağın kenarına koşuşmaya başladı. Vaftiz olmak için sıraya giren kalabalığın arasında İsa da vardı. Beyaz keten kıyafetleriyle Yahya’nın yanına geldi... Kendisini de vaftiz etmesi için yarı beline kadar suya girerek karşısına geçip durdu... Yahya O’nu ilk anda beyaz giyisiler içindeki bir Eseni rahibi sanmıştı. Ancak bir an göz göze geldiklerinde karşısında duran bu kişinin bakışlarındaki inanılmaz etki karşısında, tepeden tırnağa ürpererek bir anda ağzından şu sözler dökülüverdi:

– “Sakın Mesih bu olmasın!...”

İsa bu sözlerine hiç bir cevap vermedi... Kollarını göğsünün üzerine çapraz olarak yapıştırarak başını eğdi ve sadece kendisini vaftiz etmesini rica etti...

Yahya, susmanın Eseniler’in yasası olduğunu çok iyi biliyordu... Karşısındaki bu esrarengiz Eseni’ye hayranlık dolu gözlerle bakarak, hiç sesini çıkartmadan O’nu vaftiz etti. Ardından İsa yine hiç bir şey söylemeden sessizce Yahya’nın yanından ayrıldı...

Yahya, bu yabancıyı arkadaşlarıyla birlikte sazlıkların arasından kayboluncaya kadar büyük bir sevinç ve tereddütle izledi... Acaba bu gerçekten beklenen mesih miydi?...

O günden sonra vaazlarını daha derinlerden gelen bir ses ve güçle vermeye başladı... Mesih’in ortaya çıkmasıyla birlikte kendi vazifesinin sona ereceğini bilen Yahya vaazlarında bunu açıkça ifade etmekten de geri durmuyordu:

– “*O’nun gürlemesi, benim de susmam gerek...*”

İSA ENGEDİ'DEKİ MAĞARADA

İsa, Yahya'nın yanından ayrıldıktan sonra ortaya çıkmasının zamanının artık çok yaklaştığını iyice farketmişti... Ancak nasıl bir yol tuturacak ve vazifesini hangi aşamalarda gerçekleştirecekti... Özellikle de ilk adımı nasıl atacaktı... İşte bu ve bunlara benzer çeşitli sorulara iç aleminin derinliklerinden bir cevap bulmalı ve bir plan doğrultusunda görevine başlamalıydı...

Son kararları almak ve son planlarını gerçekleştirerek ortaya çıkacağı anı belirleyebilmek için, Engedi'nin sarp patikalarından çıkılarak ulaşılan bir mağaraya gitti. Ölü Denizi kuş bakışı seyreden bu mağara, Eseniler tarafından inzivaya çekilmek isteyen rahiplere tahsis edilmişti. Orada dinlerin gizli tarihi ve peygamberlerle ilgili bilgilerin bulunduğu el yazmaları, güç kazandırıçı kokular, meditasyon halindeki bir münzevininyegane gıdası olan kuru incir ve kayalıklardan sızan ince bir su bulunuyordu.

İsa, işte böyle bir yerde inzivaya çekildi...

Ruhunun derinlikleri içinde yaptığı gözlem, ona aradığı cevapları ve karşı karşıya bulunduğu tarihsel durumun tüm sorunlarını göstermeye başlamakta gecikmedi.

En büyük sorun Romalılar'ın baskı ve şiddetiydi... İsrail Romalılar'ın baskısı altında can çekişirken bir yanda da Musa'nın öğretisi Ferisiler'in ve Sadukiler'in elinde gerçek değerinden çıkmış dejenere olmuştu... İşte bu da en önemli sorunlardan bir diğeriydi...

Peki bu sorunlara nasıl ve nereden başlayarak el atmalıydı? işaya'nın yaptığı gibi şöyle mi haykırmalıydı: "*Kavimleri celalimle ezeceğim ve onları öfkemle sarhoş edeceğim ve onların kudretlerini yere çalacağım...*" Ve ardından da Kral-Rahip olarak idareyi ele alıp Romalılar'la savaşa mı başlamalıydı?... Bunu pekala yapabilirdi... Nitekim Yahya'nın bir işaretiyle kitlelerin bir anda ayaklanabileceğine bizzat kendisi de şahit olmuştu. Üstelik kendi psişik gücünün, eskisine oranla kıyaslanamayacak oranda arttığının da farkındaydı...

O, içindeki sese kulak vermeliydi...

İçindeki ses ona işaya'ya dediği gibi *"eline koca bir cilt al ve üstüne insandan mamul bir kalemle yaz"* değil, "kalk ve konuş" diyordu... Ancak her ne olursa olsun, inisiyatik sırlar halka açıkça verilmemeli fakat dini otoritelerin ve bu otoritelerin eline geçen mabetlerin hiçliği açıkça gözler önüne serilmeliydi... Bir yandan da Romalılar'a kafa tutulmalıydı...

İsa dünyaya doğmadan önceki ruhsal planıyla, bu mağarada irtibata girmiş ve aradığı cevapları kurmuş olduğu ruhsal irtibatla yine burada almıştı... Kendisine durugörü ile sunulan rüyette gelecekte kendisini nasıl bir son beklediği de gösterilerek, dilerse bu zorlu görevden vaz geçebileceği bile kendisine söylenmişti. Ancak onun doğmadan önceki vazifesinden vaz geçmek gibi bir düşüncesi yoktu... Daha da güçlenerek mağaradan döndüğünde tatsız bir haberle karşılaştı:

Vaftizci Yahya tutuklanarak Makerus Kalesi'ne hapsedilmişti... İsa bu gelişmeyi, artık harekete geçmenin zamanının geldiğine bir işaret olarak değerlendirdi... Derhal bu kararını Eseniler'e de ileterek Galile'de "göklerin melekutunu" anlatmaya başlayacağını bildirdi. Bu, yüce sırları, sıradan halkın anlayabileceği seviyede anlatmak anlamına geliyordu...

Bu sırları halk ne kadar anlayacaktı bilinmez ama o anlatmaya başlıyordu...

HALKA AÇIK ÖĞRETİVE GİZLİ ÖĞRETİ

İlk konuşmalarına Galile'deki Teberiye Gölü çevresindeki yeşillik açık alanlarda başladı. Kendisini bir mesih olarak tanıtmadan sadece görüşlerini ileri sürüyordu. İlk vazları daha çok ruhun ölümsüzlüğü üzerineydi...

– *"İnanınız, seviniz ve daima umut içinde bulununuz. Bu dünyanın ötesinde bir ruhlar alemi vardır. Daha mükemmel bir yaşam sizi beklemektedir. Orayı biliyor ve tanıyorum. Çünkü oradan geldim."*

Bu arada güçlü bir şifacı olarak da, çevresindeki hastaları mucizevi bir şekilde iyileştiriyordu... Geçtiği yerdeki hastalara şifa dağıtması, bir anda tüm dikkatlerin üzerinde toplanmasına neden oldu.

"Bütün halk da ona dokunmaya çalışıyorlardı çünkü ondan kuvvet çıkar, hepsini iyi ederdi." (Luka, 6/19)

Çok kısa bir süre içinde peşine büyük insan yığınları takılmıştı. Kendisine yardımcı olabileceğini düşündüğü kişileri de yanına alarak, yoluna devam ediyordu. Bu kişilerin zaten kendisine yardımcı olmak için doğduklarını da gayet iyi biliyordu. Mesele bu vazifeyle doğmuş insanları geniş halk kitlelerinin arasından bulup tespit etmekti... Bu konuda İsa Peygamber'in hiç zorlanmadığını söyleyebiliriz. Karşısındaki kişilere yöneldiğinde, ruhlarının derinliklerini okuyabilmekte ve o kişinin *"ruhsal potansiyalini"* anında değerlendirebilmekteydi... Böylelikle o kişinin *"ruhsal kimliği"* tüm açıklığıyla kendisi için apaçık görülebiliyordu.

İsa Peygamber'in havarisi olma göreviyle bu dünyaya doğduklarından o an için habersiz olan kapalı şuurlu insanları kolaylıkla kendisine bağlayabiliyordu. Bunun için *"takıl peşime"* demesi yeterliydi... Sözlerindeki *"manyetik etki alanı"* son derece güçlüydü. Ve zaten bu görevle doğan kişiler da kolaylıkla onun etki alanına girmekte gecikmiyorlardı.

Güçlü bir telepati yeteneğinin olması da kuşkusuz havarilerini seçerken ona büyük bir kolaylık sağlıyordu. Az sonra İsa Peygamber'in mucizeleri başlığı altında ayrıntılarını göreceğimiz gibi, İsa Peygamber'in Telepati,

Durugörü, Telekinezi, Manyetizm gibi parapsişik yetenekleri son derece gelişmiş bir durumdaydı...

O, göklerin melekutunun yeryüzünde küçük bir örneğini oluşturmak için kolları sıvamıştı. Bunu ilk önce kedisine bağlı küçük grubunda oluşturmaya başladı... İşin harika yanı, bu melekutun, göğün derinliklerinde değil, orada hazır bulunanların iç alemlerinde açılmış olmasıydı.

Zaten O da bunu sözlerinde açıkça ifade ediyordu:

– "Gökler'in melekutu sizin içinizdedir..."

İsa Peygamber'in halka açık öğretisi ve buna bağlı olarak halk arasındaki hayatı, inciller tarafından yeterince anlatılmış olmakla birlikte, O'nun sadece havarilerine aktardığı gizli sözlerinin büyük bir bölümü inciller'de gündeme getirilmemiştir. Getirilmiş olanların da ne anlama gelebileceği üzerinde yeterince durulmamıştır. Bu yaklaşım, İsa Peygamber'in gerçek yönüyle Hristiyanlar arasında bile anlaşılamamasına neden olmuştur. Oysa ki, İsa Peygamber'in iki türlü öğretisi vardı: Birincisi halka açık olanı, diğeri ise sadece havarilerine aktardığı gizli öğretisi...

Halka açık öğretisi sadece sevgi esasına dayanan moral nitelikli bir görünüm sergilemekteydi.

Geniş halk kitlelerine şöyle hitabediyordu:

– "*Kardeşinin gözündeki saman çöpünü görürsün de, kendi gözündeki merteği görmezsin. Kendi gözündeki merteği çıkartınca kardeşinin gözündeki saman çöpünü atmak için daha iyi görürsün... Kardeşini ruhun gibi sev, gözünün bebiği gibi ona dikkat et....*"

Ancak bu görünürde böyleydi. Havarilerine: "Size gözün görmediği, kulağın işitmediği, elin dokunmadığını ve insanın yüreğine girmeyeni vereceğim" diyordu... Öğretisinin gizli olan kısmını sadece havarileriyle gerçekleştirdiği özel toplantılarda, belirli bir sırayla derece derece açıklamaya başladı.

Bir toplantılarında havarileri gelecekle ilgili O'na bazı sorular sormuşlardı. Bu sorularına verdiği şiirsel üsluptaki cevabı şöyleydi:

– "*Sonu aradığınıza göre başlangıcın perdesini mi açtınız? Çünkü başlangıç nerede ise, son da orada olacak. Mesut o kimsedir ki başlangıçta duracak ve sonu bilecek ve ölümü tatmayacak.*"

Başlangıçların mükemmelliyeti ve insanlığın aşamalı aşağıya iniş ve sonra tekrar yukarı çıkış süreci, her halde ancak bu kadar kısa ve veciz bir şekilde anlatılabilirdi...

Halka açık yaptığı konuşmalarda, ileride açığa çıkacak bazı sırların olduğunu üstü kapalı ve imalı bir yolla da olsa dile getirmekten geri durmuyordu: "Size gizli olanın üstü açılacaktır. Zira ortaya çıkmayacak saklı bir şey yoktur" diyerek bunu açıkça ifade etmiş ve bu sözü Markos (4/22), Luka (8)17) ve Matta'nın (10/26) incilleri'nde de yer almıştır.

Halka açık öğretisini uzun bir süre açık alanlarda ve dostlarının özel mekanlarında sunarak çalışmalarını sürdürdü. Henüz daha mabetlerde konuşmalara başlamamıştı. Uygun ortamın oluşmasını bekliyordu... Ancak konuşmalarından ve ileri sürdüğü fikirlerden Ferisiler, Yazıcılar ve Sadukiler ciddi boyutlarda rahatsızlık duymaya başlamışlardı bile... Nasıl duymasınlar ki, bakın neler söylüyordu:

– "*Tek bir hayat süresine bakıp da, herhangi bir yargıya varamayız... İnsanların tanımaları gereken bir yasa vardır: Sebep sonuca bağlıdır... İnsanlar tek bir kısa hayatın havası içerisinde uçup duracak ve sonra hiçlik içerisinde kaybolacak toz zerreleri değildirler. Onlar, sadece tanrısal benliklerini geliştirmek üzere yeryüzünün ve Yüce Öte Alem'in havasının içerisine birçok kez gelip giden 'Ebedi Bütün'ün ölmeyen parçalarıdırlar... Bir sebep, tek bir kısa hayatın bir parçası olabilir; sonuçlar, bir başka hayata kadar dikkate alınmayabilir...*"

İnsanın tek bir hayatla kısıtlı bir ömrü olmadığını ve evrendeki belirli yasalarla tekrar ve tekrar dünyaya doğmakta olduğunu açıkça ifade eden bu sözleri karşısında dini otoriteler nasıl tedirgin olmasınlardı ki!...

O devirlerde dini otoriteyi ellerinde bulunduranlar ne yazık ki, Musa Peygamber'in inisiyatik kökenli öğretisini gerçek anlamından tamamen uzaklaştırmış durumdaydılar. Zaten Musa Peygamber de bunun böyle sonuçlanacağını çok önceden söylememiş miydi?...

Ancak Nikodimos adındaki bir Ferisi, İsa'nın sözlerinden etkilenmiş ve kendisiyle gizlice görüşmek istediğini bildiren bir haber yollatmıştı... Ferisiler arasında gidip de İsa ile görüştüğü duyulursa kendisi için iyi olmayacağını bildiği için, bu görüşmenin duyulmasını istememişti.

İsa, Nikodimos ile görüşmeyi kabul etti. Bu görüşmeden Yuhanna'nın incili'nde de söz edilmiş ve söyle anlatılmıştır:

"Nikodimos adlı, Ferisiler'den bir adam, Yahudiler'in reisi vardı. Bu adam geceleyin İsa'nın yanına gelip dedi: Rabbi, senin Tanrı tarafından gelmiş bir muallim olduğunu biliyoruz. Zira Tanrı kendisi ile olmadıkça, kimse senin yaptığın alametleri yapamaz. İsa Cevap verip ona dedi: Doğrusu ve doğrusu sana derim: Bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın melekutunu göremez. Nikodimos ona dedi: Bir adam ihtiyarken, nasıl doğabilir? Anası rahmine ikinci defa girip doğabilir mi? İsa cevap verdi: Doğrusu ve doğrusu sana derim: Bir kimse sudan ve ruhtan doğmadıkça Tanrı'nın melekutuna giremez. Bedenden doğan bedendir, Ruhtan doğan ruhtur. Sana: Yeniden doğmalısınız, dediğime şaşma. Yel istediği yerde eser, onun sesini işitirsin, fakat nereden gelip nereye gittiğini bilmezsin. Ruhtan doğan her adam böyledir. Nikodimos cevap verip ona dedi: Bu şeyler nasıl olabilir? İsa cevap verip ona dedi: Sen israil'in muallimisin de, bunları bilmiyor musun? Doğrusu ve doğrusu sana derim: Bildiğimizi söylüyoruz, gördüğümüze şehadet ediyoruz ve bizim şehadetimizi kabul etmiyorsunuz. Eğer size dünya işlerini söylediğim zaman iman etmezseniz, gök işlerini söylersem, nasıl iman edeceksiniz?" (YUHANNA, Bab: 3(1-12)

İsa Peygamber'in Ferisi Nikodimos ile aralarındaki görüşme incil'de işte bu şekilde dile getirilmiştir. Bu görüşmenin; İsa Peygamber'in halka açıklamadığı inisiyatik kökenli gizli öğretisini, sembolik bir anlatımla gözler önüne sermesi bakımından ayrı bir önemi vardır. İsa Peygamber'in sudan ve ruhtan doğmadıkça hiç kimsenin melekuta giremeyeceğini ifade

eden sözlerinin ardında, inisiyatik çalışmalarda sembolik olarak anlatılan *"su"* ile ve *"ateş"* ile vaftiz olma meseleleri yatmaktadır.

İnisiyatik eğitimin birinci aşamasını sembolize eden su ile vaftiz olmak ya da *"su sınavı"*ndan geçmek: Sırları zihinsel olarak kavramak için gerekli olan astral temizliği ifade eder. Böyle bir sınavdan yani böyle bir arınmadan geçemeyenlerin inisiyasyonda bir üst aşamaya geçebilmeleri mümkün olamamaktaydı. İnisiyasyonun birinci aşamasından sonra öğrenciyi bekleyen bir diğer safha ise, *"ateş sınavı"* olarak ifade edilmekteydi ki, bu da daha önce söylemiş olduğumuz gibi Yahya tarafından ateş ile vaftiz edilmek olarak ifade edilmişti. Ruhsal arınmanın son aşamasıdır. Su ile vaftizde manyetik enerjiler kullanılırken ateş ile vaftizde yine daha önce aktarmaya çalıştığımız gibi ruhsal enerjiler yoğun olarak kullanılmaktaydı. Bundan dolayı da İsa Peygamber, ruhsal etkilerin devreye girdiği ve asıl uyanmanın ortaya çıktığı bu aşamayı *"ruhtan doğuş"* olarak isimlendirmiştir. Ateş ile vaftiz olmak ruhsal güçlerin ortaya çıkışının da sembolüdür. Ruhtan doğmak, ruhsal gerçeklerin farkına varılması demektir. Yani hakikati sezgisel yoldan görme kanalının açılmasıdır. İsa Peygamber bu hali "Tanrı'nın Melekutuna Giriş" olarak sembolleştirmiştir. Ruhun, bütününün bilgisini taşıdığı hatırlanacak olursa, bu hal aynı zamanda tanrısal bilgi ile de karşılaşmak anlamına gelebilir. Nitekim İsa Peygamber'in kullandığı *"Tanrı'nın Melekutu"* sembolü bu yaklaşımımızı doğrulamaktadır.

Bu aşama, inisiyatik öğretide "yeniden doğuş" olarak sembolleştirilmiştir. Burada yeniden doğmak; eski realite de ölüp, yeni anlayışlarda doğmaktır. Yani uyanmak, şuurlanmak ya da bir başka ifadeyle, ruhsal kaynağıyla varlığın birleşmesi demektir. İnisiyasyonun çok önemli bir aşamasını ifade eder...

Konuyu açarak ilerleyelim...

"Su", ezoterik bilgilerde *"bilginin"* sembolü olarak kullanılmış olduğu gibi aynı zamanda *"astral maddenin"* sembolü olarak da kullanılmıştır. Buna karşılık "ateş": Arınmanın ve ruhsallığın sembolü olarak geçer. Bu bilgiler ışığında konuya yaklaşıldığında İsa Peygamber'in *"sudan ve ruhtan yeniden doğmak"* olarak nitelendirdiği sözlerinin altında çok önemli bir bilginin yattığı görülür. Bunu da birkaç cümleyle açalım...

Bedenini terk eden varlık öte aleme astral bedeniyle intikal eder. Bu dünyadayken astral bedenini varlık ne kadar temizleyebildiyse, spatyomda yani öte alemde o denli yüksek imkanlı bir seviyeye kadar yükselebilir. Astral bedenini temizleyemememiş ve kaba maddalerden oluşturmuş bir varlık, bu yükleriyle spatyomda yükselebilmesi mümkün olamamakta ve spatyomun alt seviyelerinde takılıp kalmasına neden olmaktadır. İsa Peygamber'in aslında anlatmak isteği bir diğer bilgi de işte budur...

Tek bir cümleyle özetleyecek olursak: İsa Peygamber inisiyatik öğretilerde varlığın geçirdiği gelişim safhalarını bu şekilde sembolleştirerek anlatmıştır diyebiliriz. Aynı zamanda ölümden sonra varlığın spatyomda yüksek seviyeli mekanlara tırmanabilmesi ve yüksek seviyeli varlıklarla irtibata girebilmesi için astral temizliğin gerekliliğini vurgulamıştır. Önemli olan nokta ise, bu safhaları ve bu bilgileri anlatırken yine inisiyatik öğretilerde kullanılan *"ezoterik sembollerle"* meseleyi dile getirmiş olmasıdır.

Biz dönelim, o konuşmanın hemen ardından Nikodimos neler düşündüğüne...

İsa Peygamber'in ezoterik bilgilerle dolu bu sözleri karşısında Nikodimos ne söyleyeceğini şaşırmıştı... Kendisinin o ana kadar edinmiş olduğu yüzeysel bilgisinin ne denli eksik olduğunu farketmekteydi... Sükunet içinde kendisiyle konuşan Peygamber karşısında ona büyük bir hayranlıkla cezbedildiğini hissetmeye başlamıştı. Birara Peygamber'in baş hizasında güçlü bir ışığın yansımaya başladığını gördü... Bunun peygamberlere ve inisiyelere özgü manyetik ışınımlar olduğunun farkındaydı...

Heyecan içindeki Nikodimos, gece karanlığında sessizce evine döndü. O günden sonra, kalbindeki o sırrı sürekli muhafaza ederek yine Ferisiler'in arasında yaşamaya devam etti... Ve bundan hiç kimseye söz etmedi...

HAVARİLERİNİ OLUŞTURUYOR...

İsa Peygamber gerek halka karşı yaptığı konuşmalarda gerekse de yakın çevresine topladığı belirli sayıdaki kişilerle gerçekleştirdiği gizli oturumlarında uzun bir süre kendi özel durumundan hiç bir şekilde söz etmedi... Onun *"gizli öğretisine"* çok sayıda kişi iştirak etmişti ama artık o, tüm sırlarını açacağı ve vazifesinin son aşamasını gerçekleştirebilmek için çok daha küçük bir gruba ihtiyaç duyuyordu. Bu grup vazifesini gerçekleştirmede onun sağ kolu olacaktı. İşte bu düşünce ile sınırlı sayıda küçük bir grup oluşturdu. Bu grubun üyelerini Eseniler arasından seçmemeye özen gösterdi. Eğer Eseniler'in arasıdan seçmiş olsaydı, kendisinden sonra bu öğretiyi insanlar bir "Eseni Dini" olarak yorumlayabilirlerdi. Bu ihtimali ortadan kaldırmak için Havarileri'nin 12 kişilik çekirdek kadrosunu Eseniler'in arasından seçmediği tahmin edilmektedir.

Havariler'in çekirdeğini, Yunus'un oğulları Petrus ve Andreas ile Zebedi'nin oğulları Yuhanna ve Yakub kardeşler olmak üzere iki grup oluşturmuştu.

Havarileri'nin çekirdeğini oluşturan bu dört kişi de profesyonel olarak Genesaret Gölü'nde balıkçılıkla uğraşan hali vakti yerinde ailelere mensup kişilerdi. Zaten İsa Peygamber de vazifesine başladığı ilk yıllarda, Genesaret Gölü'nün hemen yanıbaşındaki Kefernahum Kenti'nde yaşayan bu ailelerin yanında kalmış ve bu ailelerin üyelerine öğretisini kabul ettirmişti...

*"İsa'nın Kelamı"*na inanmış, yapacaklarına tam anlamıyla teslim olmuş ve manyetik ışınlarına bulanmış durumdaki havariler artık her an onunla birlikteydiler... Onunla birlikte nefes alıp, onunla birlikte nefes veriyorlardı...

Kasaba kasaba dolaşmaya başladılar... Halka açık vaazlar ile sadece Havariler'e ait konuşmalar birbirini izleyerek, günler geçmeye başlamıştı... Ancak İsa Peygamber hala, hem halka açık konuşmalarda hem de Havarileri ile yaptığı özel konuşmalarında kendi kimliği, oynayacağı rolü ve geleceği hakkında yine de ketumiyetini muhafaza ediyordu...

*“Göklerin Melekutu”*nun hissedileceği günlerin yakın olduğunu ve beklenen Mesih’in çok yakında ortaya çıkacağını söylüyor ancak daha fazla bir açıklamada bulunmaktan özenle kaçınıyordu... Havariler içinde sezgisel gücü bir hayli fazla olan ve engin bir iç varlığa sahip olduğu başından beri bilinen Yuhanna beklenen mesihin İsa olduğundan hiç şüphe bile duymuyordu... Zaten Havariler kendi aralarında fısıldaşarak bunu dile getirmeye başlamışlardı bile... Ancak İsa hala kendi kimliğini Havariler’den bile gizli tutuyordu...

Kasaba kasaba Havarileriyle birlikte dolaşmaya devam eden İsa Peygamber kendi kimliğini açıklamasına açıklamıyordu ama tüm insanlar onun tarif edilemez sükuneti, bilgeliği ve nurlu yüzü karşısında mesihin ondan başkası olamayacağını içten içe hissetmekteydiler... Bunu anlamak için ona bir an bakmak bile yeterliydi... Aslında herkes dile getirmese de durumun farkındaydılar... İsa davranışları, konuşmaları ve yaşamıyla kendisinin bir *“Tanrıoğlu”* olduğunu zaten gösteriyordu... Bunu açıkça söylemesine belki gerek bile yoktu...

İsa öğretisini yaymakta hiç zorluk çekmiyordu... Öyle bir hoşgörü ve affedicilik esasına dayalı vaazlar veriyordu ki, insanların bu sevgi, barış ve hoşgörü çağırısına el uzatmamaları mümkün değildi... Tüm dinsel tabulara karşı çıkarak hoşgörü esasına dayalı bir insanlık anlayışını, insanlara anlatmaya çalışıyordu. Hatta o yıllarda hiç alışık olunmayan kadın erkek eşitliğinden bile ilk kez o sözediyordu.

Başlangıçta her şey süt limandı... Galile’de sevgi ve hoşgörü rüzgarlarının esintisiyle geçen tam iki yıl boyunca İsa Peygamber vaazlarına devam etti...

FERİSİLERLE MÜCADELE BAŞLIYOR...

Halk ile İsa Peygamber arasındaki bu sevgi dalgasından rahatsızlık duymaya başlayanlar kısa bir süre sonra kendilerini göstermekte gecikmediler... Halkın gözünde gitgide itibarı artan İsa'nın, Yahudi Din Otoriteleri'ni ürkütmemesi imkansızdı... Bunu zaten kendisi de biliyor ve bekliyordu... Sonunda beklenen gerçekleşti ve ilk tepki bu din otoritelerinden geldi...

O devirde, Ferisiler'in 6000 civarında üyelerinin bulunduğu bir toplulukları vardı.

Onlara göre dindarlık: şekli ibadetleri yerine getirmek, oruç tutmak, tövbe istiğfar etmekten ibaret bir şeydi... Musa Peygamber'in teşkil ettiği ezoterik kökenli dini tamamen şekilsel uygulamalar ve yorumlarla anlaşılmaz bir hale getirmiş durumdaydılar. Dar görüşlü ve kibirli insanlardan oluşan bu 6000 kişilik kalabalık grup aynı zamanda "Milli Restorasyon Partisi"ni de temsil etmekteydiler. Böylelikle devletin resmi görevlerinin birçoğunu da ele geçirmişlerdi...

Önemli günlerde kan ter içinde yollara dökülüp avaz avaz dualar etmekte ve gösterişli bir şekilde etrafa sadaka dağıtmaktaydılar. Üyelerinin tamamına yakını lüks içinde yaşam sürmekte ve doymak bilmezcesine, resmi görevleri ve iktidarı türlü entrikalarla daha fazla ele geçirme hasreti içinde yanıp tutuşmaktaydılar. "Demokratik Parti"nin liderleri arasında da adamları vardı. Böylelikle gerek siyasi, gerekse de dini otoriteyi büyük bir oranda ellerinde bulunduran Ferisiler, halkı her anlamda avuçlarının içlerine almışlardı...

Yine o devrin siyasi ve dini konumuna yön veren bir başka grup daha bulunmaktaydı: Sadukiler...

Bu grup "Ruhban ve Aristokrat Partisi"ni temsil etmekteydi. Bu parti kökeni çok eskilere dayanan Davut zamanından beri ruhbanlık hizmetini veraset yoluyla yürütme hakkına sahip olduklarını iddia eden ailelerden oluşmaktaydı... Aşırı derecede muhafazakar olan bu insanlar, her türlü *"batıni öğretiyi"* reddetmekle kalmıyor aynı zamanda ruhun

ölümsüzlüğünü dahi kabul etmiyorlardı... Ferisiler'le de alay eden Sadukiler için din, sadece ne anlama geldiği belli olmayan ve sadece ruhban sınıfının düzenlediği törenlerden ibaret bir şeydi...

Bu iki grup tarih sahnesinde iktidarı ele geçirmek için sürekli birbirleriyle mücadele içinde bulunmuşlar ve bazen biri, bazen de öbürü iktidarın köşe taşlarını hep ellerinde tutmuşlardı...

Bu karmaşa içinde mabet; inisiyasyonun değil, şekilsel ibadetin ve dini bir iktidar vasıtası olarak kullanan ruhban sınıfının elinde, gerçek değerinden tamamen uzaklaşarak, halkı istediği gibi yönlendiren bir kuruma dönüşmüştü...

Bazı şeyler günümüze ne kadar benziyor değil mi?... Belki Ferisiler ve Sadukiler tarih sahnesinden çoktan silinip gittiler ama o "karanlık zihniyetleri" varlığını hala sürdürmeye devam etmiyor mu? Ne dersiniz?... Neyse biz yine o günlere dönelim...

Ne yazık ki karmaşa bunlarla da sınırlı değildi... Romalılar'ın bölgede büyük bir etkinlikleri vardı ve bu etkinlikleri her iki grubun da üstünde kendisini gösteriyordu...

İşte böyle bir ortamda İsa Peygamber ortaya çıkmış ve tüm bu kokuşmuşlukların arasında, çevresine inisiyasyonun bilgelik ışıklarını saçmaya çalışıyordu... Bu ışıklar, dejenere edilmiş Sinegog'un öğretisine ve belki de bundan da rahatsız edici olarak, yönetimin tüm kurumlarına karşı açılan bir savaş demekti...

İsa Peygamber artık sadece açık havada değil, bizzat dejenerasyonun göbeğinde, yani sinegoglarda da konuşmaya başlamıştı!... Galile'deki çeşitli kentleri dolaştıktan sonra Yahudiye'deki Yeruşalim Kenti'ne gelmiş ve buradaki büyük mabette konuşuyordu... Kendisine özgü o şükuneti ve nezaketiyle, inisiyasyonun aydınlatıcı ışıklarını tüm görkemiyle Yeruşalim'in büyük mabedinde sözlere döküyordu... Kendisini uzun bir süredir kaygıyla izleyenlerin mekanında *"göklerin melekutundan"* söz ediyor, *"İnisiyasyonun bilgeliğini"* üstü örtülü olarak ve büyük bir tedbirle aktarıyordu... Dejenere olmuş kurumları son derece dengeli ve ölçülü bir şekilde eleştiriyor ve buna da aşırı bir özen gösteriyordu...

Ancak konuşmaları sırasında zaman zaman mevcut dini anlayışın o kadar üstünde şeyler söylüyordu ki:

– “*Tanrı, hiç bir zaman, insan için bir cennet yapmadı. Bir cehennem de yapmadı. Bizler kendi cennetimizi ve cehennemimizi yapıyoruz. Şimdi göklerde cennet aramayı bırakın... Sadece kalplerinizin pencerelerini açın ve bir ışık seli gibi, bir cennet gelecek ve sınırsız bir sevinç getirecektir. O zaman zahmetli iş de çekilmez bir külfet olmaktan çıkacaktır.*”

Saldırıyı başlatan o olmadı... Saldırının ve eleştirinin karşıdan gelmesini büyük bir sabırla bekledi...

Ancak havarilerini tehlikenin yaklaşmakta olduğu konusunda önceden; “*Vaazedeceğimiz sözler, barış getirmeyip, kitleleri galeyana getirecektir!...*” diyerek uyarmayı da ihmal etmedi...

Ve sonunda ilk eleştiri Ferisiler’den geldi... Onu ilk olarak geleneklere uymayan yaşam biçiminden dolayı eleştirerek karşı saldırılarına başladılar. Önce kendisinin niçin hırsızlar ve fahişelerle o kadar samimi olduğunu sordular. İsa tüm insanların bir olduğuna ve insanlığın kardeşliğine inanan bir peygamber olduğu için, gerçekten de insanlar arasında hiç bir ayrım yapmadan kim olursa olsun hepsine kucak açmıştı. Hırsızlara ve fahişelere bile... Evet onlara bile büyük bir sevgiyle kucaklamış ve onları da yaptıkları yanlışlardan vaz geçirterek yaydığı ışığın içine almıştı...

Bu soruya İsa peygamber o kendisine has sevecenliği ve hoşgörüsüyle cevap vererek tüm insanlığın birliğinden ve kardeşliğinden bahsetmiş ve affediciliğin önemini vurgulamıştı. O’nun bu hoşgörülü sevgi dolu sözleri karşısında Ferisiler bir ara duraksadılarsa da hemen ardından, havarilerinin Yahudilerce tatil olması gereken sabba gününde yani haftanın son gününde niçin çalıştıklarını sordular... Ayrıca İsa’nın da sabba gününde hastalara şifa dağıtmaya devam etmesini eleştirdiler...

Bunun üzerine İsa ilk kez ses tonunu yükselterek şöyle diyordu:

– “*İkiyüzlüler!... Sabba günleri sulamaya götürmek üzere öküzlerinizin zincirlerini çözmüyor musunuz? Ve ibrahim’in[7] kızı, iblis’in zincirlerinden yine sabba günü kurtulmadı mı?...*”

Artık karşılıklı söz düelloları ve savaş başlamıştı...

Her geçen gün tartışmaların dozu ve şiddeti de yoğunlaşarak artıyordu...

İsa havarilerine: *“Ferisiler ve Yazıcılar bilginin anahtarını aldılar ve onları sakladılar. Kendileri girmediler, girmek isteyenleri de bırakmadılar. Ama siz, yılanlar gibi tedbirli ve güvercinler gibi saf olunuz...”* diyordu ama ipin ucu çoktan kopmuş ve Ferisilerle olan karşılıklı tartışmada karşılıklı suçlamalara hatta hakaretlere varan sözler sarfedilmeye başlanmıştı bile... Halka açık konuşmalarında, halkı Ferisiler ve Yazıcılar’a karşı uyanık olmaları konusunda uyarırken şunları söylüyordu:

– “Bu Yazıcılar ve Ferisiler, hayat ağacının ahfadından değildir... Onlar Tanrı’nın bitkileri değildir... Onlar insanların bitkileridir ve her yabani bitki koparılacaktır... Onları kendi başlarına bırakın. Onlar kör kılavuzlardır; kör olan kitleye yol gösterirler. Yol gösterenler ile yol gösterilenler birlikte yürürler; dipsiz kuyulara da birlikte düşeceklerdir...”

İpler iyice geriliyordu...

Kısa bir süre onra, Ferisiler İsa’yı *“kafirlikle”* suçlamaya başladılar. İsa da taktik değiştirmiş ve kendisine yöneltilen suçlamalara, daha ağır suçlamalarla cevap veriyordu...

İsa da onlara *“münafıklar”*, *“engerek soyları”*, *“İkiyüzlüler”* diye hitap etmeye başlamıştı...

Ferisiler, karşısındaki kişinin sıradan bir insan olmadığının farkındaydılar. Onunla tartışarak başa çıkmanın zorluğunu anlamışlar kendi aralarında nasıl hareket edeceklerine dair birbiri arkasına toplantılar yapıyorlardı... Mücadele iyice kızışmıştı... Kavgasız, gürültüsüz tek bir gün bile geçmiyordu...

İsa da bu hararetli tartışmalar içinde kendisinin mesih olduğunu dile getirmekte de bir sakınca görmüyor hatta bunu açıkça ifade ediyordu... Mabedin rahiplerini tehdit ediyor, israiloğlunun başına gelecek felaketleri anlatıyordu.

Ferisiler onunla baş etmenin imkansızlığı karşısında taktik değiştirdiler... Ve ondan kurtulmak için sinsice birkaç aşamada gerçekleşebilecek olan bir plan kurdular...

Önce O'nu, içine şeytan girmiş bir büyücü olarak suçlayacaklardı... Zaten bunu belli bir süredir dillerine dolamaya başlamışlardı... Bunu her yerde yaymaya çalışacaklar sonra da planlarının ikinci adımını atacaklardı.... Planlarının bu aşamasında, ileride O'nun aleyhine şahitlik yapabilecek kişileri tespit edeceklerdi. Bunu gerçekleştirebilmek için de bazı kişileri elçi olarak yollayarak, O'nun ağzından günün dini normlarına ters düşecek sözler sarfetmesine zemin hazırlayacaklardı... Musa'nın yasasına karşı küfretmiş bir insan olarak onu suçlayabilmenin yolları aranıyordu... Böylelikle onu bu suçla yargılanabileceği Yüce Mahkemeye (Sanedrin'e) çıkartabilirler hatta Roma Valisi tarafından da isyan suçundan mahkum edilmesini sağlayabilirlerdi!... Sinsice tezgahladıkları planladıkları işte buydu...

Planlarını derhal uygulamaya soktular... Her yerde O'nun içene şeytan girmiş bir büyücü olduğu dedikodusunu yaymaya başladılar. Bir müddet sonra da planlarının ikinci adımını atabilecek güzel bir fırsat yakaladılar. Zina halinde yakalanan bir kadın vardı... Derhal ileride şahit olarak kullanabilecekleri birkaç kişiyi de yanlarına alarak mabette konuşma yaptığı bir sırada zina yapan kadını İsa Peygamber'in yanına getirdiler...

– "İsa sabah erken yine mabede geldi, bütün halk yanına geldi ve oturup onlara öğretmekte idi. Yazıcılar ve Ferisiler zinada tutulmuş bir kadın getirdiler. Onu ortaya koyarak İsa'ya dediler: 'Muallim, bu kadın zina işlemekte iken tutuldu. Bu gibilerin taşlanmasını Musa şeriatte bize emretmiştir. Sen ise ne dersin?' İsayı suçlu çıkarmak için kendisini deniyerek bunu dediler..." (YUHANNA, Bab: 8/3-5,)

Ancak hesap etmedikleri bir şey vardı... İsa karşısındaki kişilerin zihnini "telepati yeteneği" ile son derece kolay okuyabilmekteydi. Kendisine yöneltilen sorunun ardındaki niyeti derhal hissettmişti...

Bunun üzerine İsa Peygamber, daha sonra tarihe geçerek, dilden dile dolaşacak olan şu cevabı verdi:

– “Kadının üzerine ilk taşı, içinizden hiç günah işlememiş olanınız atsın!...”

Bu cevabı bir anda öyle bir etki meydana getirdi ki, herkes şaşkın şaşkın birbirine bakmaya başladı... Ve ilk taşı atacak hiç kimse aralarından çıkmıyordu...

Ustaca verdiği bu cevapla, kendisi aleyhinde oynanmak istenen oyunu bozmuştu...

Ferisiler’in bu oyunu tutmamıştı ama halk arasında yaydıkları İsa eleyhtarı dedikodular yavaş yavaş etkisini göstermekte gecikmedi... Ferisilerce şartlandırılmış halkın büyük bir kısmı O’nun içine şeytan girmiş bir büyücü olduğuna inanmaya başlamışlardı... O’ndan yüz çeviren insanların sayısı her geçen gün biraz daha artıyordu. O’nun bir din düşmanı olduğu inancı halk arasında etkili bir şekilde yayılıyordu...

Gittiği her yerde Ferisilerce sözlü saldırılara ve ağır eleştirilere uğruyordu... İsa’nın üzerindeki baskılarını iyice arttıran Ferisiler, her yere ispiyoncularını yerleştirerek O’nu adım adım takip ettiriyorlardı. Sürekli olarak buralardan çekip gitmesi aksi takdirde öldürüleceği tehditleri almaya başlayan İsa ve Havarileri için oldukça zor günler başlamıştı... Ne var ki, İsa bu günleri zaten beklemekteydi. O, havarilerini çok öncesinden uyarmış ve baskı ile karşılaşılacak günlerin geleceğini onlara söylemişti:

“İsa gözlerini şakirtlerine kaldırıp dedi: Ne mutlu size fakirler çünkü Tanrı’nın melekutu sizindir. Ne mutlu size şimdi aç olanlar, çünkü tok olacaksınız. Ne mutlu size şimdi ağlayanlar, çünkü güleceksiniz. İnsanoğlu’ndan (isa’dan) dolayı insanların sizden nefret edecekleri ve sizi cemiyetlerinden ayıracakları, size hakaret eyleyecekleri, adınızı kötü diye yayacakları vakit, ne mutlu sizlere. O günde sevinin çünkü gökte karşılığı büyüktür.” (Luka, 6/20-23)

İşte şimdi, o zor günler yaşanıyordu...Can güvenlikleri kalmamıştı... Her an bir süikaste kurban gidebilirlerdi... Artık hiç bir yerde güvenlik içinde değillerdi... Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de; uzun bir süredir Makeru Kalesi’nde tutuklu bulunan Vaftizci Yahya’nın ölüm haberi geldi!...

Bu haber İsa Peygamberi derinden etkilemişti... “O’nu anlamadılar...” diye ancak sessizce mırıldanabildi...

Aradan bir yıl geçti...

Hasımları tarafından sürekli izleniyorlardı... Peygamber ve 12 havarisi sık sık bulundukları yerleri değiştirerek, izlerini kaybettirmeye çalışıyorlardı... Bir zamanlar halkın coşkulu yakınlığı yerini soğuk davranışlara bırakmıştı... Peygamberi en çok da, halkın bu tutumu derinden etkiliyordu... Bu kadar kolay kandırılmalarını içine sindiremiyordu...

Artık halka açık vaazlar veremiyor, yanından hiç ayrılmayan 12 havarisi ile birlikte Galile’den oldukça uzak israil sınırlarının dışındaki kuzey bölgelerinde, geceleri çoban çadırlarında ve bu ıssız engin ovalarda küçük küçük gruplaşmış Eseni köylerinde konaklıyorlardı... Halka açık vaazlar verememenin sıkıntısı içinde geçen günler birbirini izliyordu... Büyük bir çıkmazın içine düşmüşlerdi...

Buralarda yapılabilecek bir şey yoktu... Sonunda İsa Peygamber kararını verdi... Geriye döneceklerdi... Ancak bu bile bile ölüme gitmek gibi bir şeydi... Bunun bilinci içinde büyük bir kararlılıkla Roma Valisi’nin oturduğu Kayseriye Kenti’ne doğru yola çıktılar...

GİZEMLİ DAĞ TABOR...

İsrail'in en uç sınırlarında bile Ferisiler ve Sadukiler'ce izleri sürülen Peygamber ve havarileri gizlice Galile'ye girdiler... Ferisi ve Saduki çeteleri her yerde onları ararken, onlar düşmanlarının yanıbaşlarına gelmişlerdi. Galile'nin güneyine kadar ilerleyip Tabor Dağı'na sığındılar...

Peygamberin inzivaya çekildiği anlarda yanına kimseyi almadığı bilinmektedir. Ancak bu kez yanına Petrus, Yuhanna ve Yakub'u da alarak Tabor Dağı'nın yüksek bir tepesine doğru çıktılar... Orada yaşananları Matta daha sonra incili'nde şöyle anlatacaktır:

"İsa altı gün sonra, Petrus, Yakub ve Yuhannayı yanına aldı ve onları ayrıca yüksek bir dağa çıkardı. Ve onların önünde yüzü güneş gibi parladı ve esvabı ışık gibi ak oldu. Ve işte onlara Musa ile ilya göründüler. İsa ile konuşuyorlardı... Nurlu bir bulut onlara gölge saldı ve işte buluttan bir ses: 'Sevgili Oğlum budur, ondan razıyım; onu dinleyin' dedi. Şakirtler bunu işitince yüzüstü düştüler ve pekçok korktular. İsa gelip onlara dokunarak: 'Kalkın, korkmayın' dedi. Onlar da gözlerini kaldırarak yalnız İsa'dan başka kimseyi görmediler. Dağdan inerlerken İsa onlara: 'insanoğlu ölülerden kıyam edinceye kadar, gördüğünüzü kimseye söylemeyin' diye emretti." (MATTA, 17/1-9)

İsa ile birlikte en güvendiği üç havarisinin Tabor Dağı'nın tepelerinde yaşadıkları bu olayın iç yüzü neydi acaba?... Bu yaşananlara Matta şahit olmadığına göre, bu olay ona daha sonra anlatılmış olmalı... Matta'nın mitolojik bir hikaye gibi anlattığı bu olay, aslında İsa'nın kozmik yöneticilerle kurduğu ruhsal bir irtibattan başka bir şey değildi...

Ruhsal irtibat celselerinde, zaman zaman irtibata girilen varlıkların görüntüleri ortaya çıkabilir. Bu görüntüler o varlıkların ruhsal enerjileriyle oluşturdukları sanal görüntülerdir. Sanaldır ancak yoğunlaştırılmış ruhsal enerjilerle meydana gelmektedir. Bu sanal görüntüler bazen sadece durugörü yeteneği ile görülebilir, bazen de eğer çok yoğunlaşmış enerjilerden oluşmuşsa, normal fiziki gözler vasıtasıyla da algılanabilir. Musa ile ilya'nın görüntülerinin orada bulunan üç havari tarafından görünmesi, İsa'nın kendisinden önce gelen peygamberlerle ya da onların

bağlı bulundukları “Kozmik Ruhsal Planlar”la irtibata geçmesinden dolayı ortaya çıkmış bir fenomendir. İsa Peygamber’in havarilerine dokunması ise, onlara manyetik enerjilerini aktararak, onların içinde bulundukları yoğun enerjilerle uyum sağlamalarına yardımcı olmak içindir. Bu manyetik pas uygulamaları da bütün metapsişik ve parapsikolojik çalışmalarda uygulanan tekniklerden biridir.[8]

Burada anlatılanlardan, Tabor Dağı’nda temeli ruhsal medyomik bir irtibata dayanan, bir irtibatın gerçekleştirildiğini anlıyoruz. Demek ki, İsa Peygamber yanındaki üç havarisinin de şahit olduğu *“kozmik bir irtibat”* gerçekleştirmiş ve bir takım bilgiler almıştır....

O halde İsa Peygamber havarileriyle birlikte o dağda ne tür bilgiler almış diye bir soru hemen akıllara gelecektir... Ne yazık ki, bununla ilgili elimizde hiç bir kaynak bulunmamaktadır. Bulunmaması da son derece normaldir çünkü bu yaşananlardan kimseye sözedilmemesini yine Peygamber istemiştir. Belli ki, yanındaki havarileri bu isteğe bağlı kalmışlar ve ayrıntılı bilgi vermekten kaçınmışlardır. Peki bu ve buna benzer sırlar hiç bir zaman ortaya çıkmayacak mıdır? Bunun da cevabını aslında İsa Peygamber kendisi vermiştir. İsa bu olayla ilgili ne demişti?... *“Dağdan inerlerken İsa onlara: insanoğlu ölülerden kıyam edinceye kadar, gördüğünüzü kimseye söylemeyin, diye emretti.”* Burada insanoğlu sözü ile İsa’nın kendisini kastettiği bilinmektedir. Peki “İsa’nın ölülerden kıyam etmesi” ne demektir?

Konuyu biraz daha açalım...

İslami inanç Sistemi’ne nasıl ve nereden girdiği tam olarak bilinmeyen bir inanca göre, İsa Peygamber kıyamet kopmadan önce geri dönüp bir minareden yere ineceği söylenir... Yukarıdaki İsa Peygamber’in sözü, ister istemez bize bu inancı hatırlattı.

Gerek yukarıdaki İsa Peygamber’in kendi sözü, gerekse İslamiyetin içinde kabul görmüş olan İsa Peygamber’in kıyametten önce geri dönmesi, ezoterik bilgiler ışığında ele alınacak olursa neler söylenebilir?... Gerçi kitabımızın ilerleyen sayfalarında bu meseleye tekrar döneceğiz ama öncelikle şunu söyleyelim ki, ölülerden kıyam etmek demek, tekrar doğmak demektir. Yani aynı bedeniyle gelmesi diye bir şeyin söz konusu olmadığını ve böyle bir iddianın da, İsa Peygamber’ce yapılmadığını belirtmek isteriz.

O halde eğer böyle bir geri dönüşten söz edilecekse, bu farklı bir bedenle olacaktır anlamı çıkar. Bir minareden ineceği sözünü de İsa Peygamberin Müslümanlığa geçeceği gibi yorumlayanlar çıkmışsa da, bunun gerçekle hiç bir bağlantısının olamayacağını söylemek zorundayız. Çünkü kıyametten sonra yani büyük uyanıştan sonra artık dini eğitim sisteminin sona ererek sembolik olmayan *“açık bilgiler”* ile insanların yaşamlarına devam edeceği gerçeği göz ardı edilmemelidir. Bu nedenle İsa Peygamber’in tekrar gelişinde her hangi bir dinin kimliği içinde geleceği düşünülemez.

Aynı şekilde Hristiyanlıkla İsa Peygamber’in öğretisi arasındaki derin uçurumlar hatırlanacak olursa; kesinlikle Hristiyan kimliğini kullanmasının da mümkün olamayacağı ortadadır. Kısacası o, eğer bir başka bedende tekrar dünyaya doğacaksa, onun *“apaçık bilgilerle”* başlayacak bir yaşam sürecinin içinde yer alacağını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Kaldı ki İsa Peygamber’in bizzat kendisi değil, onun bağlı bulunmuş olduğu *“ruhsal plandan”* bir başka temsilcinin gelmesi de söz konusu olabilir. Ancak bizi burada asıl ilgilendiren nokta kıyamette yani *“genel uyanışta”*, sembollerin üzerlerinin açılarak, gizli bilgilerin gün ışığına çıkacağıdır. Demek ki, o günlerle ilgili yapılan bir kehanetle karşı karşıya bulunmaktayız.

Sembolik olmayan “apaçık bilgi” şu anda insanlara sunulmuş mudur? Kuşkusuz ki hayır... Şu ana kadar insanlara sunulan tüm bilgiler sembollerle verilmiştir. İnsanlar henüz sırların açık yüzüyle yani *“apaçık bilgiyle”* karşılaşmamışlardır. O halde burada sorulması gereken, bu *“apaçık bilgiler”İ*n ne zaman ortaya çıkacağı sorusu olmalıdır. Dinler bu soruya: Kıyamette cevabını veriyor... Ezoterik bilgiler ise bu konuya biraz daha açıklık getirerek, insanların kıyama erecekleri yani şuurlanmaya başlayacakları zamanı 2000 ila 2020 yılları arasında olabileceğini söylüyorlar... Son olarak şunu da ifade edelim ki; *“İlk kıvılcımın”* yani *“açık bilgilerin ilk kez ortaya çıkışının”* bu tarihler arasına rastlayacağını teyid eden kanıtlar birden fazladır... Şimdilik sadece bu kadarını söyleyebiliyoruz... Zaman her şeyi yerli yerine oturtacaktır...

Bütün bu aktardıklarımızı şöyle bir toparlayacak olursak, İsa Peygamber’in tekrar gelip gelmeyeceğinden daha önemlisi, insanlığın yakın bir gelecekte *“açık bilgiler”*le karşılaşıp karşılaşmayacağı meselesidir. İşte

burada asıl tartışılması gereken budur... Böyle bir bilgi gelecek midir? Ezoterik Öğretiler'in tümü buna *"evet"* cevabını veriyor... Biz de bu görüşü paylaşıyor ve bu bilginin aslında yıllar önce gelmiş olduğunu ve şu anda gün ışığına çıkacağı zamanı beklediğini ilave ederek sizlere duyuruyoruz...

Aman Allah!... Bu sözlerimiz umarız Türkiye'nin muhtarı Reha amcamızın kulağına gitmez... Doğrusu çok kızabilir... *"Nedemek yani siz, nasıl yani, ne diyorsunuz kardeşim..."* gibi garip cümleler kurarak, bu meseleyi aklınca çözümlemeye ve bizi paylamaya çalışabilir... Neyse... O önce Hande Ataizi'nin çıktığı tuvaletin penceresinin hesaplarını daha iyi yapsın da, ondan sonra bu hesaplara başlar...

Şimdi şaka bir kenara, gerçekten de Dinler Tarihi'ni doğru dürüst araştırmamış kişiler arasından, bu sözlerimizi amacı dışında yorumlamaya kalkanlar çıkabilir... Biz de böyle yorumlara sebebiyet vermemek için son üç dinin peygamberlerinin neler yapmaya çalıştıklarını ve insanlığın nereden gelip nereye doğru gitmekte olduğununu, bu kitabımızda anlatmaya çalışıyoruz zaten... O halde devam edelim...

KAÇINILMAZ SONA DOĞRU...

İsa Peygamber Tabor Dağı'nda bu yaşananlardan sonra, kaçınılmaz sona doğru havarileriyle birlikte Yeruşalim'e doğru yola çıktı... Yeruşalim'in Doğu kapısından içeri girerlerken hepsi kendilerinin neyi beklediğini çok iyi biliyorlardı... Ancak kendilerini bekleyen de, vazifelerinin bir parçasıydı... Dağlarda gizlice yaşamaktansa, şartlar ne olursa olsun gerçeği haykırmalıydılar... İşte bu kararlılık ve bilinçle Yeruşalim'e ayak bastılar...

Bir anda İsa Peygamber'in geri geldiği duyulmuştu... Kendisini sevenler ve hala bağlılıklarını sürdürenler derhal çevresini sarıverdi... Bir kortej eşliğinde şehre girdi... Bu görkemli geri dönüş, Yeruşalim'in Dini Otoriteleri'ne açık bir başkaldırı demekti... Her şeyi göze alarak İsa geri dönmüştü... Bu haber bir anda tüm şehre yayıldı...

Sabah olunca çevresini etten bir duvar gibi ören yandaşlarıyla birlikte Dini Otoriteler'le karşı karşıya gelmek için şehrin mabedine gitti... Mabedin avlusunda tüccarlar ve tefeciler para hesapları ile meşguldüler... Bunu görünce büyük bir kızgınlıkla: *"Benim evime dua evi denilecek fakat siz onu haydut ini yapıyorsunuz!..."* diye bağırdı.

Sözlerindeki gücün etkisi ve çevresini saran yandaşlarının kararlılığı karşısında, mabedin avlusunda para hesabı yapan tüccar ve tafeciler derhal orayı terketmek zorunda kaldılar... Mabedin rahipleri de bir anda büyük bir kalabalıkla ortaya çıkıveren İsa Peygamber'in bu sözleri karşısında oldukları yere çivilenmiş gibi durmuş O'na bakıyorlardı... Halkın İsa'dan ümitlerini kestiklerini düşündükleri bir anda böylesine güçlü bir şekilde halkın O'nu desteklediğini gören dini yetkililer büyük bir şaşkınlık içindeydiler...

Burada yaşananlar yine kısa bir sürede tüm şehre yayılmış ve halkın İsa'ya olan desteği daha da artmıştı... Bunu gören Sanedrin Mahkemesi'nin yetkilileri, İsa'yı derhal tutuklamanın halk üzerinde olumsuz bir etki meydana getireceğini anladılar. Ferisiler ve Sadukiler'in kotrolunda bulunan Sanedrin Mahkemesi'nin üyeleri, bu olayı soruşturmak için birkaç gün sonra oraya bir heyet yolladılar.

Heyet, İsa peygambere: *"Bu şeyleri hangi yetkiyle yapıyorsun? Ve bu yetkiyi sana kim verdi?"* diye sordular. İsa kendisine yöneltilen bu soruya cevap bile vermedi. Bir zamanlar katlettikleri Vaftizci Yahya ile ilgili onlara bir soru sormakla yetindi.

– *"Yahya'nın vaftizi neredendi? Gökten mi? Yoksa insandan mı?"*

Ferisilerden oluşan heyet buna ne cevap vereceklerini şaşırdılar. Bu, aslında son derece kurnazca sorulmuş bir soruydu. Çünkü halkın gözünde Vaftizci Yahya'nın bir peygamber gibi görüldüğünü Ferisiler ve Sadukiler gayet iyi biliyorlardı. Bu nedenle eğer insandandır, deseler Yahya'nın peygamberliğine inanan halkın eleştirilerine uğrayacaklardı... Göktendir deseler bu sefer İsa Peygamber: *"Öyleyse niçin ona iman etmediniz"* diye sorabilirdi...

Heyet, *"bu konuda bir şey bilmiyoruz"* demekle yetindi... Heyet, İsa ile daha fazla konuşmanın bir işe yaramayacağını anlamıştı... Geri dönerek aralarında geçen konuşmaları mahkeme üyelerine bildirdiler. Sonuç ortadaydı... İsa'nın daha önce olduğu gibi, bu sefer de geri adım atmak gibi bir niyeti yoktu... Hatta sözlerini daha da sivrileştirmişti. Ancak halkın tepkisi yüzünden alenen O'nu tutuklamaktan da çekiniyorlardı. Birkaç kez O'nu gizlice tutuklamak için asker de yolladılar. Fakat yolladıkları askerler O'nun yanında kuzuya dönüşüyorlar ve görevlerini yapamadan geriye dönüyorlardı... İsa'nın karşısındaki kişileri adeta ipnoz edercesine etki altına aldığının farkındaydılar. Bu nedenle O'nu gizlice tutuklamaları da mümkün olamıyordu. Bu yaşananlara bir de, askerlerin gözü önünde aniden kaybolması da eklenince Mahkeme Üyeleri nasıl zorlu bir kişiyle mücadele etmekte olduklarını daha iyi anladılar...

İsa Peygamber, karşısındaki kişilerin bu çaresizliğinden yararlanarak konuşmalarının dozunu arttırdıkça artırıyordu:

– "İsa halka ve şakirtlerine söyleyip dedi: Yazıcılar ve Ferisiler Musa'nın kürsüsünde otururlar; bundan dolayı size söyledikleri bütün şeyleri yapın ve tutun; fakat onların işlerine göre yapmayın. Çünkü söylerler ve yapmazlar. Fakat onlar bütün işlerini insanlara hoş görünmek için yaparlar. Ziyafetlerde üst yeri ve havralarda baş yerleri ve çarşıda insanlar tarafından Rabbi diye çağrılmayı severler." (MATTA: 23/1-3,5-8)

Ferisileri halkın gözünde küçük düşürücü bu sözler, Mahkeme Üyeleri'nce büyük bir tedirginlik yaratmıştı... Çünkü bu sözler halkın gözünde "dini otoriteyi" ciddi bir şekilde sarsabilirdi.

Bu konuşmadan bir kaç gün sonra, mabetteki bir başka konuşması sırasında Ferisiler, İsa'dan bu tür konuşmalarına bir son vermesini istediler. İsa'nın Ferisilere cevabı yenilir yutulur gibi değildi:

– "Lakin vay başınıza, Yazıcılar ve Ferisiler, iki yüzlüler! Çünkü siz göklerin melekutunu insanların yüzüne kapıyorsunuz. Zira siz kendiniz girmiyorsunuz, girenleri de bırakmıyorsunuz ki girsinler... Ey kör kılavuzlar, siz küçük sineği süzerek ayırırsınız, fakat deveyi yutarsınız... Vay başınıza Yazıcılar ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü siz bardağın ve çanağın dışını temizlersiniz fakat onların içi soygunculuk ve taşkınlıkla doludur. Sen ey kör Ferisi, önce bardağın ve çanağın içini temizle ki, dışı da temiz olsun. Vay başınıza Yazıcılar ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü siz badanalı kabirlere benzersiniz ki, dıştan güzel görünürler fakat içten ölü kemikleri ile doludurlar." (MATTA: 23/13,24-27)

Mabette Ferisiler ve Sadukiler'e karşı yaptığı bu konuşma, bardağı taşıran son damla olmuştu... Artık ne pahasına olursa olsun İsa denilen bu adam tutuklanmalıydı... Peygamber de bunu farketmiş olmalı ki, bu konuşmadan sonra havarileriyle birlikte Yeruşalim'i terk ederek Zeytinlik Dağı'na çekildi... Zaten konuşmasını şu sözlerle bitirmişti:

– "Ey Yeruşalim!. Peygamberleri öldüren ve kendisine gönderilenleri taşlayan Yeruşalim!... İşte eviniz size ıssız bırakılacak. Çünkü size diyorum: 'Rabbin ismi ile gelen mübarek olsun' deyinceye kadar, artık siz beni göremeyeceksiniz." (MATTA: 23/37-39)

VEDA YEMEĞİ...

İsa Peygamber'in havarileriyle birlikte kentten ayrılmasından sonra Senadrin Mahkemesi son kararını verdi: *"İsa bulunduğu yerde yakalanacak, tutuklandıktan sonra da mahkeme önünde hesap verecektir..."*

İsa Peygamber, Zeytinlik Dağı'nda kaldığı süre içinde havarilerine vermesi gereken tüm bilgileri aktardı. Çünkü vazifesinin sonuna doğru hızla yaklaşmakta olduğunu biliyordu.

– "Size söyleyecek daha çok şeylerim var; fakat şimdi dayanamazsınız. Size bu şeyleri mesellerle söyledim; saat geliyor ki, size artık mesellerle söylemeyeceğim; fakat size Baba hakkında açıkca bildireceğim." (YUHANNA, 16/25)

O'nun sağ kolu konumundaki havarisi Yuhanna işte o günü böyle anlatıyordu... Belli ki son sırları, havarilerine bu konuşmasında sonra aktarmıştır.

Paskalya'nın arife günü havarilerinden, şehirdeki bir dostunun evinde bir yemek düzenlemelerini istedi. Bu dostun kim olduğu bilinmiyor... Bu kişinin kimliği hakkında hiç bir yerde bir bilgiye rastlanamamıştır. Matta da incili'nde sadece ondan bir *"filan"* olarak bahsetmekle yetinmiştir.

Akşam olunca havarileriyle birlikte yemeğe oturdu. Yemeğin ortalarına doğru, İsa Peygamber içlerinden birisinin kendisini ihbar edeceğini söyleyince bir anda hava buz gibi oluverdi... Herkes şaşırmış O'na bakıyordu... Kimdi kendisini ihbar edecek olan? Ve İsa sözlerine şöyle devam etti:

– *"Beni ele verecek olan benimle elini sahana batırandır."* (MATTA Bab: 26/23)

Yahuda'nın eli sahanda öylece uzanmış olarak kala kaldı...

"Ey Rabbi, ben miyim?" diye Yahuda'nın sorması üzerine; İsa Peygamber tereddütsüz, sakin ve kesin bir ifadeyle şöyle cevap verdi:

– “*...Söylediğin gibidir!...*” (MATTA Bab: 26/25)

Yemek sona erdiğinde tekrar gece karanlığında Zeytinlik Dağı’na çıktılar... Gece’nin karanlığında Yahuda’nın aralarından ayrılmış olduğunu daha sonra farkedeceklerdi... Havariler büyük bir tedirginlik içinde, bundan sonra olayların nasıl gelişeceğini düşünüyorlardı. Hiç kimse konuşmadan öylece oturmuş duruyordu. Gecenin buruk sessizliğini, Peygamber’in sözleri kesti:

– “*O zaman İsa onlara dedi: Bu gece hepiniz bende sürçeceksiniz. Çünkü bu yazılmıştır. Çobanı vuracağım ve sürünün koyunları dağılacak. Fakat ben kıyam ettikten sonra, sizden önce Galile’ye gideceğim.*” (MATTA Bab: 26/31-32)

Bu sözlerden sonra zaten buruk ve gergin olan hava iyice ağırlaştı... Petrus kendisinden emin olarak: *“Hepsi sende sürçseler bile ben sürçmem”* dediyse de, İsa Peygamber olayların nasıl gelişeceğini an be an bilmekteydi... Havarilerinin karşılaşacakları baskı ve şiddet karşısında yapabilecekleri birşey olmadığını ve canlarını kurtarmak için kendisini tanımadıklarını bile söyleyebileceklerini gayet iyi biliyordu. Petrusa dönerek şöyle dedi:

– “*Doğrusu sana derim: Bu gece horoz ötmeden önce, sen beni üç kere inkar edeceksin...*” (MATTA Bab: 26/34)

Petrus ve diğer havarilerin hepsi kesinlikle onunla beraber olacaklarını ve eğer ölmek gerekse bile, birlikte öleceklerini söyledilerse de, İsa Peygamber’in o gece *“veda yemeğinde”* başladığı ve daha sonra Zeytinlik Dağı’nda devam ettiği tüm “kehanetleri” birer birer gerçekleşecekti...

Bu konuşmalardan bir müddet sonra ilerlerde meşalelerin ışıklarıyla birlikte uğultulu seslerle yaklaşan bir kalabalığın sesleri duyulmaya başlandı... Sesler gittikçe kendilerine doğru yaklaşıyordu... Aşağıya baktıklarında Sanedrin Mahkemesi’nin bir müfrezesinin bulundukları yere doğru gelmekte olduklarını gördüler. Bu müfrezenin hemen önünde onlara yol gösteren tanıdık bir sima dikkatlerini çekti... İsa Peygamber’in *“İlk kehaneti”* gerçekleşiyordu... En önde yürüyen havari Yahuda’dan başkası değildi!...

İKİNCİ KEHANET...

Yahuda sırf dünyasal hesaplarla havari olmuş; son derece çıkarcı ve egoist bir karaktere sahipti. Peygamberin *“dünya krallığı”* tahtına oturacağına inanmış ve bu işten sağlayacığı menfaatleri hesaplayarak bir zamanlar İsa Peygamber’in yanında yer almıştı!...

O sınır tanımaz merhameti ve hoşgörüsü ile İsa Peygamber, böylesine çıkarcı bir kişiyi bile yanına almış olması da ayrıca üzerinde durulması gereken bir noktadır. Bir başkası olsa böyle bir kişiyi bırakın en yakınına kadar sokması, yanından bile geçmesine müsade etmezdi...

İşlerin düşündüğü gibi gitmemesi üzerine Yahuda büyük bir hayal kırıklığıyla arkadaşlarını ve İsa Peygamberi ihbar etmekte hiç tereddüt göstermemiştir...

Petrus’a gelince...

İsa Peygamber’in Zeytinlik Dağı’nda havari Petrus hakkında söyledikleri de aynen gerçekleşmiştir:

“İsa’yı yakalayanlar, Yazıcılar’ın ve ihtiyarların toplanmış oldukları başkahin Kayafa’nın yanına onu götürdüler. Petrus başkahinin avlusuna kadar uzaktan onun ardınca gitti ve içeri girip sonu görmek için hizmetçilerle beraber oturdu... Bir hizmetçi kız yanına gelip dedi: ‘Sen de Galileli İsa ile beraberdin.’ Fakat o hepsinin önünde: ‘Senin ne dediğini bilmiyorum’ diye inkar etti. Kapıya çıkınca başka bir hizmetçi kız onu görüp orada bulunanlara dedi: ‘Bu adam da Nasıralı İsa ile beraberdi.’ O ise, and ile: ‘Ben o adamı tanımam, diye yine inkar etti’. Biraz sonra orada duranlar gelip Petrus’a dediler: ‘Gerçek sen de onlardansın çünkü söyleyişin seni bildiriyor.’ O zaman: ‘O adamı tanımam’ diye lanet ederek and içmeye başladı...” (MATTA, Bab: 26/ 57-58, 69-74)

... Ve henüz daha sabah olmamış ve horoz ötmemişti... Böylelikle İsa Peygamber’in *“İkinci kehaneti”* de gerçekleşmiş oluyordu.

İSA PEYGAMBER YARGI ÖNÜNDE

İsa Peygamber yakalanır yakalanmaz, hemen o gece Sanedrin Mahkamesi toplandı... Yıllardır dini otoriteye baş kaldıran bu tehlikeli düşmandan bir an evvel kurtulmak istiyorlardı...

Mahkeme salonuna başlarında lal rengi türbanları ve sarı - eflatun tunikli kıyafetleriyle rahipler yarım daire oluşturacak şekilde şatafatlı havalarla yerlerine kuruldular... Onların tam ortasında yer alan yüksek bir koltuğa da Başrahipleri olan Kayafa oturdu... Yarım dairenin her iki ucuna da iki ayrı zapıt katibi bulunuyordu. Bu zabıt katiplerinin biri beraat diğeri ise mahkumiyet kararını kaleme almakla görevliydi. İsa'yı elleri kolları ipler ve kayışlarla bağlı bir şekilde, üstündeki Eseni kıyafetleriyle mahkeme salonuna getirip, tam ortada ona ayrılan yere bıraktılar... Sonunda avlarını ağlarına düşürmüşlerdi...

İsa Peygamber son derece sakin ve kendinden emin bir halde, dimdik mahkemenin önünde ayakta duruyordu. Tanıklar da yerlerini almışlardı. Ancak sadece aleyhte tanıklık edecekler oradaydı. Onu savunacak bir tek insan bile orada yoktu...

Kayafa, mahkeminin dine karşı işlenmiş bir cürümden halkı korumak maksadıyla açılmış olduğunu söyleyerek oturumu açtı... Böylelikle menfaatlerinin tehdit altına girmesinden rahatsız olan bir ruhban güruhunun, planlı intikam hareketine son noktanın koyulması için geri sayım başlatıldı...

Mahkeme'de önce rast gele seçilmiş olduğu belli olan tanıklar dinlendi. Tanıklar İsa Peygamber'in konuşmalarından mevcut dini anlayışa ters düşen ve mevcut dini otoriteyi eleştiren sözlerini mahkemede dile getirmeye gayret ettiler. İsa Peygamber sadece dinliyor ve hiç bir şey söylemiyordu. Bu suskunluğundan mahkemenin başkanı Kayafa da rahatsız olmuş olmalı ki, İsa Peygamber'e dönerek, *"niçin susuyorsun"* diye onu uyarmıştı. Ancak bu taraflı mahkemenin, ne derse desin kendisini mahkum edeceğini bildiği için İsa Peygamber suskunluğunu sürdürdü...

...

Tanıkların dinlenmesi bittikten sonra; Kayafa İsa Peygamber’in ağzından onun suçluluğunu kanıtlayacak itiraf niteliğindeki sözlerin, mahkeme önünde sarfedilmesini istiyordu. Bu nedenle İsa Peygamber’e çeşitli sorular sormaya başladı. Önce mahkemenin önünde İsa’nın mesih olduğunu iddia ettiiğini tastik ettirdi:

– *“Eğer mesih isen, mesihim de...”*

– “Öyle desem inanmayacaksınız ama bunu size sorsam, bu kez de cevap vermeyeceksiniz...”

Sonra da asıl soru geldi...

Son derece nazik bir üslupla Baş Rahip Kayafa: *“Tanrıoğlu olup olmadığınızı söylemenizi sizden istirham ediyorum...”*dedi

“Tanrıoğlu”nun ezoterik bir anlam taşıdığından habersiz olan Kayafa, kendi kafasınca bu soruya İsa Peygamber’in vereceği cevapla son noktayı koyacağını düşünüyordu... Salondaki herkes susmuş, Peygamber’in ağzından çıkacak sözleri merakla bekliyorlardı.

Bu soruyla, İsa üstlendiği misyonunu bu mahkeme önünde ya inkar ya da kabul etmeye zorlanmıştı. Tam bir yol ağzındaydı... Eğer inkar yolunu seçerse, mahkemenin kendisini ölüm cezasına çarptırmayacağını gayet iyi biliyordu...

Aradan birkaç saniye geçtikten sonra İsa, mahkeme önünde büyük bir soğuk kanlılıkla konuşmaya başladı:

– “Söylediğin gibidir... Fakat sana derim: şimdiden sonra insanoğlu’nun, Kudret’in sağında oturduğunu ve göğün bulutları üzerinde geldiğini göreceksiniz.” (MATTA, Bab: 26/64)

Mahkeme önünde İsa Peygamber’in *“Tanrıoğlu”* olduğunu kabul eden bu sözleri, ezoterik bilgilerle hiç bir ilgisi olmayan Ferisi ve Sadukilerce -ki Kayafa’nın da bir Saduki olduğunu hemen hatırlatalım- mevcut dini anlayışa yapılan bir küfür olarak sayılmış ve hep bir ağızdan: *“İşte*

küfretti...” “İşte küfretti...” diye ağızlarından salyalar akarak bağırışmaya başladılar...

İsa Peygamber hala inanılmaz soğukkanlılığını ve iradesini muhafaza ediyordu... Aslında O’nun bu sözleri, çeşitli sırları içinde saklayan Ezoterik Öğreti’nin sembolizmiyle bezenmiş bir halde mahkemeye sunulmuştu... Ancak mahkemenin bu inceliği farkedecek hali yoktu...

“İnsanoğlu”, “İnsanoğlu’nun Kudret’in sağında oturması”, “Göğün bulutları üzerinden gelmesi...” işte bütün bu ifadeler Eseni Ezoterizmi’nde önemli anlamları olan sembollerdi...

Eseni Ezoterizmi’ne göre:

İnsanoğlu: İsa peygamberi ifade eder.

Kudret: Ayrıntılarına Hz. Muhammed bölümünde gireceğimiz, “Evrensel idare Mekanizması”nın dünyamızla ilgili yönetici biriminin sembolüdür.

Kudret’in sağında oturmak: “Evrensel idareci Mekanizma”nın sağ kolu olmak anlamına gelir. Yani onun bir görevlisi - vazifelisi olmak anlamlarını taşır.

Bulutların üzerinden gelmek: Tarihi ve dini kayıtlar, İsa Peygamber’in çarmıha gerildikten sonra, gökyüzünde bir silüetinin oluştuğunu anlatmaktadırlar. İşte İsa Peygamber de *“bulutların üzerinden geleceğini”* söyleyerek bu parapsikolojik fenomenin gerçekleşeceğini önceden haber vermiştir. Bu sözü bir kehanet niteliği taşır ve aynıyla gerçekleşmiştir.

Ancak o mahkemede bunları düşünecek kimse yoktu. O *“Tanrıoğlu”* olduğunu kabul etmişti ya... Bu yeterliydi...

Ve sonunda mahkeme başkanı Saduki Kayafa, Sanedrin üyelerinden kararlarını sordu:

– *“İşte küfretti! Hala daha şahide ihtiyacınız var mı?... Küfrünü işittiniz!... Ne dersiniz?...”*

Sanedrin üyeleri hep bir ağızdan şımarık çocuklar gibi bağırmaya başladılar:

– *“Ölümü hak etti...”, “Ölümü hak etti...”*

Böylelikle mahkeme amacına ulaşmış ve O’nu ölüm cezasına çarptırmıştı... Ancak idam cezasının uygulanması için Roma otoritesinin onayına baş vurma zorunluluğu vardı. Derhal alınan karar Roma Valisi Pilatus’a bildirildi.

Pilatus, İsa’nın idam edilmesini istemiyordu. Hatta O’nu kurtarabilmek için İsa’ya belki yararlanır diye kurtuluş yolunu bile çıtlatmıştı. O devrin geleneklerine göre Paskalya’da idam cezasına çarptırılan mahkumlardan biri affedilebiliyordu. Bu yetki de Roma Valisi Pilatus’un elindeydi. Ve birkaç gün sonra da Paskalya geliyordu... Bu güzel bir fırsattı... Ancak bunun gerçekleşebilmesi için, idama çarpıtırılan mahkumlar, Romalı Otoriteler’in denetiminde halkın huzuruna çıkartılırlar ve halkın içlerinden birini seçmesi istenirdi. Hangi mahkumun ismi halk tarafından daha yüksek sesle haykırılırsa, o mahkum Roma Otoriteleri’nce serbest bırakılırdı... O gün idamı bekleyen birkaç mahkum bulunuyordu... Pilatus’un İsa’nın kulağına fısıldadığı kurtuluş yolu işte buydu...

Peki Pilatus neden İsa’ya karşı böyle bir tutum içine girmişti?

Her ne kadar kendisi tam olarak inanmasa da, Romalı şövalyeleri inisiye etmek için, Roma’da kurulmuş olan Mısır ve Yunan Ezoterizmi’nden kaynaklanmış *“Mitra inisiyasyonu”* olarak bilinen “gizli bir öğretiden” şu ya da bu şekilde haberdardı. İşte Roma’da kurulmuş olan bu inisiyasyon merkezinde kendisi özel bir eğitimden geçmemişti ama yine de bu inisiyasyonda *“Tanrıoğlu”* sembolizminin, bilinenin haricinde bir anlam taşıdığını da bir şekilde duymuş daha doğrusu kulak mİsafiri olmuştu. Anlamını tam olarak bilmese de, bu sembolün altında bir şeylerin yattığından kuşkulanıyordu... Yarım yamalak işittiği bu sırra, bir de İsa’nın kendine özgü o sıradışı görünümü, kendine güveni ve sükuneti eklenince içini garip duygular kaplamaya başlamıştı...

Ve sonunda beklenen gün gelip çattı...

Mahkumlar halkın huzuruna çıkartıldı... Ferisiler ve Sadukilerce şartlandırılan halk, tüm güçleriyle Barabbas'ın ismini haykırmaya başladıklarında, İsa'nın ismini avazı çıktığınca bağırmaya çalışan aralarında Meryem'in ve Yuhanna'nın bulunduğu on - onbeş kişinin sesi duyulmuyordu bile...

Yine de Pilatus sanki en fazla duyduğu isim İsa'nınmış gibi onu serbest bırakmayı düşünüyordu ama göz göre göre bu kadar farkla öbür mahkumun isminin tamamen alanı çınlatmakta olduğunu da görmemezlikten gelemeyeceğini anladı... Planını uygulaması imkansızdı ama bir türlü dili İsa'yı çarmıha yollamaya gitmiyordu... Büyük bir çaresizlik içinde çevresine bakınırken, Sanedrin'in Rahipleri'yle göz göze geldi... Sanedrin rahipleri durumun farkındaydılar... Topluluğu galeyana getirmek için hep bir ağızdan *"o kendisini Tanrının oğlu ilan etti..."* diyerek, atmosferi kendi lehlerinde kuvvetlendirdiler... Senedrin rahiplerinin Pilatus'a hitaben söylediklerini Yuhanna şöyle anlatır:

– "Pilatus onu salıvermeye çalışıyordu, fakat Yahudiler bağırıp dediler: Eğer bunu salıverirsen, Kayser'in dostu değilsin; kim kendisini kral ilan ederse, Kayser'e karşı kor... Kayser'den başka kralımız yoktur." (YUHANNA, Bab: 19/12, 15)

Kayser'e yani Roma imparatoru'na karşı işlenebilecek suçun cezasını gayet iyi bilen Pilatus, çaresizlik içinde kararını bildirdi...

Haydut Barabbas halkın isteğiyle serbest bırakıldı...

Ancak o hengamede dikkatlerden kaçan ve üzerinde durulmayan Pilatus'un ağzından şu sözlerin mırıldandığı duyulabildi:

– "*Condemmo, ibis in crucem..." (*ibis'i çarmıha mahkum ettim.*)*

Bu daha sonraları iblisi yani şeytanı çarmıha mahkum ettim diye yorumlandı. Ancak gerçek çok farklıydı. Pilatus'un *"İbis"* sözü *"İblisi"* değil, bir Mısır inisiyatik sembolü olan ibisi yani Mısır'da "Thot"u temsil eden "kutsal kuşu" ifade etmekteydi... İşte aradan geçen asırlar boyunca, bu küçük ayrıntı üzerinde çok az kişi durdu...

Neyse... Aradan geçen bu aşağıya düşüş ve dejenerasyon devri boyunca hangi sırrın ve hangi önemli ayrıntının üzerinde duruldu ki zaten...

Bundan sonraki İsa Peygamber'in dramatik yaşam sürecini kaleme almak bile istemiyorum...

Bilgisiz ve cahil bırakılmış bir halkın nasıl kolaylıkla şartlandırılabileceği ve yönlendirilebileceğini gözler önüne sermesi bakımından bu olayın tarihi önemi büyüktür... Ve her toplumun; kuşkusuz bizlerin de bundan çıkartması gereken çok büyük dersler vardır. Suçlu aramaksa mesele bunun ortaya çıkartılması oldukça güçtür... Ne dersiniz, bu kadar kolaylıkla şartlandırılabilen cahil halk mı yoksa, halkı şartlandıran o günün Dini Otoriteleri mi suçludur?...

Bu soruya aslında en güzel cevap yine İsa Peygamber'den gelmiştir... Hem de çarmıpa gerildiği o en ıstıraplı anlarını yaşarken, "bilgisizliğin" ve "cahilliğin" insanlara neler yaptırabileceğini şu sözlerle dile getiriyordu:

– "Baba onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar..."

İSA PEYGAMBER ÇARMIHA GERİLİYOR

Şimdi İsa Peygamber'in Zeytinlik Dağı'nda havarilerine: "Kıyam ettikten sonra sizden önce Galile'ye gideceğim" dediği o günlere tekrar geri dönelim...

Evet... İnciller'in ayrıntılı bilgi vermekten özenle kaçındığı, o tarihte neler yaşanmıştı?... Bunları gün ışığına çıkartabilmek için *"ezoterik bilgiler"* ve *"gizli tarihi belgeler"* ışığında meydana gelen olayları şöyle bir gözden geçirelim:

Dünya üzerinde bugüne dek uygulanmış en acımasız ve en ıstıraplı idam cezalarının başında, Romalılar'ın uyguladıkları çarmıha gerilmek gelir...

Çarmıha gerilecek mahkum önce "T" şeklindeki büyükçene bir kalasın üzerindeki dar bir tahtanın üzerine oturtulur daha sonra da, ayakları üstüste gelecek şekilde ayaklarından ve kolları yana açılarak avuç içlerinden çivilenirdi...Bu idam şekli oldukça yavaş ve son derece ıstıraplı bir ölüm biçimi olduğu için özellikle oluşturulmuştu!... Bu idam şekliyle cezalandırılan mahkumların ölmesi 3 - 4 gün sürebilmekteydi. Mahkumlar güneşin kavurucu sıcağı altında aç ve susuz geçirdikleri bu ıstıraplı süre içinde ölmezlerse, ki zaman zaman bu süre uzayabilmekteydi, işte o zaman daha fazla acıya sebep olsa da ölümü artık hızlandırmak için, mahkumun ayak ve kolları demir topuzlarla kırılmaktaydı!...

Bu ayrıntıları aktararak içinizi karartmak istemiyorum ama çok önemli bir meseleyi açıklığa kavuşturabilmek için, bu bilgilere ihtiyacımız olacak...

Peki İsa Peygamber çarmıha gerildikten sonra ne kadar bu ıstıraplı hal içinde kaldı?...

Markos'un, Luka'nın ve Matta'nın incilleri'ne göre bu süre takribi 6 saattir...

Tüm gelişmeleri bizzat yakından izlemiş olan Yuhanna'nın anlatıkları'na göre ise yine incil'den öğrendiğimiz kadarıyla bu süre 2 - 3 saat kadardır...

Yahudiler'in sebt (sabba) gününde yani hafta sonu tatilinde, ne şekilde olursa olsun hiç bir iş yapmadıkları bilinmektedir. Ve İsa Peygamber ile birlike toplam üç mahkumun çarmıha gerildiği günün ertesinde, "sebt günü" yani hafta sonu tatili başlıyordu. Bu nedenle gün batmadan bu idamların bitirilmesi mecburiyeti vardı.

Mahkumların çarmıha gerilmeleri saat 9 civarında başlamış ve öğleden sonra idamı izleyen Yahudiler, Pilatus'tan ölümleri bir an evvel gerçekleştirmek için mahkumların kol ve bacaklarını kırmaları için askerlerine emir vermesini istemişlerdir. Bunun üzerine emir verilmiş ve acılar içinde kıvranan iki mahkumun elleri ve bacakları demir topuzlarla kırılmıştır. Ardından İsa Peygamber'in yanına gelen askerler, O'nun nefes bile almadan hareketsiz bir şekilde durduğunu görünce içlerinden biri mızrağı ile göğüs bölgesini deşerek bir tepki verip vermeyeceğini kontrol etmek istemiştir. Mızrağın battığı yerden kan ve sarımtırak bir su akmış ancak İsa Peygamber'in bedeninde hiç bir tepki meydana gelmemiştir. Böyle olunca da İsa'nın zaten ölmüş olduğu sonucu çıkartılarak, kemiklerinin kırılmasına gerek olmadığı kararına varılmıştır.

Bu olayları an be an izleyen Yuhanna gelişmeleri incili'nde şöyle anlatır:

"İmdi Hazırlık günü olduğundan, cesetler sebt günü haçta kalmasın diye, Yahudiler onların bacakları kırılıp kaldırılmalarını Pilatus'tan yalvardılar. O vakit askerler gelip birincinin ve onunla beraber haça gerilmiş olan ötekinin bacaklarını kırdılar. Fakat İsa'ya gelip onun zaten ölmüş olduğunu görünce, bacaklarını kırmadılar, fakat askerlerden biri onun böğrünü mızrakla deldi; hemen kan ve su çıktı." (YUHANNA, Bab: 19/31-34)

Yuhanna da dahil olmak üzere orada bulunanların hepsi İsa Peygamber'in öldüğünü düşünmüşlerdi. Özellikle de mızrakla böğründen kan çıkacak kadar bir yara açılmasına rağmen, hiç bir refleks bile göstermeyen İsa Peygamber'in bedeninde her hangi bir hayat unsuru olamayacağı fikrine kapılmışlardır. Oysa ki burada, o gün için düşünülemeyen tıbbi bir gerçek vardır: Eğer vücutta açılan bir yaradan kan akıyorsa, bu henüz daha ölümün gerçekleşmediğini gösterir. Çünkü kan akması, kanın vücutta dolaşmasından yani kalbin damarlara kan pompalamasından ötürüdür. İşte dikkatlerden kaçan tıbbi gerçek buydu...

Burada bir başka soru akıllara gelebilir. Acaba mızrak yarasından dolayı İsa Peygamber ölmüş olabilir miydi?... Bu da ihtimal dahilinde görülebilir kuşkusuz. Ancak, buna cevap verebilecek tek ve en önemli kanıt İsa Peygamber'in çarmıhtan indirildiğinde sarıldığı ve halen Turin'de saklanmakta olan kefen bezidir...

KEFEN BEZİNİN SAKLADIĞI SIRLAR...

1.10 m genişliğinde ve 4.36 m uzunluğundaki bu kefen bezinin üzerinde yurtdışında çok sayıda bilimsel araştırmalar yapılmıştır. Bu yapılan bilimsel araştırmalar sonucu, bezin 2000 yıllık olduğu ispatlanmış olduğu gibi "kriminalist uzmanlarca" yapılan incelemeler sonucu, kefen bezinin Turin'e gelinceye kadar hangi ülkelerde el değiştirdiği dahi ortaya çıkartılmıştır.

Bu kefen bezinin en önemli özelliklerinden biri de, kefen bezinin üzerinde fotoğraf negatifinde daha da net ortaya çıkan İsa Peygamberin yüz şeklidir. Bu şeklin bez üzerinde ortaya çıkmasına; İsa Peygamber'e çarmıhtan indirildikten sonra sürülen merhemlerin ve doğal maddelerin sebebiyet verdiği anlaşılmıştır.

Turin kefen bezini ilginç kılan en önemli bulgu ise, bezi tamamen kaplamış bulunan üzerindeki kan lekeleridir. Bilimadamalarınca yapılan bu yöndeki araştırmalar, böylesine kan lekelerinin oluşabilmesi için, bu kefene sarılan kişinin çarmıhtan indirildiğinde kesinlikle ölmüş olamayacağı yönündedir.

Hristiyanlık inancının en temel kavramlarından birini, kökünden değiştiren bu konuyla ilgili yapılan tüm araştırmaların sonuçları, yurtdışında basın tarafından dünya kamuoyuna duyurulmuş olmasına rağmen, bizim basın organlarında bunlardan hemen hiç söz edilmemiş olması da büyük bir talihsizliktir. 1920'li yıllardan günümüze kadar sürdürülen bilimsel araştırmaların hepsinin ayrıntılarına girmeden sadece dünyaca tanınmış doktor Kurt Berna'nın araştırmalarından bahsetmek isitiyorum:

Asıl adı Hans Naber olan Kurt Berna, kitabında konuyla ilglili şöyle yazmaktadır:

"Her kalp atışıyla ayaktaki açık yaradan bir damla kan akmıştır. Damla damlaları izlemiştir. Topukta ve çevresinde kan birikmiştir. Aynı zamanda aktif hale gelen Fibrin pıhtılaşmaya başlayan kandan, kan serumunun çıkmasını sağlamıştır.

Bu kan serumu, kefende birçok serum çerçevesi olarak görülmektedir. Bu, kanın taze olduğunu gösteren bilimsel bir kanıttır. Bir kere kurumuş olan ve sonra herhangi bir nedenle sıvılaşan kan böyle serum kenarları oluşturamaz, çünkü mevcut Fibrin daha önce kullanılmıştır.

Diğer çivi yarasından da sürekli olarak kan aktığından dolayı, ki kalp atmadığı takdirde bu mümkün değildir, biriken kan sağ tarafı kendine yol edip akmaya başlamıştır ve burada da serum kenarları oluşmuştur. Diğer 26 kanama gibi bu iki büyük kanamada da kalbin çalıştığı, inkar edilemez bilimsel bir gerçektir."

... Evet Kurt Berna yaptığı araştırmaların sonuçlarını bu sözlerle bitirdikten sonra, defaatlerce bu sonuçları Vatikan'a yolladıysa da, dini otoriteler bu mesele üzerinde durmamayı hatta bu meseleyi fazla kurcalamamayı tercih etmişlerdir. Sadece Kurt Berna'nın değil daha sayısız bu konudaki incelemeleri de görmemezlikten gelme yolunu seçmişlerdir.

"Turin Kefen Bezi" ile ilgili ilk bilimsel araştırma1905 yılında Vignon tarafından, o günün bilim anlayışı ve o günün bilimsel verileri ışığında gerçekleştirilebilmiştir. Ancak ne yazık ki Vatikan, son derece ilkel şartlarda gerçekleştirilen 1905 yılındaki o kısıtlı araştırmanın sonuçlarını baz almıştır. Günümüzde Vatikan'ın elindeki bilgiler işte bu 1000 yıl öncesinin teknik imkanlarıyla gerçekleştirilmiş verilere dayanır. Hem de dünya üzerindeki "Associated Press" gibi en ciddi basın kuruluşlarında farklı bilimadamlarınca elde edilen son bilimsel araştırmaların sonuçları birçok kez yayınlanmış olmasına rağmen...

Hatta bazı tutucu ve bağnaz çevreler bu gelişmelerden rahatsızlık duymuşlar ve Almanya Üniversitesi'nden getirttikleri bir uzman gruba kendileri bir araştırma yaptırtmışlardır. Ancak sonuç değişmemiş ve en son yapılan araştırma bulgularını tastik etmiştir.

Siegfried Obermeier *"Starb Jesus in Kaschmir?"* adlı kitabında Kurt Berna'nın bu konuda Vatikan'a yazdığı bir de mektubu yayınlamıştır. Mektupta şöyle denilmektedir:

"Sayın Papa,

İsa'nın kefen bezini araştıran Alman Araştırma Meclisi uzun yıllar boyunca sürdürdüğü araştırmalarının sonucunu Roma'ya ve kamuya açıklamıştır.

Geçtiğimiz 24 ay süresince değişik Alman Üniversiteleri'nden gelen birçok uzman alışılmışın dışında olan araştırmaları çürütmeye çalışmıştır. Bizim keşiflerimizi büyük bir zevkle çürütmek isteyen bu eleştirmenler, sonuçların doğruluğunu ve bunların Hristiyanlık ve Yahudilik için dünya çapındaki anlamını doğrulamak ve kabul etmek zorunda kalmıştır.

Elimizdeki kanıtlara göre İsa'nın bedeninin kefene sarıldığında tıbbi anlamda daha ölmemiş olduğu bilimsel bir gerçektir. Çünkü o sıralar kalbin çalıştığı inkar edilemez ve kanıtlanabilir durumdadır."

Kurt Berna mektubunu şu şok sözlerle bitirmiştir:

"Günümüzde geçerli olan öğreti bu noktada doğru değildir..."

Gerçekten de, bu bilgiler dikkatle incelendiğinde, Hristiyanlığın en temel kavramlarının bile yanlış temellere oturtulmuş olduğu derhal anlaşılmaktadır. Bunların başında İsa Peygamber'in bedeniyle göğe yükseldiği ve kıyamette bedeniyle geri dönerek insanlığı kurtaracağı inancı gelmektedir.

...

Günümüzde elde edilen bu bilimsel verilerin ışığında yine 2000 yıl öncesine geri dönelim...

İSA PEYGAMBER'E NE OLDU?

Yukarıda aktardığımız gelişmelerden sonra hemen herkesin aklına takılan soru, peki o halde İsa Peygamber'e ne oldu sorusuydu... Aslında bu soruya *"ezoterik bilgiler"* binlerce yıl önce bir açıklama getirmişti ama işin güzel tarafı ezoterik öğretilerle günümüz biliminin belli bir noktada buluşmuş olmasıydı...

İşin bir başka ilginç yanı da, İsa Peygamber'den asırlarca sonra vahyedilen Kur'an-ı Kerim'de de İsa Peygamber'in çarmıhta ölmediğinin söylenmesiydi:

"Oysa O'nu öldürmediler ve asmadılar, fakat onlara öyle göründü. Ayrılığa düştükleri şeyde doğrusu şüphededirler, bu husustaki bilgileri ancak sanıya uymaktan ibarettir. Kesin olarak onu öldürmediler..." (NİSA, 4/156-158)

Konunun düşündürücü olan bir başka yönü de; İsa Peygamber'in çarmıha gerildikten sonra, bu kadar kısa bir süre içinde ölmüş olduğuna, Roma Valisi Pilatus'un da inanmamış olmasıydı:

"Arimatealı Yusuf geldi ve cesaret edip, Pilatus'a gitti İsa'nın cesedini istedi. Pilatus onun öldüğüne şaştı ve yüzbaşıyı yanına çağırıp: Öleli epeyi oldu mu? diye ondan sordu. Yüzbaşıdan öğrendiği zaman cesedi Yusuf'a bağışladı. O da keten bezi satın aldı. Onu indirip keten bezine sardı ve kayada oyulmuş bir kabre koydu ve kabrin kapısına bir taş yuvarladı. Mecedelli Meryem onun nereye konulduğunu görüyorlardı." (MARKOS, Bab: 15/43-47)

Arimatealı Yusuf'un, çarmıhtan indirdiği İsa Peygamber'in henüz daha ölmediğini ne zaman anladığını bilemiyoruz. Belki de en başından beri bunu planlamış da olabilir... Hatta; zaten İsa Peygamber'in çarmıha gerilmesine kesinlikle gönlü razı olmayan Pilatus ile aralarında gizlice bir anlaşma ve plan da yapmış olabilirler. Bununla ilgili de elimizde bir bilgi yok. Ancak böyle bir anlaşmanın da ihtimal dahilinde olduğunu ileri süren çok sayıda araştırmacı bulunmaktadır.

Arimatealı Yusuf önce hiç kimsenin şüphelenmemesi için İsa Peygamber'i mezara koymuştur. Sebt günü geçince gelenekler gereği cesedin merhemlenmesi gerekiyordu...

"Sebt günü geçince Mecedelli Meryem ve Yakub'un annesi Meryem ve Salome gelip ona sürmek için baharatlar satın aldılar. Ve haftanın ilk gününde sabah çok erken vakit, kabre geldiler. Aralarında diyorlardı: 'Kabrin kapısından taşı bize kim yuvarlayacak?' Çünkü pek büyüktü. Ve gözlerini kaldırınca, taşı yuvarlanmış gördüler. Kabre girerek, sağ tarafta beyaz kaftan giyinmiş bir genci oturuyor gördüler ve çok şaştılar. O da onlara dedi: şaşmayın, siz haça gerilmiş olan Nasıralı İsa'yı arıyorsunuz; o kıyam etmiştir; burada değildir; işte onu koydukları yer. Fakat gidin, onun şakirtlerine ve Petrus'a deyin: O sizden önce Galile'ye gidiyor; size dediği gibi kendisini orada göreceksiniz." (MARKOS, Bab: 16/1-8)

İsa Peygamber Zeytinlik Dağı'nda daha önce gerçekten de böyle bir kehanette bulunmuştu...

Mezarda karşılaşılan beyaz kaftanlar giymiş genç büyük bir ihtimalle Arimatealı Yusuf'un adamlarından biriydi ve İsa Peygamber'in kendilerini Galile'de bekleyeceğini haber vermek için orada bekliyordu.

İsa Peygamber'in yukarıda sözü edilen kıyam etmesini ruhsal bir fenomen olarak yorumlayanlar da vardır. Onlara göre İsa Peygamber öldükten sonra, "atral bedeniyle" ruhsal bir fenomen olarak şakirtlerine görülmüştür.

"Kıyam etmek" demek mecazi anlamını bir kenara bırakacak olursak; en basit anlamıyla ayağa kalkmak demektir. Burada İsa Peygamber'in *"kıyam etmesi"* de en basit anlamıyla ayağa kalktığı anlamında kullanılmış olması daha akla yatkın gelmektedir. Çünkü eğer ruhsal bir fenomen söz konusu olacaksa, yani astral bir görünümle şakirtlerine kendisini gösterecekse, niçin bulunduğu yerden 170 km uzaklıktaki Galileyi buluşma yeri olarak seçsin ki?!... İsa Peygamber ruhsal varlık olarak havarilerine dilediği her yerde ve dilediği her zaman görülebilirdi.

İsa Peygamber'in Galile'yi işaret etmesinin en önemli sebebi ruhsal bir varlık olarak değil, etten kemikten canlı bir insan olarak yaşamına devam etmesinden ötürüydü. Çünkü Galile, Roma'nın hakimiyet alanının

dışındaydı ve orada en cesur ve sadık yandaşları bulunmaktaydı. Saklanması çok daha kolay olacaktı... Unutulmamalıdır ki, artık İsa Peygamber'i herkes öldü biliyordu ve bunun asla zedelenmemesi gerekmekteydi. Bunun için de kimseye görülmeden buralardan bir an evvel uzaklaşması gerekiyordu. Ancak en yakın dostlarına henüz daha Galile'ye gitmeden önce de görülmüş olduğunu yine incil'de anlatılanlardan anlıyoruz:

"İsa kendisi ortalarında durup onlara: Size selamet, dedi. Fakat onları yılgınlık aldı ve çok korkarak bir ruh gördüklerini sandılar. Ve onlara dedi: Neden şaşıyorsunuz? Niçin yüreğinizde düşünceler doğuyor? Ellerime, ayaklarıma bakın; bizzat benim, kendim. Bana ellerinizi sürün ve bakın; çünkü bende olduğunu gördüğünüz gibi, bir ruhta et ve kemik yoktur. Bunu söyledikten sonra (o anda hala derin yaralı olan) ellerini ve ayaklarını onlara gösterdi. Onlar sevinçten henüz inanmayıp şaşmakta iken, onlara dedi: 'Burada yiyecek bir şeyiniz var mı?' Kendisine bir parça kızarmış balık verdiler. Onu aldı ve önlerinde yedi." (LUKA, Bab: 24/36-43)

Bu anlatımlardan da, İsa Peygamber'in ruhsal bir varlık olarak değil, canlı bir insan olarak görüldüğü tüm açıklığıyla ortadadır.

Güvenlik açısından İsa Galile'ye hareket etmeden önce havarileri ile hep kapalı yerlerde ve büyük olasılıkla geceleri buluşmaktaydı. Fakat Galile'ye gidişi sırasında ve Galile'de çeşitli yerlerde çok sayıda kişi tarafından görülmüş olduğu tarihi kayıtlara da geçmiştir. Günümüze kadar ulaşabilen belgeler; İsa Peygamber'in 500'den fazla kişi tarafından görülmüş olduğunu ifade etmektedir. İsa Peygamber'le karşılaşanlar arasında Pavlus da bulunmaktadır. Sadece Hristiyanlığın temellerini atması ile değil, aynı zamanda o devirde meydana gelen olayları günümüze aktarmasından dolayı iyi bir tarihçi olarak da kabul edilen Pavlus'un, ilk başta koyu bir Ferisi olduğu bilinmektedir. İsa Peygamber ile karşılaşıncaya kadar, İsa Peygamber'e inananlara büyük eziyetler yaptığı bizzat incil'deki anlatımlardan da bellidir. Zaten kendisinin kaleme aldığı incil'in "Resuller'in işleri" bölümünde, bunu kendisi de kabul eder:

"Ve Saul[9] hala Rabbin şakirtlerine karşı tehdit ve katil soluyarak Başkahine geldi ve erkek olsun, kadın olsun, bu yoldan olanları bulursa,

bağlı olarak Yeruşalim'e getirebilsin diye başkahinden şam'a havralara mektuplar istedi." (RESULLERİN İŞLERİ, Bab: 9/1-2)

Neden özellikle şam'a?... Ferisiler İsa'nın hayatta kaldığını ve şam'a doğru kaçtığını duymuş muydu?... Büyük bir ihtimalle evet...

Pavlus da, İsa Peygamber'in havarilerini ve yakın dostlarını hatta belki de İsa Peygamber'i tutuklayıp, Yeruşalim'e getirmek için yola çıkmıştı ancak işler düşünüldüğü gibi gelişmedi... Nasıl mı? Kendi anlatımından takip edelim...

"Ve yolda giderken, şam'a yaklaştığı zaman vaki oldu ki, gökten bir nur ansızın çevresinde parladı. Ve yere düşüp bir sesin kendisine: 'Saul, Saul niçin bana eziyet ediyorsun?' dediğini işitti. O da: 'Ya Rab, sen kimsin?' dedi. Ve o dedi: 'Ben eza ettiğin İsa'yım. Fakat kalk ve şehre gir ve ne etmen gerekir sana söylenecek.' Onunla yolculuk eden adamların nutku tutulup durdular. Sesi işitiyorlar fakat kimseyi göremiyorlardı." (RESULLERİN İŞLERİ, Bab:9/3-7)

Bu anlatımdan, İsa Peygamber'in fiziksel olarak değil, ruhsal olarak Pavlus ve adamlarıyla irtibata girdiğini anlıyoruz. İsa Peygamber'in yaşamı incelendiğinde; dini literatürlerde mucize adı verilen çeşitli tipteki parapsikolojik fenomenleri (Telepati, Durugörü, Telekinezi, işınlanma, şifacılık vs...) rahatlıkla kullandığı görülmektedir.

Bu tür fenomenlerin özellikle o devirde yaşayan insanların üzerinde önemli etkiler meydana getirdiği biliniyor. Hatta bu tür parapsişik fenomenler gösteremeyen bir peygamberin o devirlerde halk tarafından kabul görmesi bile mümkün değildi. Halk bu konularda bilgisiz olduğu için, bu tür fenomenleri ilahi belirtiler olarak nitelemekte ve bu fenomenleri sadece peygamberlerin sergileyebileceklerine inanmaktaydılar.

İsa Peygamber'in de, zaman zaman bu tür fenomenlere baş vurması bu nedenle son derece doğaldır. Örneğin Pavlus'a demateryalize olarak değil de, normal yollarla görülse ve yolda normal bir insan gibi onun karşısına çıksaydı, büyük bir ihtimalle Pavlus, İsa Peygamber'in üzerine adamlarını salıp onu yakalatabilirdi. Ancak böyle bir psişik fenomen aracılığıyla Pavlus ile irtibata girmeyi seçmesi, bir tarihin akışını değiştirmiştir. Evet bu,

hiç de abartılı bir söz olarak değerlendirilmemelidir. Çünkü herkesin bildiği gibi Hristiyanlık diye şu anda bir din varsa, bu tamamen Pavlus'un sayesinde olmuştur. Gerçi bu dinin ne kadar İsa Peygamber'in öğretisinden uzak olduğundan bahsetmiştik ama yine de Pavlus olmasaydı bu kadarı bile gerçekleşemeyecekti. Hatta birçok araştırmacının dediği gibi eğer Pavlus'u İsa Peygamber bu şekilde etkileyip ona bazı sorumluluklar vermeseydi, İsa Peygamber'in öğretisi ve yapmaya çalıştıkları, küçük bir "İsrail Tarikatı" olarak kalabilirdi...

Pavlus, İsa Peygamber'in öğretisi ile karşılaşmadan önce, bağnaz ve tutucu Ferisiler'den biriydi. Ferisiler'e fanatik bir tarzda sarılmış, kendi doğrularından başka hiç bir doğrunun varolabileceğini asla düşünemeyen, hırçın ve egoist mizaçlı bir yapıya sahipti. İyi bir konuşmacıydı. Onun bu özelliği Hristiyanlığın dinselleşmesinde önemli bir rol oynadığı da ayrı bir gerçektir. **Ancak hiç bir zaman unutulmamalıdır ki, fanatik bir Ferisi'den, fanatik bir Hristiyan doğmuştur...**

Kendisini bütün gücüyle bu yeni dinin kurumsallaşmasına adamış olan Pavlus, Hristiyanlığı tüm Avrupa'ya taşımıştır.

Zaten böylesine bir görevi de ancak Pavlus gibi hırslı bir kimse yapabilirdi. Nitekim İsa Peygamber de bunu görmüş olmalı ki, artık bu toprakları terk etmeden önce öğretisini diğer ülkelere yayma görevini Pavlus'a devretmiştir.

İsa Peygamber gibi geleceği rahatlıkla görebilen bir kişinin, Pavlus'un bu işi ne şekilde yapabileceğini görmemiş olması düşünülemez. Demek ki, nasıl olsa bir takım gerçeklerin açık bir şekilde gelecek nesillere aktarılmasının gerekmediği gibi bir sonuca ulaşmış olmalı ki, bu işi ona devretmiştir. İsa Peygamber'in bu davranışı, insanlığın aşamalı aşağıya iniş sürecinde olduğunu gözönünde bulundurmasından kaynaklandığına hiç kuşku yoktur. Nitekim sadece havarilerine aktardığı bazı gizli bilgilerde bu inceliği yakalamak mümkündür. Eğer İsa Peygamber, *"İnsanlığın aşağıya iniş sürecinde"* değil de, *"çıkış sürecinde"* dünyaya gelmiş olsaydı, kuşkusuz ki, Pavlus gibi sırlara inisiye olmamış, dünyasal hırslarlarını yenmeyi henüz daha başaramamış olan bir kişiye, böyle bir sorumluluk vermezdi... Bu açıdan konuya yaklaşıldığında Pavlus'un insanlığın aşağıya iniş sürecine büyük bir yarar sağladığı su götürmez bir gerçektir. Zaten İsa

Peygamber de bunun böyle olması gerektiğini gayet iyi biliyordu... Aynen diğer peygamberlerin yaptığı gibi o da, sırlarını sadece çok küçük bir grupla paylaşmış, bunun haricinde “ezoterik sırları” ve “İnisiyatik bilgilerini” halka yansıtmamıştır.

Tevrat ve incili daha önce inceleme imkanı bulmuş olan okuyucularımız görmüşlerdir; gerek Tevrat’ta gerek incil’de inisiyatik özellik taşıyan bilgiler çok azdır. Varolanların da üstü sembolik bir dil kullanılmak suretiyle örtülmüştür. Bu aslında sadece Tevrat ve incil için geçerli olan bir özellik değil, tüm dinlerin ortak özelliğidir... Tevrat ve incil’in geri kalan büyük bir bölümü ise, o devirde yaşanan tarihsel olayların hikayeleştirilerek anlatılmasından ibarettir.

Evet... Biz yeniden İsa Peygamer’e dönelim...

Yeruşalim’den, Galile’ye oradan da şam’a geçen İsa Peygamber daha sonra izini kaybettirir. Hatta öyle bir kaybettirmiştir ki, asırlarca bu ize rastlamak mümkün olamamıştır... Bu iz ilk kez bazı tarihçilerin anlatımlarında kendisini hissettirir...

Ezoterik kökenli gizli kayıtlarda, İsa Peygamberin çarmıhta ölmediği ve Hindistan - Tibet yörelerinde, gizli yeraltı uygarlığı “Agarta”ya sığındından sözedilir. Gerçekten de tarihi kayıtlarda, tam bu döneme denk gelen yıllarda Filistin’den bir mehdinin geldiği açıkça belirtilmiştir. Bu tarihi kayıtlardan, söz konusu mehdinin kendisini “Yus Asaf” olarak tanıttığını görüyoruz.

Örneğin Keşmir’in ilk islami tarihçisi Acem Mullah Nadiri, *“Tarik-i Kaschmir”* adlı eserinde bu gizemli kişinin ülkeye Kral Gopananda zamanında geldiğini yazmaktadır:

“Kral Gopananda yönetiminde birçok tapınak yapılmıştır. Süleyman’ın Tahtı’nda gerekli tamirlerin yapılması görevi Acemistanlı Süleyman’a verilmiştir. Hindular buna karşı çıkmıştır. Çünkü kralın kendisi Hindu değildir ve bu nedenle kutsal mezarı tamir ettiremez. Aynı zamanda Filistin’den Yus Asaf gelmiş ve mesih olarak Keşmir’de faaliyet göstermeye başlamıştır. O, kendisini gece gündüz işine adamış ve Keşmir halkına Tanrı’nın sözünü getirmiştir. Birçok kişi onu izlemiş ve onun öğrencisi olmuştur. Kral ondan Hinduları doğru yola sokmasını istemiştir.

‘Süleyman’ın Tahtı’ isimli bu tapınakta şöyle yazmaktadır: Yus Asaf 54 yılında mesih olarak ortaya çıkmıştır. Kendisi israil nesillerinden gelmedir.”

Bu yazıtın varlığını asırlar sonra Hint tarihçisi Khwaja Haidar da teyid etmiş ve 17. yüzyılın başlarında bu yazıtın hala orada durduğunu yazmıştır.

Şu anda Bombay Üniversitesi Oriyantalistik Enstitüsü’nde saklanan; M.S. 115 yılında Sanskrit dilinde yazılmış bir başka belgede ise, söz konusu bu esrarengiz yabancı hakkında daha açık bilgilere rastlanmaktadır. Özetle aktarıyorum:

“Keşmir Kralı Raca Shalewahin, bir gün Himalaya Dağları’nda giderken beyazlar giyinmiş açık tenli saygıdeğer bir kişiyle karşılaşır. Adamın aydınlık bir görünüşü vardır. Kral Shalewahin ona kim olduğunu sorar. O da nazikçe cevap verir...

– “Ben bakireden doğma, Tanrı’nın oğlu diye bilinirim.”

Oldukça şaşıran Kral karşısındaki yaşlı bilgeye dinini sorar... Yaşlı bilge: ‘Benim dinim sevgiyi, hakikati ve yürek temizliğini öğretir. Her şeyin merkezinde olan Tanrı’ya hizmeti öğretir. Ve Tanrı sonsuzdur...’ cevabını verir.”

Bu tarihi belge, akıllara durgun veren bir gerçeği dile getirerek noktalanır:

“Bu kutsal adam, ona Mesih İsa dendiğini söyler. Bunun üzerine, Kral O’nu selamlamış ve gitmiştir...”

Tarih bilimciler bu belgede sözü edilen karşılaşma olayının M.S. 78-79 yılları arasında gerçekleşmiş olabileceğini söylüyorlar. O halde bu karşılaşma sırasında İsa’nın 80-85 yaşları arasında olması gerekmektedir. [10]

Yine bir başka tarihi belge...

Acem tarih kitabı *“Negaris-tan-i Kashmir”*de, Kral Shalewahin’in, Yus Asaf’a günlük işlerden kurtulması için evlenmesini tavsiye ettiği

yazmaktadır. Kral ondan 50 kadın arasından birisini seçmesini istemIŞ, ancak Yus Asaf hiç birine ihtiyacı olmadığını ve istemediğini belirtmiştir.

1000 yıl önce yazıldığı sanılan Arap tarih kitabında da Yus Asaf'tan bahsedilir:

"O değişik ülke ve şehirlerden geçerek, Keşmir adında bir ülkeye gelmiştir. Bu ülkede gezmiş ve ölene dek orada yaşamıştır."

Yine aynı kitapta Yus Asaf'ın öğretisini *"Bushra"* ismiyle nitelediği yazılıdır. Bu son derece düşündürücü ve son derece önemli bir belgedir. Çünkü *"Bushra"* hem Arapça, hem de ibranice'de *"İncil"* kavramını karşılayan bir kelimedir.[11]

Binlerce yıl öncesinden kalan tarihi belgeler böyle söylüyor... Şimdi günümüze daha yakın tarihi belgelere geçelim...

Peki İsa Peygamber öldükten sonra nereye gömüldü? Mezarı belli midir? diye düşünen okurlarımızın olabileceğini düşünerek buna da hemen cevap vermeye çalışalım... Evet, mezarı bellidir ve yöre halkınca büyük bir saygı görmeye bu gün de devam etmektedir. Ünlü araştırmacı Eric Von Daniken tarafından da ziyaret edilmiş olan Srinagar'daki bu mezarın '"İsa Sahib"İn mezarı olarak adlandırıldığı ilk kez *"Review of Religions"* dergisince Ekim 1909 sayısında belgeleri ile ortaya konmuştur.

1909 - 1911 yılları arasında Keşmir'de araştırmalar yapan ve daha sora bu araştırmalarından elde ettiği belgeleri kitabında yayınlayan Sir Francis Younghusband, Keşmir'de yaşayan ve kutsal bir kişi olarak yörede büyük bir saygı gören Yus Asaf'ın aynı zamanda bazı kişilerce "İsa" olarak da tanındığını ve Hindistan'daki gizli *"Qadiani Tarikat"*nın kurucusundan Yus Asaf ile "İsa"nın aynı kişiler olduğunu öğrendiğini açıkça anlatmıştır.

Burada hemen belirtelim, İsa ismi Kur'an'da, ibranice'deki ishu'dan gelen "İssa"dır.

Dünyaca ünlü *"Stern Dergisi"* konuyu araştırmak için yıllarca önce muhabirlerini Hindistan'a yollamış ve uzun süre araştırmalarda bulunmuştu... Stern muhabirleri Bombay'daki Kardinal Gracias Valerian'a,

İsa Peygamber’in Hindistan’da yaşadığına dair ciddi kanıtlar bulunduğunu, bu konuda Kardinal olarak ne tür bir açıklama yapabileceklerini sorduklarında aldıkları çevap ilginçti:

– “Tanrı aşkına... Bu konuda sakın yazmayın!...”

Ne varki, “Stern” dergisi ellerindeki tüm belgeleri kamuoyuna duyurmuştur...

İSA PEYGAMBER'İN "GİZLİ SÖZLERİ"

İsa Peygamber diğer peygamberlerin de yaptığı gibi öğretisini hiç bir zaman halka açık bir şekilde sunmamıştır. Onun *"gizli öğretisi"* ile yüz yüze gelenler, sadece ona çok yakın olan birkaç kişi ve havarileri ile kısıtlı kalmıştır. Hatta havarileri arasında bile bir ayrım yapmış ve her sırrı her havarisine söylememiştir. İsa Peygamber'in *"gizli öğretisi"* ile tanışabilenler de bu duyduklarını kendilerinden sonra gelen kuşaklara açık olarak değil, üstü örtülü bir şekilde sundukları için, hali hazırda elimizde bulunan tüm belgeler de sembolik bir dil içermektedir. Ezoterik bir lİsanla yazılı bu belgelerin başında havari Thomas'ın kaleme aldığı el yazmaları gelir. *"Thomas'ın incili"* olarak yurtdışında yayınlanan bu metinlere, Kilise maalesef yeterli ilgiyi göstermemiştir.

İsa Peygamber'in gizli sözleri ve gizli öğretisinin bize anahtarını sunan bu tarihi belgeler, 1945 yılında Yukarı Mısır'daki Nag Hammadi bölgesinde bulunan el yazmalarıdır. İşte şimdi, bu el yazmalarından bazı bölümler aktararak İsa Peygamber'in ezoterik şahsiyetini bir nebze de olsa hissettirmeye çalışacağız...

(1. Bab)

Ve O dedi: "Bu sözlerin yorumunu bulan, ölümü tatmayacak..."

Thomas'ın aktardığı metinler bu sözlerle başlar. Kendi kaleme aldığı el yazmasının hemen başına, İsa Peygamber'in bu sözünü koyarak, bu ve bundan sonra kaleme alacağı tüm sözlerin üstü örtülü olarak aktarıldığını, bu nedenle de bir yoruma ihtiyaç duyulacağını belirtmesi, bu sözlerin ezoterik bir dille yazılmış olduğunu açıkça ifade eder.

Yukarıda geçen *"ölümü tatmama"* sembolü, İslamiyet'teki *"Cennet"İ*n karşılığı olarak kullanılmış bir semboldür. Dünyadan mezun olmayı ve dünya spatyomunun üst kademelerini ve dünya spatyomundan çıkışı ifade eder. Budizm'de karşılığı Nirvana'ya ulaşmaktır. Nirvana'ya ulaşanların doğum ve ölüm çemberinden kurtulacaklarından sözedilmesi, bu seviyeye ulaşan varlığın artık dünyaya doğma mecburiyetinin kalmadığı yani dünya

spatyomundan çıkarak daha üstün imkanlı maddi planlara doğru yoluna devam edeceği anlamındadır.

(2. Bab)

İsa dedi: "Arayan aradığını bulana kadar, aramayı bırakmasın ve bulunca, şaşıracak ve şaşkınlıkta kalarak, hayran olacak ve her şey üstünde hüküm sürecek..."

İnsanlığın gerçeğin peşinde koşarken aradığı, açık bilgilerdir. İnsanın gerçekle karşılaştığında şaşkınlığa uğraması, mevcut zanları ile ve kulaktan dolma bilgilerle, karşılaşacağı gerçeğin son derece farklı olmasından dolayıdır. *"Her şeyin üzerinde hüküm sürmek"* sözü de, insanın *"kozmik gerçeklerle"* yaşayacağı realitesini ifade eder. Ancak bu gerçeklerle karşılaşabilmek için insanın büyük bir arayış içinde olması gerektiğinin de altı çizilmiştir.

(3. Bab)

İsa dedi: Eğer size yol gösterenler işte, Melekut göktedir, derlerse o zaman, göğün kuşları önünüzde gidecek. Yok eğer Melekut denizdedir, derlerse o zaman, balıklar önünüzde gidecektir. Fakat Melekut hem içinizdedir ve hem dışınızdadır. Kendi kendinizi bilince, o zaman bilineceksiniz, ve siz Diri Baba'nın oğulları olduğunuzu bileceksiniz. Lakin kendinizi bilmezseniz, o zaman fakirliktesiniz ve bu fakirlik sizsiniz.

Bu Bab'da son derece ezoterik sembollerle kapatılarak, bir meselenin anlatılmasıyla karşı karşıya gelmekteyiz. Sembolleri teker teker açmaya çalışalım:

"Melekut" sembolü, İsa Peygamber'in öğretisinin, temel unsurlarından biridir. Kendisinin de bağlı bulunduğu *"Evrensel idare Mekanizması"*nın hiyerarşik yapısı içindeki belli bir bölümünü ifade eder. Çoğu sözlerinde bu sembolü *"Gökler'in Melekutu"* olarak ifade etmiştir. İkisi de aynı anlama gelen sembollerdir. [12]

İsa Peygamber'in "Baba" olarak ifade ettiği sembol de, bu planı yani "Melekut Alemini" ifade eder.

“Melekut göktedir, derlerse o zaman, göğün kuşları önünüzde gidecek yok eğer Melekut denizdedir, derlerse o zaman, balıklar önünüzde gidecektir.” Bu sözler: *“Melekut”*un, bu dünyanın maddi sisteminin dışında olan bir “alem” olduğunu anlatabilmek için kullanılan bir ifade şeklidir. Yani siz *“Melekutu”* bu dünyada hatta bu dünyanın atmosferinde ya da yerin altlarında falan aramayın sürekli geri kalırsınız ve ona hiç bir zaman ulaşamazsınız demek istemektedir.

“O hem içinizdedir hem de dışınızdadır” sözü ise son derece önemli bir sırrı ortaya koyar. Dışımızda olması Melekut’un sübjektif değil objektif bir *“alem”* olduğunu ve bizim dışımızda varolan *“Evrensel Organizasyon”*un bir parçası olduğunu söylemektedir. Buna karşılık biz onu fiziki gözlerle değil ancak ruhsal gözlerle farkedebileceğimizi de *“hem içinizdedir”* sözüyle son derece manidar bir şekilde anlatmıştır. Nitekim İsa Peygamber bu gerçeklerle siz ancak *“kendinizi bildiğiniz”* zaman karşılaşabileceksiniz diyerek, anlatmaya çalıştığımız bu meseleyi de gündeme getirmiş oluyor. *“Kendini bilmek”* tüm inisiyatik öğretilerin temelidir. Hatta inisiyatik öğretilerin hedeflediği asıl konudur.

İslamiyetteki “kendini bilmeyen Rabbi’ni bilemez” sözü de bu anlamda kullanılmıştır. İnsanın kendini bilmesi; ruhsal kökeninin bilgisine ulaşması ve ruhsal güçlerinin farkına varması demektir. Böylelikle ruhsal gerçeklerin yeniden bu beden içinde farkedilmesinin mümkün olacağı anlatılmak istenmiştir. Bu gerçekleşince de insan ilahilikle olan irtibatını farkedecektir. Yani İsa Peygamber’in üzeri örtülü bir şekilde söylediği *“Diri Baba”*nın oğulları olduğunu... *“Diri Baba”*nın oğulları olduğunun anlaşılması aslında her insanın köken olarak sahip olduğu ruhsal potansiyalinin mükemmelliyetini ifade eder. Ancak insanların çoğu bu mükemmelliyeti unuttukları için bundan habersiz yaşamaktadırlar. İşte inisiyasyonda insana yeniden hatırlatılan gerçeklerden biri de budur... Yani insan kendisini tanırken varoluşun sırlarını da farketmeye başlayacaktır... Tek bir cümleyle özetleyecek olursak, “uykuda” olan insanın “uyanma” çabasını anlatan sözlerdir diyebiliriz...

İşte ancak bu “uyanma” sağlandıktan sonra insan, **“Evrensel idare Mekanizması”**nın nasıl bir organizasyon içinde işlemekte olduğunu ve

kendisinin de bu organizasyondaki yerinin ne olduğunu anlayabilecektir. Bütün bu sözlerin özeti budur...

(Bab: 111)

İsa dedi: "Gök ile yer önünüzde birbirlerine dolanacaklar ve Diri'den gelen Diri ne ölüm, ne de korku görecek, çünkü İsa: Kendini bilen kimseye dünya ona layık değildir, diyor."

Kendini tanıma ve kendini bilme ile ilgili işte İsa Peygamber'in bir başka sözü daha... Kendini bilen kimseye dünyanın layık olmaması, o varlığın bu Dünya Okulu'ndan mezun olmasını anlatır. Layık değildir çünkü o varlık bu dünyadan öğreneceklerini öğrenmiştir. Artık onu daha üstün imkanlara sahip başka kozmik okullar, yani başka dünyalar beklemektedir. Bu söz bu açıdan yaklaşıldığında insanın *"kozmik bir öğrenci"* ve *"kozmik bir gezgin"* olduğunu da gözler önüne serer. Gerçekten de insan ölümsüz ruhsal yapısıyla, sonsuzluklardan sonsuzluklara kanat açmış özgür bir kuş gibi evrende varoluşuna devam etmektedir. Ancak ne yazık ki, insan bu Dünya'nın kısıtlı şartlarında bu gerçeği unutmuş bir halde yaşamına devam etmekte, Dünya'dan başka bir Dünya'yı çoğu zaman aklına bile getirememektedir. Hatta bu koskoca evrende, sadece üzerinde yaşadığı Dünya'da yaşamın olabileceğine bile inanabilmekte ve başka Dünyalar'daki kozmik yaşamı sözde bilimsel anlayışına uyarak reddedebilmektedir. Böyle düşünen sözde bilimadamlarına, kargadan başka kuşların da olabileceğini hatırlatmak isteriz...

Yer ile gök meselesine gelince...

"Yer ile göğün önümüzde birbirlerine dolanmaları" öncelikle gökyüzü ile yani *"Yukarısı"*yla daha da açık söyleyecek olursak, *"Evrensel idare Mekanizması"* ile yeryüzünde yaşayan insanların açık olarak irtibata girmesi demektir. Bu irtibat şu anda da vardır ancak kapalı bir şekilde yürütüldüğü için çoğunluk tarafından farkedilmemektedir bile... Sadece özel görevlilerin, peygamberlerin, inisiyelerin ve bazı ileri seviyeli medyomların farkedebildikleri bu irtibatın, herkes tarafından algılanması anlamına gelir.

Aynı zamanda, uzun bir süredir insanlardan gizlenen gerçeklerin gün ışığına çıkacağı anlamına da gelen bir sözdür.

Bunu eski bir Sufi şöyle özetlemişti: “...Yer ile gök evlidir hiç bir şey gizli kalmaz...”

(Bab: 67),

İsa dedi: “Bütünü bilen kimse kendisinden mahrum ise Bütün’den de mahrumdur...”

Yukarıda aktarmaya çalıştığımız *“İnsanın kendini bilmesi”* meselesi İsa Peygamber’in *“kendisinden mahrum ise”* sözüyle tekrar karşımıza çıkmaktadır... Bütünü bilmek, en genel anlamıyla, varoluşun sırlarını bilmek demektir... Demek ki lafzen bazı sırları ve bazı kozmik gerçekleri bilsek de, kendi sırlarımızı keşfedemediğimiz müddetçe bunun bize hiç bir yararı olmayacaktır... Kendini bilmeyen Rabbini bilemez sözüyle, bu söz aynı anlamdadır.

Bu konuyla ilintili olarak; “Ağacı yarın, ben oradayım; taşı kaldırın, beni orada bulursunuz” diyerek o *“Bütün”*ün bir parçası olduğunu 77. Bab’da ifade ederken halka hiç bir zaman açıklanmayan büyük bir inisiyatik sırrı, üsütü kapalı bir şekilde dile getirmiştir.

Binlerce yıldır insanlığa aktarılmayan bu sır neydi?

Elimizden geldiğince açmaya çalışalım...

Eğer tüm varolmuş olanların dışına çıkabilme imkanı olabilseydi ve her şeye bir an için, dışarıdan bakabilseydik, biz ona “Yaratan” derdik. Yani yaratan ve yaratılan ikilemi değil, varoluşun birliği vardır. **Teklik tüm varoluşun özüdür.** Her şey bir ve aynı şeydir. Farklı olarak gördüğümüz sayısız varlık sistemleri, Tek bir Varlığın çeşitli boyutlardaki tezahürlerinden ibarettir. Merkezi her yerde yüzeyi hiç bir yerde olmayan bu *“bütünsellik”* varoluşun özünü oluşturur. Böylesine küresel bir varoluşta, her varlık hem baştır, hem de sondur...

Güneş ışığının bir prizmadan geçerek yedi renge ayrılması gibi, Bir olan "Bütünsel Varlık", çeşitli boyutlarda, o boyuta özgü zaman ve mekan şartlarında farklı form ve yapıda tezahür etmiş ve böylece zahiri bir çokluğa dönüşmüştür. Müslümanlık'ta ifade bulan *"hiç bir yere sığmayan Tanrı, mümin kulunun kalbine sığmıştır"* sözü bunu anlatır. Ezoterizm'de ifade bulan *"aşağısı yukarıya, yukarısı aşağıya"* benzer sözünün altına da hep bu gerçekler gizlenmiş ancak halka bunlar kesinlikle anlatılmamıştır. Bu bütünselliği farkeden Hallac-ı Mansur bunu birazcık anlatmaya çalışınca, karanlık güçlerce derhal ortadan kaldırılmıştır.

Bu bütünsel varoluşun mevcudiyeti ve sürekliliği dört farklı enerji ile sağlanır. Bunlar:

1- Ruh Enerjisi, 2- Madde Enerjisi, 3- Zaman Enerjisi, 4- Hayat Enerjisi'dir.

"Evrensel idare Mekanizması" bölümünde bu konuya tekrar dönüp kaldığımız yerden devam edeceğiz. Şimdilik şu kadarını söyleyelim ki, halka açık dini öğretilerde bu bilgiler insanlığın aşağıya inişini engellememek için, bilerek gizlenmiş ve insanlığa bilerek verilmemiştir. Çünkü dinlerin görevi bunları insanlara öğretmek değil, unutturmaktı... Unutturmasının da tek bir sebebi vardı: *insanlığın aşağıya iniş sürecinin tamamlanmasına yardımcı olmak*... Konunun bu yönü çok önemlidir.

Örneğin Kur'an-ı Kerim'de "ruh" ile ilgili hiç bir bilginin olmaması buna en açık örneklerden biridir.

(Bab: 58)

İsa dedi: "Ne mutlu imtihanı bilen adama. O hayatı buldu..."

Tek bir cümleyle yaşama dair büyük bir bilginin bu "Bab"da aktarılmış olduğunu görüyoruz... Eski Doğu Öğretileri'nde *"karma"* olarak nitelendirilen bir kavram vardır. En basit tanımıyla Karma: *"İnsanın muhtelif enkarnasyonları boyunca oluşturduğu, bir birikimdir."* Bu birikimin niteliğini, varlığın yaşamları boyunca yaptığı fiillerin sonucu belirler. "Sebep - Sonuç Yasası" gereği her varlık tüm yaşamları boyunca ektiklerini biçmektedir. Her biçme yeni ekimleri, her ekimler de yeni

biçimleri beraberinde getirir. İnisiyatik bilgilerde ifade edilen bu durum, dinsel öğretilerde geniş halk kitlelerinin anlayışına uyarlanarak, *"İnsanın bu dünyada imtihan edilmesi"* olarak aktarılmıştır.

Her insan evrende mevcut olan bu kozmik yasanın sonucuna katlanmak kaderiyle baş başadır. Dolayısıyla çeşitli yaşamları boyunca *"karmasını"* olumsuz yönde geliştirmiş olan bir insan, en son yaşamında bu ağırlıklarından kurtulmak için çeşitli zorlu olayların içinden geçirilme kaderiyle baş başa bırakılabilir. İşte bu *"yaşam sınavlarından"* başarıyla geçebilenler, söz konusu ettiğimiz *"karmalarını"* temizleyebilirler. İsa Peygamber'in yukarıda, tek bir cümleyle anlatmaya çalıştığı meselelerin altında yatan *"İnisiyatik bilgiler"İ* bu şekilde özetleyebiliriz.

(Bab: 12)

"Şakirtleri İsa'ya dediler: Biliyoruz ki, sen bizi terk edeceksin. Üzerimizde büyük kim olacak? İsa onlara dedi: Bulunduğunuz noktadan adil Yakub'a doğru gideceksiniz. Göğün ve yerin olan ona intikal eder."

İsa Peygamber'in çarmıha gerilmeden önce başına geleceklerden havarilerine bilgiler verdiği; Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'nın incilleri'nde de anlatılmıştır. Bu nedenle havariler, bir müddet sonra Peygamberleri'nden ayrılacaklarını biliyorlardı. Bu da İsa Peygamber'in gelecekteki olayları algılayabilmede gösterdiği başarıyı gözler önüne sermektedir. Bunun yanısıra çarmıha gerileceğini bile bile olayların üzerine yürümede gösterdiği kararlılık da, üzerinde ayrıca düşünülmesi gereken gereken bir durumdur.

Burada dikkatlerimizi çeken bir diğer nokta da: *"Göğün ve yerin olan ona intikal eder"* sözüdür. Bu söz ruhsal irtibatı ve medyomik kanallarla bilgi alınmasını anlatması bakımından önemlidir. *"İntikal etmek"* bir yerden bir başka yere olan akışı ifade eder. Bu akış bilgi akışıdır. Yani ruhsal irtibatlarda alınan göksel bilgilerdir. Görüldüğü gibi İsa Peygamber bu sözüyle; peygamberlerin haricinde de bu şekilde bilgilendirilen insanların bulunduğunu açıkça ifade etmiştir. Bu bilgilendirme süreci yani vahiy mekanizması hiç bir zaman kesilmemiş ve günümüze kadar sürmüştür.

(Bab: 13)

“İmdi, Thomas arkadaşlarına döndüğünde arkadaşları ona sordular: İsa sana ne dedi? Thomas onlara: Eğer bana dediklerinden birini size söylesem yerden taşları alır, bana atardınız ve o zaman, taşlardan bir ateş çıkar ve sizi yakardı.”

İsa Peygamber’in havarileri arasında da, onların algılayış kapasitesi ve ruhsal gelişmişlik düzeylerine göre bir ayırım yaptığından söz etmiştik. Bu tüm inisiyatik çalışmalarda da vardır. İnisiyatik çalışmalarda öğrencinin o anki ruhsal düzeyi göz önünde bulundurulur ve sırlar onun gelişimine paralel bir süreç izlenerek sırasıyla aktarılırdı. Zamanından önce açıklanan bilgilerin öğrenciye yarardan çok zarar getireceği gayet iyi bilindiği için böyle bir süreç izlenme zorunluluğu vardı. Thomas tarafından aktarılan yukarıdaki anektotta da bunu görüyoruz.

(Bab: 14)

İsa onlara dedi: Eğer oruç tutarsanız, kendiniz için bir hataya sebep olacaksınız ve eğer dua ederseniz, mahkum olacaksınız, ve eğer sadaka verirseniz, ruhlarınıza zarar vereceksiniz; ve eğer herhangi bir memlekete giderseniz ve etrafı dolaşırsanız ve eğer sizi kabul ederlerse, önünüze konulanları yiyiniz, aralarında hasta olanları iyi ediniz. Zira ağzınıza girecek olan sizi kirletmeyecek, ama ağzınızdan çıkacak olan sizi kirletecektir.”

Bu sözlerin anlamları ister Musevi, ister Hristiyan, ister Müslüman olsun, dini sadece ibadetten ibaret gören halk için hiç bir şey ifade etmez. Çünkü bu sözler sadece özel bir eğitimden geçen *“İnisiye adaylarına”* söylenebilecek türden bilgileri içinde barındırmaktadır. Hatta inisiyatik bilgilerden habersiz sıradan halk, bu sözleri din dışı ve kafirlerce söylenmiş sözler olarak bile nitelendirebilir. Oysa ki bu sözlerin altında çok önemli bilgiler saklıdır...

Biraz açalım...

Oruç tutmak, namaz kılmak, zekat ya da sadaka vermek, dua etmek... Bütün bunlar dini içerikli ve ibadete yönelik uygulamalardır. İslam Tasavvufu ve batıni çalışmaları yakından inceleyenlerin bildiği bir gerçek vardır. Eski Sufi çalışmalarında -ki tam anlamıyla inisiyatik kökenli batıni

çalışmalardır- öğrenci belli bir seviyeden sonra islam'ın şekilsel uyulamalarından muhafiyet kazanır. Yani onun sıradan halkın yaptığı şekilsel ibadetleri uygulama gibi bir gereksinimi ortadan kalkar.

Örneğin oruç tutmayı ele alalım. Sıradan halk ramazan ayında oruç tutarken bunu sadece aç kalarak yerine getirdiğini zanneder. Oysa ki, oruç tutarken maksat sadece aç kalmak değildir. Aynı zamanda zihinsel olarak da oruç tutulması gerekir. Oruç sadece aç kalmak anlamına gelmez. Asıl oruç insanın her türlü negatif duygu ve düşüncelere zihninde yer vermemesi anlamına da gelir. Yani aç kalarak hem bedenine hakim olma çalışmasını yerine getirirken, aynı zamanda zihinsel bir oruç tutarak; negatif düşüncelere set çekerek zihinsel olarak da kendi üzerinde hakimiyet sağlamaya çalışmaktır.

Bir başka örnek daha verelim: Namaz kılmak... İşin şekilsel yanı ile uğraşan sıradan bir Müslüman, islam'ın şartlarından biri olan 5 vakit namaz kılmaya aşırı bir özen gösterir.

Namaz kılmak temelde bir konsantrasyon ve meditasyon çalışmasıdır. Namaz sırasında okunan dualar, konsantrasyonun sağlanarak insanı meditatif bir hale sokmayı hedefler. Bunun sonucu olarak da asıl hedeflenen insanın iç alemindeki sırları keşfetmesidir. Eğer bunlar yapılamıyorsa birtakım duaları mırıldanmak, eğilmek, bükülmek, alnını seccadeye değdirmek hiç bir şey ifade etmez. Muhammed Peygamber'in sahabelerinden Ali'nin en çok kortuğu şey olarak namaz kılmayı göstermiş olması boş ve anlamsız değildir. Burada da anlatılmak istenen maalesef anlaşılamamıştır. Ali, namazın gerekli şartlarını yerine getirebilip getiremekten endişe duyuyordu. Asıl endişe duyduğu buydu yani gerekli konsantrasyonu sağlayarak kendi iç aleminin derinliklerindeki sırlara nüfuz edip edemeyeceğinden endişe duymaktaydı. Namaz konusuna tekrar döneceğiz...

Dua etmeye gelince... Dua etmek özellikle günümüzde tamamen anlamından sapma göstererek yalvarmak ve yakarmaya dönüşmüş durumdadır. Sıradan bir mantık kuralım... Eğer siz Allah'tan bir şeyler istemezseniz, Allah bunu size vermeyecek midir? Ya da soruyu bir başka türlü soralım... Allah, o istediğiniz her ne ise, onu size vermeyecekti de, siz ondan rica ettiğiniz için sizi kırmamak için ya da unutmuş olduğu bir şeyi

siz ona hatırlattığınız için mi size verecektir?... Bu nedenle inisiyatik çalışmalarda bu tür dualar asla yapılmaz. Çünkü bu edebe aykırı görülür. Ancak evrende istek yasası denilen bir yasanın varlığı bilindiği için bazı şeyler "İdareci Mekanizmalar"dan ve "Rehber Varlıklar"dan talep edilebilir. Fakat bunun şekli ve uygulaması sıradan bir dua ve ibadet tarzında değildir. Tamamen sessiz ve zihinsel bir yolla düşüncenin konsantre edilmesi ile yapılır. Burada önemli olan düşüncenin konsantre edilmesidir. Oysa ki sıradan dinsel içerikli yapılan bir duada bu yoktur. Daha çok yalvarma ve yakarma ön plandadır. Gerçek inisiyatik bir dua yukarıda sözünü ettiğimiz düşüncenin konsantre edilmesi ile gerçekleştirilen psişik bir uygulamadır. Ve aralarında büyük farklar vardır.

İsa Peygamber'in oruç tutmayın, sadaka vermeyin, dua etmeyin demesinin altında aslında bir başka mesele daha vardır...

Bunu da biraz açalım...

Genellikle dinin şekilsel yanı ile uğraşanlar için iyi bir dindar olabilmek için ibadetlerin yerine getirilmesi yeterlidir. Bu anlayışta olan sıradan halk için, gerçeklere ulaşmak için ibadet etmek yeterlidir. Aslında biraz daha açık söylemek gerekirse sıradan halk için gerçeğe ulaşmak diye bir şey de yoktur. Onlar için Hristiyan olmak ya da Müslüman olmak zaten onları kurtaracak bir ayrıcalık konumundadır. Böyle bir anlayışta olanların bir kısmı ibadetlerini eksiksiz yerine getirirler. Ve böylelikle ölümden sonraki hayatlarını garanti altına aldıklarını zannederler. Çünkü Allah'a karşı ibadetlerini yerine getirdikleri için Allah da onları cennette alacaktır. Evet böyle bir mantık güderek, yani cennete gitmek için ibadetlerini yerine getiren sayısız insan vardır. Bir karşılık beklemek, bu tür ibadetlerin temel dayanak noktasıdır. Onlar için inanmış oldukları kutsal kitaplarını anlayacakları kendi dillerinden okunması ve incelenmesi gibi bir ihtiyaç bile yoktur.

İnanmış olduğu Kur'an-ı Kerim'i bir kerecik bile okuma zahmeti göstermeyen, ancak kendisini Kurban Bayramları'nda koyun kuzu keserek ve cumadan cumaya camiye giderek Müslümanlığın koruyucu şemsiyesi altında hisseden insanların sayısı göz ardı edilemeyecek kadar çoktur.

Lafı daha fazla uzatmayalım... İşte İsa Peygamber'in sözlerinde bu meselelerin üstü örtülü bir şekilde dile getirildiğini görüyoruz. Tekrar altını çizme gereği hissediyoruz: **Bu sözler bu konulardan haberi olmayanlara söylenecek sözler değildir...**

Ünlü ezoterizm araştırmacısı Edouard Schuré'nin *"Les Grand initiés"* adlı kitabından küçük bir pasaj aktararak bu konuyla ilgili açıklamalarımızı noktalamak istiyorum:

"Yorumsuz din yasası hem kurumsal, hem de içeriği bakımından sona ermiş bulunmaktadır. Sırlar yine ifşa edilecek ve insan, uluhiyeti yine insanlar arasında bulacak ve görecektir. Kendilerini birbirleri vasıtasıyla ispat etmeyi ve canlandırmayı başaramayan dinlerin ve mezheplerin hiç bir yetkisi kalmayacaktır."

(Bab: 28)

İsa dedi: "Dünyanın ortasında durdum ve onlara bedende göründüm. Hepsini sarhoş buldum; aralarında susamış olan kimse bulamadım ve ruhum insanoğulları için ıstırap duydu, çünkü onlar yüreklerinde kördüler ve görmüyorlar. Dünyaya boş geldiler ve oradan boş olarak gitmeye çalışıyorlar. Ama işte, şimdi onlar sarhoşturlar. Şaraplarını reddedince o zaman zihniyetleri değişecek."

İnsanların şuursuzluğu, dünyaya teslimiyetleri ve bilgisizce yaşamaları her halde ancak bu kadar şairene bir şekilde anlatılabilirdi. Yukarıdaki metinde geçen "gönüllerin körlüğü", Kur'an'da "kalplerin mühürlü olması" sembolüyle anlatılmıştır. *"Kalplerin mühürlü olması"* ya da yukarıda söylendiği gibi *"yüreklerin kör olması*", şuursuz yaşayan insanların uykuda olmasınını ifade eder.

"Sarhoşluk" sembolü de aynı anlamdadır. Fiziki sarhoşluk kastedilmemektedir. insanlığın bilgisizliği ve bilgisizlikten hiç bir şikayet duyulmadığı, hatta bu durumun normal bir yaşam biçimi olarak benimsenmiş olması anlatılmaya çalışılmıştır... Halihazırda insanlara din diye sunulan birçok şey, dinin gerçekleriyle hiç bir ilgisi olmadığı gibi insanları uyutmaktan ve gerçekleri görmelerine engel olmaktan başka bir işe de yaramamaktadır. Eğer uyanmak isteniyorsa, her şeyde olduğu gibi

dinin içindeki gerçekler de aranmalı ve bu gerçeklerle boş bilgileri birbirinden ayırdedilebilmelidir. İnsanlığı uykuda tutan boş bilgiler, zanlar ve kulaktan dolma yanlış bilgiler reddedilmedikçe, insanların uyanamayacağını İsa Peygamber binlerce yıl önce işte böyle anlatmıştı...

(101. Bab)

"Benim gibi ana ve babasını reddetmeyen şakirdim olamaz ve benim gibi ana ve babasını sevmeyen şakirdim olamaz, çünkü anam beni doğurdu, ama benim gerçek Anam bana hayat verdi..."

Tüm vazifesi boyunca insanlara sevgiyi vaazeden bir Peygamber'in insanlara anne ve babasını kaldırıp bir kenara atmasını söylediği düşünülemez. Anne ve babanın reddedilmesi, çok eski inisiyatik bir semboldür. Türk Mitolojisi de dahil olmak üzere, farklı toplumların mitolojilerinde de kullanılmıştır. Örnegin Oğuz Kağan babasını öldürmüştü. Yine aynı şekilde Manas Han'ın oğlunun doğumunda bir kahin çıkmış ve şöyle demişti: *" Semetey öyle büyük, öyle korkunç bir bahadır olacak ki, babasını bile öldürecek."*

Burada anne ve baba'nın reddedilmesi ya da öldürülmesi, inisiyatik bir sembol olarak karşımıza çıkmaktadır. Anlamı ise *"anne"* ve *"baba"* ile simgeleştirilen eski realiteler ve eski bilgilerdir. *"Anne ve babasını reddetmeyen"* demek, *"eski zanlarından kurtulamayan"* demektir. Zaten İsa Peygamber benim gibi anne ve babasını sevmeyen benim şakirdim olamaz diyerek sözlerinin farklı anlaşılmamasına çalışmıştır.

Bu sözün altında yatan bir başka bilgi daha vardır:

İsa Peygamber sadece aile bireyleri ile kısıtlı kalmayan, sınırları çok daha geniş alanları kapsayan bir *"sevgi realitesini" i*nsanlara sunmuştur. O'nun bu realitesinde insanın, tüm insanları bir ve aynı görmesi gibi çok üstün bir anlayış vardır. Böyle bir anlayış içinde insanlar sadece kendi ailesini değil, diğer aileleri de aynı sevgi ile bağırlarına basabilecek bir hale girerler. Bu anlayış ülke sınırlarını da aşar ve sadece kendi milletinden olanları sevmek gibi kısıtlı bir sevgi, yerini tüm dünya insanlığını kucaklayan bir sevgiye bırakır. Bu sevgi evrensel bir anlayışın ve evrensel bir kavrayışın sonucunda

hissedilebilecek bir realitedir. Bu realitenin içinde *“milliyetçilik”* kavramları da yerini *“evrensellik”* kavramlarına bırakır.

(Bab:16)

“Bir evde beş kişi olacak; üçü ikiye ve ikisi üçe karşı, baba oğula ve oğul babaya karşı olacak ve onlar ayakta münzevi olacaklar.”

İsa Peygamber bu sözüyle, insanların eksik bilgilerinden dolayı birbirlerini anlayamamalarını anlatmaktadır. Gerçekten de bu durum aile sınırlarının içine kadar girmiş ve en küçük topluluk olan aile bireyleri arasında bile kendisini gösterir olmuştur. Anne babadan, baba oğuldan, oğul hepsinden şikayetçidir. Çünkü birbirlerini anlayacak bilgiye sahip değillerdir.

Ancak birbirlerini anlayan ve ortak bilgilerle hareket edebilen insanlar için bakın İsa Peygamber ne diyor:

İsa dedi: “Aynı evde iki kişi birbirleriyle barışık olursa dağa: Uzaklaş derler ve dağ uzaklaşır...” (48. Bab)

Başka söze gerek var mı?

(54. Bab)

İsa dedi: “Mutlu olun fakirler çünkü göklerin Melekut’u sizindir...”

Buradaki *“fakirlik”*, mal mülk sahibi olamamak anlamında değil, o mal ve mülkle eş koşmamak, onları putlaştırmamak ve maddi güçlerin yaşamın yegane gayesi yapılmaması anlamındadır. Buradaki *“fakirlik”* aynı zamanda; inisiyatik anlamda egosal fakirliktir. Yani insanın kendisini put edinmemesi anlamındadır.

Dünyasal anlamda ister zengin, ister fakir olalım, yaşamın gayesini farkedememişsek ve mal mülk edinme hırsının adını, yaşam gayilesi ile özdeşleştirdiğimiz ve buna bağlı olarak da egosal duygu ve düşüncelerimizi hakimiyetimiz altına alamadığımız müddetçe, İsa Peygamber’in söylediği *“fakirliğe”* ulaşamamışız demektir.

Yine bir başka sözünde insanların maddeye bağımlılıklarını ve kendi egolarını put edinen insanların acınacak hallerini şu cümlelerle dile getirmiştir: İsa dedi: “Ruha bağlı olan vücut merhamete layıktır. Vücuda bağlı olan ruh ise zavallıdır.” (112. Bab)

(Bab: 68)

O dedi: “Kuyunun etrafında olan çok, ama kuyuda kimse yok.”

Su, kuyunun dibindedir... Eğer suya yani bilgiye ulaşmak isteniyorsa -ki su inisiyatik öğretilerde bilginin sembolü olarak kullanılmıştır- kuyunun çevresinde dolaşmak hiç bir işe yaramayacaktır. Suyun kaynağına ulaşmak gerekir... Bu sözüyle İsa Peygamber bilgiye ulaşan insanların sayıca çok az olduğuna dikkatleri çekmektedir. Bu durum günümüzde hala geçerliliğini korumaktadır. Kuyunun etrafında dolaşıp durdukça da bu böyle gideceğe benziyor... Ta ki, kuyudan aşağıya ininceye ya da bir kova bulup aşağıdan suyu çekinceye kadar.

Aynı gerçeği Buda da binlerce yıl önce şöyle dile getirmişti: *“İnsanların büyük bir çoğunluğu, ırmağın kenarında bir aşağı bir yukarı koşuşur dururlar... Ancak ırmağı geçip karşı kıyıya ulaşan için ıstırap yoktur.”*

(Bab: 53)

Şakirtleri O’na dediler: Sünnet faydalı mı, değil mi? Onlara: “Eğer faydalı olsaydı, dedi, Babalar’ı onları analarından sünnetli doğurturdu. Fakat, ruhtaki hakiki sünnet çok faydalı bulundu.”

Bilindiği üzere, Museviler’de sünnet geleneği mevcuttu. İsa Peygamber bu geleneğe de karşı çıkarak o dönemler, bir hayli şimşekleri üzerine çekmişti...

Bizi burada asıl ilgilendiren İsa Peygamber’in *“ruhtaki sünnetten”* bahseden sözleridir. Ruhtaki sünnet, ruhsal yönde gelişmemizi sağlayacak her türlü fazlalıkların terk edilmesi demektir. Bir başka deyişle *“sadeleşmek*” ve *“arınmak”* demektir.

(Bab: 82)

İsa dedi: “Bana yakın olan, ateşe yakındır ve bana uzak olan, Melekut’tan da uzaktır.”

Buradaki *“ateş”* sembolü iki anlamdadır. Birincisi bilinen mecazi anlamıyla tehlikenin ifadesidir. İkinci anlamı ise tüm inisiyatik öğretilerde kullanılan şekliyle *“arınmanın”* sembolüdür.

(Bab: 108)

İsa dedi: “Ağzımdan içen, benim gibi olacak; ben de onun gibi olacağım, ve saklı olan ifşa olunacak...”

Bu söz daha çok gelecekle ilgili bir kehanet niteliği taşımaktadır. *“Ağzımdan içen”* sözü İsa Peygamberin gizli öğretisi ile yüz yüze gelen demektir. Herkese açıklanmayan gizli öğretisini kastetmektedir. Ancak ilerki bir tarihte ezoterik nitelikteki bu bilgilerin insanlara açıklanacağını da, cümlesinin sonunda *“saklı olan ifşa olunacak”* diyerek gelecekle ilgili bir kehanette bulunmuştur. Açıklayacağım demediğine göre bu bilgilerin gelecekte açıklanacağı anlaşılmaktadır.

“Thomas’ın incili” olarak nitelendirilen ve İsa Peygamber’in gerçek sözlerini içeren bu el yazmalarının sadece küçük bir kısmını açıklamalarıyla birlikte sizlere aktardık. Söz konusu el yazmaları İsa Peygamber’in toplam 114 sözünden oluşmuş durumdadır. Konumuzu daha fazla uzatmamak düşüncesiyle örneklerimizi burada noktalıyoruz...

İSA PEYGAMBER'İN MUCİZELERİ

Diğer tüm peygamberlerde olduğu gibi, İsa Peygamber'in mucizelerinin de tümü, parapsişik kökenli fenomenlerdir. Bu fenomenlerin gerçekleştirilebilmesinin yöntemleri, bir zamanlar inisiyatik merkezlerde inisiye adaylarına öğretilen sırlar arasında yer almıştır. Bu gün ise, bu tür fenomenler, "Parapsikoloji Bilimi"nin araştırma alanının içinde yer almakta ve hepsinin metafizik ve parapsişik açıklamaları bilimsel düzeyde yapılabilmektedir... Böylelikle dinlerde mucizeler olarak nitelendirilen tüm olayların arkasında Parapsikolojik bir uygulamanın olduğu bu gün artık kesin olarak anlaşılmıştır... Bu görüşümüzü Kanal D'de program yaptığımız 1996 yılında, kendisiyle evinde gerçekleştirdiğimiz bir röportajda -ki bu röportaj tarafımızdan televizyonda da yayınlanmıştır- istanbul Üniversitesi ilahiyat Fakültesi Dekanı, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk konuyu tek bir cümleyle şöyle özetlemişti:

– "Peygamberlerin göstermiş oldukları mucizelerin altında, Telepati gibi, Telekinezi gibi, Durugörü gibi ve buna benzer Parapsikolojik yeteneklerin sergilenmesi yatar. Bunlar parapsikolojik fenomenlerdir..."

...Evet sevgili okuyucularımız, yurdumuzda muhafazakar dini kesimce her ne kadar acımasızca eleştirilse de, gerçek, Sn. Öztürk'ün söylediği gibidir... Bu gerçekten, bazı dini çevrelerin niçin rahatsızlık duyduğunu anlayabilmekte zorlanıyorum... Yani bu tür mucizeleri ne zannediyorlar ki?... Çeşitli dini konularda olduğu gibi bu konuda da hiç bir açıklama yapmadan bu meseleyi geçiştirmek mi istiyorlar bilemiyorum...

Biz gelelim konumuza...

Peki, İsa Peygamberin dini literatüre geçmiş mucizeleri nelerdir? Ne tür mucizeler göstermiştir?...

Şimdi bunları, kısaca özetleyelim...

Şifacılık Yeteneği

İsa Peygamber’in en fazla bilinen mucizeleri, bir *“Şifa Medyomu”* olarak serilediği olaylardır. Sadece kendisinin değil, havarilerinin de bu parapsişik yeteneklerini kullanabildikleri görülmüştür.

Hastaları iyileştirmede sıklıkla kullandıkları bu yetenekleri sayesinde, gerek kendisi, gerekse de havarileri halk arasında büyük bir saygınlık kazanmışlardı. Bu yeteneklerinin temeli *“manyetik şifacılığa”* dayanır. Büyük bir konsantrasyon yeteneği gerektiren bu tür manyetik enerjilerini yönlendirdikleri hastalar çok kısa bir sürede iyileşmeye başlıyorlardı... Manyetik etkileme alanları, o denli kuvvetliydi ki, geçtikleri yerde adeta bir ışık gibi bu enerjiler yayılmakta ve insanlar bu enerjilerden büyük bir iç huzuru duyarken, aynı zamanda hastalar da mucizevi bir tarzda kendiliğinden iyileşebilmekteydi...

İsa Peygamber’in bir Eseni rahibi olması, kendisinin bu denli kuvvetli bir şifacı olmasında kuşkusuz çok büyük bir rol oynamıştır. Daha sonra kendisi bu yöntemleri havarilerine de aktarmıştır:

“İsa on iki şakirdini yanına çağırıp murdar ruhları çıkarmak, her çeşit hastalığı ve her çeşit zayıflığı iyi etmek kudretini onlara verdi.” (MATTA, Bab: 10/1)

Yukarıdaki ayetten de anlaşılacağı üzere; günümüz Parapsikoloji Bilimi’nce *“obsesyon”* adı verilen ve geri seviyeli bedensiz bir varlığın, insana musallat olması ve onu etki altına alması anlamına gelen olaylar üzerinde de hangi yöntemlerle tedavi yapılabileceğini, İsa Peygamber havarilerine öğretmişti. *“Murdar Ruhlar”*dan kastedilen, geri seviyeli ruhsal varlıklardır... Daha sonraları Hristiyan Kiliseleri’nde bazı rahiplerin de bu tür tedaviler yaptıkları bilinmektedir. Bu rahiplere *“Şeytan kovucu”* anlamına gelen *“egzorsist”* adı verilmiştir.

Manyetik enerjilerin bedensiz varlığa yöneltilmesi suretiyle, onu etki altında tuttuğu insandan söküp atma temeline dayanan bu uygulamaların son derece zor ve tehlikeli boyutları bulunan çalışmalar olduğunu da hemen hatırlatalım. Bu tür uygulamalar pekçok korku filmine malzeme olmuştur. Örneklerini sinemalarda seyretmişsinizdir...

İsa Peygamber’in şifa teknikleri ile Eseniler’in şifa tekniklerinin aynı olduğunu söylemiştik. Gerçekten de o devirde Eseniler’in elinde bulunan şifa uygulama teknikleri kendilerince son derece etkin bir şekilde kullanılabiliyordu.

Eseniler’in şifa uygulamalarında, başlıca dört farklı yöntem kullanırlardı:

1 – Bitkilerle tedavi: Hangi bitkinin hangi hastalığa iyi geleceğine dair geniş bir kültüre sahiptiler. Tam anlamıyla bir bitki uzmanıydılar. Kurutulmuş, kaynatılmış ve merhem haline getirilmiş bitkiler başlıca ilaçlarıydı.

2– Taşlarla tedavi: Manyetik enerjiler yayan özellikle mıknatıs taşı benzeri farklı moleküler yapıya sahip çeşitli taşlar kullanırlardı. Yoğun manyetik etkiler çekme ve yayma özelliğindeki bu taşlar, uyguladıkları şifa yöntemlerinde önemli bir yere sahipti.

3– Manyetik şifa: Kendilerindeki manyetik enerjileri, karşısındaki hastalara aktararak uyguladıkları bu yöntem, şifacılıklarının temelini oluştururdu.

4– Ruhsal şifa: Bedensiz varlıklar yardımıyla uyguladıkları medyomik özellikteki bir şifacılık tekniği idi. Yüksek seviyeli bedensiz varlıklardan aldıkları *“psişik tesirleri”* hastaya aktarmada kendilerini aracı olarak kullanabilirlerdi.

İsa Peygamber de, bu tekniklerin birçoğunu kullanmıştır. Örneğin İsa Peygamber’in kör adama ilaç olarak verdiği kil ve tükürük, büyük bir ihtimalle yukarıda belirttiğimiz merhemlerden biriydi. Aynı zamanda kendisindeki ruhsal ve manyetik enerjilerini tükürüğü vasıtasıyla bu merheme aktarmış olması da mümkündür. Tükürüğün ve nefesin tesir nakletmede önemli bir rol oynadığı bilinmektedir. (Ayrıntılı bilgi için Bknz: G.S.Ö. Sy: 131-132)

İsa Peygamber’in şifacılığı inciller’de ayrıntılarıyla ele alınmıştır. İşte birkaç örnek...

“Ve İsa, bütün şehirler ve köylerde, onların havralarında öğreterek ve melekutun müjdesini vazedip her türlü hastalığı ve her türlü zayıflığı iyi ederek dolaşıyordu.” (MATTA, Bab: 9/35)

“Körlerin gözleri açılıyor,topallar yürüyor, cüzzamlılar temizleniyor,sağırlar işitiyor, ölüler kıyam ediyor ve fakirlere incil vazolunuyor.” (MATTA, Bab: 11/5)

İsa Peygamber’in hastaları iyi ettiği halk arasında kısa bir süre sonra hızla yayılmış ve çevre kentlerden akın akın insanlar dertlerine derman bulmak için O’na gelmeye başlamışlardı:

“Ve ona büyük kalabalıklar beraberlerinde topallar, körler, dilsizler, çolaklar, daha başka bir çokları geldiler ve onları İsa’nın ayaklarının yanına bıraktılar ve İsa onları iyi etti.” (MATTA, Bab: 15/30)

Manyetik etkilerin hastaya aktarılmasında ellerin hastalığın bulunduğu bölgeye temas ettirilmesinin önemli bir işlevi vardır. İsa Peygamber’in gerçekleştirdiği şifa uygulamalarında bu tekniği sıklıkla uyguladığı görülmüştür:

“Ve güneş batınca, türlü illetlere tutulmuş hastası olanlar onları kendisine getirdiler; İsa da ellerini her birinin üzerine koyup onları iyi etti.” (LUKA, Bab: 4/40)

İncil’de İsa Peygamber’in *“uzaktan şifa”* uygulamalarında buluduğunu da sözedilir. Kefernahum’da yaşananlar bunlardan sadece bir tanesidir...

“Bir yüzbaşının hizmetçisi ölüm derecesinde hasta idi. İsa hakkında işitince, gelip hizmetçisini kurtarsın diye rica için Yahudiler’in ihtiyarlarını ona gönderdi... İsa onlarla beraber gitti. Hemen eve yaklaştığı zaman, yüzbaşı ona şöyle demek için dostlar gönderdi: Ya Rab, zahmete girme, benim değerim yok ki, damım altına giresin ve bundan dolayı senin yanına gelmeye kendimi layık görmedim. Fakat bir söz söyle, hizmetçim iyi olur.” (LUKA, Bab: 7/1-10)

Gerçekten de yüzbaşının söylediği gibi olmuştur. Yüzbaşının adamları eve geri döndüklerinde, hasanın iyileştiğini görmüşlerdir.

İsa Peygamber'in uzaktan şifa uygulamalarına bir başka örnek Yuhanna tarafından bildirilmiştir... Olay Galile'nin Kana şehrinde geçer:

"...Ve orada kralın bir memuru vardı, oğlu Kefernahum'da hasta idi. O adam, İsa'nın Yahudiye'den Galile'ye gelmiş olduğunu işitince, yanına gitti ve inip oğlunu iyi etsin diye yalvardı; çünkü ölmek üzere idi. Bunun üzerine İsa ona dedi: Alametler ve harikalar görmedikçe asla iman etmeyeceksiniz. Kralın memuru ona dedi: Efendi, çocuğum ölmeden önce in. İsa ona: Git, oğlun yaşıyor, dedi. Adam İsa'nın kendisine söylediği söze iman edip gitti. O daha inmekte iken, hizmetçileri onu karşıladılar ve oğlunun yaşamakta olduğunu söylediler. Onun iyileşmeye başladığı saati hizmetçilerden sordu. Onlar da kendisine dediler: Dün yedinci saatte sıtma onu bıraktı. Böylece İsa'nın kendisine: Oğlun yaşıyor, dediği saatte olduğunu anladı..." (YUHANNA, Bab: 4/46-53)

İsa Peygamber'in Yahudiye'den Galile'ye geldiğinde yaptığı ikinci alamet olarak incil'de söz edilen bu olay; hem İsa Peygamber'in uzaktan şifa uygulamasına, hem de bu yeteneği sayesinde insanların kendisine inanmalarını göstermesi bakımından öneme sahiptir.

İsa Peygamber şifa uygulamalarının yanısıra, az önce söylemiş olduğumuz gibi, çok sayıda obsesyon tedavisi de yapmıştı. İnciller'de *"cinlerin çıkartılması"* şeklinde tanımlanan bu olaylar nelerdir önce bunları görelim sonra da bu olayların perde arkasını ortaya çıkartmaya çalışalım.

"Havrada bir adam vardı ve kendisinde murdar bir cin ruhu vardı. Ve o yüksek sesle bağırdı: Bırak! Bizden sana ne, ey Nasıralı İsa? Bizi helak etmeye mi geldin? Kimsin seni bilirim... İsa onu azarlayıp: Sus ve ondan çık, dedi. Cin adamı ortada yere düşürüp zarar vermeden ondan çıktı. Herkese de hayret geldi: Bu nasıl sözdür ki, murdar ruhlara kudretle ve hakimiyetle emrediyor, onlar da çıkıyorlar? diye birbirleriyle konuştular." (LUKA, Bab: 4/33-36)

Bir başka obsesyon tedavisini yine Luka'nın anlatımından takip edelim:

"Ve İsa Sebt gününde havraların birinde öğretiyordu. Ve işte, on sekiz yıldan beri kendisinde hastalık ruhu olan bir kadın; iki kat olmuştu ve hiç bir suretle doğrulamazdı. İsa onu görünce çağırdı ve kendisine dedi: Ey

kadın, hastalığından kurtuldun. İsa ellerini onun üzerine koydu ve kadın hemen doğruldu.” *[13]* (LUKA, Bab: 13/10-13)

Şimdi gelelim, İsa Peygamber’in obsesyon tedavisinin perde arkaındaki parapsişik gerçeklere...

Obsesyon nedir? Metapsişik ve Parapsikolojik çalışmalarda kullanılan obsesyon tabiri; geri seviyeli bir *“bedensiz ruhsal varlığın”*, bir insana musallat olmasını ifade eder. İleri seviyelerinde bedeni tamamiyle ele geçirerek, o insana istem dışı çeşitli işler yaptırabilir. Bu tür obsesyon vakalarında bir insanı etkisi altına alan bedensiz varlık, ya ikna edilerek ya da manyetik enerjilerin yardımıyla zorla o insandan sökülüp atılabilir. İkna yöntemi uzun süren bir çalışmayı gerektirir... İsa Peygamber’in her vaka ile bu kadar uzun uğraşacak vakti olamayacağından, ikinci yol olan, manyetik enerjileri vasıtasıyla o varlığı söküp amayı tercih etmiştir. Nitekim inciller’de anlatılanlar da bunu teyid etmektedir.

Yeri gelmişken önemle altını çizmek istediğimiz bir konuyu burada gündeme getirmek istiyorum:

Üst boyuttaki psikolojik bozuklukların belli bir kısmı, *“obsesif”* nitelikte olmasına rağmen, yurdumuzda hala Freud’un zamanından kalma çağdışı yöntemlerle bu tür vakaları, “elektrik şokları” ve “uyuşturucu ilaçlarla” tedavi etmeye çalışan bazı psikiyatristlerin ısrarla meselenin bu yönünü görmemezlikten gelmeleri içler acısı bir durumun ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Ruhun varlığından habersiz, ruh hekimleriyle bu iş nereye kadar gidecek bilemiyorum... Ancak çok ciddi bir durumla karşı karşıya olunduğunu buradan üzülerek söylüyorum...

Kulağında sesler duyan, kendisine isteminin dışında bir gücün bir şeyler yaptırmakta olduğunu söyleyen, bazı görüntüler gördüğünü ve bunlara benzer bir şikayetle bir psikiyatriste giden kişiye, psikiyatristin koyduğu teşhis çoğunlukla “Şizofreni” olmaktadır. Psikiyatri’de “Şizofreni” olarak nitelendirelen bir rahatsızlığın olmadığını iddia etmiyoruz. Ancak burada “Şizofreni” teşhisine uymayan başka bir olaydan söz ediyoruz... Farklı iki vakayı birbirinden ayıramadığımız müddetçe bu işi çözümleyemeyiz...

Ruhtan habersiz “ruh hekiminden!” biz de tutmuş neler bekliyoruz... Hiç değilse şu sorumuza cevap versinler razıyız:

1952 yılından itibaren dünyanın hemen hemen her ülkesinde üniversitelerde kürsüleri kurulan ve üniversetelerde bilimadamlarınca araştırılan Parapsikoloji 2000’li yıllara geldiğimiz bu günlere kadar niçin üniversitelerimizde ele alınamamıştır. Ve hala neden Parapsikoloji bizim üniversitelerimizde incelenmemektedir?...

Bu sorumuza verebileceğiniz hiç bir cevabınız yok... Çünkü altınızdaki tahtınızın sallanmasından hatta yöntemlerinizin yetersizliğinin halk tarafından anlaşılacağından korkuyorsunuz...

Açık ve net olarak söylüyoruz:

Obsesif özellikteki vakalar, klasik psikoloji bilgilerinizle çözümlenemezler, bu olaylar ancak “Psikoloji Ötesi”ndeki bilgilerle yani “Para - Psikoloji” ile çözümlenebilirler. Yurtdışındaki birçok psikoloğun parapsikologlarla ortaklaşa çalıştığı bir dünyada, bizimkiler “ruhsuz ruh hekimliklerine” bakalım ne kadar devam edecekler?!... Kaygıyla ve üzüntüyle izliyoruz...

Yurdumuzdaki dünya bilimsel standartlarına uymayan çağdışı psikiyatri yöntemleriyle insanları ne hale getirdiklerini görmek isteyenler “Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastahaneleri”ni dolaşabilirler... Gördüğünüz manzara karşısında hayretler içinde kalırsınız...

Konumuzdan çok uzaklaştık ama belki bazı psikiyatristlere örnek olur düşüncesiyle, yurtdışındaki tıp doktorlarının konuya artık nasıl yaklaştıklarını görebilmemize imkan sağlayan sayısız örnekten sadece bir tanesini burada aktarmak istiyorum:

1980 yılında Dr. Carl Wickland, verdiği bir konferansta izleyenlere *“obsesyon tedavisi”* ile ilgili genel bir bilgi verdikten sonra, az önce incil’den aktardığmız örneğe son derece benzer bir olay anlatmıştı:

“Her zaman için, obsesyonun gerçek olduğuna dair meslektaşlarımı ikna edecek kanıtları elde etmeye çalışmışımdır. Obsesyon deliliğin ya da akli

dengesizliklerin tek sebebi değildir ama sık sık görülen bir sebebidir. Eşimin harikulade medyomluğunun yardımıyla, kayda geçirmeyi başardığım kanıtlar, bu hususu, kuşku götürmez bir şekilde onaylamaktadır. Hastaları terkeden "obsede edici varlık"la irtibat kurması, Bn. Wickland'a, zihnen ya da fiziki olarak hiç bir zaman zarar vermemiştir. Bir keresinde iki kat olmuş bir kız getirdiler. Kız "görünmez bir gücün etkisi" ile bu halde tutuluyor gibiydi. Bn. Wickland bu kızı, bu halde tutan "görünmeyen güçle" irtibata girdi. Beli kırılarak ölen fakat öldüğünü anlamayan bedensiz varlıkla yaptığmız konuşmalar sonucu, kızı terk etmeye ikna ettik. Hem ona öldüğünü anlatmış olduk, hem de kızı o varlığın etkisinden kurtardık."

Duyular Dışı Algılamaları

İsa Peygamber'in sergilediği şifacılık uygulamalarının yanısıra "Duyular Dışı Algılamaları"nın da son derece gelişmiş olduğu bilinmektedir.

O'nun bu özelliğinden dolayı Kilise'nin ilk ortaya çıktığı yıllarda, rahiplerce başta *"kehanet"* ve *"ruhsal irtibatlar"* olmak üzere, çeşitli medyomik çalışmalar bizzat kilisenin içinde gerçekleştirilmekteydi. Ne var ki, bu uygulamalar 2.Yüzyılın sonlarında kilisenin bünyesinden ve Hristiyanlık uygulamalarından resmi olarak çıkartılmıştır.

İsa Peygamber insanların o anki hallerini, geçmişlerini, karakterlerini *"Duyular Dışı Algılamaları"* sayesinde anında tespit edebiliyordu...

"Ve Fısıh'ta, bayram günlerinde Yeruşalim'de iken, yapmış olduğu alametleri görerek çokları onun ismine iman ettiler. Fakat İsa, bütün insanları bildiği için, kendisi onlara inanmazdı... Çünkü insanda ne olduğunu o kendisi bilirdi." (YUHANNA, Bab: 2/23-25)

Karşısındaki kişilerin zihinlerini rahatlıkla okuyabilecek kadar güçlü bir telepati yeteneğine sahip olan İsa Peygamber'in kendisine inanmayanlara, görmediği halde evlerinde olup bitenleri bildirebilecek bir yeteneğe sahip olduğu, Kur'an-ı Kerim'in Al-i imran Suresi 49. ayetinin sonunda da dile getirilmiştir.

İsa Peygamber, Durugörü yeteneğiyle de gelecekle ilgili olaylar hakkında, kehanet niteliği taşıyan son derece açık ve net bilgiler verebilmekteydi.

Bunlarla ilgili inciller'de çok sayıda örnekler vardır. İşte onlardan sadece bir tanesi...

İsa Peygamber Zeytinlik Dağı'nda bulunduğu günlerden birinde havarileriyle birlikte Kudüs Kenti'ne giderler. Mabetlerin arasından geçerken havarileriyle arasında geçen bir konuşma incil'de şöyle anlatılır:

"Ve İsa mabetten çıkıp giderken, mabedin binalarını kendisine göstermek için şakirtleri yanına geldiler. İsa da onlara cevap verip dedi: Bütün bu şeyleri görüyor musunuz? Doğrusu size derim: Burada taş üstünde yıkılmadık taş bırakılmayacak." (MATTA, Bab: 24/1-2)

İsa Peygamber'in bu kehaneti 40 yıl sonra gerçekleşmiştir... Romalı general Titus, Kudüs'ü kuşatmış ve kentin altını üstüne getirmiştir.

Telekinezi Yeteneği

İsa Peygamber, düşünce enerjisini konsantre ederek, canlı ve cansız maddeler üzerinde etki edebilme gücüne de sahipti... Günümüz Parapsikoloji Bilimi'nce "*telekinezi*" adı verilen böyle bir yeteneğe sahip olduğuna şahit olanların arasında, ona en yakın olan havarileri de vardı. Şahit olduğu bir olayı Matta incili'nde şöyle anlatır:

"Ve İsa sabahleyin şehre dönerken acıktı. Yol kenarında bir incir ağacı görüp ona geldi; ancak yapraktan başka onda bir şey bulmadı ve İsa ona dedi: Artık senden ebediyen meyva çıkmasın. Ve incir ağacı hemen kurudu. Şakirtleri bunu görünce: incir ağacı hemen nasıl kurur! diyerek şaştılar. İsa cevap verip onlara dedi: Doğrusu size derim. Eğer imanınız olup şüphe etmezseniz, yalnız bu incir ağacına olanı yapacak değilsiniz, fakat bu dağa: Kalk, denize atıl, derseniz, olacaktır. Ve duada iman ederek her ne dilerseniz alacaksınız." (MATTA, Bab: 21/18-22)

İlk başta çocuklara anlatılan bir peri masalı gibi algılanabilecek bu dizelerin gerçekliği parapsikoloji laboratuvarlarında deneysel olarak ispatlanmış durumdadır. Gerçekten de düşünce enerjisi doğru kullanıldığında ve kuralına uygun olarak konsantre edilebildiği takdirde, canlı ve cansız maddeler üzerinde her türlü etkiyi meydana getirebilmektedir.

Duanın temeli düşünce enerjisinin konsantrasyonuna dayanır demiştik. İşte İsa Peygamber'in yukarıdaki sözlerinde de bu gerçeğin havarilerine aktarılmış olduğunu görüyoruz. İsa Peygamber'in *"duada iman etmek"* sözü bunu anlatır. Konsantrasyonu bozan en önemli etken *"Şüphe"* olduğu için, havarilerini şüpheye yer vermemeleri konusunda ayrıca da uyarmıştır.

Hristiyan dünyasından bu konuyu derinlemesine araştırarak, bilimsel olarak bu meselenin ispat edilip edilemeyeceğini kanıtlamak isteyenler olmuştur. Bunlardan bir tanesi de Hindistan ve Tibet'te yaptığı araştırmalarıyla tanınan bilimadamı Dr. Alexander Cannon'dur.

Dr. Alexander Cannon, *"Görünmeyen Tesir"* adlı kitabında ünlü bir profesörden bahsetmektedir. Profesör, Dr. Cannon'a İsa Peygamber'in bir incir ağacını kurutmuş olduğuna gerçekten inanıp inanmadığını ve böyle bir olayı bu gün için bir "mucize" olarak görüp görmeyeceğini sormuştur. Profesör daha sonra, Dr. Cannon'u civardaki bir bağa götürür. Bağda bulunan yaşlı bir ağaca şöyle seslenir: *"İyi yaşadın, hayatın fırtınalarına göğüs gerdin. Şimdi öl ve artık canlanma!"* Ağaç kısa bir süre sonra kurur. Ve kuruma aşamaları an be an fotoğraflanır. 1970'li yıllarda yaşanan bu olayın fotoğraflarını Dr. Cannon meslektaşlarına da gösterir. Olay o yıllarda büyük bir ilgi görür. Konuyla ilgili düşüncelerini Dr. Cannon kitabında şu cümlelerle özetlemiştir:

"İncir ağacının sadece bir emirle kurumasına sebep olan, Hz. İsa'nın zihniydi. Bu mucize, günümüzde Hindistan ve Tibet'in ücra yerlerinde, tanık olduğum üzere, sık sık gerçekleştirilmektedir."

Levitasyon Yeteneği

Özellikle dini literatürde, su üstünde yürümek, en önemli keramet ve mucizelerden biri olarak nitelendirilmiş ve bu tür olayları gerçekleştirebilenlere özel bir kutsiyet atfedilmiştir.

Parapsikolojik fenomenlerden biri olan ve *"levitasyon"* olarak nitelendirilen bu tür olaylardan biri de İsa Peygamber tarafından sergilenmiştir:

“Ve gecenin dördüncü nöbetinde, İsa denizin üzerinde yürüyerek yanlarına geldi. Fakat şakirtler, onu denizin üzerinde yürürken görünce: Bu bir hayalettir, diye şaşırdılar ve korkudan bağırdılar. Fakat hemen İsa: Cesur olun, benim, korkmayın, diyerek onlara söyledi. Petrus ona cevap verip dedi: Ya Rab, eğer sen isen, suların üzerinde sana gelmemi emret. Ve İsa: Gel, dedi. Petrus da kayıktan inip İsa’ya gelmek için suların üzerinde yürüdü. Fakat yeli görünce korktu ve batmaya başlayarak: Ya Rab, beni kurtar! diye bağırdı. İsa hemen elini uzatıp onu tuttu ve kendisine dedi: Ey az imanlı, neden şüphe ettin?...” (MATTA, Bab: 14/25-31)

Tüm parapsikolojik uygulamalarda olduğu gibi, Levitasyon anında da, yani yerden yükselindiğinde, zihinsel konsantrasyonun kesinlikle bozulmaması ve kesintiye uğratılmaması şarttır. Aksi takdirde meydana getirilen olayın bozulmasına sebebiyet verilir. İncil’den aktardığımız bu olayda da, konunun bu yönünün dile getirilmiş olduğuna dikkatlarinizi çekmek istiyorum. Petrus’un gösterdiği bir anlık tereddüt ve şüphe *“levite”* olmasına engel teşkil etmiştir.

Apor Yeteneği

Dini literatürde yine çok sık geçen ve yine kutsallığın bir göstergesi olarak nitelendirilen bir başka parapsikolojik fenomen daha vardır... *“Bolluk mucizeleri...”*

Apor olayları olarak Parapsikoloji’de geçen bu fenomenler de İsa Peygamber tarafından sıklıkla kullanılmıştır. Bir anda ortaya çıkan yiyecekler, suyun şaraba çevrilmesi bunlardan sadece bir kısmıdır... Bunlarla ilgili yaşanmış örnekler inciller’de ayrıntılarıyla anlatılmıştır...

Konumuzu daha fazla uzatmamak düşüncesiyle bütün bu olayların ayrıntılarına girmiyouz...

Bu bölümümüzü artık yavaş yavaş toparlayalım...

İsa Peygamber, hemen hemen Parapsikoloji Bilimi’nce incelenen fenomenlerin tamamına yakınını çeşitli vesilelerle insanlara göstermiştir. O devirde bu özellikleriyle dini otoritelerin karşısına çıkan bu *“sıradışı”* insanla mücadele etmek, gerçekten kolay değildi. Böyle olmakla birlikte,

yine de çeşitli entrikalarla ve *"İçine şeytan girmiş"* olduğunu ileri sürerek, O'nu halkın gözünden düşürmeyi başarmışlardır.

Tarihin o dönemlerine ne zaman bir yolculuk yapsanız, Sanedrin Mahkemesi'nin İsa Peygamber'i nasıl küstah tavırlarla yargıladığına ve halkın ne kadar kolay kandırıldığına şahit olursunuz. Ve halkın Barrabbas adındaki bir haydutu, dünyaya çok ender gelen bir varlığa nasıl tercih ettiklerini izlersiniz, gözleriniz dolarak ve içiniz burkularak...

Bu tarihi kesitte, gerçek anlamıyla bir insanlık dramıyla karşılaşırsınız... Ve sonra da bilgisizliğin insanlara neler yaptırabildiğini görürsünüz, bu karanlıklar arasından...

Sonunda izlemek bile istemezsiniz, insanlığınızdan utanır, bu kadar da olmaz dersiniz de, 2000'li yılların arifesinde çevrenizde olup bitenleri hatırlarsınız... Nasıl çetelerle ve mafyalarla hala birtakım insanların gurur duyabildiklerini anlamaya çalışırsınız... Ve anlayamazsınız... Yine gözleriniz dolar... İnsanlığınızdan utanmaya başlarsınız... Bu kadarı da hala olabilir mi diye... Oluyor işte dersiniz... Oluyor işte... Neler olmamış ki bu tarihin tozlu sayfalarında... Ama 2000'li yılların arifesinde halkın bu kadar bilgisiz bırakılmasını ve buna karşılık halkın bilgilenme çabasının bu kadar az olmasını içinize sindiremezsiniz...

Neyse... Günümüzü daha iyi tahlil edebilmek için, dönelim gene o eski günlere...

Peki sonra ne oldu?...

PAVLUS'UN DİNİ

Daha önce de söylemiş olduğumuz gibi, İsa Peygamber hayatının geri kalan kısmını, Hindistan yöresinde geçirmiş ve bir daha da, Ortadoğu'ya hiç dönmemiştir...

Pavlus'la mucizevi karşılaşmasından sonra, Pavlus'un kendisini 13. havari ilan ettiğini görüyoruz. İsa'nın 12 havarisi biraz gönülsüz de olsa; Pavlus'u sırf İsa Peygamber ile o mucizevi karşılaşmasından ve ona öğretisini yayma görevi verdiğine inandıkları için onu 13. havari olarak kabul ettiler.

Belli bir süre sonra aralarında fikir ayrılıkları baş gösterdiyse de, bir kere ok yaydan çıkmış ve Pavlus kendi düşünceliri ve zanları doğrultusunda, yeni bir din kurmaya çoktan başlamıştı bile...

Akıllı bir adam olduğundan kimsenin kuşkusu yoktu. Ancak bu aklını nasıl kullandığı, günümüzde hala tartışma konusudur. Ve tüm tarih ve din araştırmacılarının da hem fikir oldukları gibi eğer Pavlus olmasaydı Hristiyanlık da asla olmayacaktı... Bu doğru... Ancak insanın içinden keşke de olmasaydı demek geliyor... Çünkü Pavlus'un temellerini attığı Hristiyanlık ile İsa'nın gerçek öğretisi o kadar birbirinden farklı yapılarda kendini göstermiştir ki, dönüp de şöyle bir arkanıza baktığınızda, birbirinden tamamen farklı iki ayrı sistemle karşılaşırsınız... Bu nedenle de *"Ezoterizm"* ve *"Eski Dinler Tarihi"* araştırmacılarının dediği gibi, ortaya çıkartılan dine "Pavlus'un Dini" demek bize de daha uygun geliyor...

Doç Dr. Suat Yıldırım, *"Mevcut Kaynaklara Göre Hristiyanlık"* adlı kitabında şöyle demektedir: *"Pavlus, misyonuna Kudüs'te başlamadığı gibi on iki havariden bilgi ve icazet de almamıştır. Kendisini onlara tabi saymamıştır. Bizzat "Yüce Efendinin has iradesiyle" kendisini havari tayin ettiğine inanmıştı."* Evet... Görüldüğü gibi ezoterik içerikli olmayan yayınlarında bile konunun bu yönüne değinilmiştir...

Pavlus kimdir?... Pavlus Kilikya'nın Tarsus şehri'ne yerleşmiş olan bir Yahudi ailenin çocuğudur. Pavlus, şam dolaylarında İsa Peygamber'le karşılaştıktan ve kendisine yeni bir dinin kurulması ve yayılması görevinin

verildiğine inandıktan tam üç yıl sonra Kudüs'e gitmiştir. Kudüs'te Barnabas sayesinde İsa Peygamber'in havarileriyle tanışabildi. Kudüs mabetlerinde ilk konuşmalarına başladıktan kısa bir süre sonra Kudüs'te öyle büyük bir tepki topladı ki, şehri derhal terketmeye mecbur bırakıldı. Oradan şam'a daha sonra da Antakya üzerinden Tarsus'a tekrar geri döndü.

O yıllarda Anadolu ile şam bölgeleri arasındaki irtibatı sağlayan ve Kilikya'nın kapısı durdurumunda olan Tarsus; şam, Kapadokya, Kıbrıs, Yunanistan, italya, Fenike, ve Mısır ticaret yollarının kavşak noktasında yer alıyordu. Bu yollar sadece ticaret için değil, farklı kültür ve inançları da Tarsus'ta birbirine bağlıyordu. Bu nedenle yeni bir dinin yayılması için son derece uygun stratejik bir özelliğe sahipti.

Pavlus, Tarsus'un bu özelliğini gayet iyi kullandı. Buradaki faaliyetleri kısa bir süre sonra Kudüs'teki Romalılar'ı rahatsız etti ve tüm faaliyetlerini yasakladılar. Bunun üzerine Anadolu'yu ve Yunanistan'ı karış karış gezerek bulabildiği tüm mabetlerde konuşmalar yapmaya başladı. Kendisine yakınlık gösterilen bölgelerde belli bir süre kalıp, tekrar yoluna devam ediyordu.

İsa'nın Eski Ahid'i Yeni Ahid'e dönüştürmek ve insanlığı kurtarmak için gelen bir mesih olduğunu anlatırken, Museviliğin birçok kanunlarının artık değiştirildiğini ileri sürüyordu. Ancak bunu yaparken ileri sürdüğü değişiklikler sonunda, gerçeklikten tamamen uzak bir inanç sisteminin ortaya çıkmasına zemin hazırladı...

İlk başlarda Museviliğin içinde başlayan hareket, gittikçe Musevilikten kopma ve ayrılma istikametinde gelişmeye başladı. Bu alanda görünür ilk ayrılık sünnet meselesinde başladı. Yunanlılar'ın sünnet olma konusunda isteksiz olduklarını yakinen bildiği için, yeni din hükümlerine göre mesihin bu uygulamayı kaldırdığını ileri sürdü. Bu son derece kurnazca verilen bir karardı. Böylelikle Yunanlılar arasında birden büyük bir ilgi görmesine neden oldu. Zaten İsa Peygamber'in düşüncesi de bu istikametteydi fakat zaman ilerledikçe gelişen şartlara göre sürekli yeni düşünceler ve efsaneler üretmesi; sonunda İsa'yı hiç olmadık bir efsane içinde insanlara sunmasına kadar devam etti.

Her yerde artık şunları anlatır olmuştu:

– *“İnsanoğlu günah yükü altında ilahi nura yol bulamıyordu... Mesih, onlara yolu göstermek istedi. Azap çekip ölmesiyle onların günahlarını yüklendi, kendisini kefaret olarak sundu. İnsanların da sevgi ve bağlılıkla onda birleşmeleri gerekir ki, kıyametten sonra merhamete uğrayarak kurtuluşa erebilsinler...”*

İleri sürdüğü ve hiç bir dayanağı olmayan bu kendi efsanevi görüşü, ileride Hristiyanlığın temel düsturlarından birini oluşturacaktı...

Böylelikle ileride yanlış birçok inancın halk arasında oluşmasına neden olacak, son derece kötü bir adım atılmış oluyordu... Bir kere İsa Peygamber’in çarmıhta öldüğünü ileri sürerek, hem tarihi hem de dinsel büyük bir yanlışın içine düşmüş oluyordu. Ancak yanlışlar ve hatalar bununla kısıtlı kalmamıştır. İsa Peygamber’in *“tüm insanların günahlarını üstlendiği”* gibi garip bir inancın yerleşmesine de sebep oluyordu ki, şu anda bu görüş, Hristiyanlar’ın inanç sistemlerinde çok önemli bir yere sahiptir.

Görüldüğü gibi ne Musa Peygamber’den, ne de İsa Peygamber’den sonra geriye *“din”* olarak doğru dürüst pek fazla bir şey kalamamıştır...

Şu anda geriye kalan Matta’ya, Markos’a, Luka’ya ve Yuhanna’ya göre olmak üzere dört farklı incil bulunmaktadır. Bunun haricinde yine Luka’nın *“Resullerin işleri”* ve Yuhanna tarafından ilhamla alındığına inanılan *“Vahiy”* adı altında incile dahil edilmiş bölümlerin haricindeki diğer bölümler 21 mektuptan oluşmuştur. Bunların da 14’ü Pavlus’a aittir.

Şu anda incil olarak elimizde bulunan “Kutsal Kitap”, işte bütün bunların toplamından oluşmuş bir şekilde insanlara sunulmaktadır.

İncil kelimesinin aslı, Yunanca’da Euaggelion olup, halk Yunancası’nda *“getirdiği bir haberden ötürü bir şahsa verilen müjdelik mükafat”* manasına gelir. Daha sonraki zamanlarda *“haber ve müjde”* anlamında kullanılmıştır. Ancak bunun ne kadarı gerçekten bir *“haber” ve “müjde”* özelliği taşır işte bunun çok iyi irdelenmesi ve İsa’nın gerçek öğretisiyle ne kadar uyum göstermektedir bunların tespit edilmesi gerekir.

Özellikle de hiç bir *“İnisiyatik eğitimden”* geçmeyen Pavlus’un mektuplarının, daha da bir iyi incelenmesi gerektiğine şüphe yoktur...

III. BÖLÜM

Hz. MUHAMMED

Aradan 400 yıldan fazla bir süre geçti...

Bu süre içinde Hristiyanlık dinsel bir kurum olarak kendisini ortaya çıkartabildi... İçinde Musa Peygamber'in olmadığı bir Musevilik ve içinde İsa Peygamber'in olmadığı Hristiyanlık Ortadoğu ve Avrupa'da kendilerine yaşam zemini bulmaya başlamışlardı... Ancak dejenerasyon ve sapkınlık da hat safhalarda kendisini hissettiriyordu.

İnsanlık, hızla aşağıya olan inişini sürdürdüğü yılların içinde dibe bir hayli yaklaşmıştı... Eski inisiyatik Öğretiler'in izleri ise, tamamen yozlaştırılmış gerçek değerinden uzaklaştırılmış *"kültler"* olarak halkın inançlarında yaşıyorlardı. Gerçek "İnisiyatik Merkezler" ise tamamen içlerine kapanmışlar ve her geçen gün artan baskılardan ötürü gittikçe küçülerek dışarıyla olan tüm irtibatlarını kesmişlerdi...

Artık dinler devri bitmek üzereydi...

Bu devrenin bitişi için bir noktanın konulması gerekiyordu... Böylelikle başta planlandığı gibi, dini eğitim sistemini kapatacak son peygamberin dünyaya inmesinin zamanı yaklaşıyordu...

Bu defa seçilen bölge engin çöllerle kaplı Arabistan'dı...

İSLAMİYET ÖNCESİ ARABİSTAN...

Bilgisizlik ve dejenerasyonun hat safhaya ulaştığı Arabistan'da, bir de yetersiz tabiat şartları bu kargaşaya eklenince, insanlar kendilerini tam anlamıyla sefil bir yaşam sürdükleri günlerin içinde bulmuşlardı... Toprak, kavurucu çöl sıcakları ve susuzluğun etkisiyle hızla artan nüfusu beslemeye yetmiyordu... Halkın büyük çoğunluğu, bulabildikleri su başlarında küçük topluluklar halinde yaşamaya gayret ediyorlardı.

Bir de deve çobanları vardı... Deve deyip geçmeyin, o devirde en değerli şeydi... Ulaşımı sağlayan tek araçtı onlar... Ticaretin de bel kemiği... Deve bu özelliğiyle ekonominin de alternatifsiz köşe taşı konumundaydı. Böyle olunca da deve üretimini ve deve çobanlığını ellerinde bulunduranlar da halkın boyunduruğunu elinde tutan ayrıcalıklı kesimi oluşturmuş oluyorlardı... Hint'ten ve Uzak Doğu'dan Mezopotamya'ya gelen malları teslim alıp, Arabistan'a dağıtanlar her türlü imtiyazı elinde bulunduran deve çobanlarıydı.

Halk tam anlamıyla, develere mahkum durumdaydı... Daha doğrusu develeri ellerinde bulunduran çobanlara...

Yerleşik yaşayanlar, her geçen gün biraz daha zorlaşan yaşam şartlarının baskısı altında, kendilerdine özgü bir yasa geliştirmişlerdi. Bu tamamen onlara özgü bir çöl yasasıydı... Çalmak serbestti... Adam öldürmemek şartıyla baskın yapıp mal gasp etme mübah hale gelmişti. Adam öldürmenin cezası ise kesin ölümdü...

Sosyal yaşam bu şekilde sürerken, bir zamanlar inisiyatik kökenli *"sırlar"* tamamen unutulmuş sadece onların isimleri halkın inançlarında *"Şekilsel"* olarak yaşamaktaydı. Şekilsel olarak yaşıyorlardı çünkü bir zamanlar *"kozmik hiyerarşiyi"* ve *"Evrensel Yönetici Mekanizma"*yı ifade etmek için, Sami Kavimleri'nin ezoterik öğretilerde geçen sembollerin ağaçtan ve taştan heykelleri yapılmış durumdaydı. Söz konusu heykellerin ifade ettikleri inisiyatik sırlardan habersiz Arap halkı, bilinçsizce bu heykellere kurbanlar kesiyor, etrafında saatlerce dönerek *"majik ayiler"* düzenliyorlardı. Mabetlerde düzenlenen bu törenlerde aynı zamanda çocuklar da sünnet ediliyordu...

Heykelleri yapılan sembollerin başında *“El-ilah”* geliyordu. Sami Ezoterizmi’nde “Evrensel idare Mekanizması”nın en başını sembolize ediyordu. Halk ise, evrenin Yaratıcısı olarak *“El - ilah”* adı verilen bu ilahi varlığa, ne olduğunu bile bilmedikleri sıradan bir inanç ile bağlanmışlar ve onun heykelini inançlarının merkezi yapmışlardı...

Arabistan halkının inançlarında sadece *“El-ilah”* değil başka *“Ruhsal ilahi Varlıklar”* da önemli bir yer tutmaktaydı. Bunlar arasında en fazla ilgil görenleri *“El-Lat”*, *“El-Uzza”*, ve *“El-Menat”*tı. Bunların haricinde o zamanki Araplar’a göre dağ taş her taraf *“cin”* diye nitelendirdikleri ruhlarla doluydu. Her kabile bu ruhlardan birinin koruması altında olduklarına inanırlardı. Tabi bu arada Mekke’de “Kabe” adı verilen küp şeklinde inşa edilmiş mabette varlığını sürdüren *“Hübel”* isimli ilaha atfedilen dini inançlarını da saymak gerekir.

Bir zamanlar Sami Ezoterizmi’nde önemli bilgileri içeren bu semboller artık, içleri boşaltılmış bir inancın, tapınma aracına dönüşmüş durumda varlıklarını sürdürüyorlardı...

Arabistan’ın en güneyinde yer alan ve Hind Okyanusu’na kıyısı bulunan Hadramud ve Yemen gibi yerleşim birimleri, son derece zengin topraklara sahip bir bölgeydi. Burada tabiat çok cömertti. Her taraf palmiyeler, sebzelikler ve meyve bahçeleriyle kaplıydı. Ticaretle zenginleşen mutlu Araplar’ın diyarıydı burası... Aynı zamanda dinsel dejenerasyonun da daha az yaşandığı yörelerdi. *“Şems”* diye adlandırdıkları “güneşi” şimgeleyen tanrısal güçle, *“Sin”* diye isimlendirdikleri “ay”ı simgeleyen kozmik güç, halkın inanaçlarında, “Tanrı” ve “Tanrıça” olarak yaşamaktaydı. Güneş ve ay binlerce yıllık ezoterik sembollerdi ve buralarda hala yaşamaktaydı... Bunların inisiyatik kökenli bazı kozmik bilgileri ihtiva eden semboller olduklarını bilmeyenler, bu yöre halkının “güneşe” ve “aya” taptıklarını zannetmişler ve bu zanlarını tarih kitaplarına ve din kitaparına da geçirmişleridir. Oysa ki durum böyle değildi... Ancak halkın bu inisiyatik bilgilerden büyük bir çoğunlukla haberi olmadığını da söylemek zorundayız. Bu yöredeki halk da, kuzeydeki Sami kavimleri gibi, bu sembollerin altındaki gerçekleri hiç bir zaman öğrenemediler ama şeklen de olsa bu sembolleri asırlarca yaşattılar...

Sami geleneklerinden yansıyan bu dini inançlarına bir de Bizans imparatorluğu sayesinde Hristiyanlık, Pers imparatorluğu sayesinde Zerdüştlük ve Hicaz yöresindeki bazı ailelerin Musevilik Dini'ni benimsemeleri de eklenince, Arabistan tam anlamıyla din cümbüşünün yaşandığı bir yarımadaya dönüşmüştü... Dine olan düşkünlüklerinden çok şan ve şerefe düşkün Arap kavimleri, her geçen gün biraz daha karmaşık bir hale gelen dini ve sosyal yaşantılarıyla tam anlamıyla bir belirsizliğe doğru sürükleniyorlardı.

En verimli güney bölgelerinin bir süre sonra Habeşliler ve Perslerce işgal edilmesiyle birlikte ellerinde kala kala en verimli bölge olarak Mekke kalmıştı... Kureyş Kabilesi'nin çoğunlukta olduğu Mekke'yi önemli kılan en önemli unsurların başında "Kabe" adını verdikleri mabetleri gelmekteydi. Arabistan'ın dört bir köşesinden buraya hacca gelenler, Mekke'yi aynı zamanda önemli bir ticaret merkezi konumuna da getirmişti. Yerli halk, ticaret sayesinde ekonomik olarak iyi bir duruma gelmişlerdi.

Kabe'nin içi çeşitli heykellerle doluydu. Halkın bildiği tek şey, bu heykellerin kendilerini koruyan ruhların sembolleri olduğuydu. Bunun ötesinde heykellerin Sami geleneklerinden gelme hangi ezoterik sırları aslında dile getirmekte olduklarıyla ilgilenen yoktu... Bu kadarı halk için yeterliydi... Özellikle de çöl Arabı için... Büyük kafilelerle Kabeye gelen hac kafilelerini buraya çeken bir başka etken de; gökyüzünden geldiğine ve bu nedenle kutsal olduğuna inanılan *"Hacer-ül Esved"* denilen siyah bir taşın Kabe'de bulunmasıydı...

“ALAMETLER” VE MUHAMMED’İN DOĞUMU

Mekke’nin idaresini elinde bulunduran Kureyş Kabilesi’nin başına Abd ül-Muttalib geldiğinde, dürüstlüğü ve adil yönetimi ile kısa bir süre içinde dikkatleri üzerinde topladı. Daha önce hiç görülmeyen bir düzenin Mekke’de sağlanması işte bu döneme rastlar.

Abd ül-Muttalib, çeşitli kabilelere mansup birçok kadınla evlenmişti... Bunlardan onu erkek olmak üzere, toplam on altı çocuğu olmuştu. Üçüncü eşi olan Fatıma’dan doğan Abdullah’ın isimli oğlunun doğumu, bazı Yahudi rahiplerince derhal farkedilir. Çünkü kökeni asırlarca öncesine dayanan Yahudiler’in yazılı ve sözlü geleneklerindeki bir kehanete göre; *“Ahir Zaman Peygamberi”*nin babası doğduğunda, bazı alametler meydana gelecekti... Bunlardan birisi, *Yahya’nın şehit edildiğinde kanlar içinde kalan ve saklanan cüppesindeki kan izlerinin tazelenmesiydi*. Gerçekten de Abdullah’ın doğduğu gece, cüppenin üzerinden kanlar damlamaya başlamıştı... Böylelikle asırlardır beklenen *“kehanetin ilk alametleri”* ortaya çıkmasıyla, beklenen son peygamberin gelişine çok az kaldığı bazı Yahudi rahipler tarafından anlaşılmıştı... Zaman yaklaşıyordu...

Bu kehanetin gerçekleşmemesi için bazı Yahudi rahipler doğan bu çocuğu bulup, birkaç kez öldürmeye çalışmışlarsa da bunda başarıya ulaşamamışlardır. Belli ki,*“görünmeyen güçler”* bu çocuğun yaşaması için her türlü önlemi almışlardı...

Aradan yıllar geçti...

Abdullah bir gün Mekke’nin dışında deve üzerinde tek başına ava çıkmıştı. Kendisini öldürmek için pusu kuran 60’dan fazla Yahudi bu sırada saldırıya geçerler. Fakat, aniden nereden çıktıkları belli olmayan ve beyaz atlara binmIŞ, *“beyaz giyisili”* gizemli kişiler, pusu kuranların tümünü kılıçtan geçirirler. Anlaşılan kimliği hiç bir zaman anlaşılmayan o, *“görünmeyen güçler”* yine devredeydi... [14]

Abd ül-Muttalib birgün, Ben-i Zühre kabilesiyle dostluk bağları kurmak düşüncesiyle, kendisine bu kabileden Hale bin Vüheyb’i, oğlu Abdullah’a da Amine bint Vahb’ı aldı.

Evlilik sonrasında Amine bint Vahb, kendi köyünde yaşamaya devam etti. Abdullah, evlilik ilişkilerini zaman zaman karısını ziyarete gelerek sürdürüyordu... Aynı köyde Abdullah'ın bir karısı daha vardı. Bir gün onu ziyarete gitmişti. Ancak üstü başı tozlu ve çamurlu olduğu için karısının ret cevabıyla karşılaştı. Bunun üzerine o da gidip yıkandı ve bu kez ona değil, Amine'nin evine doğru yöneldi. O sıra öteki karısı onu çağırmıştı ama o belki de demin reddedildiği için kızmış olacak ki, Amine'nin evine doğru yoluna devam etti. İlişkiden sonra Abdullah diğer karısının yanına gelerek ona da ilişki teklifinde bulundu. Ancak karısının verdiği cevap son derece ilginçti:

– *"Hayır... Yıkandıktan sonra yanımdan geçerken gözlerinin arasında beyaz bir ışık vardı ve seni onun için çağırmıştım. Ama sen beni istemedin ve Amine'nin yanına gittin. Böylece o ışığı Amine'ye aktarmış oldun..."*

Muhammed'in ana rahmine düşüşü işte böyle rivayet edilir...

Abdullah'ın iki kaşının arasındaki ışık, parapsikoloji ile yakından ilgilenen okuyucularımız için hemen anlaşılacağı üzere, alın şakrası ya da *"üçüncü göz"* olarak ifade edilen noktadan çıkan enerjinin tezahürüdür.

Ruhsal enerjinin astral bedene, oradan da fizik bedene intikal edebilmesini sağlayan enerji giriş noktaları, bilindiği gibi toplam yedi adettir. Bunlardan biri de iki kaşın arasındaki alın bölgesinde bulunur. Genellikle bu enerji giriş noktalarındaki ışımalar durugörü medyomları tarafından rahatlıkla görülebilir. Bazen bu ışımaların şiddeti o kadar artar ki, herkes tarafından görünür bir hale bile gelebilir.

Abdullah'ın üzerine, o anda "Göksel Planlar"[15] tarafından, yoğun bir ruhsal enerji yüklemesi yapılmış olabilir. Çünkü o anda bir vazifelinin bedeninin oluşmasında ilk adım atılmak üzeredir. Bu etki, oluşacak bedenin özellikleri üstünde önemli fiziksel sonuçları meydana getirir. Dolayısıyla böylesine bir enerji yüklemesinin sonucunda, Abdullah'ın alın şakrasında meydana gelen bir ışıma, karısı tarafından görülmüş olma ihtimali hayli yüksektir.

Bu tamamen bir ihtimaldir... Ancak gerçekliği son derece güçlü olan bir ihtimal olduğunu da özellikle belirtmek istiyorum... "Göksel Planlar"ın

Muhammed'in doğumundan itibaren sürekli onun yanı başında olduklarını ve bir an bile olsun O'nu yalnız bırakmadıklarına dair tarihi kanıtlar bir hayli fazladır. O halde O'nu doğmadan önce de yalnız bırakmadıkları ve doğacağı beden gibi son derece önemli bir ayrıntı ile yakından ilgilenmeleri de son derece normaldir.

Amine henüz daha hamileyken kocasını kaybeder... Bir gece rüyasında: *"Ya Amine!... Sen alemlere hayır ve rahmet getirecek bir varlığa hamilesin... Çocuğunun adını Muhammed koy...Ve halinden kimseye bahsetme..."* diye bir ses duyar.

Kocası hayatta olmadığı için Arap geleneklerine göre doğacak bu çocuğa isim koyma işi dedesi Abd ül-Muttalib'e kalacaktır. Bu nedenle gördüğü rüyayı kayınpederine anlatır.

Doğum 571 yılında gerçekleşir...

İslam tarihçilerinin aynı tarihlere denk gelen günlerde, Mekke ve çevresinde tanımlanamayan bir takım gizemli ışıkların belirdiğini yazmış olmaları da, ilginç bir tesadüfün ötesinde anlamlar taşıdığı kuşkusuzdur...

Tarihçiler, o döneme ilişkin ilginç başka kayıtlar daha düşmüştür... İşte onlardan bir tanesi:

İranlılar'ın kadısı aynı gece rüyasında, çok sayıda devenin yine çok sayıdaki arap atıyla birlikte Dicle Nehri'ni geçerek iran illerine doğru ilerlediğini görür. Bu rüya, Arabistan'da büyük ve önemli bir şey olacak ve iran'ı da etkileyecektir şeklinde yorumlanarak, büyük heyecana neden olmuştu...

Bu rüyayı yorumlayanlar ileride olacakları her halde akıllarına bile getirmemişlerdi...

Abd ül-Muttalib Amine'nin gördüğü rüyadan dolayı çocuğa Muhammed adını koyar... Amine ise ayrıca **Ahmet** ismini verir. Amine'nin çocuğa ayrıca **Ahmet** ismini vermesi son derece ilginç bir tesadüf mü bilinmez ama böylelikle, İsa Peygamber'in yüzyıllarca önce dile getirdiği bir kehaneti de gerçekleşmiş oluyordu. Bu kehanet, Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılmıştır:

“Meryem oğlu İsa: ‘Ey israiloğulları... Doğrusu ben, benden önce gelmiş olan Tevrat’ı doğrulayan, benden sonra gelecek ve adı **Ahmet** olacak bir peygamberi müjdeleyen, Allah’ın size göndermiş bir peygamberiyim’ demişti. Ama o elçi, kendilerine belgelerle geldiği zaman: ‘Bu apaçık bir sihirdir’ demişlerdi.” (SAFF, 61/6)

MUHAMMED'İN ÇOCUKLUĞU

Mekke'nin havası yeni doğan bir bebek için oldukça sıcak olduğu için, genellikle yeni doğan bebekler birkaç yıllığına çevre kabilelerden gelen ailelerin yanlarına verilirdi. Anneleri de zaman zaman gidip çocuklarını ziyaret ederlerdi. Bu süre içinde her çocuğa bir süt anne bulunurdu.

Doğa şartları yüzünden uygulanan bu mecburi gelenek, Muhammed için de uygulanmış ve Muhammed normalde 2 yıl kalması gereken süt annesinin yanında 4 yıl kalmıştı. Çünkü süt annesi Muhammed'in kendilerine ve kabilelerine çok uğurlu geldiğini, ürünlerinin inanılmaz bir şekilde arttığını söyleyerek, yanlarında daha fazla kalması için Amine'yi ikna etmişti...

Muhammed'in çocukluğu ile ilgili bilgilerin hepsi *"rivayetlere"* yani *"anlatımlara"* dayalıdır. Bu anlatımların bir kısmının O'nu haddinden fazla yüceltmeyi amaçlayan ve maksadı aşan gayretkeşliklerin sonucu ortaya çıktıkları düşünülebilir. Ancak bazı öyle anlatımlar vardır ki, bunlar; anlatan tarafından bile anlaşılmadan aktarılmış gerçeklere dayanır. Biz burada en azından bir kaç kaynak tarafından teyid edilme imkanı olmayan hiç bir rivayet ve hadisi gerçektir diye sizlere aktarmamaya aşırı bir özen gösterdiğimizi belirtmek istiyoruz. Buraya kadar ve bundan sonra Muhammed Peygamber'in gizli kalmış yönlerini ortaya çıkartabilmek için aktaracağımız her rivayet, her hadis en az birkaç ayrı kaynak tarafından teyid edilmiş bilgilere dayanmaktadır.

İşte onlardan biri...

Muhammed Peygamber'in yaşamı boyunca onu hiç yalnız bırakmayan ve sürekli başının üzerinde dolaşan bir *"buluttan"* sözedilir... Bunun ne olduğuna dair günümüze kadar gerçekçi bir açıklama dini otoritelerce yapılamamıştır... O'nun insanüstülüğüne ve uluhiyetine bir örnektir denerek geçiştirilen çok sayıdaki paranormal olaylardan biri de bu *"gizemli buluttur..."*

Muhammed Peygamber'in üzerinde dolaşan bu *"beyaz buluttan"* sözeden birden çok rivayet vardır. Bunlardan belki de en ilginci küçük bir çocuk

tarafından aktarılanıdır. Bu çocuk, O'nun süt kardeşi şeyma'dır... Şeyma çocukluğu ile ilgili bir anısını anlatırken şunları söylediği tespit edilmiştir:

– "*Ne zaman onunla oynamak için dışarıya çıksak,* "ak bir bulut" *semaya kanat geriyor ve bizi sıcaktan ve güneşten koruyordu...*"

Yukarıdaki olay, Muhammed Peygamber'in doğduğu andan itibaren ve daha sonra da sürekli olarak "*Göksel Planlar*" tarafından koruma ve kontrol altında tutulduğunun en açık göstergelerinden biridir. Bu koruma sadece "*ruhsal planlar*" tarafından değil, aynı zamanda Dünya üzerinde yaşayan ve bu ruhsal planlara bağlı olarak görev yapan ve kimliği bilinmeyen bazı "*vazifeli kişilerce*" de gerçekleştirilmiştir... Bu esrarengiz kişilerle zaman zaman Muhammed Peygamber'in karşılaştığı bilinmektedir... Bunlardan ilki henüz daha 4 yaşındayken gerçekleşmiştir. İşte o ilk karşılaşma ve olayın gelişimi...

KİMLİĞİ BİLİNMEYEN YABANCILAR

Olay, süt kardeşi, süt annesi ve yanlarında birkaç çocukla birlikte gittikleri bir dere kıyısında yaşanır... Muhammed bir ara yalnız kalır... Bu sırada *"beyaz giysili"* iki kişi yanına gelirler. Kendisini yere yatırırlar ve göğsünü açarak, kalbinin bulunduğu bölgede bir ameliyat gerçekleştirirler. Ameliyatı bitirdikten sonra da, kalbini temizlediklerini söyleyip, aniden ortadan kaybolurlar.

Yaşanan bu esrarengiz olay, üstü örtülü bir şekilde Kur'an-ı Kerim'in 94. Suresinde de: "Ey Muhammed... Senin gönlünü açmadık mı? Belini büken yükünü üzerinden almadık mı?" ayetleriyle de anlatılmıştır.

Bu kimliği bilinmeyen yabancılar büyük bir ihtimalle, ruhsal planlarla irtibatlı olan ve onlarla ortaklaşa çalışmalar gerçekleştiren *"Agartalılar"* veya Agartalılar tarafından inisiye edilmiş rahiplerdi. Ya da *"ruhsal planların bedensiz varlıkları"* da olabileceğine dair ileri sürülen iddialar vardır. Ne yazık ki, onların kimliği ile ilgili ne Kur'an-ı Kerim de ne de bir başka kaynakta her hangi bir bilgi verilmemiştir. Bu ve buna benzer varlıkların Agarta bağlantısı bir tek ezoterik öğretilerde dile getirilmiştir. Bazı ezoterik bilgiler ise, bu kişilerin inisiyatik bir topluluk olan Sabiiler'in rahipleri olduğunu ileri sürerler. Daha fazla bir bilgi maalesef günümüze kadar gelememiştir.

İlk kez 4 yaşındayken yaşadığı göğsünün açılma olayı, daha sonra iki kez daha tekrarlanır. İkincisi peygamberliğinin ilk günlerinde, üçüncüsü ise Miraç gecesinde...

Muhammed'den hiç ayrılmak istemeyen süt annesi Halime bu esrarengiz ameliyat olayından sonra büyük bir korkuya kapılarak, derhal O'nu annesine geri götürmüştür...

ESRARENGİZ BULUT YİNE SAHNEDE

Muhammed 6 yaşına kadar annesinin yanında kalmıştır... Doğmadan önce babasını kaybeden Muhammed, 6 yaşındayken de annesini kaybetmesi üzerine, dedesi Abd ül Muttalib onu yanına aldı. Ne var ki 2 yıl sonra dedesini de kaybetti. Bunun üzerine amcası Ebu Talib'in yanına sığındı. Ebu Talib oldukça zengin bir tüccardı. Haşim aşiretinin de reisi konumunda olan amcası Ebu Talib'in yanında, ona çeşitli işlerinde yardımcı olmaya başladı.

Peygamberlik vazifesine başladığı yıllarda yaptığı bir konuşmadan, amcasının yanında kaldığı yıllarda koyun çobanlığı da yaptığını anlıyoruz:

Kucağında develere yem olarak verilen "arak" adlı bir diken yemişiyle geçmekte olan bir adamı göstererek çevresindekilere şöyle demişti:

– *"O siyah yemişlere iyi bakın... Koyun güderken hep bu yemişlerden toplardım..."*

Çevresindekiler hayretle: *"Ey Allah'ın elçisi, demek sen de koyun çobanlığı yaptın"* deyince, O da şu cevabı vermiştir:

– *"Yaptım ya... Ve koyun çobanlığı yapmamış olan hiç bir peygamber yoktur."*

Muhammed artık 13 yaşına gelmiştir...

Bir gün amcasının ticaret kervanlarından biriyle seyahata çıkar... O'nu çöl güneşinden koruyan bulut yine kendisiyle birlikte kervanı takip etmektedir... Kervan şam yakınlarındaki Bosra'dan geçerken, orada bir münzevi olarak yaşayan Rahip Buhayra da, kervanı takip eden o esrarengiz bulutu görür ve bu işin içinde bir şeyler olabileceğini düşünerek, kervanı durdurur. Kervanı takip eden bulutun, 13 yaşındaki bir çocuğu güneşin kavurucu etkisinden korumakta olduğunu görünce, O'nunla yakından ilgilenmiş ve bu çocuğun asırlardır beklenen *"Ahir Zaman Peygamberi"* olabileceğini düşünerek, bu yolculuğun onun için tehlikeli olabileceğini amcasına söylemiş ve çocuğu öldürmek için yol gözleyenler olduğunu, bu

yüzden derhal çocuğu güvenli bir yere götürmelerini istemiştir... Amcası da bu münzevinin sözüne uyarak derhal kervanın geriye dönmesi için emir vermiştir.

Muhammed 17 yaşına geldiğinde dürüstlüğü ve insanlar üzerindeki pozitif yapıcı etkisi sayesinde güveniler anlamına gelen *"emin"* sıfatıyla anılır olmuştu. Pozitif, dinginleştirici etkisi sadece insalar üzerinde değil hayvalar üzerinde bile kendisini gösteriyordu. Hırçınlaşan, ürken develerin yanından geçmesi bile hayvanları bir anda sakinleştirmeye yetiyordu...

“BEN ARAP’TAN DEĞİLİM...”

Mekke’de her yıl yapılan büyük panayıra; Güney Yemen’den, Suriye’den, iran’dan, Filistin’den pekçok kervan gelir gider ve bu ticari alış veriş sırasında ilmi ve dini alanda farklı kültürlere sahip toplumlar, bilgi alış verişi içinde de bulunurlardı. Onlarla konuşmak genç Muhammed’in çok hoşuna giderdi. Bu panayırda Kabe’de düzenlenen törenlerin de ayrı bir yeri vardı. Ancak Kabe’de Sami geleneklerine göre yapılan bu dinsel ayinlere Muhammed pek katılmazdı. Bir keresinde amcası Ebu Talib’in isteği üzerine katıldığı bir törenden, kısa bir süre sonra ayrılmıştı. Amcası, *“Niçin hemen ayrıldın Muhammed?”* diye sorması üzerine:

– *“Beyazlar giyinmiş uzun boylu birisi bir anda önümde belirerek geri çekilmemi istedi...”* cevabını vermiştir...

Bedenli ve bedensiz vazifelilerce tüm yaşamı boyunca himaye altında tutulan Muhammed, belli ki bu olayda da, bir yönlendirilmeye tabi tutulmuştur. Muhammed’in Kabe’de karşısına çıkan beyazlar giyinmiş varlığın bedenli değil, bedensiz bir vazifeli olduğunu anlıyoruz çünkü o varlığı çevredekilerden kimse görememiş sadece Muhammed’e görünmüştür. Buradan da Muhammed’in durugörü yeteneğinin o yıllarda da işler durumda olduğu anlaşılmaktadır.

Ölçülü ve dengeli kimliği O’nu çevresindekilerce her geçen gün biraz daha sevilen ve güvenilen bir kimse haline getiriyordu... Tüm hayatı boyunca, bir karara varmadan önce enine boyuna düşünmeyi ihmal etmemIŞ, yeri geldiğinde beklemeyi, hatta geri çekilmeyi bilmişti.

Aradan geçen yıllarla birlikte, üyesi bulunduğu Arap toplumunun dejenere yaşam biçimi kendisini biraz daha fazla rahatsız eder olmuştu... O’nun kafasını didik didik eden dini, ahlaki ve entellektüel konuların, çevresindeki insanları bir nebze dahi olsun ilgilendirmeyişine bir anlam veremiyordu. Akrabaları ve dostları bile çeşitli entirikalarla siyasi nüfuz ve servet edinmekten başka bir şey düşünmüyorlardı. Ahlaksızlık alıp yürümüş, servet ve iktidar sahipleri günden güne daha da azıp, yoksulları ve güçsüzleri daha fazla ezmeye başlamışlardı. Çevresini saran vurdumduymazlık ve dejenerasyon her geçen gün; içinin zorlukla

zaptedebildiği bir hırçınlıkla dolmazına neden oluyordu... Bu halini daha sonra, şöyle dile getirecekti:

– “Arap bendendir ama ben Arap’tan değilim...”

Yaşı ilerledikçe farklı bir kadere sahip olduğu çevresindekiler tarafından da farkedilmeye başladı... Adeta yaşanılan her olay, O’nun gelecekteki vazifesini haber veriyordu...

Bir gün Kabe’ye bir kahine gelir. Çevrede güçlü ön sezileriyle tanınan bu kahineye gençler, Kabe’nin avlusunda bulunan ve Hz. İbrahim’e ait olduğu kabul edilen ayak izlerini göstererek, hangimizin ayak izleri Hz. İbrahim’in ayak izlerine daha fazla benziyor diye sorarlar. Bunun üzerine kahine yere ince bir tabaka kum sererek, gençleri teker teker bu kumun üzerinden geçirtir. Ve sonunda Muhammed’in ayak izlerini göstererek: *“Ayak izlerinizden, Makam-ı ibrahim’inkine en çok benzeyen bu izdir”* der.

Birbiri arkasına yaşanan bu ve buna benzer olaylarla aradan geçen yıllarla birlikte Muhammed 25 yaşına gelir...

Kureyş kabilesinin Esed Oğulları’ndan gelen tahsilli ve görgülü yüksek ahlakıyla çevresinde tanınan 40 yaşlarında son derece güzel dul bir kadın vardı... Görmüş olduğu bir rüya sebebiyle kendisine yapılan tüm evlenme tekliflerini geri çeviriyordu... Rüyasında *“Güneş’in gökyüzünden inerek evine girdiğini ve buradan tüm Mekke’yi aydınlattığını”* görmüştü. Aslında gördüğü rüya çok sembolikti ve birçok anlama da gelebilirdi... Ancak amcasının oğlu Varaka, bu rüyayı Hatice’nin *“Ahir Zaman Peygamberi”*nin karısı olacağı şeklinde yorumlaşmıştı. Varaka ezoterik sırlara vakıf bir inisiye idi. Büyük bir ihtimalle Muhammed Peygamber’in göreceği vazife ile ilgili doğan görevlilerden de biriydi. Nitekim az sonra göreceğimiz gibi Muhammed Peygamber’inin vahiy kanalının açıldığı ilk ruhsal deneyimlerinde ona en büyük yardım, yine Varaka tarafından gerçekleştirilecektir...

Biz yine dönelim Muhammed’e...

Amcası Ebu Talip, O’nun artık ticaret ile uğraşmasını istiyordu... Muhammed de amcasının bu isteğini kabul etti...

Kader ağlarını yavaş yavaş örüyordu...

Ticaretle uğraşan Hatice, dört deve karşılığında Muhammed'e, şam'a gidecek bir kervanında iş verdi. Yanına da kölesi Meysere'yi vererek, Muhammed'in her emrine itaat etmesini istedi... Ve kervan yola çıktı...

Kervan, uzun süren bir yolculuk sonrasında şam yakınlarındaki Bosra'ya vardı. Burası Muhammed'in ilk kez 13 yaşında geldiği ve rahip Buhayra ile görüştüğü kasabaydı... Rahip Buhayra'nın yerini rahip Nastura almıştı... Kervan Bosra'ya girerken Nastura da kervanın üzerindeki bulutu görmüştü... Nastura, bu esrarengiz bulut eşliğinde gelen kişinin kimliğini derhal anlamış ve Muhammed'i kesinlikle şam'a gitmemesi için uyarmıştı... Muhammed de kervandaki malları Bosra'da satarak rahip Nastura'nın ikazına uymuştur.

Artık Muhammed'in bir simgesi haline dönen ve hemen herkes tarafından görülen bulut, kervanın Mekke'ye girişi sırasında Hatice tarafından da görülülür.

Bunun üzerine beklediği kişinin Muhammed olduğuna karar veren Hatice ile Muhammed arasında doğmadan önce plalanan birliktelik için ilk adımlar atılır. Bir dizi görüşmeler sonucunda Muhammed ile Hatice arasındaki evlilik gerçekleşir...

Hatice ile evlenmesi genç Muhammed'in bir anda büyük bir maddi servete kavuşmasına neden oldu. O artık Araplar nezdinde, ticaretle uğraşan saygıdeğer bir insan konumuna ulaşmıştı. Hatice'den 4 kız çocuğu olan Muhammed daha sonra başka birçok kadınla da evlenmişti ama Hatice onun daima ayrıcalıklı bir yer verdiği eşi konumunda kalmıştı...

GARİP OLAYLAR BAŞLIYOR...

30 yaşından sonra çevresindekiler, O'nda sıradan insan psikolojisine ters düşen bazı haller görmeye başladılar. Zaman zaman sanki "sara krizine" girmişçesine, titreme ve kasılma nöbetlerine tutuluyordu. O'nun bu durumunu ilk başlarda bir hastalık belirtisi sananlar bile olmuştu.

Oysaki durum çok farklıydı... O, görünmeyen dünyanın, görünmeyen vazifelileri tarafından gelecekteki önemli medyomluk çalışmasına hazırlanıyordu. Fizik beden ile astral bedenin arasındaki irtibatın gevşediği anlarda meydana gelen bu tür olaylarla, günümüzde gerçekleştirilen *"medyomsal irtibat celselerinde"* de hep karşılaşılmıştır. Nitekim daha sonraları Cebrail ile ilk temaslarında da aynı halleri hatta daha yoğun olarak, tekrar yaşayacaktır.

Muhammed 35 yaşındayken, Kabe'nin tamirine katılmıştı. Bu onarım sırasında Muhammed amcalarından Abbas ile taş taşırken omuzları zedelendi... Abbas, ihramını çıkarıp omuzuna koymasını istedi. Muhammed, ihramını çıkarıp omuzlarına destek yaptığında vücudu göründü. O anda aniden yere düşerek bayıldı. Vücudu kas katı kesilmişti... Yine o sara nöbetine benzer bir hale girmişti... Neden sonra kendisine geldiğinde diğer amcası Ebu Talip ne olduğunu sordu. Muhammed amcasına büyük bir şaşkınlık içerisinde şunları söyledi: *"İhramımı toplayıp omuzuma koyduğumda, vücudum açılmıştı, o anda şöyle bir ses duydum: 'Ya Muhammed, azanı kapat. Peygambersin sana yakışmaz.'"*

Ebu Talip bu olaydan şimdilik kimseye bahsetmemesi gerektiğini düşünerek Muhammed'in anlattıklarını bir sır olarak sakladı...

ZAMAN YAKLAŞIYOR...

Bu yaşanan olay ikisinin arasında bir sır olarak saklandı ancak, *"Ahir Zaman Peygamberi"*nin ortaya çıkmak üzere olduğunu, vaktinin geldiğini bilenler vardı... Ve bu bildiklerini halka açıkça anlatmaya başlamışlardı bile...

Muhammed 38 yaşlarındayken birgün Ukaz Panayırı'nı gezmeye gitmişti. Panayırda Araplar'ın güzel konuşan kişileri hünerlerini gösteriyorlardı. Muhammed de sessizce bir köşeye çekilmiş onları dinliyordu... Bir ara Beni Eyad Kabilesi'nin önde gelen kişilerinden, Hristiyan dinine mensup Kuss ibni Seyda çıka gelir. Bütün Araplarca edebi konuşmasıyla tanınan 90 yaşındaki Seyda, kızıl bir devenin üzerinde alana girmişti. Bembeyaz giyisileriyle heybetli görünüşü karşısında, bir anda herkes susmuş onu dinlemeye başlamıştı:

"Ey insanlar, geliniz ve dinleyiniz. Belleyiniz ve öğüt alınız..." diyerek sözlerine başlamış ve son derece etkili uzun bir konuşma yapmıştı. İşin ilginç yönü ilk kez yeni bir dinin gelmekte olduğunu bu konuşmasında anlatmasıydı... İşin bir başka ilginç yanı da, bu konuşmayı Muhammed'in de dinlemesiydi...

"Her şey geçicidir. Ebediyen var olan sadece Allah'tır ve O Tek'tir. Bizden önce gelip gidenlerden ibret alacağımız çok şeyler vardır... Dinleyiniz, gökte 'haber' ve yerde ibret alınacak işler var... Yemin ederim ki, Allah'ın indinde bir din vardır ki, şimdiki dinimizden daha yüksektir... Ve Allah'ın yakında gelecek olan bir peygamberi vardır ki, gelmesi pek yakındır ve gölgesi başımızın üzerindedir..."

Nasıl ki, İsa Peygamber'in gelmekte olduğunu önceden Vaftizci Yahya haber verdiyse, Muhammed Peygamber'in de gelmekte olduğunu, Kuss ibni Seyda önceden haber vermiştir. Bu da, nasıl büyük bir organizasyonla peygamberlik vazifelerinin yerine getirildiğini bizlere göstermektedir. Gerçekten de tüm peygamberlik vazifeleri *"Yukarısı"*yla *"aşağısının"* el birliğiyle gerçekleştirilen ve büyük bir kadroyla yerine getirilen çalışmalardır.

HİRA DAĞI'NDA

Muhammed her geçen gün biraz daha iç dünyasına kapanmaya başlamıştı... Tam olarak adlandıramasa da bir şeyler sezinliyor, bir şeylerin olmasını bekliyor ve bunlara hazırlanıyordu.

40 yaşlarına yaklaştıkça, sık sık bulunduğu ortamın dışına çıkıp, derin düşüncelere dalmak; insanlıkla alakalı ve insanlığın geleceği ile alakalı bir sistemin, bir kurtuluş yolunun bulunabilmesi için kendisiyle baş başa kalabileceği yerler arardı... İnsanlardan uzak kendisiyle baş başa kaldığı yerlerden en meşhuru, herkez tarafından bilinen Hira Dağı'ndaki bir kaç mağaradır.

Hira Dağı'nda çok çeşitli konuları, kendi kendisiyle kalarak değerlendiren Muhammed, aynı zamanda kendi iç sesini, sezgilerini dinleyebilmek için özel meditatif çalışmalarda da bulunmuştur. Ve bu dönemiyle ilgili yapılan araştırmalar kendisinin özel bir eğitimden yani inisiyatik bir çalışmadan geçirilmemiş olduğunu göstermektedir. Oysaki kendisinden önceki peygamberlerden bazılarının böyle özel bir eğitimden geçirildiğini biliyoruz.

35 ile 40 yaşları arasına denk gelen bu dönemde, önceleri kendisinin de tam olarak anlayamadığı bir takım parapsişik olaylar meydana gelmeye de başlamıştı... Örneğin, ilk başta mahiyetini anlayamadığı sesler duyması, bir takım imajlar görmeye başlaması; bu döneme rastlayan gelişmelerdi... Duyular sınırı gittikçe genişliyor ve duyular dışı algıları gittikçe yoğunlaşıyordu...

Bu dönemlerde meydana gelmeye başlayan bu parapsikolojik yeteneklerinin ilk ortaya çıkmaya başlamasına, önce Hatice şahit olmuş ve bu durumu her ikisi de uzun bir süre gizli tutmuş hiç kimseye bundan sözetmemişlerdi. Nasıl söylesinler?.. Kendileri de nasıl bir şeyle karşı karşıya olduklarını bilmiyorlardı ki...

Kendisinde meydana gelmeye başlayan bu değişikliklerin ne olduğunu anlayabilmek için sık sık Hira Dağı'nda kendisiyle başbaşa kalmayı tercih etmiştir. Yiyeceğini yanına alarak gittiği Hira Dağı'nda günlerce bazen

haftalarca kalıyordu... *"Ben kimim?..." "Yaşadığım olayların altındaki gerçekler nelerdir?..."* Bu sorulara iç aleminin derinliklerinde bir cevap ararken, bu konularda kendisini aydınlatması için Rabbi'ne dua ediyordu...

Bu dağ ziyaretleri sırasında yaşadığı halleri ve içinde bulunduğu psikolojik durumu daha sonraki yıllarda, bir vesileyle kendisi şöyle anlatmıştı:

– *"İlk vahyin gelmesinden önce uykum, şafak aydınlığını andıran bir aydınlıkla doluyordu. Evlerden uzaklaştığım zamanlar beni 'Ya Muhammed' diye çağıran bir takım sesler duyuyordum. Dönüyor, arkama, sağıma soluma bakıyordum. Fakat çalılardan ve taşlardan başka bir şey görmüyordum. O zaman da içimde şiddetli bir sıkıntı hissediyordum. Büyücülerden ve falcılardan nefret ettiğim için istemeyerek onlardan biri mi oluyorum diye ödüm kopuyordu."*

İrtibat artık yavaş yavaş kurulmaya başlamıştı... Ancak neler olduğundan kendisinin de haberi yoktu...

Özellikle Hira Dağı'nda inzivaya çekildiği dönemlere denk gelen zamanlarda, Mekke'de görülen ve ne olduğu o dönemlerde anlaşılamayan birtakım garip ışıkların görülmesi ve garip seslerin duyulmasının sebepleri çok daha sonraları açıklığa kavuşacaktı... O dönemlerde bu sırrı bilenler susmayı tercih etmişlerdir.

Neydi bu sır?... Hira Dağı'nda neler yaşanıyor, neler oluyordu?... Mekke'de görülen garip ışıklar neydi?...

“SEN ALLAH’IN ELÇİSİSİN...”

Tebligatın yani Kur’an-ı Kerim’in indirilişi bir anda başlamamıştır. Peygamber uzun bir süre bu göreve uyum sağlama süreci geçirmiştir. Ve bu süre içinde, hem kendi kökeni ile ilgili bir anlayışın kendisinde oluşmasına, hem de psişik olarak başlayacağı büyük medyomluk görevine hazırlanmaktaydı. Bu hazırlanma süresinde ve sonrasında çeşitli yardımlar almıştır. Aslında bu yardımlar doğduğu andan itibaren başlamış ve ölünceye kadar da sürmüştür. Bu yardımların büyük bir bölümü, *“Evrensel idare Mekanizması”*na bağlı *“Ruhsal Planlar”*dan gelmekteydi. Sözcülüğünü Cebrail adlı bir varlığın yaptığı bu planlardan biri, hem tebligatın kendisine aktarılışında hem de aktarılmadan önceki aşamalarda onun hazırlanmasında çok önemli bir fonksiyon görmüşlerdi. Bunun haricinde yine *“Evrensel idare Mekanizması”*na bağlı fonksiyon gören bazı Uzaylılar’ın ve Agartalılar’ın da Peygamber’in vazifesinde ona yardımcı olduklarını yaşanılan olaylardan çıkartmaktayız. Bir başka yardım da bazı inisiye rahiplerce gerçekleştirilmiştir.

Son zamanlarda iyice yoğunlaşan paranormal olaylar karşısında Muhammed iyice sarsılmış ve etkilenmiş bir şekilde dolaşmaya başlamıştı... Mekke’nin o en güzel giyinen kişisi artık özensiz bir kıyafetle ve günlerce aç susuz dolaşır olmuştu... Saçı başı darmadağın bir haldeydi. Kendisini görenler O’nun iyice dağıttığını düşünüyorlardı...

Oysa ki yaşadıklarından kimsenin haberi yoktu... Duymuş olduğu bir takım sesler ve görmüş olduğu bir takım imajlara bir de gerçekleşen rüyalar eklenmişti. Son altı aydır gördüğü her rüya, ertesi gün aynen gerçekleşiyordu...

Yıl: 611, aylardan Ramazan’dı... Yine Hira’daki mağarasına gelmIŞ, omuzundaki azık torbasını bir kenara bırakmış ve üzerine harmanisini çekip bir süre dinlenmek üzere köşeye uzanmıştı. İçinde adlandıramadığı büyük bir baskı ve sıkıntı hissediyordu... Gözlerini kapatıp kendinden geçtiği bir anda derinlerden gelerek kulağında çınlayan bir sesle irkildi:

– “Sen Allah’ın Elçisisin...”

Gözlerini açtığında mağaranın ışıklar içinde aydınlandığını farketti. Bir ara bayılıp da yeniden kendine geldiğinde, hemen önünde bir insan silüetinin durduğunu gördü. Cebrail O'na "Oku" diyordu. O anda üzerindeki yoğun enerjiden dolayı kemiklerinin kırılacağını zannetmişti. Ağzından hiç bir ses çıkamadı. İkinci kez *"Oku"* diye Cebrail'in kendisine yükleme yapması karşısında yine belli bir süre okumaya başlayamadı... Cebrail üçüncü bir tesir yüklemesine gireceği an gönlünden diline akan kelimeler sözcüğe dönüşmeye başladı... Böylelikle Kur'an-ı Kerim'in ilk ayetleri inmeye başlıyordu...

İlk Vahiy'in gelişini kendisi şöyle anlatır:

– *"Sen Allah'ın Elçisisin" sözüyle ilk vahiy geldiğinde ayaktaydım. Sonra hemen diz üstü çöktüm. Kendimi sürükledim. Göğsüm inip inip kalkıyordu. Hatice'nin yanına vardım ve 'örtün beni, örtün beni ' diye bağırdım. İçimdeki dehşet kayboluncaya kadar örtülü kaldım."*

Söz konusu ayetler Kur'an-ı Kerim'in oluşturulması sırasında 96. Sure'nin içinde yer almıştır. 96. Surenin içinde yer alan aşağıdaki ilk beş ayet, Kur'an-ı Kerim'in ilk ayetleridir:

"Yaradan Rabbin adıyla oku... İnsanı alaktan[16] yarattı. Oku... Rabbin en büyük kerem sahibidir. O ki, kalemle öğretti. İnsana bilmediğini öğretti."

İşte bu sözler Muhammed Peygamber'in ağzından dökülen ilk ayetlerdir...

Hatice ertesi gün derhal amcası Varaka bin Nevfel'in yanına koştu... Tevrat'ın Ezoterik sırlarını bilen bu kişi Muhammed'in yaşadıklarının ne anlama geldiğini onlara söyleyebilirdi... Muhammed'in başından geçenleri anlattı...

Varaka Hatice'nin anlattıklarını dinledikten sonra heyecanla: *"Kudüs... Kudüs... Varaka'nın nefsini elinde tutan Allah adına derim ki, eğer her şey söylediğin gibiyse, O'na Hz. Musa'ya gelen büyük melek gelmiştir"* diye haykırdı...

Bu ilk vahiyden sonra hem psikolojik olarak, hem de fizyolojik olarak görevine hazırlanmaya başladığı tam bir uyum sağlama sürecine girmiştir.

Bu sürecin sonlarına doğru, istisnai bir kadere sahip olduğunu artık tüm açıklığıyla anlamaya başlamış ve insanlara bir takım bilgileri nakletmekle ilgili bir vazifesinin olduğunu farketmiştir. Bu dönem içinde; akli ve gözleme dayalı muhakemesini hiç bir zaman, bir kenara itmemiş ve buna aşırı bir özen göstermiştir.

Kendisiyle ilgili bütün gelişmeleri büyük bir dikkatle incelemiş ve hatta *“acaba ben kendimi mi aldatıyorum?”* diye dehşete düştüğü anları bile olmuştur. Kendi müstesna kaderiyle ilgili kesin bir anlayışa ulaşıncaya kadar, uzunca bir süre geçirmiştir. Kendisinde başlayan “vahiy mekanizmasının” ve “prapsişik tezahürlerin” bir ara kesilmesi de, yine bu döneme rastlar... Belli bir müddet için bu olaylar, bu tezahürler kesilince, Tanrısı tarafından terkedilme korkusuna kapılmış ve bir şeyleri acaba yanlış mı yaptım, kaygısıyla intihara bile kalkışmıştır...

Yine bu süre içinde kendisine rivayetler halinde, yani sözlü tradisyonlar - gelenekler kanalıyla gelen birçok bilgiyi gözden geçiriyor; kendisinden önceki peygamberlerle ilgili anlatımları değerlendiriyordu.

Muhammed Peygamber, gerek ruhsal planlardan gerekse de dünya üzerinde yaşayan inisiyelerden önemli yardımlar görmüştür demiştik... Bunların arasında kendisinin vazifesi hakkında O’na en önemli katıkıyı Ezoterik Sırlar’a vakıf bir inisiye olanVaraka sağlamıştır. Doğmadan önce görülmeyen alem tarafından plan öyle güzel gerçekleştirilmişti ki, Varaka’yı bulmak için Muhammed Peygamber hiç zorlanmamıştır. Karısının amcası olarak zaten O’nun yanı başında yerini çoktan almış ve ona bir takım sırlar, zamanı gelince Peygamber’e aktarılması için çoktan verilmişti bile... O da vazifesini harfiyen yerine getirmiş ve bildiği sırları kendisine aktarmıştır. Gerçekten de o dönemde yaşananlara bakıldığında, Muhammed Peygamber’in bir takım teredütlerinden kurtulmasında, Varaka’nın çok önemli bir fonksiyonu olduğu görülür...

Karısı Hatice’nin Varaka ile görüşmesinden sonra, Muhammed Peygamber de bir kaç gün sonra Kabe’de Varaka ile karşılaşmış ve aralaranda şöyle bir konuşma geçmiştir:

– “Sen, Ümmet’in peygamberi olacaksın. Sana gelen, Hz. Musa’ya Tur Dağı’nda gelen büyük melektir. Bu yolda sana eziyet edecekler, yalancı

diyecekler, seninle harp edecekler ve seni yurdundan çıkartacaklar. Eğer ben şayet o günlere yetişebilirsem, Allah hakkı için sana yardım ederim.”

– “*Onlar beni bu doğup büyüdüğüm yurdumdan çıkaracaklar mı ki?...*”

– “*Evet, senin gibi hiç bir peygamber yoktur ki, kavmine gönderildiğinde ona yalancı demesinler, eziyet etmesinler ve onu yerinden yurdundan çıkarmasınlar... Bu böyledir...*”

Bu konuşmadan bir süre sonra, uzun bir süredir kesilen irtibat yeniden başlar ve Muhammed Peygamber’in vazifesinin sonuna kadar devam eder... Böylelikle 40 yaşındayken 23 yıl sürecek vazifesine artık hazırdır...

İlk başlarda zorluklarla kurulan irtibat, gittikçe daha kolay kurulmaya başlar... Başlangıçta O’nu zangır zangır titreten irtibatlar zaman ilerledikçe daha rahatlamış ve Peygamber bu medyomsal irtibatı gözü açık vaziyette bile sürdürür hale gelmişti. Daha sonraları ise, vahyi kendi isteğiyle transa girererek nakledebilmiştir.

YENİ BİR DİN DOĞUYOR...

Peygamber bir taraftan vahyi indirirken bir taraftan da indirdiği vahyi insanlara tebliğ etmeye başlamıştı...

Şan şöhret ve para düşkünü Araplar, Kabe'deki ilahlarına dil uzatıldığı güne kadar, Peygamber'e ve onun çevresinde oluşmaya başlayan gruba karşı hoşgörülü davrandılar... O, öldüren, sonra tekrar dirilten ve yargılayan bir Tanrı'dan söz etmekteydi. Kedilerine bunun ne zararı dokunabilirdi ki?... Tanrı'nın öfkesini kurbanlar keserek önlemek de zaten bildikleri bir şeydi. Kibirlerini eleştirmesi de öyle katlanılamayacak bir şey değildi. Sadaka üzerinde ısrarla duruşu ise, kendilerine gösteriş içinde çevreye iyilik saçma imkanı sunmaktaydı. Bu sayede şan ve şöhretleri daha da artacaktı...

Zaten Sami geleneklerindeki ve özellikle de Sabiiler'in geleneklerindeki dinsel inanç ve ritüelleri ile Muhammed Peygamber'in söyledikleri arasında o kadar benzerlikler vardı ki... Sabahları güneş doğmadan kalkan ve güneşin ilk ışıklarını öpmek için secde eden *"güneş kültü"*nü dinsel ritüellerinde uygulayanlar, sabah kalkıp da niçin namaz kılarken yere secde etmesindi ki... Kaldı ki, Muhammed Peygamber'in "Allah"ı da onlara "El-ilah"ı çağrıştırıp duruyordu zaten...

Kısa bir sürede çevresinde sayıları kırkı bulan bir insan çemberi oluşuverdi. Bunlar Mekke'nin en özgür düşünceli insanlarıydı. Çok geçmeden aralarına bir kırk kişi daha katıldı. Gizliliği bırakıp ürkekçe de olsa, ortalıkta görünmeye başlamış olan topluluk üyelerine Mekkeliler uzun bir süre hoşgörülü davranmışlardı. Onları önemsenip öfkelenmeye değmez zararsız meczuplar olarak değerlendirmekteydiler. Muhammed Peygamber'in çevresinde kümelenmeye başlayan insanların çoğunluğu sosyal seviyeleri toplum içinde çok yüksek olmadığı için onlardan kendilerine her hangi bir zararın gelmeyeceğini düşünüyorlardı. Bu yüzden onları kendi hallerine bırakmışlardı.

Ancak her şey düşündükleri gibi gitmeyecekti...

Artık gelen vahiylerin anlam ve içerikleri daha derinleşmeye ve kabulu Araplarca daha zorlaşacak bir hale bürünmek üzereydi. Bu durum, gelen

Kur’an ayetleriyle de Muhammed Peygamber’e bildirilmişti:

“Ey örtünüp bürünen Muhammed... Gecenin yarısında, istersen biraz sonra, istersen biraz önce bir müddet için kalk ve ağır ağır Kur’an oku. Doğrusu Biz, sana taşıması ağır bir söz vahyedeceğiz. Şüphesiz, gece kalkışı daha tesirli ve o zaman okumak daha elverişlidir. Çünkü gündüz seni alıkoyacak işler vardır. Rabbinin adını an; her şeyi bırakıp yalnız O’na yönel. O, doğunun ve batının Rabbi’dir; O’ndan başka Tanrı yoktur.” (MÜZEMMİL, 73/1-9)

Muhammed Peygamber aldığı vahiyleri ayetler halinde Araplar’a aktarmaya başladıkça, geleneksel inançlarına ters düşen sözlerle karşılaşan Mekkeliler’in hoşgörülü tavırları bir anda değişmeye başladı... Çünkü ilahlarına dil uzatılıyordu... Allah’tan başka ilah olmadığını söyleyen bir grupla karşı karşıya kalmışlardı... Peki ya kendi ilahları ne olacaktı?... Buna hemen bir çare bulmalıydılar. Ve buldular da: Muhammed’i çevresindekilerden tecrit ederek yalnız bırakacaklardı.

Mekke’nin zenginleri derhal el ele vererek Peygamber’in yandaşlarına karşı büyük bir baskı hareketine giriştiler.

Yaşanılan bu sıkıntılar karşısında gelen bir vahiyde şunlar söyleniyordu:

“Putperestlerin söylediklerine sabret, yanlarından güzellikle ayrıl. Varlık sahibi olup da seni yalanlayanları Bana bırak. Onlara az bir mehil ver.” (MÜZEMMiL, 73/10-11)

Bu resmen aşağısıyla, Yukarısı arasında başlatılmış bir savaştı...

Aşağıda maddi gücü elinde bulunduran Mekkeli zenginler, Peygamber’in çevresindeki kişilere maddi - manevi baskı ve fiziksel şiddet uygulamaya başladılar.

Muhammed Peygamber, klanı olan Beni Haşim’in himayesi sayesinde bu baskılardan sıyrılabilmişti. Ancak bunun faturasını O’nu kollayan klanı ödemek zorunda kaldı. Mekkeliler Peygamberi himaye eden Haşim klanına derhal ekonomik ve politik ambargo uygulamaya başladılar. Klan tam anlamıyla kısa bir sürede abluka altına alındı.

Bu arada Muhammed Peygamber de boş durmuyor ve örgütlenme faaliyetlerini hızla sürdürüyordu. Özellikle de 25 yaşında olmasına rağmen Mahzum Klanı’nın reisi konumunda olan Arkam ibn Abd Menaf adlı genci kendi grubuna katarak son derece önemli bir adım atmıştı. Böylelikle kendi grubundaki kişilerin rahatlıkla toplanacakları bir yere sahip olmuşlardı. Bu arada sürekli yeni katılımlar devam ediyordu... Her sosyal sınıf ve her kültür seviyesinden kişiler yaşavaş yavaş aralarına katılmaya başlamıştı. Ayyaşlığı ve öfkeliliği ile tanınan ve pekçok kişinin çekindiği bir kabadayı olan Hamza’nın da gruba katılması çok yerinde olmuştu... Böyle bir kabadayıya o sıra çok ihtiyaç vardı... Bir süre sonra şiddet düşkünü bir mizaca sahip olan ama içgüdülerini zaptetmesini bilen çelik gibi bir iradeye sahip bir kişi daha gruplarına katıldı. Bu kişi Ömer ibn el Hattab’dı.

O devrin şiddete dayalı şartları içinde bu katılımların gruba büyük faydası oldu... Her şey çok önceleri planlanmış olduğu şekliyde ilerliyordu. Bu iş için doğan Peygamber’in grubu bir araya gelmeye başlamıştı...

Örgütlenme yolunda dev adımlarla ilerlemekte olan küçük grubun, artık dışında kalanlardan farkını ortaya koyacak kesin hatlara sahip olması gerekiyordu. Öz ideolojilerinin ana teması, açık seçik bir biçimde ortaya konulmasının zamanı gelmişti. Ve bunu tek bir cümleyle adeta bir slogan gibi kısa ve net bir şekilde dile getirmek gerekiyordu:

“Tanrı Bir ve Tek’tir...”

İşte bu sloganla ortaya çıkmaya başladılar. Gelen ayetler o sıralar hep bu tema üzerine kurulmuştu... Bu tema Mekkeliler’in Sami Kültürleri’nden gelen ilahlar ve tanrılar sistemine son derece ters düşüyordu. Aslında ters düşen bir şey yoktu ama Sami Kültürü o kadar gerçek değerinden çıkaratılıp halk tarafından anlaşılamaz bir hale büründürülmüştü ki, gelen ayetler bu yüzden kendi binlerce yıllık inanç sistemlerine sanki ters bilgiler veriyormuş gibi geliyordu.

Mekkeliler’in anlayamadıkları ve anlayamadıkları için de ısrarla karşı çıktıkları bir başka tema da “ölüm ötesi hesaplaşma” ve “tekrar dirilme” meselesiydi...

Gelen ayetlerin bir kısmında şöyle deniyordu:

“Ölü idiniz sizleri diriltti, sonra öldürecek sonra tekrar diriltecek ve sonunda O’na döneceksiniz; öyleyken Allah’ı nasıl inkar edersiniz?” (BAKARA, 2/28)

Ayetlerde öldükten sonra tekrar dirileceğinin söylenmesi Mekkeliler’in kafasını bir hayli karıştırmıştı. Çünkü Sami geleneklerini öyle bir dejenere etmişlerdi ki, tekrar doğuş meselesi de halkın inançlarında tamamen unutulup gitmişti... Mekkeliler’in kafasını karıştıran bu ayetlere gösterdikleri tepkiden sonra gelen ayetlerde şöyle deniyordu:

“De ki: ‘Göklerde ve yerde gaybı Allah’tan başka bilen yoktur.’ Ne zaman dirileceklerini de bilmezler. Ahirete (öte aleme) dair bilgileri yeterli midir? Hayır... Ona karşı kördürler. Ey Muhammed... Onlara üzülme, hilelerine karşı da sıkılma.” (NEML, 27/65-66,70)

Mekkeliler’in her türlü baskı ve dışlama kampanyasına rağmen, örgütlenme başarıyla sonuçlanmış, yeni dinin ana temaları tespit edilmeye başlamıştı. Şimdi sıra dinin ritüellerini uygulamaya gelmişti. Topluca namaz kılma esası getirilmiş ve kıble olarak da Kudüs yönü benimsenmişti.

Ahlaki değerler olarak müminlerden sadece iyilik, Tanrı’ya bağlılık, dürüstlük ve cinsel ilişkilerde ölçülülük gibi şeyler istenmişti. Toplum çıkarlarını hiçe sayanlar zora koşulmakta ve Tanrı tarafından tehdit edilmekte, kötülükten sakınıp iyiliğe yönelmeyenler cehennemle korkutulmaktaydı... O zamanki Arap toplumu için ne müthiş bir şeydi bu!... O güne kadar korkaklığı en büyük şerefsizlik sayan Arap’a artık *“kork!”* denmekteydi. Bunu söyleyenler de koskoca bir Arap toplumuna karşı; sayıları zorlukla ancak 100 civarına ulaşabilmiş bir topluluktu...

Bu zorluklara bir de 619 yılında Hatice’nin ve kendilerini kollayan Haşim aşiretinin başı Ebu Talib’in ölümleri eklendi... Hatice’nin ölümü Peygamber’i perişan etti. Ama bir Arap erkeğinin dul yaşaması imkansızdı. Birkaç hafta sonra, kendisine yeni iman etmiş olan Sevda adlı bir hanımla evlendi. Kısa bir süre sonra ise, Ebu Bekir’in altı yaşındaki kızı Ayşe ile nişanlandı...

Ebu Talib’den sonra Haşim kabilesinin başına Ebu Leheb geçti. Başlangıçta kardeşi Ebu Talib gibi, Muhammed’i himaye etmeye söz

vermişti ama daha sonra Peygamber'in düşmaları onun aklını çelmeyi başardılar!... O günden sonra Muhammed Peygamber'in Mekke'de yaşayabilmesi imkansız bir hale geldi. Mekke'yi terk etmekten başka çaresi yoktu. Ama nereye gidecekti?... Çevresindeki topluluğu nerede koruyacaktı?... Hepsinin hayatı tehlikedeydi...

Zor günler başlamıştı...

Büyük bir çıkmazın içine girmişlerdi... Bir an evvel bir çıkış yolu bulunması gerekiyordu... Bu düşünceler içinde bir gün Peygamber'in zihnide birden bir düşünce ışıldadı. Taif'e giderek oradakileri islam'a davet edebilir, kendi yandaşlarıyla birlikte oraya yerleşebilirlerdi...

Derhal evlatlığı Zeyd ibn Harise ile yola çıkarak bu düşüncesini gerçekleştirmeyi denedi. Ancak sonuç hiç de umduğu gibi olmadı... Oradan canlarını zor kurtardılar... Büyük hakaretlere maruz kaldıkları yetmiyormuş gibi, halk tarafından taşlanarak oradan kovuldular...

İşler iyice kötüye gidiyordu... Çaresizlik içinde geriye döndü ama Mekkke'ye giremedi. Geçici olarak Mekke'den uzak kalmasını fırsat bilen düşmanları iyice şehirde hakimiyeti ellerine almışlardı. Şehre girerer girmez bir süikasta uğrayabilirdi. Bu nedenle birkaç gün şehrin dışında kaldı... Bu süre içinde kendisini koruyacak güçlü bir aile bulabilmek umuduyla önde gelen bazı Kureyşliler'e haberciler yolladı. Sonunda Mut'im ibn Adi ismindeki bir Kureyşli ailenin reisi, silahlı adamlarıyla birlikte gelip Peygamber'i şehre getirdi. Bu, Mut'im ibn Adi'nin, Peygamber'i kendi korumasına aldığının açık bir göstergesiydi. Ancak her an silahlı korumalarla birlikte yaşanamazdı... Hadi kendisinin can güvenliği sağlandı diyelim... Peki ya sayıları artık 100'ü aşan grubun can güvenliğini kim sağlayacaktı?...

MEDİNE’YE GÖÇ...

Medineliler Mekke’de ortaya çıkmış ve Mekkeliler’e açıkça kafa tutan Muhammed adlı birinin varlığından haberdardılar... Haberdar olmalarının ötesinde, adının Muhammed olduğunu duydukları bu korkusuz kişinin, Mekkeliler’e karşı direnişi hoşlarına da gitmekteydi. Çünkü ticareti ellerinde bulunduran ve bu sayede gittikçe güçlenen Mekkeliler, bu ekonomik güçlerine güvenerek Medineliler’e karşı tehditkar tutumlarını iyice artırmışlardı. Bu yüzden Muhammed’in Mekkeliler’e karşı kafa tutuması tüm Medine’de olumlu bir etki yaratmıştı.

Medine’nin bulunduğu bölgenin kuzeyinde Yahudiler yaşıyordu. Diğer bölümlerinde ise “Tek Tanrı” inancına sahip Araplar çoğunluktaydı. Bazı bölümlerinde ise Yahudilerle kaynaşmış Arap kabilelerine de rastlamak mümkündü. Bölgede ezoterik bir topluluk olan Sabiiler’in etkileri de hissedilmekteydi. Ve hepsinden de önemlisi, bölgede uzunca bir süredir, dünya üzerinde yeni bir peygamberin ortaya çıkacağından sözediliyordu. Medineliler Muhammed’i duyunca hemen akıllarına bu söylenti geldi. Bunu öğrenmenin tek yolu Mekke’ye giderek Muhammed adındaki bu kişiyle görüşmekti.

İşte bu düşünce ile Mekke’ye gelerek, Muhammed Peygamber ile görüştüler... Bu görüşmeler olumlu geçti. Bu görüşmelerin sonucunda Medine’de Müslümanlığı kabul edenler içten içe çoğalmaya başladı... Peygamber tarafından Müslümanlığı anlatsın diye vazifelendirilen Musab ibn Ümeyr’in tertiplediği gizli toplantıların Medine’de yapılması yine bu tarihlere rastlar...

Tüm bu gelişmeler iki yıl sürdü ve sonunda, Mekke’den Medine’ye göç kararı alındı. Yıl 622...

Muhammed Peygamber Medine’ye giderken Medine’deki Tek Tanrı’ya inanan Yahudi topluluklarına bir hayli bel bağlamıştı. Mekkeliler’e karşı onlarla birlikte ortak bir cephe kurabileceğini düşünüyordu. Cumayı hayırlı gün olarak benimsemesi, domuz eti yemeyi, kan içmeyi Müminler’e yasaklamasının belki de en önemli sebeplerinden biri onlarla ortak bağlar kurabilmekti.

Bu düşüncelerle yola çıkıldı...

Medine halkı *“Ahir Zaman Peygamberi”*ni büyük bir görkemle karşıladı... Halk yollara dökülmüş, kimileri damlara çıkmış, büyük bir kalabalıkla kente girenlere sevgi gösterisinde bulunuyorlardı...

Artık yeni dinin yeni merkezi Medine’ydi...

Medine’de derhal Peygamber’in kalacağı bir yapı inşa edilir. Bu yapı hem Peygamber’in evi oldu, hem de tüm işlerin idare edildiği bir merkez... Tuğlalarla çevrili geniş avlusu ise, topluca namazların kılındığı bir mabet konumundaydı. Bu avlu aynı zamanda sosyal düzenin sürdürülmesinde ileride mahkeme olarak da işlev görmüştür. Kalacak yeri olmayan Müslümanlar’ın barındığı yer yine bu avlu olmuştur.

Muhammed Peygamber’in daha önce nişanlandığı Ayşe ile evlenmesi bu döneme denk gelir...

Şimdi ortada bir sorun vardır... Mekkeliler’e oranla oldukça dar gelirli olan Medine halkına, yine o devre göre oldukça kalabalık bir nüfuz daha dahil olmuştu... Bu nedenle kısa bir süre sonra geçim sıkıntısı hat safhaya ulaşmaya başladı...

Bu arada yeni gelenlerle eskileri kaynaştıracak ve tüm Medine’de yaşayanların sosyal yaşamlarını denetleyecek bir hukuk düzeninin oluşturulması gerekiyordu. Zira zorlukla karınlarını doyuran bu insanları, bir arada barış içinde tutmanın büyük zorlukları vardı... Bu yüzden de kurallar kesin, net hatta acımasız olmalıydı. Hırsızlık yapanın elinin kılıçla kesilmesi, zina yapanın taşlanması vs... Bu şartlar içinde kurulacak hukuk düzeninin kanunlarını yine belirli aralıklarla inmekte olan Kur’an ayetleri belirlemeye başladı. Kur’an-ı Kerim’de geçen sosyal yaşamın kurallarının büyük bir bölümü, işte bu dönemde inmiştir. Ve sadece Medine’deki insanların sosyal yaşamlarını düzenlemek için indirilmiş ayetlerdir...

GÜNCEL BİR SORUN: “ŞERİAT...”

622’li yılların Medinesi’nden kısa bir süre için 2000 yılının Türkiyesi’ne geri dönmek istiyorum...

Yukarıda kısaca çerçevesini çizmeye çalıştığımız böylesine sıkıntılı bir dönem için indirilmiş kanunlar günümüz şartlarına ne kadar uyabilir?...

Ne yazık ki, meselenin özü anlaşılamadığı için bazı çevrelerce; 622 yılındaki Medine’nin şartlarına göre düzenlenmiş bir anayasa, günümüz şartlarına uyarlanmak istenmektedir... İşte sorun buradadır...

Biz yine asırlarca öncesine geri dönelim...

İPLER KOPUYOR

Peygamber de dahil olmak üzere herkes ve özellikle de Medine'ye yeni gelenler büyük bir geçim sıkıntısı içine girmişlerdi. Peygamber bile çevresindekilerin verdikleriyle idare eder bir duruma düşmüştü. Herkes bir çıkar yol arıyordu. Ancak soygundan başka bir yol da yoktu... Mecburen eskiden uygulanan bu yönteme yeniden müracaat edildi. Mekkeli bazı kervanlar soyulmaya başlandı. Adam öldürmemek kaydıyla bu soygunlara izin verildi. İlk soygun Hamza tarafından gerçekleştirildi ve bunu diğerleri izledi. Bu soygunlar Medineyi bir hayli rahatlattı... Ancak 624 yılında Abdullah ibn Ceyş yönetiminde gerçekleştirilen bir baskında kan döküldü ve bir Mekkeli öldürüldü. Hem de o dönem Arapları'nca kutsal sayılan Recep ayında... Bu soygunda ele geçirilen ganimetlere Peygamber bu nedenle el sürmemiş ve Yukarı'nın takdirini beklemişti. Konuya açıklık getiren ayet de inmekte gecikmedi:

"Savaş hoşunuza gitmediği halde size farz kılındı. İhtimal ki, hoşlanmadığınız şey sizin iyiliğinizedir... Ey Muhammed... Sana hürmet edilen ay'ı, o aydaki savaşı sorarlar. De ki: 'O ayda savaşmak büyük suçtur. Allah yolundan alıkoymak, O'nu inkar etmek, Mescid-i Haram'a engel olmak ve halkını oradan çıkarmak Allah katında daha büyük suçtur. Fitne çıkarmak ise, öldürmekten daha büyüktür..." (BAKARA, 2/216-217)

Bu ayetler yüreklere su serpmişti... Bu ayetlerin gelmesinden sonra Peygamber, ganimetin beşte birini kendisine ayırıp gerisini Müminler arasında paylaştırdı... O gün için yapılabilecek başka bir şeyin olmadığını, Yukarısı veciz bir şekilde böyle anlatmıştı...

Medineliler'e büyük bir servet kazandırmış olan bu soygun Mekke'de büyük bir tepki yarattı... Bu olayların devam etmesi Mekke ticaretinin tehlikeye girmesi demekti. Derhal bu tehlike yani Muhammed ve çevresindekiler ortadan kaldırılmalıydı... Bu düşünce ile geliri Müslümanlar'ı yok etme yolunda kullanılmak üzere, şam'a Ebu Süfyan komutasında bir kervan yollandı... Durumu öğrenen Peygamber kervanı ele geçirmek için 300 kişilik bir ordu hazırlayıp Bedir'e yolladı. Ordu burada pusuya yatarak kervanı beklemeye başladı. Ancak Ebu Süfyan tehlikeyi

farkederek derhal o bölgeden uzaklaştı. Bu arada Mekke'yi de durumdan haberdar ederek, 950 kişilik bir ordunun Bedir'e yollanmasını da sağladı...

300 kişilik Peygamber'in ordusuyla 950 kişilik Medineliler'in ordusu kıran kırana birbirlerine girdiler... Son derece kanlı geçen savaş Müslümanlar'ın zaferiyle sonuçlandı... Savaş'ta Peygamber'in bir numaralı düşmanlarından Ebu Cehl de hayatını yitirdi...

Ganimet olarak 150 deve, 10 at, bol miktarda silah, zırh ve ticari eşya ele geçirildi. Ganimetin beşte biri yine Peygamber'e tahsis edildikten sonra geri kalan halk arasında pay edildi. Yıl: 623'dü...

İlk başlarda Peygamber'le birlikte hareket eden Yahudiler, belli bir süredir Peygamer'e karşı cephe almaya başlamışlardı... Artık bu meselenin bir şekilde halledilmesi gerekiyordu... Peygamber de savaştan hemen sonra Yahudiler'e karşı tepkisini belirtmek için, ilk önce Müminler'e namaz kılarken Kudüs'e dönmemelerini emretti. Ardından da Yahudiler'e özgü olan *"Aşure Orucu"*nu kaldırıp yerine *"Ramazan Orucu"*nu getirdi. Bütün bunlar Yahudiler'le olan tüm ipleri kopardı... Ardından Yahudiler silah zoruyla Medine'yi üç gün içinde terk etmeye zorlandı. Sonunda Peygamber'in dediği oldu ve Yahudiler kenti terk etmek zorunda kaldılar. Arkalarında bıraktıkları ganimet yine beşte biri Peygamber'in olmak kaydıyla Medineliler arasında pay edildi.

625 yılında bu kez Mekkeliler Medineliler'e saldırdılar. Çıkan savaş bu kez Mekkeliler'in lehine sonuçlandı. Peygamber'in de bizzat katıldığı savaş, karşı tarafın galibiyetiyle sonuçlandı. Ancak Mekkeliler savaşı kazanmalarına ve Medineliler'e oldukça büyük zaiyat vermelerine rağmen, yine de Medine'ye girmeye cesaret edemediler. Sevinç ve zafer çığlıkları atarak Mekke'ye geri dönmek için yola çıktılar.

Mekkeliler zafer çığlıklarıyla geriye dönüşe geçmişlerdi ama ne Muhammed Peygamber'i ortadan kaldırabilmişler, ne de Medineyi ele geçirebilmişlerdi... Nitekim Peygamber ertesi sabah kuvvetlerini tekrar bir araya getirip Mekkeliler'in peşine düştü. Mekkeliler'e iyice yaklaştıkları bir konaklama yerinde büyük ateşler yaktırarak, Mekkeliler'e hiç bir şey halledemediklerini açıkça ilan etmiş oluyordu... Bu savaş; daha sonra tarihi kayıtlara "Uhud Savaşı" olarak geçti...

627 yılında Medine’de kalan son Yahudi aşiretlerinden olan Beni Nadir Yahudileri, Peygamber’le daha önce yaptıkları anlaşmaya sadık kalmayınca, onlar da Medine’den silah zoruyla uzaklaştırıldı. Daha sonra Beni Mustalık gibi Medine’nin çevresinde bulunan bazı aşiretlere de seferler yapılarak, onlara göz dağı verildi. Bu seferlerde 2000 deve, 5000 küçükbaş hayvan ve 200 kadın ele geçirildi.

Yenilgiye uğrayan aşiretlerle, yurtlarından kovulan Yahudiler bölgedeki diğer aşiretleri de örgütleyerek, Mekkelilerle ortaklaşa büyük bir ordu oluşturdular. Kurulan ordu o güne kadar görülmedik büyüklükteydi... 10.000 kişiden oluşan ordunun başına Ebu Süfyan geçerek Medine’ye doğru yola çıktığında, Peygamber ancak 3000 kişilik bir kuvvet toplayabilmişti. Bu durumda savunma savaşı yapmaktan başka çareleri yoktu. 10.000 kişilik ordu Medine’ye ulaşıncaya kadar, tüm Medineliler çoluk, çocuk, genç, ihtiyar çok kısa bir sürede derin bir hendek kazarak, savunma stratejisi geliştirdiler. 31 Mart 627’de başlayan ve üç hafta süresince devam eden kuşatma ve saldırılara, geliştirdikleri bu strateji sayesinde karşı koymayı başaran Medineliler’in imdadına, bir anda çıkan büyük bir fırtına yetişti. Öyle bir fırtınaydı ki, yer yerinden oynuyordu sanki... Develerini bile bırakarak kaçmaktan başka çareleri olmayan kuşatmacılar Medineyi yine ele geçiremediler...

Beni Kurayza Yahudileri, Hendek Savaşı’nı Mekkeliler’in kazanacağından öyle emindiler ki, bu savaşta kazananın yanında yer almak düşüncesiyle, Peygamber’e karşı Mekkeliler’in tarafını tutmuşlardı. Hendek Savaşı sona erdiğinde, bu yaptıklarının faturasını çok ağır ödediler. Yahudi kalesi 25 gün kuşatma altında tutuldu ve sonunda da işgal edildi. Eli silah tutanlardan 600 - 700 kişi idam edildi, çocuklar esir alındı ve mallar bölüşüldü...

MÜSLÜMANLAR'IN KALESİ: MEDİNE DEVLETİ

Peygamber'in Mekke'den Medine'ye zorunlu göçünün altıncı yılana böylece gelinmiş oluyordu... Aradan geçen bu altı yıl boyunca Medine, Müslümanlar'ın kalesi haline dönüşmüş ve Medine bağımsız silahlı güce sahip bir devlet konumuna gelmişti. Peygamber'e ayak bağı olabilecek her türlü mualif ses susturulmuş ve Muhammed Peygamber Medine Devleti'nin tek hakimi olmuştu...

Bu başarılardan sonra, yıllardır uzak kaldıkları "Kabe"yi ziyaret etmek arzusuyla yanıp tutuşan halkın isteği üzerine Peygamber 1500 kişilik bir Müslüman grubuyla birlikte 13 Mart 628 yılında Mekke'ye doğru yola çıktı. Amaçları savaşmak değil, sadece Kabe'yi ziyaret etmekti. Bu düşüncelerini iletmek için, Osman'ı önceden elçi olarak Mekke'ye yollamıştı...

Osman'dan gelecek haberi beklemek için, Mekke yakınlarında bulunan Hudeybiye'de konakladılar... Ancak Osman'dan bir türlü haber gelmiyordu. Bir süre sonra elçi olarak Mekke'ye giden Osman'ın orada tutuklanıp ve hapishaneye konulduğu öğrenildi. Hatta Mekkeliler bununla da kalmamışlar Müslümanlar'a karşı tüm güçlerini bir araya toplamak için çevre aşiretlerden yardım da istemişlerdi...

Osman'ın tutklandığını öğrenen Müslümanlar galeyana geldiler... Peygamber'e kanlarının son damlasına kadar savaşarak ölmek için ant içtiler... Bu gelişmeler Mekkeliler'i korkuttu ve Osman'ı derhal serbest bıraktılar. Artık bu savaşlar çok uzun sürmüş ve çok kayıp verilmişti. Daha fazla her iki taraf da bu meseleyi bu şekilde sürdüremezlerdi... Mekkeliler Hudeybiye'de konaklamış bulunan Müslümanlar'a bir heyet gönderek barış teklifi sundular. Uzun görüşmeler sonucunda barış anlaşmasının maddelerinde anlaşıldı ve karşılıklı olarak imzalandı.

Söz konusu metnin hazırlanması sırasında tarihi kayıtlara geçen son derece ilginç bir olay yaşanmıştır. Ancak ne var ki bu olay ya görmemezlikten gelinmiş ya da dikkat çekmeyen küçük bir ayrıntı gibi değerlendirilmiştir. Hatta bazı muhafazakar dini kesimce hiç anılmaması tercih bile edilmiştir...

Hudeybiye antlaşması yazıya geçirilirken Muhammed Peygamber'in imzalayacağı yere, katiplik yapan Ali tarafından *"Allah'ın Elçisi Muhammed"* yazılmıştı. Antlaşmaya Kureyş adına imza atacak olan Süheyl, Peygamber'in mukaveleye bu şekilde geçirilmesine itiraz ederek şöyle demişti:

– *"Biz senin Allah'ın Elçisi olduğunu kabul etseydik seninle savaşmazdık; yalnız adını ve babanın adını yaz."*

Bunun üzerine Muhammed Peygamber, Ali'ye Allah'ın Elçisi sözünü silmesini söylemiş fakat Ali bu ünvanı silmeyeceğini ifade etmişti. Sonunda Muhammed Peygamber mükeveleyi Ali'nin elinden alarak, *"Allah'ın Elçisi"* sözünü silmiş ve kendi adını yazmıştır.

Evet... Tarihi kayıtlar böyle söylüyor... Peki hani Muhammed Peygamber okuma yazma bilmiyordu?...

Burada yine küçük bir parentez açma mecburiyeti çıktı... Konumuza kısa bir süre ara vererek bu meseleyi irdeleyelim. Bakalım altından neler çıkacak?...

PEYGAMBER OKUMA YAZMA BİLİYOR MUYDU?...

Muhammed Peygamber, kendi göreviyle ilgili bütün incelikleri ve ayrıntıları doğmadan önce belirlemiş olmasına rağmen, dünyaya doğduktan sonra, vazifesini unutmuş olarak yaşamaya başlamıştır. Dünyaya doğan bütün varlıklar nasıl bir unutma sürecinden geçmek zorunda kalıyorsa, kendisi de; evrenin bu noktasında işlemekte olan bu yasaya uymak zorundaydı. Bu nedenle doğmadan önce son derece geniş açık bir şuura ve bilgi birikimine sahip olan Muhammed Peygamber, uzun bir süre kendi kökeniyle ilgili açık bir bilgiye sahip olamadan yaşamış olan bir görevliydi.

Kendisiyle ilgili, kendi kökeni ve vazifesi hakkında en açık bilgiye yaşadığı "Miraç" olayında ulaşabilmiştir.

O zamana kadar kendi kökeniyle ilgili ve dünyadaki vazifesiyle ilgili açık bir bilgiye sahip olmadığını O'nun kendi sözlerinden de çıkartabilmekteyiz... O meşhur; *"eşyanın hakikatiyle ilgili bilgiye"* sahip olma isteğini belirten sözleri bunun en açık örneklerinden biridir.

İşte bu isteğine Mirac'ta büyük bir oranla kavuşmuştur. Kendisinin "ümmi" olduğunun söylenmesi aslında bu gerçeği ifade etmek içindi. Yani *"ümmi"*ydi. Yani bir çok şeyi *"unutarak"* gelmişti. Mevcut bilgilerinden belli bir süre hiç yararlanamamıştır. Ancak bu konuda çok büyük bir yanlış yoruma gidilerek kendisinin okuma yazma bilmediği gibi bir iddia ortaya atılmıştır.

Kur'an Muhammed'in *"ümmi"* olduğunu söyler. Günümüze kadar bu konuda yapılan çevirideki yorumlar; genellikle kendisinin okuma-yazma bilmediği yönünde olmuştur.

Oysaki kendisi aynı zamanda ticaretle de uğraşmış olan bir kimseydi. Mal alırdı ve mal satardı. Bir çok araştırmacı kendisinin hiç değilse ticari işlerini yönlendirebilecek düzeyde, okuma-yazması olması gerektiğini iddia ederler. Ancak bu iddia, Peygamber'in okuma-yazma bilip bilmediğini ortaya çıkaracak derecede güçlü değildir. Çünkü o devirde okuma - yazma bilmeden de, bu tür bir alış-verişlerin yapılabileceği rahatlıkla düşünülebilinir.

Fakat şurası bir gerçek ki; okuma -yazma bilmediği sadece kendisinden sonra ileri sürülmüş olan bir iddiadır. Kendisinin okuma-yazma bilmediğiyle ilgili elde kesin hiç bir kanıt yoktur.. Çünkü elimizde sadece *"ümmi"* olduğunu söyleyen bilgiler olmasına rağmen okuma-yazma bilmediğini söyleyen tek bir kanıt bile yoktur...

Bu konuda çağdaş yorumları ve yaklaşımlarıyla dikkatleri üzerinde toplayan Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, *"Kur'an'daki islam"* adlı kitabında şunları yazmıştır:

"Hayır öyle bir şey söylenmiyor. Söylenen aynen şudur: 'Sen bundan önce bir kitap okumuyordun. Elinle de onu yazmıyorsun. Eğer öyle olsaydı inkarcılar elbette kuşkulanırlardı.' Hz. Peygamber kitabi bilgilerden habersizdi. Ehlikitap'ın elindeki kitapları da okumamıştı. Kur'an bu durumda olanlara ümmi diyor. Nitekim Kur'an'a göre, Peygamberimiz'in hitap ettiği toplum da ümmidir. O halde Peygamberimiz'in kitap okumamış, aldığı vahiyleri kendi elinin ürünü olarak yazmamış olması onun okuma yazma bilmediği anlamına gelmez. Bize göre de Hz. Peygamber nübüvetinin ilk zamanlarında okuma yazma bilmiyordu. Ama sonradan öğrendiğine hiç kuşku yoktur. Ve bu onun için muhakkak çok kolay olmuştur. Aldığı vahiylerin ilk emri "oku" olan bir Peygamber'in başka türlü davranması düşünülemez. Nitekim Ebul Velid, Peygamberimiz'in okuyup yazma bildiğini ispat için bir eser yazmış, çağımızın büyük islam bilgini Muhammed Hamidullah da Hz. Peygamber'in sonraki zamanlarda okuma yazma öğrendiğini bilimsel açıdan ispatlamıştır."

Evet... Konu bizi bir hayli meşgul etti... Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'ün kaleminden bu notları da aktardıktan sonra, dilerseniz biz yine kaldığımız yerden devam edelim...

MEKKE İLE MEDİNE BARIŞI

628 yılında yukarıda belirttiğimiz barış anlaşmasıyla Müslümanlar önemli haklar kazanmış oluyordu. Anlaşmaya göre, her iki taraf, on yıl süreyle birbirleriyle savaşmayacaktı. Müslümanlar o yıl Kabe'yi ziyaret etmeden dönecekler, ertesi yıl ziyaret edebileceklerdi. Bu ziyaret sırasında Mekkeliler üç gün süreyle şehrin dışına çıkacaklar, Müslümanlar da şehirde üç günden fazla kalamayacaklardı.

Bu anlaşma Medineliler'i bir hayli rahatlatmıştı. Peygamber de artık kendisinin kuyusunu kazmaya çalışan Hayber Yahudileri'nin üzerine rahatlıkla yürüyebilirdi.. Ve öyle de yaptı. Derhal 1600 kişilik bir kuvvetle Hayber Yahudileri'nin kalesi kuşatılarak on gün içinde kale ele geçirildi. Kalede ele geçirilen ganimet bir hayli yüklüydü. Çok sayıda kadın ve erkek esir alındı. Bunların arasında Safiye adlı bir kadın da vardı. Peygamber daha sonra bu kadını da nikahına alacaktı...

Aradan bir yıl geçti...

Mekkeliler'le imzalanan sözleşme uyarınca, "Kabe" bu yıl Müslümanlarca ziyaret edilebilecekti... Peygamber 2000 kişi ile Mekke'ye girerek üç gün boyunca burada kaldı. Müslümanlar için ne büyük bir onurdu bu... Paldır küldür terk etmek zorunda kaldıkları şehirde şimdi ellerini kollarını sallayarak dolaşabiliyorlardı... Nereden nereye gelinmişti... Bu duygu ve düşünceler içindeki topluluk, Bilal'in Kabe'nin damına çıkarak okuduğu ezanı büyük bir sevinç ve gururla dinlemişti. Bu İslamiyet'in yere göğe ilan edilen kesin zaferiydi...

Mekke'deyken amcalarından Abbas'ın baldızıyla nikahlanan Peygamber, bunu ileri sürerek bir müddet daha burada kalmak istediyse de Kureyşliler'ce bu isteği kabul edilmedi...

Üç günün sonunda Medine'ye geri dönüldü...

Ancak bölgede kalıcı bir barış bir türlü sağlanamıyordu... Müslümanlar tarafından yurtlarından kovulan ve Suriye taraflarına kaçmış bulunan Yahudiler orada bölge halkını Peygamber'e karşı sürekli kışkırtıyorlardı. Bu

sinsi faaliyet bir süre sonra Müslümanlar için ciddi bir tehlike yaratmaya başladı. Bunun üzerine Peygamber Gassaniler’e bir elçi yollayarak bu faaliyetleri izale etmeyi denedi. Fakat gönderdiği elçi Emir şurahbil tarafından öldürüldü. Demek ki, bu iş barış yoluyla halledilemeyecekti!...

Peygamber, 3000 kişilik bir kuvvet toplayıp silahlandırmış, komutan olarak da başlarına ibn-i Harise’yi getirmişti... 630 yılında ordu bölgeye ulaştı... Ancak orada kendilerini çok tatsız bir sürpriz beklemekteydi. Hem de akıllarına bile getiremeyecekleri bir sürpriz!... Dev bir Bizans Ordusu karşılamıştı onları!... İşte bu hiç hesapta olmayan bir şeydi... O anda yapılabilecek tek şey derhal geriye dönmekti ama Peygamber’e savaşmadan geri dönmelerini nasal izah edebilirlerdi?... Bu yüzden intihar sayılabilecek bir saldırıyla dev Bizans Ordusu’nun saflarına atıldılar. Sonuç bir felaketti... Komutan ibn-i Harise de dahil çok sayıda kişi hayatını kaybetti. Başı boş kalan son güçleri derhal toplayarak geri çekmeyi başaran Halid ibn Velid, büyük zorluklarla Medine’ye geri dönebildi.

Yaşanılan bu olay karşısında Kuzeyli Bedeviler kıpırdanmaya başlamakta gecikmediler. İsyan etmeleri gün meselesiydi. Ancak Peygamber’in çabuk davranmasıyla isyan başlamadan bastırılabildi...

İslamiyet’in daha geniş kitlelere yayılabilmesi için Mekke’nin fethi şarttı. Ancak Peygamber imzaladığı barış sözleşmesi sebebiyle buna kalkışamıyordu. Bu saldırıyı haklı çıkartacak bir sebebin ortaya çıkmasını beklemekten başka çare yoktu...

BARIŞ BOZULUYOR...

Müslümanlığı kabul eden Beşir ismindeki bir Mekkeli gelip Medine'ye sığındı. Anlaşma gereğince bu kişinin Mekke'ye iadesi gerekiyordu... Peygamber de ilgili maddeye uyarak onu iki Mekkeli muhafızın arasıda geriye yolladı. Fakat yolda Beşir, muhafızlardan birini öldürüp tekrar Medine'ye geri döndü. Bunun üzerine Peygamber onu diğer muhafıza teslim etmek istedi ama böylesine tehlikeli biriyle tek başına yola çıkmayı muhafız göze alamadı... Üst üste iki kez iade etme teşebbüsünde bulunan Peygamber'den günah gitmişti... Zorla güzellik olmazdı ya... Fakat Ebu Beşir'i Medine dışına çıkartmayı da ihmal etmemişti. Ebu Beşir durumu kavramış ve Suriye yolu üzerinde bir yere yerleşmIŞ, etrafına da 70 kadar adam toplayarak Mekke kervanlarına baskın yapmaya başlamıştı... Mekkeliler Peygamber'e Beşir'i şikayet etmişlerdi ama aldıkları cevap *"elinden bir şey gelemeyeceği"* şeklinde olmuştu...

Mekkeliler bundan hiç hoşlanmadılar... Artık sadece Peygamber değil, Mekkeliler de anlaşmadan rahatsız olmaya başlamışlardı... Muhammed'e haddini bildirmek şart olmuştu... Onlar da bir bahane aramaya başladılar...

Her iki tarafın da beklediği bahane ortaya çıkmakta gecikmedi...

Bir gün, Mekkeliler'i destekleyen Beni Bekr aşireti, Peygamber'i destekleyen Beni Huzalılar aşiretine baskın düzenleyip bir kişiyi öldürdü. Baskından 20 kadar Huzalı Mekke yönüne doğru kaçarak iki ayrı eve sığınmışlardı... Ancak Bekr savaşçıları takibi sürdürerek Huzalılar'ın hepsini saklandıkları evlerde katlettiler. İşte aranan bahane bulunmuştu... Peygamber'in bu olaya seyirci kalmayacağına muhakkak gözüyle bakılıyordu. Nitekim Huzalılar Peygamber'e şikayetlerini bildirip, sonucu beklemeye başlamışlardı...

Buna karşılık, Mekkeli yöneticiler arasında Ebu Süfyan'ın başı çektiği ılımlılar kanadı, artık Medine ile bir savaşa girilmemesini istiyorlardı. Kaldı ki, Muhammed'in Ordusu bölgede her geçen gün büyüyen yenilmez bir güç haline gelmişti. Bu orduyla başa çıkmak o kadar kolay değildi... Sonunda Peygamber'le dostluğun sürdürülmesine karar verildi... Tek çıkış yolu Peygamber'i yatıştırmak ve ikna etmekti. Bu görevi Ebu Süfyan'a verdiler.

Ebu Süfyan'ın bir özelliği vardı; kızı Ümmü Habibe bir yıl önce Müslümanlığı kabul ederek, Peygamber'in eşleri arasına katılmıştı. Bu nedenle Peygamber'le kolaylıkla arabuluculuk yapabilirdi...

Ebu Süfyan verilen görevi derhal kabul ederek, Medine'ye gitti. Damat ile kayınpeder aralarında görüşerek bazı noktalarda anlaşaya vardılar. Ancak bu görüşmenin hemen ardından Medine'de gizliden gizliye bir sefer hazırlığı başlatıldı. Mekke ile ilişkiler askıya alınmış ve böylece Kuzey Seferi'ne çıkılacağı izlenimi yaratılmıştı.

1 Ocak 630 günü 10.000 kişilik bir Müslüman ordusu harekete geçti. İstikamet Mekke idi... Yol boyunca çevre aşiretlerden çok sayıda katılımlar da olmaya başlamıştı. Bu katılımların arasında Abbas ile Ebu Süfyan da bulunmaktaydı. Abbas ile Ebu Süfyan'ın Peygamber'in ordusuna katılmaları, Mekkeliler'i destekleyen bazı aşiretlerin de, Medine Ordusu'na katılmalarına sebebiyet verdi. Ordu kısa bir sürede inanılmaz bir büyüklüğe ulaştı.

Mekke'ye birkaç kilometre kala Peygamber'in Ordusu konakladığında gece olmuştu... Derhal ateşler yakıldı... Gecenin karanlığı her tarafta yakılan ateşlerle adeta gündüze dönmüştü. Mekke'den görülen bu muaazzam ateşler, Ordu'nun büyüklüğü hakkında yeterli bir fikir veriyordu... Mekkeliler'in yapabilecekleri hiç bir şey kalmamıştı... Mekke birkaç gün kuşatma altında tutuldu... Ordu, Mekke'ye girdiğinde bomboş sokaklarla karşılaştı. Hiç bir direniş yoktu... Mekke teslim olmuştu... Tarihler 11 Ocak 630'u gösteriyordu...

Mekke'ye girer girmez Peygamber tepeden tırnağa silahlı onbinlerce askeriyle birlikte derhal "Kabe"ye yöneldi. Tüm heykeller imha edildi... Kabe'nin içindeki ibrahim'e, İsa'ya ve Meryem'e ait fresklerin haricindekiler kapattırıldı.

Peygamber, Mekke'de kaldığı 15 gün içinde bütün idari tedbirleri aldı. Tapınaklardaki ve evlerdeki bütün heykelleri kırdırttı. İlk başta Peygamber'in Mekke'de kalacağı ve burayı başkent yapacağı düşünülüyordu. Fakat Peygamber konuya açıklık getirmek için şu açıklamada bulundu:

– “Hemşehrilerim, bu şehirden çıkarıldığım zaman beni mİsafir edenler Medineliler’dir. Ben Medine’de yaşadım, orada öleceğim...”

Medine’ye dönme hazırlığı yaptığı günlerde Mekke’ye bir haber geldi. Kendisinin Kureyş Krallığı kurmaya çalıştığını düşünüp onu alaşağı etmeye karar veren Havazin aşireti Takif aşiretiyle birleşip, Huneyn denilen yerde toplanmaya başlamışlardı. Peygamber derhal harekete geçip 12.000 kişilik bir kuvvet hazırlayarak Havazinliler’in üzerine yürüdü...

Ancak beklediklerinden de fazla bir kuvvetle karşılaştılar. Kendilerini Malik’in komuta ettiği 20.000 kişilik bir ordu bekliyordu. Peygamber’in ordusu ilk başta yoğun bir ok yağmuruna tutuldu. Geri çekilmek zorunda kaldılar. Askerler arasında dağılma başlamıştı... Panik içinde sağa sola kaçışılıyordu... Bunun üzerine Peygamber derhal atına atladı, yanındaki sadık savaşçılarıyla birlikte düşman saflarının içine dalarak kıyasıya bir mücadeleye girişti. Peygamber’in bu cesareti askerleri arasında büyük bir itici güç yarattı. Bu etki savaşın gidişini bir anda değiştiriverdi... Düşman geride 24.000 deve, 40.000 küçük baş hayvan, 1.000 okka gümüş ve 6.000 esir bırakarak Taif Kalesi’ne sığınmak zorunda kaldı. Tarih: 27 Ocak 630

Muhammed Peygamber kesin sonuç almak ve böylece Taif sorununu kökündan halletmek istiyordu... Bu cephe daha sonra yine başını ağırtabilirdi. Onun için bu zaferle yetinmeyip, Taif üzerine yürüdü. Ancak Taif Kalesi zamanının en iyi korunan kalelerinden biriydi. Bu kaleye girmek neredeyse imkansız gibi bir şeydi. Bu nedenle kuşatma onbeş gün sonra kaldırılarak Mekke’ye geri dönüldü.

Taif sorununun savaşılarak çözümlenmesinin oldukça zor olduğunu gören Peygamber bir başka yol denedi. Malik’e elçileri kanalıyla bir teklif iletti. Bu teklifinde Malik’e İslamiyeti kabul etmesi karşılığında bütün esirlerin bırakılacağını bildirdi. Bunun üzerine Malik, Peygamber’in huzuruna gelerek teklifini kabul ettiğini bildirdi. Taif sorunu böylelikle halledilmiş oluyordu...

PEYGAMBER'İN SON YILLARI

Peygamber Mekke'de Vali olarak Attab ibn Esid'i, Kur'an öğretmeni olarak da Muaz ibn Cebel'i bırakarak Medineye geri döndü. Medine İslamiyet'in başkenti olarak ilan edildi. Arabistan'ın dört bir yanından heyetler akın akın Medine'yi ziyarete gelmeye başlamışlardı... Gelen heyetlere İslamiyet öğretiliyor, gerektiğinde bu heyetlerle birlikte öğretmenler de gönderiliyordu. İslamiyet hızla yayılıyordu... Bu arada Arabistan'ın her köşesine valiler, yargıçlar ve zekat toplamak üzere memurlar yollanıyordu...

Ertesi yıl Peygamber Hacca katılmayacağını çünkü Hacc'ın kurallarının yakında değişeceğini bildirdi. O yıl her zaman olduğu gibi farklı inançlara sahip gruplarla birlikte Müslümanlar da Hacc ziyaretlerini gerçekleştirdiler. Ancak bu, Müslüman olmayanlara tanınan son Hacc ziyaretiydi. Peygamber daha sonra aldığı bir vahye istinaden, bundan böyle Müslümanların haricinde hiç bir grubun Hacca katılamayacağını bildirdi. Müslüman olmayanlara 4 aylık süre tanındı. Bu süre zarfında Müsüman olmayanlar ya da Peygamber ile özel bir anlaşma yapmayanlar, Hacca geldikleri takdirde düşman muamelesi göreceklerdi. Böylelikle 631 yılı, Müslüman olmayanların son Haccı oldu...

Ertesi yıl Peygamber, Haccı kendisinin yöneteceğini ilan etti. Kendisinin katıldığı bu Hacc töreninde, bundan böyle Hacc'ın hangi kurallara göre gerçekleştirileceğini bizzat kendisi uygulayarak gösterdi... Bu O'nun son Haccı'ydı...

Hacc'dan döndükten iki ay sonra hastalandı. Sebebi anlaşılmaz bir ateş ve baş ağrısı başlamıştı. Bir süre sonra konuşamayacak kadar hastalığı ilerledi. 8 Haziran 632 Pazartesi sabahı kendine gelerek ayağa kalktıysa da bu iyileşme çok uzun sürmedi. Tekrar fenalaştı...

Ancak tam o sıra yaşanan öyle bir olay vardı ki, bu daha sonraları büyük tartışmalara sebep olacaktı... Kendine geldiği bir sırada kalem kağıt istedi. Ancak orada bulunanlar arasında özellikle Ömer: *"Peygamber şu anda kendinde değil, söyleyeceği ancak hezeyan olur. Bir şey yazmasına gerek yok. Allah'ın kitabı bize yeter"* diyerek buna engel oldu.

Peygamber'in bu isteğini yerine getirmediler. Bunun üzerine Peygamber tekrar ısrar etti:

– *"Yazı yazacak bir şey getiriniz... Ondan sonra hiç tereddütte kalmayasınız..."*

Odada bulunanlar bu isteğini yerine getirmemekte kararlıydılar. Bunun üzerine Peygamber son derece sinirlenerek el işaretiyle odada bulunanları dışarı kovdu... [17]

Ardından da durumu gittikçe daha fazla ağırlaştı... Ve dört gün sonra, sayıklayarak, bu dünyadan ayrıldı...

Hz. Muhammed ölmüştü...

Peki bundan sonra ne olacaktı?...

Herkesi bir endişe kaplamıştı... Her yanda şuursuzca koşuşturmalar ve ipe sapa gelmez konuşmalar başlamıştı... Hele o Ömer'in hali görülecek şeydi!... Peygaber'in öldüğünü söyleyenlere tehditler savurmakta, O'nun ölmediğini, Rabbi ile görüşmeye gittiğini, tekrar geri döneceğini avaz avaz haykırmaktaydı!...

Tam o sıra olay yerine gelen Ebu Bekir gayet soğuk kanlı bir üslupla kalabalığa: *"Ey ahali, her kim ki Muhammed'e tapıyorsa bilmeli ki o öldü... Lakin Allah bakidir, ölmez..."* diye seslendi ve sonra da Kur'an'dan, bu konuda kesin hüküm veren şu ayeti okudu:

"Muhammed ancak bir peygamberdir. Ondan önce de peygamberler geçmişti. Ölür veya öldürülürse geriye mi döneceksiniz?..." (AL-İMRAN, 144)

Bereket versin ki, Ebu Bekir gibi aklı başında kişiler o an duruma el koydular da işler rayından çıkmadı... O an idare Ömer ve Ömer gibilere kalsaydı, olayların çığrından çıkması içten bile değildi...

AYRILIKLAR BAŞLIYOR...

MEZHEPLER ORTAYA ÇIKIYOR...

O sadece bir tebliğ alan ve tebliği ileten peygamber değildi... O aynı zamanda içinde yaşadığı toplumda Asker, Komutan, Devlet Adamı, Yönetici, Hakim ve Yargıç'tı da...

Bütün bunları niçin burada dile getirdik? istedik ki, çok kısa da olsa o devirde neler yaşandı ve hangi şartlar altında Kur'an-ı Kerim vahyedildi. Bunlar bir kez daha hatırlansın... Çünkü bu şartlar göze alınmadan, Kur'an-ı Kerim'deki anlatılanların anlaşılabilmesi oldukça güçtür.

Çok genel bir tasnifle, Kur'an-ı Kerim'in ayetlerini iki gruba ayırabiliriz:

1– Ruhsal, kozmik ve varoluşla ilgili bilgiler içeren sembolik kapalı ayetler.

2– Toplum içinde düzenin sağlanmasına yönelik ahlaki ve idari yönetime dayalı kuralları içeren sembolik olmayan açık ayetler.

Birinci grup ayetler çoğunlukla Mekke'de gelmiştir. İkinci grup ayetlerin çoğunlu ise, Medine'de alınan ayetlerdir. Bu nedenle bazı din araştırmacıları bu iki ayrı gruptaki ayetleri *"Mekke devri ayetleri"* ve *"Medine devri ayetleri"* olmak üzere ikiye ayırmışlardır.

Birinci gruptaki ayetler evrensel gerçekleri ifade ederler. Ancak açık değil kapalı bir tarzda dile getirilmişlerdir. Yani sembollere büründürülerek verilmiş bilgilerdir. Bu ayetlerin içlerinde gizli bulunan gerçeklere ulaşabilmek için ezoterik bilgilere ihtiyaç vardır. Aksi takdirde anlaşılamazlar.

Meselenin bu yönü bizzat Kur'an-ı Kerim de de dile getirilmiştir. Kur'an bu konuda şöyle der:

"Sana Kitab'ı indiren O'dur. Onda Kitab'ın temeli olan kesin anlamlı ayetler vardır. Diğerleri de çeşitli anlamlıdırlar. Kalplerinde eğrilik olan kimseler, fitne çıkarmak, kendilerine göre yorumlamak için onların çeşitli anlamlı olanlarına uyarlar. Oysa onların yorumlarını ancak Allah bilir.

İlimde derinleşmiş olanlar: ‘Ona inandık, hepsi Rabbimiz’in katındandır’ derler. Bunu ancak akıl sahipleri düşünebilirler.” (AL-İMRAN, 3/7)

Peygamberden sonra ortaya çıkan mezhep farklılıkları, bu ayetlerin gerçekte de anlaşılamadığının en açık göstergesidir.

Mezhep: Dini konularda yorum getiren ekol demektir. İslam tarihi boyunca, 100’den fazla mezhep ortaya çıkmıştır. Ve yukarıdaki ayette söylenilen aynen gerçekleşmiş ve büyük kitleleri kendi düşünceleri doğrultusunda götürmek amacıyla ve kendi gayelerine hizmet ettirmek için; dini görünüm altında çok sayıda mezhep oluşmuştur. Dikkatle incelendiğinde sayıları 100’ü aşan mezheplerin çoğunluğu siyasi mezheplerdir. Bu mezheplerin ortaya çıkmasının bu kadar kolay olması, Kur’an-ı Kerim’in kitlelerin sosyal ve siyasi idareleriyle ilgili ikinci grup ayetler içermesidir. Yani Kur’an-ı Kerim’in sadece ahlak, vicdan ve ahiret dini olmaması ve toplumsal yönetimleri ile ilgili de ayetler içermesi, böyle bir istismara imkan ve kolaylık sağlamıştır.

Kur’an-ı Kerim’in özü, insan aklına pranga vuran, onun yaratıcılığını ve merakını törpüleyen, ona yeni anlayışlar kazandırmaya engel olan bir özellik göstermez. Ancak ne yazık ki, Kur’an-ı Kerim’i sözümona yorumladıkların ileri süren birçok mezhep, bunun tam tersi bir uygulamaya girerek, *“hikmetinden sual olunmaz”* anlayışını ön plana çıkartarak, insanın yeni anlayış ve bilgilere ulaşmasına önemli oranda bir set çekmişler ve bunu da maalesef din adına insanlara aşılamaya çalışmışlardır. Ve sonunda din olarak dikte ve kabul ettirilmeye çalışılan islami anlayışla, Kur’an-ı Kerim’in asıl insanlara aktarmaya çalıştığı mesaj ve bilgiler arasında taban tabana zıt uçurumların meydana gelmesine zemin hazırlamışlardır.

Bütün bu anlatmaya çalıştığımız sebeplerden dolayı şu anda birbirinden farklı hatta birbirine taban tabana zıt ayrı ayrı islami inançlar vardır. Tek bir islami inanç yoktur... İslamiyeti kabul eden ülkelerin arasında da bu farklılıkları görmek mümkündür. Ne iran’daki irak’taki islam’a benzer, ne de Suriye’deki Birleşik Arap Emirlikleri’nde kabul edilen islami anlayışa...

Meselenin bu yönünü farkeden birçok islam araştırmacısı Kur’an-ı Kerim’deki yoruma açık ayetleri ki bunların çoğunluğu birinci grupta ele alınan ayetlerdir, bu ayetlere *“müteşabih”* ayetler adını vermişlerdir. Yani

yoruma açık ayetler demektir. Diğer grupta ele alınan ayetlere yani her hangi bir yoruma gerek bulunmayan ayetlere ise, *"muhkem"* ayetler demişlerdir. Ve bir fikir vermesi açısından söylemek gerekirse, *"müteşabih"* ayetler, yani yoruma açık olan ayetler, yüzde itibariyle Kur'an-ı Kerim'in dörtte üçüne yakınını ihtiva eder. Bu oran bile Kur'an-Kerim'in ne kadar büyük bir oranda yoruma açık bir kitap olduğunun en açık göstergesidir. Bu oran Tevrat ve incil'de tamamen tersinedir... O kitaplarda yoruma açık sembolik bilgiler içeren bölümler genel kitabın %15'ini geçmez...

Peygamber'in kendisinden sonra meydana gelecek olan bu olaylara; henüz daha hayattayken dikkatleri çekmiş olması da konunun bir başka önemli noktasıdır... Peygamber bir hadisinde şöyle der:

– "Ümmetim 73 fırkaya ayrılacaktır... Bunların 72'si cehenneme, birisi cennete gidecektir..."

Peygamber'in kehanet niteliği taşıyan bu öngörüsü, günümüzde 100'ü aşan mezheple tam anlamıyla gerçekleşmiş durumdadır...

Bunun böyle olacağı Peygamber'in ölümünden hemen sonra zaten ilk sinyallerini vermeye başlamıştı: Peygamber daha mezarına indirilmeden kavga başlamış, aradan hünüz 15 yıl geçmeden halife kanı dökülmüş ve yarım asır geçmeden iki peygamber torunu, biri zehirlenerek (Hasan), diğeri ise başı kesilerek (Hüseyin) katledilmişlerdir. Ve bütün bunlar islam adına, Müslümanlığın çekirdek nesli tarafından gerçekleştirilmiştir.

Ah şu insanoğlunun dünya hırsı yok mu?... Sen ben kavgasına bir tutuşmaya görsün. O anda dini de vız gelir ona, Peygamberi de... O kutlu insan, boşuna mı sarf etmişti şu sözü: *"Her ümmetin tapındığı bir buzağı var... Benim ümmetimin buzağısı da para pul"* diye...

Az önce aktardığımız hadise göre, fırkaların yalnız bir tanesi doğru yol üstündedir. Geriye kalan %99'u gerçek öğretiden çıkmış ve yanlış yorumlarla meşgul olmaktadır. İslam literatüründe doğru yolda olduğu söylenilen fırkaya, "*fırka-i naciye*" (kurtulan fırka) adı verilmiştir. Ancak işin tuhaf yanı daha doğrusu komik yanı, her fırkanın kendisini doğru yolda olduğunu iddia etmesidir... İşte işi içinden çıkılmaz bir hale getiren iddia

burada düğümlenir... O %1 hangi gruptur?... Bunu kuşkusuz ki zaman gösterecek...

Meseleyi mezhepler farklılığı ve ülkeler bazındaki ayrılıktan, biraz daha ayrıntılar düzlemine yayacak olursak, karşımıza bir tarikatlar keşmekeşi çıkar ki sormayın gitsin... Bu düzlemde işler daha da karışıktır. Her mezhep nasıl ki, kendisini asıl islam'ın savunucuları olarak görmekteyse, her tarikat da kendisini asıl islam'ın temsilcileri olarak görmektedirler... Nurcusu Süleymancısına, Süleymancısı bir diğerine karşıdır ve bu böyle sürer gider... Zaman zaman birbirlerini; bazen alenen bazen de tarikatlar arası diyaloglarla yalancılıkla hatta dilencilikle bile itham edebilirler. Ne ilginçtir ki, bunların hepsi de Sünni mezhebine bağlı tarikatlardır. Yani Sünniler içinde bile bir birliktelik yoktur. Hele ki bir Alevi ile Sünni arasındaki farklılıkları dile getirmeye kitaplar yetmez...

İşte bütün bu ayrılıklar, Kur'an-ı Kerim'in sembolik bilgiler içeren birinci grup ayetlerinin yorumlanmasındaki farklılıklardan ortaya çıkmaktadır. Peygamber'in ölümüyle birlikte bu ayrılıklar başlamış ve farklı mezhepler ve farklı tarikatlarla; İslamiyet inancı günümüze kadar farklı görünümlerle gelebilmiştir.

EZOTERİK BİLGİLER IŞIĞINDA;

KUR’AN-I KERİM’DEKİ

TEMEL SEMBOLLER VE TEMEL KAVRAMLAR:

1– Tek Tanrı ve Allah İnancı, 2– Melekler, Cebrail ve Evrensel İdare Mekanizması, 3– Ahiret Hayatı, Cennet - Cehennem, 4– Kıyamet, 5– Miraç, 6– Hac, 7– Kurban, 8– Namaz, 9– İnsanın Gelişimi, Din ve İbadet...

Kur'an-ı Kerim'de geçen bu kavram ve semboller, İslamiyet'in en temel yapı taşları olmakla birlikte, maalesef yukarıda açıklamaya çalıştığımız sebeplerden dolayı, bu konular hakkında yeterli açıklamalar kamuoyumuza dini otoritelerce yapılamamıştır.

Şimdi sırasıyla bunların ezoterik anlamlarını, birlikte ele alalım... Ve İslamiyet'in temel taşlarından olan bu kavramların ne kadar gerçeğinden uzaklaştırılmış bir şekilde toplumumuza dayatıldığını hep birlikte görelim...

1- Tek Tanrı ve Allah İnancı

Tek Tanrı inancı her ne kadar ilk kez Musa Peygamber ile birlikte insanlara aktarılmıştır dense de, bunun böyle olmadığını ve ilk *"Tek Tanrı"* inancının onbinlerce yıl öncesine dayanan Eski Mu Dini'nden beri mevcut olduğu ve daha sonra eski Mısır mabetlerinde Amon-Ra rahiplerince yaşatılmaya devam ettiği, bu gün artık kesin olarak ortaya çıkmış durumdadır. Nitekim Mısır mabetlerinde eğitilen Musa'nın da bu bilgiyi oradan aldığı bilinmektedir...

Son din olma özelliğiyle kuşkusuz, İslamiyet'in de temeli bu esasa dayalıdır. *"Tek Tanrı"* inancı İslamiyet'in en başta gelen kavramlarından biridir. Ancak ne var ki, *"Tek Tanrı"* ve *"Yaratan"* kavramları günümüzde o ilk halinden bir hayli çarptırılmış durumda insanların inaçlarında yaşamaya devam etmektedir... Günümüzdeki en büyük yanılgı *"Kaaddir-i Mutlak Yaratan"* ile *"Allah"* kavramlarının birbirlerine karıştırılması olmuştur...

Konuyu felsefi ve dini literatürdaki anlamları ile açmaya çalışalım...

"Kaadir-i Mutlak Yaratan", ilk yaratılışı meydana getiren kudrettir. Hiç bir zaman ve hiç bir şekilde anlayamayacağımız, *"yoktan varedelişin"*

sahibidir... Bu ilk yaratılıştan itibaren yani *“Tek Olan”*ın kendisini tezahür ettirmesi ile birlikte dört farklı enerjinin ortaya çıktığı ifade edilmektedir. Bu enerjiler: 1– Ruh Enerjisi, 2– Madde Enerjisi, 3– Zaman Enerjisi, 4– Hayat Enerjisi’dir... Bu enerjiler Evrenin temel yapı taşlarıdır.

İşte bu noktadan itibaren meydana getirilen tüm varoluşlar mevcut varlıklara aittir. Bu varlıkların içinde en önemli fonksiyon kuşkusuz ki Ruhsal Enerji’ye düşmüştür... Maddi kainatın kurulması ve oluşturulması başlı başına “Ruh Enerjisi”nin diğer enerjilerle birlikte oluşturduğu iletişimin eseridir... Ancak bu yoktan varetme değil, varolan temel enerjilerin birbirleriyle birlikte gerçekleştirdikleri bir oluşumdur...

Biz varlık olmamız sebebiyle hiç bir zaman ve hiç bir şekilde yokluğu anlayabilmemiz mümkün olamayacaktır. *“Varlık yokluğu bilemez...”* Bu ezoterik öğretilerin en temel kavramlarından biridir. Kendi kendinize bunun denemesini yapabilirsiniz... Göreceksiniz ki, *“yokluk”* diye bir kavram bizlerde yoktur... Bizler yokluğun nasıl bir şey olduğunu asla anlayamayız... Bu yüzden, yoktan yaratılışın da, nasıl bir şey olduğu bizler için meçhul kalmaktadır.

Eğer günümüzde *“Tasavvuf”* ve *“Sufizm”* bizlere unutturulmamış olsaydı, bizim bunları yeni baştan anlatmamıza gerek kalmayacaktı... Ancak ne yazık ki, *“Tasavvuf”* ile ilgili son derece önemli meseleler toplumumuza tamamen unutturulmuş durumdadır.

Konuyu çok fazla felsefi boyuta çekmeden irdelemeye devam edelim...

Kur’an-ı Kerim, *“Kaadir-i Mutlak Yaratan*”ın insanlara dikte ettirtdiği sözler değildir. Bu maalesef insanlara yanlış aktarılmış bilgilerden biridir.

Yine son derece yanlış anlaşılan *“Allah”* kavramına gelince... Az önce *“Kaadir-i Mutlak Yaradan”* kavramıyla *“Allah”* kavramlarının birbirine karıştırıldığından söz etmiştik... Peki o halde Kur’an’da ifade edilen *“Allah”* kavramından anlaşılması gereken nedir?

“Allah”: Evrensel idare Mekanizması’nın bir unsurudur. Allah Kur’an’da “Alemlerin Rabbi” olarak ifade edilmiştir. Yani Alemlerin görüp ve gözeticisidir. İdarecesidir. Daha açık söylemek gerekirse “Allah” olarak

Kur'an'da geçen bir varlıktır. Kaadir-i Mutlak anlamda ilk yaratılışı meydana getiren değildir...

Bu meselenin anlaşılabilesi için önce Evrensel idare Mekanizması ne demektir, bunu ruhsal tebliğler ve ezoterik bilgiler ışığında açıklığa kavuşturmaya çalışalım...

2– Melekler, Cebrail ve "Evrensel idare Mekanizması"

Dünya üzerindeki tüm dinler ya Tufan Öncesi Atlantis ve Mu Kültürleri'nden ya da "Kozmik Ruhsal irtibatlar"dan kaynaklanmıştır. Bazen her iki unsurun bir arada bulunduğu dini sistemler de vardır. Ancak hepsinin ortak özelliği, köken olarak "Sirius Kültürü"ne bağlı olmalarıdır. Bu bilgi bir zamanlar sadece inisiyatik mabetlerde eğitilen rahiplere aktarılırdı. Daha sonra insanlığın aşamalı aşağıya inişi süresince ve özellikle de son 2000 yıldır geniş halk kitlelerinden tamamiyle gizli tutulmuş bir bilgidir. Hatta o denli gizli tutulmuştur ki, dini eğitim sistemlerinin kendi kutsal kitaplarında bile, bu tamamen gizlenmiştir. Sirius Kültürü hakkında, Kur'an-ı Kerim'de sadece iki Sure'de toplam birkaç ayetle üstü son derece kapalı atıflarda bulunulmuştur. Bunun haricinde hiç bir bilgi verilmemiştir.

"Göğe ve gece ortaya çıkana and olsun. Gece ortaya çıkanın ne olduğunu sen bilir misin? O, ışığı ile karanlığı delen yıldızdır. Üzerinde gözetici olmayan kimse yoktur." (TARIK, 86/1-4)

Üzerinde gözetici olmayan kimse yoktur demek, o kozmik kürenin üzerinde yaşayan varlıkların tamamı *"gözetici varlıklar"*dır demektir. Üzerinde *"gözetici varlıkların"* yaşadığı açıkça ifade edilen bu yıldız "Sirius Yıldızı"dır. Bu yıldızın Sirius Yıldızı olduğu Sure'nin isminden de kolaylıkla anlaşılmaktadır. Çünkü bugünkü Astronomi Bilimi'nin "Sirius Yıldızı" olarak isimlendirdiği yıldız, o devirde *"Tarık Yıldızı"* olarak isimlendirilmişti. Yine aynı Surenin 8. ve 9. ayetlerinde *"gizliliklerin ortaya çıkacağı"* günden bahsetmesi de, hali hazırda pekçok şeyin gizli tutulduğunun en açık göstergesidir.

Şimdiye kadar çok az kişi tarafından bilinen bu gerçek, inisiyatik sırları semboller ve hikayeleştirilmiş meseller tarzıda aktaran mitolojilerde de

kendini gösterir. Örneğin, Roma Mitolojisi'nde "Romüs" ve "Romülüs" kardeşleri emziren kurtla, Türk Mitolojisi'ndeki "Gök - Kurt" ve "Gök - Kurt"tan Türeyiş Efsaneleri, bu sırrı anlatan sembollerdir. (Ayrıntılı bilgi için Bknz: G.S.Ö. Sy: 113-140)

Sirius Yıldızı'nın bulunduğu takım yıldızının günümüzde de "Büyük Köpek Takım Yıldızı" olarak isimlendirilmiş olması boş ve anlamsız bir tesadüf değildir. Eski Mısır Kültürü de dahil olmak üzere, tüm inisiyatik metinlerde, Sirius'un sembolü olarak *"kurt"* ya da *"dik kulaklı siyah köpek"* kullanılmıştır. Bu ve bunlara benzer diğer ülkelerin mitolojileri incelendiği taktirde, bu gerçek tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır. Ancak yukarıda da söylemiş olduğumuz gibi bu sır, özellikle 2000 yıldır gizli tutulmaktadır. Artık insanlığın aşağıya inişten, yukarıya çıkışı başlamak üzere olduğu için, bu sırrın da hiç değilse araştıran ve okuyan çevre tarafından bilinmesinin zamanının geldiğine inandığımız için burada açıkça ifade etmekte bir sakınca görmüyoruz.

Sirius, bizim güneş sistemimiz gibi daha birçok güneş sisteminin içinde yaşayan varlıkları eğitmIŞ, görüp, gözetmiş vazifeli bir sistem olarak fonksiyon gören varlıkların bulunduğu kozmik yönetici bir mekanizmadır... Bu kozmik yönetici mekanizmanın varlıkları çok ender olmakla birlikte zaman zaman bazı vazifelilerini enkarne etmek suretiyle Dünyamız'a göndermişlerdir. İşte bunlardan bir tanesi de Muhammed Peygamber'dir.

Kur'an-ı Kerim'de Muhammed Peygamber'den bahseden bazı ayetlerde ona *"sevgilim"* olarak hitap edildiği görülür. Bu söz O'nun bağlı bulunmuş olduğu kültürün hiyerarşik sistemindeki seviyesinin sembolik ifadesidir... Daha açık söylemek gerekirse, bu söz; O'nun Dünyamız'a doğmadan önceki zamanlar süresince yapmış olduğu, işlerin ve vazifelerin sonucunda ulaşmış olduğu bir "safhanın" sembolüdür. Çok daha basitleştirerek anlatacak olursak, *"sevgili"* sözü bir nevi kendisiyle alakalı bir rütbe gibi de anlaşılabilir. Yani *"ben albay falan"*, ya da *"genel müdür yardımcısı filan"*, der gibi, bir ifade biçimidir...

Muhammed adıyla tanıdığımız bu varlığın Dünyamız'daki vazifesine hazırlığı iki safhada olmuştur. İlk planlarını, ilk projelerini Sirius'dayken hazırlamış ve Dünya'ya geldikten sonra oluşturacağı sistemi orada tanzim

etmiştir. Hazırlamış olduğu bu dosyaları daha sonra dünyayı yakından takip eden ve dünyanın içinde bulunduğu şartları yakından inceleyen "Satürn Bilgeleri" ile tetkik etmIŞ, gözden geçirmiştir. Dünya'nın yaklaşık 28.000 yıllık bir dönemini içeren "*akaşik*" kayıtları, "Satürn Bilgeleri" ile birlikte tetkik etmişler ve Dünya üzerinde yaşayan varlıkların o güne kadar geçirmiş oldukları enkarnasyonları büyük bir titizlikle incelemişlerdir...

Bu incelemeden sonra Sirius'da hazırladığı planının bazı bölümlerini onların önerileri doğrultusunda yeniden elden geçirmiş ve birtakım değişiklikler yapmak gerektiğini görmüştür. En son olarak da bu öğretinin hangi yolla, nasıl bir metot kullanılarak insanlara nakledileceğine karar verildi. Bu, vahiy mekanizmasıydı. Yani ruhsal tebliğ mekanizması... Daha önce farklı metotlar denenmişti. Şimdi ise bu yol denenecekti... Siriyusyen kökenli bilgiler insanlara uygun semboller kullanılarak postacılık vazifesini görecek bir varlıkla, zamanı geldiğinde Muhammed'e medyomsal kanalla "Evrensel idare Mekanizması"nın kontrolünde aktarılmaya başlanacaktı. Yani vahyin belli bir bölümü çok önceden hazırlanarak tesbit edilen Siriusyen bilgilere dayanır. Bu aktarımda postacılık yapan varlık Kur'an-ı Kerim'de Cebrail olarak isimlendirilmiştir.

Hira Dağı'nda ilk kez Cebrail ile karşılaştığında geçmişi tamamen unuttuğu için gerek kendi kimliğiyle ilgili, gerekse de Cebrail'in gerçek kimliğini yeniden hatırlayıncaya kadar belli bir uyum sağlama süreci geçirmek zorunda kalmıştı. Ancak yörede bulunan Yahudi Kabalistleri, bazı Hristiyan rahipleri ve Sabiiler gibi bir takım ezoterik gruplar belirli derecelerde durumun farkındaydılar. Fakat bu sırrı bilenler, kesinlikle hiç bir şekilde bu bilgileri dışarıya sızdırmadılar...

Bu gruplardan bazıları Peygamber'e geçmiş kökenini hatırlamada yardımcı da olmuşlardır. Özellikle Hatice'nin akrabası Varaka, bu konuda kayıtlara geçenlerden sadece bir tanesidir.

Cebrail'in O'na *"Oku"* demesi, doğmadan önce hazırlanan bilgileri yeniden okumaya başlaması anlamındadır. Cebrail'in O'na dokunmasıyla birlikte zaten binbir güçlükle kurulan ruh beden ilişkisi derhal serbestleşmiş ve astral çıkışla, gelmiş olduğu plandaki hazırladığı bilgilerle karşı karşıya gelmiştir. O ana kadar bunları unutmuş bir halde yaşadığı için büyük bir şaşkınlık içinde kalmıştır. Hatta *"acaba yanılıyor muyum?..." "Yoksa bütün*

bunlar bir halisünasyon mu?” diye ilk başta tereddüt göstermesi bu açıdan son derece doğaldır. Zaten belli bir süre bunlardan tam olarak emin olamamıştır.

Önceden hazırlanan ve daha sonra Peygamber’e medyomsal yollarla Cebrail tarafından aktarılan metinler son derece ağır bir sembolizm örtüsüyle şifrelendirilmiş olduğundan anlaşılması bir hayli zordur. Bir başka zorluk da, metinlerin belirli bir lineer akışı takip etmemesidir. Yani öyle ayetler vardır ki, onlar en başta olmalıdır. Ve yine öyle ayetler vardır ki, ortalarda başka ayetlerin yanına getirilse, çok daha kolay bir anlam çıkartabilmek mümkün olur. Ancak Kur’an ayetleri böyle aktarılmamıştır. Çünkü küresel bir mantık vardır. Linner tek boyutlu bir mantıkla hazırlanmamıştır. Bu özelliğinden dolayı Kur’an metinlerinin anlaşılabilmesi için ayrıca bir çaba gerekir... Belli ki kolayca anlaşılması istenmemiştir.

Nasıl ki, ilk hazırlanan dosyalarda “Satürn Bilgeleri” ile görüşüldükten sonra bazı değişiklikler gerekli olmuşsa, Peygamber Dünya’ya doğduktan sonra da, dosyalarda yeni değişikliklerin yapılması zarureti ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla önceden hazırlanan metinlerin tamamı aktarılmamıştır. Bazı bölümler son anda çıkartılmıştır. Bunun en büyük delili bazı Kur’an ayetlerinin başlarında bulunan: “Elif”, “Lam”, “Mim”, “Ta”, “Sin”, “Ha” gibi kodlardır. Ezoterik bilgilere göre bu kodlar, asıl kitapta bulunan fakat son anda verilmesi uygun görülmeyen ayetlerin kodlarıdır. Bu görüş, Kur’an-ı Kerim’in şuara Suresi’nin hemen başındaki ayetlerde de açıkça anlatılmıştır: **“1. Ta, Sin, Mim. 2. Bunlar apaçık Kitab’ın ayetleridir.”**

Görüldüğü gibi, yukarıda anlatmaya çalıştığımız mesele Kur’an-ı Kerim’de tek bir cümleyle açıklanmış durumdadır.

Son anda alınan bir kararla bazı bilgilerin çıkartılmış olması oldukça önemlidir. Demek ki bu bilgiler insanlığa daha sonra verilecektir sonucu çıkar. Hemen belirtelim ki, kulaktan dolma edinilen dini bilgilerimizdeki, Kur’an’dan başka artık insanlara hiç bir bilgi verilmeyecektir anlayışının hiç bir geçerliliği yoktur. Bu, sonsuza bir son yakıştırmaya benzer. Ancak dinsel bir motif ve görünüm altında yeni bir bilgi verilmeyeceği doğrudur. Çünkü din devri Muhammed Peygamber ile birlikte tamamlanmıştır. O son peygamber ve getirdiği de Dünya’nın göreceği son dindir... Fakat dünyanın

göreceği son bilgi değildir. Bu bakımdan Kur'an insanlığın topluca kurtuluşunu sağlayabilecek bir kitap değildir. Böyle bir iddiası da zaten hiç bir zaman olmamıştır. Bu yanlış anlayış, Kur'an'ın indirilişinden yüzyıllarca sonra insanların ileri sürdüğü bir tahminden ibarettir. Eğer insanlığın topluca kurtuluşunu sağlayacak bir kitaptan bahsedilecek olursa; o, büyük bir ihtimalle Peygamber'in ilk hazırladığı ve Kur'an-ı Kerim'in de "apaçık kitap" olarak isimlendirdiği o ilk bilgilerdir diyebiliriz. Ancak o *"asıl kitabın"* tamamının insanlara aktarılmadığı kesinlikle unutulmamalıdır. Belki de ilk hazırlık bütün insanlığın kurtuluşuna yönelik yapıldıysa da, sonradan bilemediğimiz sebeplerden dolayı bundan vazgeçildi... Bu konu ile ilgili daha ayrıntılı bilgilere ne yazık ki, ezoterik bilgilerde de ulaşamıyoruz.

Kur'an-ı Kerim'in Oluşması:

Kur'an-ı Kerim Dünya'ya indirilirken, önceden hazırlanmış olan metinler Siriuslular'ın gözetiminde, Cebrail tarafından Muhammad Peygamber'e aktarıldı ve bunları Peygamber de söze dökerek dile getirdi. Bunun haricinde *"Evrensel idare Mekanizması"*nın bazı unsurlarının, o an gelişen durumlara uygun araya girişleri olmuştur. Ayrıca, Cebrail de kendi yetkisi dahilinde bazı araya girişler yapmak suretiyle, bir takım ayetler aktarmıştır.

Görüldüğü gibi üç tip işleyiş söz konusudur. Ayrıntılarına az sonra gireceğiz...

Bütün bu faaliyetler "Evrensel idare Mekanizması"nın isteği doğrultusunda gerçekleştirilmiştir. Yani daha basit bir cümleyle ifade etmek gerekirse: **Bu faaliyet "Evrensel idare Mekanizması"nın "Sirius Kültürü"nü bu işe vazifelendirmesi doğrultusunda gerçekleştirilmiştir.**

Bu vazifelendirme, onbinlerce yıldır süre getirilen bir faaliyetin sonucuydu. "Siriusyen Kültür"ün dünyamız üzerindeki eğitim ve öğretim işi halen devam etmektedir. Görülüyor ki, *"kıyamete"* kadar da devam edecek... Hatta kıyametten sonra insanlığın yukarı çıkışı tamamlanıncaya kadar da, bu kültürün görüp ve gözeticiliği üzerimizde devam edeceği tahmin edilmektedir...

İşte *“kıyamet”*te yani gizli bilgilerin ortaya çıkarak şuurların açıldığı ve böylelikle gerçeklerin tüm insanlık tarafından farkedildiği günlerde, şimdi burada dile getirdiğimiz bazı gerçekler tüm açıklığıyla herkes tarafından anlaşılacaktır. Bu satırları unutmayın... Göreceksiniz...

Belki bu kadar kesin ve net nasıl iddia ediyorsunuz diye düşünen okurlarımız çıkabilir. Hemen söyleyelim... Bunu biz iddia etmiyoruz. Bu onbinlerce yıldır ezoterik öğretilerde bilinen bir gerçektir ve o ezoterik bilgiler şimdiye kadar ne dediyse hep onlar ortaya çıkmıştır.

Evren’de büyük bir hiyerarşik düzen olduğu çok eski çağlardan beri bilinmektedir. Hatta eski çağlarda bu konu çok daha açık bir şekilde insanların anlayışlarında yer etmiş durumdaydı. Aşağıya inişin doğal bir sonucu olarak, zamanla bu bilgiler unutuldu...

Yeri gelmişken şunu da hatırlatalım ki, Dünya insanlığının ruhsal gelişimini düzenleyen “Sirius Kültürü”nün haricinde fizik kainatta onlara benzer sayısız kültür odakları mevcuttur. Onların yerine bir başkası da, bu işle “Evrensel idare Mekanizması” tarafından görevlendirilebilirdi... Demek ki, dünyamız için onlar uygun görüldü. Hiç değilse bu devre için...

Yakın bir gelecekte yeniden hatırlanmaya başlayacak bu gerçekle ilgili önemli bir noktayı daha, şimdiden hiç değilse siz değerli okurlarımıza aktarmak istiyoruz:

Söz konusu kültürler, ruhsal gelişmişlik düzeyleri bakımından bizlerden çok daha ileri seviyeli varlıklardan oluşmaktadır. Onların bilgilendirme faaliyeti ile bizler nasıl daha ileri bir seviyeye doğru ilerleyebiliyorsak, onlar da bu faaliyetleriyle kendi gelişimlerine hizmet etmeye devam ediyorlar... İşte konun bu yönü çok önemlidir.

Hani hep sorulan bir soru vardır. Genellikle de bu soruyu hiç bir şekilde araştırma yapmayan ve sadece kulaktan dolma dini inancı olanlar sorarlar: *“Ne demek yani Allah’ın gücü yetmiyor mu da bu işleri ‘Ruhsal idare Mekanizması’ adını verdiğiniz görevlilere yaptırıyor?”* diye... İşte yukarıda ifade ettiğimiz karşılıklı gelişim meselesi, bu sorunun cevabıdır. Burada güç yetip yetmeme meselesi diye bir şey yoktur. Burada, **“karşılıklı ruhsal gelişim sürecine hizmet etmek”** gibi evrensel bir görev vardır. Yani

Yukarısı aşağısını geliştirirken, aşağısının geliştirilmesi için yapılan bu faaliyetler de “Yukarısı”nı geliştirmekte, yeni vazifelere hazırlamaktadır. Görüldüğü gibi bir taşla iki kuş birden vurulmuş oluyor... Bu incelik anlaşıldığı andan itibaren, *“Allah’ın gücü yetmiyor muydu?”* sorusu anlamını yitirir.

Gelelim Kur’an-ı Kerim’in yine konumuzla ilgili bir başka özelliğine...

“BEN - BİZ - O”

Kur’an-ı Kerim’i okuyanların hemen farkettikleri bir özellik vardır. Kur’an-ı Kerim’in ifade tarzında kullanılan üç farklı zamir bulunmaktadır: “Ben”, “Biz” ve “O...”

İşte birkaç örnek:

“Ey Muhammed, Cebrail sana Kur’an okurken, unutmamak için acele edip onunla beraber söyleme, yalnız dinle. Doğrusu o vahyolunanı kalbine yerleştirmek ve onu sana okutturmak Bize *düşer. Biz onu Cebrail’e okuttuğumuz zaman, onun okumasını dinle. Sonra onu açıklamak* Bize *düşer.”* (KIYAMET, 75/16-19)

“Yağmurun dönüşünü sağlayan göğe ve yarılan yeryüzüne andolsun ki, Doğrusu bu Kur’an kesin bir sözdür. O, eğlence için değildir. Gerçekten onlar düzen kuruyorlar. Ben *de bir düzen kurmaktayım. Ey Muhammed, Sen inkarcılara mehil ver; onlara mukabeleyi biraz geri bırak.”* (TARIK, 86/11-17)

Ey insan... Yüce Rabbi’nin adını tesbih et. O*, yaratıp şekil vermiştir.* O*, her şeyi ölçüyle yapıp doğru yolu göstermiştir.* O*, yeşillikler bitirmiştir...* (A’LÂ, 87/1-4)

Yukarıdaki birkaç örnekte de görülğü gibi, Kur’an-ı Kerim’de üç farklı hitap tarzı bulunmaktadır. Bazen “Ben”, bazen “Biz” ve bazen de “O” diye hitap edilir...

“O”: Birçok ayette *“Alemlerin Rabbi olan Allah”*ı ifade eder. Bazı ayetlerde ise örneğin Al-i imran Suresi’nin 18. ayetinde olduğu gibi *“Kaadir-i Mutlak Yaratan”*ı ifade eder. Bu tartışma götürmeyecek kadar açıktır... Burada asıl üzerinde durulması gereken *“Ben”* ve *“Biz”* sözcükleridir...

“Biz” sözcüğü sadece son üç büyük dinden sonuncusunun kutsal kitabında varolan bir özelliktir. Ne incil’de, ne de Tevrat’ta *“Biz”* sözcüğü yoktur... Çünkü onlar, bu anlamda bir tebliğ değildi. Bizzat Musa’nın ve

İsa'nın o anki anlatımlarına dayalıdır. Fakat bu sözlerimizden onların ruhsal irtibat ile hiç bir bilgi almadığı anlamı da çıkmamalıdır. Her ikisi de birer büyük inisiye olan bu iki vazifeli de, kuşkusuz ki, "Yukarısı"yla her an irtibat kurabilecek nitelikte kişilerdi... Ancak onlarda, Muhammed Peygamber'de olduğu gibi önceden hazırlanan bir metnin ruhsal tebliğ kanalıyla alınışı söz konusu değildir. Yani medyomik bir irtibatla anlatılacaklar onlara nokta virgül, tebliğ edilmemiştir. Onlar kendi bilgilerini ve ilhamlarını birarada dile getirmişlerdir.

Kaldı ki, İsa Peygamber geçmişini büyük bir ölçüde unutmadan dünyaya geldiği için her şey zaten onun dünyasal şuurunda mevcuttu. Yeni baştan bazı şeyleri ona tebliğ etmeye o anlamda gerek yoktu... Dolayısıyla *"Biz"* demesine gerek de yoktu... Bu nedenle İsa Peygamber'in anlatımlarında sadece *"O"*, *"Rabb"* ve *"Baba"* sözcüklerine rastlanır.

Buna karşılık, Muhammed Peygamber'in aktaracağı bilgileri unutarak gelmesine de, zaten başında karar verilmişti. Geldikten sonra da O'na bu bilgileri birilerinin aktarması gerekiyordu...

Kısaca toparlamak gerekirse, Kur'an-ı Kerim'de geçen "Biz" zamiri bir çoğulluğun ifadesi olarak karşımıza çıkar. Bu çoğul ifade bazı ayetlerde "Evrensel idare Mekanizması"na bağlı olarak çalışan *"Ruhsal idare Mekanizması"*nın, bazı ayetlerde dini literatürde *"Kürsi"* ya da *"Melekut"* olarak geçen yönetici varlıkların ve bazı ayetlerde ise bizzat *"Siriuslu Varlıklar"*ın hitabını ifade eder. Görüldüğü gibi Kur'an-ı Kerim'de *"Biz"* zamirini kullanan çeşitli sistemler vardır.

Buna karşılık, "Ben" zamiri ise sadece *"Alemler'in Rabbi Allah"*ın ifadeleri olarak karşımıza çıkar.

Görüldüğü gibi Kur'an-ı Kerim'in indirilişinin çeşitli yönleri vardır. Bazen "Alemlerin Rabbi Allah" tarafından, bazen "Ruhsal idare Mekanizması" tarafından, bazen, "Melekut Alemi" tarafından, bazen "Siriuslu Varlıklar" tarafından, bazen de bizzat Cebrail tarafından tebligatta bulunulmuştur. Ancak tamamı belli bir plan doğrultusunda gerçekleştirilmiş bir bütünün parçaları gibidir. İşte Kur'an-ı Kerim'in içinde farklı zamirlerin bulunmasının sebebi budur...

“Ey Muhammed, Kur’an’ı Biz okutacağız ve asla unutmayacaksın. Allah’ın dilediği bundan müstesnadır. Doğrusu açığı da gizliyi de bilen O’dur.” (A’LÂ, 87/6-7)

Bu ayet; şu anda açıklamaya çalıştığımız konumuzla ilgili en önemli ayetlerden biridir... *“Allah’ın dilediği bundan müstesnadır”* diyerek, kendi aktaracakları ayetlere zaman zaman Allah’ın da müdahalesi olacağı yukarıdaki ayette son derece açık bir şekilde ima edilmektedir. Sevgili okuyucular, eğer Kur’an’ı titiz bir şekilde baştan sona incelerseniz, siz de pekçok sırrı içinde barındıran ve burada aktarmaya çalıştığımız ezoterik bilgilerin birçoğunu üstü kapalı bir şekilde dile getiren ayetlerle karşılaşabilirsiniz... Burada tüm Kur’an’ın bir tefsirini yapma imkanımız olmadığı için şimdilik sizlere sadece birkaç örnek vermekle yetiniyoruz...

Bütün bu anlatılanları daha iyi zihnimizde yerli yerdine oturtabilmemiz için **“Evrensel İdare Mekanizması”** ile ilgili bazı bilgileri şematik tarzda görmenin bazı kolaylıkları vardır. Yan sayfadeki şekil “Evrensel İşleyiş”in nasıl bir mekanizma tarafından ayakta tutulduğunu göstermesi bakımdan, kabaca da olsa bir fikir verebilir.

Üçgen tarzda çizilen bu şekil aslında bir dairenin sadece küçük bir kesitini oluşturur. Yani bu üçgenler gibi birçok üçgenlerin varolduğunu düşünmek gerekir. Bütün bu üçgenler yan yana getirildiğinde aşağıdaki “daire” şekli oluşur.

Aşağıdaki şekil, varoluşun tamamını sembolize eder. Birçok üçgenden oluşan aşağıdaki dairenin taralı olan kısmı ise, yan sayfadeki üçgeni ifade eder.

Başta Tufan Öncesi Mu ve Atlantis ugarlıkları olmak üzere, eski uygarlıkların çoğunda “daire”, mükemmelliyetin sembolü olarak karşımıza çıkar. Eski Mısır’da “Güneş Tanrısı -Ra” olarak isimlendirilen ve bir “daire” ile gösterilen sembol de yine aynı şeyin ifadesidir. Yani evrenin ve varoluşun sembolüdür...

“Daire”nin antik bilgilerde geometrik şekillerin en mükemmeli olarak nitelendirilmesinin altında yatan gerçekler de yine bu bilgilere dayanır.

Ezoterik bilgilere göre de, dairenin içi yaratılanları, dışı ise yaratanı sembolize eder. Bu tanımlama “Yaratan”ın yaratılmış olanların içinde aranmaması gerektiğine dair çok önemli bir ayrımı ortaya koyar. Oysa ki, konunun inisiyatik ve ezoterik yönüyle meşgul olmayan ve sadece kulaktan dolma dini bilgileri yeterli gören çoğunluk için, “Yaratan” adeta bir varlık gibi telakki edilmiştir...

Evrensel idare Mekanizması ile ilgili genel bir fikre sahip olabilmek için, onu çeşitli unsurlarıyla birlikte ele alarak incelemek gerekir. Yani “Evrensel İdare Mekanizması” hakkında bir bilgi elde edinmek istiyorsak, onun bir üstünü ve bir altını da incelemek gerekir. Çünkü bir şey, kendisinin bir üstü ve bir altı ile karşılaştırılmadan, onlara karşı nisbeti incelenmeden, o şey hakkında bir bilgi elde edemeyiz. Bu kural insan için de geçerlidir... Kendimizi anlamak istiyorsak, hem kendi yeteneklerimizden üstün olanı, hem de aşağıda olanı dikkate alıp, aradaki farkı görmek lazımdır. İçinde bulunduğumuz üç boyutlu alemin bir doğal icabı olarak, biz her hangi bir konu hakkında bilgi sahibi olabilmek için farklı unsurları birbirleriyle karşılaştırmak zorundayızdır. Başka türlü o mesele hakkında bir bilgi edenmemiz mümkün olamamaktadır.

İşte bu nedenle “Evrensel İdarel İdare Mekanizması”nın geneli hakkında bir bilgi edinebilmemiz için, onu oluşturan unsurlarını önce anlamış olmamız gerekir. Şimdi çok kısa ve çok genel hatlarıyla bu unsurları gözden geçirelim... Böylelikle Kur’an-ı Kerim’de niçin göğün yedi kat ifade edildiği de daha iyi anlaşılmış olacaktır:

Alemlerin Rabbi: O’nu farklı dinler, farklı isimlerle insanlara anlatmaya çalışmışlardır... En son olarak da Muhammed Peygamber O’ndan bahsederken, *“Allah”* ismiyle zikretmiştir... Ancak *“Alemlerin Rabbi olan Allah”* sözü, Kur’an’da “Kaadir-i Mutlak Yaratan” anlamında kullanmamıştır. Bununla ilgili çok açık ayetler olmasına rağmen, meselenin bu yönü de diğer pekçok meselelerde olduğu gibi hasır altı edilmiştir... İşte onlardan biri:

“Yaratanlar’ın en güzeli olan Allah ne uludur!...” (MÜ’MİNUN, 23/14)

Buradaki “Yaratanlar” sözcüğü dikkatlerinizi hemen çekmiştir sanırım... Yoktan vareden “Kaadir-i Mutlak Yaratan” için, *“Yaratanlar”* sözcüğü

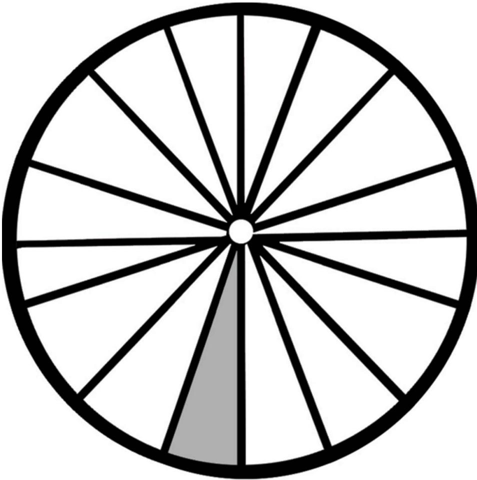
kullanılamayacağına göre, burada sözü edilen “Yaratma” işlemi varolan enerjilerin kullanılmasıyla gerçekleştirilen, fizik alemlerin meydana getirilişidir. Yani yoktan var etme değil, varolandan yeni varedilişlerin gerçekleştirilmesidir. Ve bunu yapanların da tek olmadığı ayette açıkça belirtilmiştir... Daha açık nasıl anlatılabilirdi ki?...

İşte aynı konuyla ilgili bir başka ayet daha:

“Allah, melekler ve adaleti yerine getiren ilim sahipleri, O’ndan başka Tanrı olmadığına şahitlik etmişlerdir. O’ndan başka Tanrı yoktur. O güçlüdür, Hakim’dir.” (AL-İiMRAN 3/18)

O’ndan başka Tanrı olmadığına şahitlik edenlerin arasında Allah’ın da bulunduğu, sanırım dikkatlerinizden kaçmamıştır...

Arş: Kur’an’da *“Arş-ı Ala”* olarak geçer. En yüce Arş demektir. Bu ifadedeki Arş, sürekli oluş mekanıdır. Arş, kozmik hiyerarşideki en üst mekanizmadır. Her türlü oluşumun kaynağıdır... Ruhsal gelişim seviyeleri bakımından gerçek anlamda *“İlahlar”*ın mekanıdır diyebiliriz... Fiziksel ve Ruhsal Alemler’in tamamını kapsamına alan bu mekanizma hakkında, neredeyse hiç denebilecek kadar az bilgi vardır.

Ruhsal İdare Mekanizması: “Alemler’in Rabbi” ve “Arş Mekanizması” tarafından şekillendirilen fiziki ve astral alemlerin idareciliğini, görüp ve gözeticiliğini yaparlar. Çeşitli dünyalardaki devreleri tanzim ederler. Bu devreleri önceden belirlerler, uygulamaya sokarlar, yeri geldiğinde uzatırlar ya da kısaltırlar ve sonunda kapatırlar. Varlıkların gelişimleri ile ilgili her türlü plan ve program bu yönetici mekanizmanın üyeleri tarafından gerçekleştirilir.

Kendi Dünyamız için bir örnek vermek gerikirse, bugüne kadar dünyamıza gelen tüm vazifeli varlıkların seçimleri bu mekanizma tarafından gerçekleştirilmiştir. Tüm dinlerin sahipleri yine bu mekanizmanın üyeleridir. Bu devremizin belli bir noktasında meydana gelecek olan *"kıyamet"* de yine *"Ruhsal idare Mekanizması"*nın tasarrufu altındadır.

"Ruhsal idare Mekanizması" için her uygarlık ve her din farklı isimler kullanmışlardır. Örneğin Hristiyanlıktaki *"Ruhül Kudüs"* ve İslamiyet'teki *"Yüce Kalem"* Ruhsal idare Mekanizması'nı ifade eden tanımlamalardır. Yine Kur'an dilinde geçen *"Zıllullah"* tabiri de *"Allah'ın Gölgesi"* anlamına gelir ve Ruhsal idare Mekanizması'nı ifade eden sembollerden bir diğeridir.

Melekut: Dini literatürde *"Kürsi"* olarak da isimlendirilen bu bölge, Alemlerin Rabbi, Arş ve Ruhsal idare Mekanizması'ndan gelen tesirlerin, vibrasyonlarının düşürüldüğü bir bölgedir. Eğer böylesine bir mekanizma olmuş olmasaydı. "*Yukarısı"*nın aşağısıyla irtibatı hiç bir şekilde mümkün olamazdı. Bu bölge adeta bir transformatör gibi iş görür. Meselenin bu yönü Tevrat'ta hikayeleştirilerek Musa peygamber'in başından geçen bir olay olarak anlatılmıştır. Hatırlanacağı üzere bir gün Musa Peygamber: "*Ya Rabbi... Seni görmek istiyorum, bana yüzünü göster..."* demiştir. Aslında bu sözler, Musa Peygamber'in Allah'a olan büyük sevgisini, ona olan düşkünlüğünü ve bağlılığını belirtmek için söylenmemiştir. Bu, bir bilginin ortaya çıkması için bir diyalogdur. Yani bir bilgi aktarma tekniğidir.

Burada Musa Peygamber'e gelen cevap önemlidir: *"Sen beni göremezsin, buna dayanamazsın..."* denmiştir. Bunu diyen kuşkusuz ki, Alemler'in Rabbi değildir. Eğer o söylemiş olsaydı neler olacağı bellidir. Bu da söylenmiştir. Dağlar'ın yanması bunun cevabıdır... Yani o tesir, kelam zarfına büründürülmeden dirket olarak gelirse neler olacağı sembolik olarak anlatılmıştır.

Alemler'in Rabbi'nin ve Ruhsal idare Mekanizması'nın tesirlerinin insanlara zarar vermeden nakledebilmesi için fonksiyon gören bu mekanizma, Kur'an-ı Kerim'in Muhammed Peygamber'e tebliğ edilmesinde de fonksiyon görmüştür. Bu fonksiyonu gören ve Melekut alemine ait varlıklardan birisi de Cebrail'dir...

Kur'an'da Melekut Alemi'ne dahil olan ve her biri farklı görevler üstlenen dört büyük "melekten" söz edilir: *"İsrafil"*, *"Cebrail"*, *"Mikail"* ve *"Azrail..."* Bunlar bizim bildiklerimizdir; yoksa Melekut Alemi sadece bu dört varlıktan ibaret değildir... Ve hemen şunu da hatırlatalım; bu bölgenin adı *"Melekut Alemi"* olarak isimlendirilmiş olmasından dolayı burada bulunan varlıklara da *"melek"* ismi verilmiştir. Yoksa daha önce de söylemiş olduğumuz gibi, *"Melekut Alemi"* öyle oraya buraya uçuşan kanatlı varlıkların bulunduğu masalımsı bir sistem değildir. Bu yanlış anlamayı da burada düzeltelim... Ve onların da birer "Ruh" varlığı olduklarını hatırlatalım...

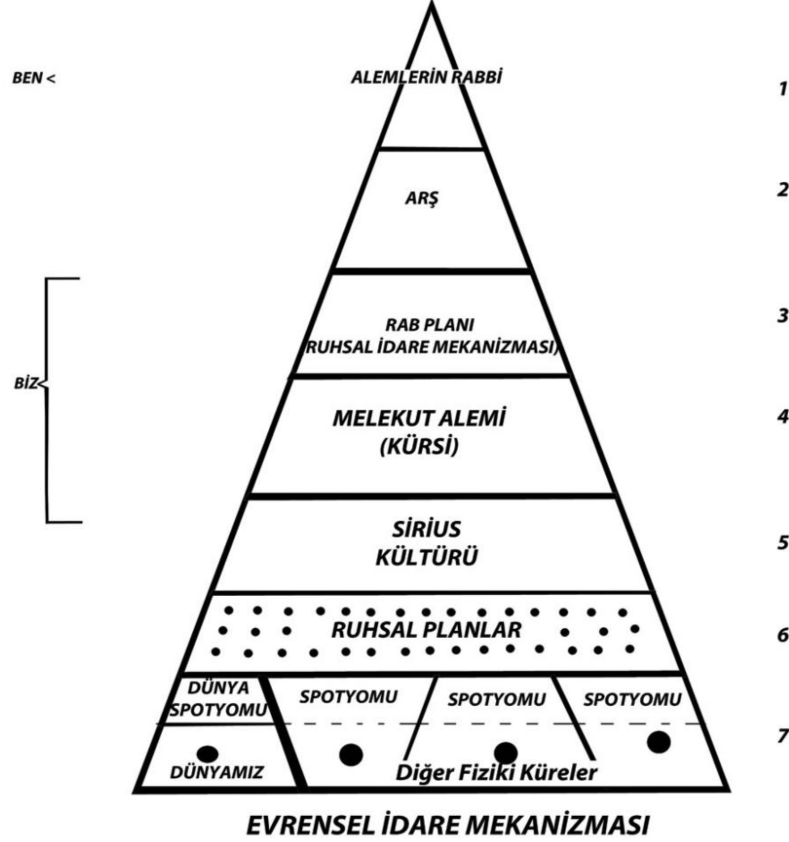
Bu taransforme etme, yani enerjinin şiddetini düşürme ameliyesini, son devre içerisinde, *"Melekut Alemi"*nin katkıları olmaksızın, sadece İsa Peygamber bedenli yaşamı içerisinde gerçekleştirebilmiştir. Bunu gerçekleştirebilmesi için de zaten kendisi için özel bir beden oluşturulmuştu... Hatırlanacağı üzere, doğumu da normal yollarla gerçekleşmemiştir... Kendisi de zaten *"Melekut Alemi"*ne ait varlıklardan biridir... Böyle bir tecrübe bir numune olarak bizim devremizde sadece bir kez gerçekleştirilmiştir. Kendisini açıkça *"oğul"* olarak tanıtmasının altında yatan gerçeklerden biri de işte budur. Ancak ne var ki, bu hiç bir zaman anlaşılmamıştır. Bilenler de 2000 yıldır susmuşlardır...

Sirius: Bize oranla son derece süptil maddelerden olsa da yine de fizik bedenlere sahip varlıklardır.

Dünyamız gibi başka dünyalardaki varlıkların da gelişimleriyle yakından ilgilenen bu kozmik - uzaysal varlıklar, için Ruhsal idare Mekanizması'nın eli - ayağıdır diyebiliriz... Gerçekten de onların elleri ve ayakları gibi çalışırlar. Çok nadir olarak Dünyaya kendi aralarından vazifeli varlıklarını gönderdikleri ve Gizli yeraltı uygarlığı "Agarta" ile direkt temaslarının bulunduğu bilinmektedir.

Ezoterik bilgilerde bu varlıkların ışıktan bedenlere sahip olduklarının ifade edilmesi, bedenlerinin ne denli süptil (yüksek titreşimli) maddelerden oluştuğunu anlatmak içindir. Vibrasyonlarını düşürmeden dünyamıza gelseler ve bizim karşımıza çıksalar, bizim onları görmemiz mümkün

olamaz. Ancak vibrasyolarını düşürdükleri takdirde onları büyük bir ışık olarak algılayabiliriz. İyice düşürdükleri takdirde, onların

belirledikleri bir form içinde onları görmemiz ancak mümkün olabilir. Bu özellik, başka uzaylılar için de geçerlidir. Nitekim birçok mitolojik ve dinsel metinlerde geçen ışıklar içinde gökyüzünden gelenler işte bu tür uzaysal kökene sahip varlıklardır. [18]

Ruhsal Planlar: "Ruhsal idare Mekanizması"nın bize en yakın kısmıdır. Gelişim düzeyleri ve potansiyelleri bakımından bizlerden bir hayli ileri seviyede bulunan bedensiz varlıkların teşkil ettiği bir organizasyonlar bütünüdür. Potansiyelleri ve gelişmişlik düzeyleri farklı seviyelerdeki planların oluşturduğu büyük bir organizasyondur. Her bir plan, bu organizasyon içinde hiyerarşik bir yapılanma içinde vazife görmektedir.

Zaman zaman ileri düzeyde medyomlara ruhsal tebliğler vererek insanları belirli bir düzeyde eğitirler. İnsanlarla çok yakından ilgilenirler. Yine zaman zaman insanların içlerinde hissettikleri yüksek seviyeli ilhamlar, çoğunlukla bu planlar tarafından gönderilir.

Dünyamızın sadece fiziki kısmıyla değil aynı zamanda astral kısmı ile yani spatyomu ile de yakından ilgilenirler.

İnsanların doğmadan önceki hayat planlarının öte alemde hazırlanmasında ve daha sonra dünyada bu planların gerçekleştirilmesinde, bu organizasyonun çok önemli bir fonksiyonu vardır. Metapsişik çalışmalarda sözü edilen *"bedensiz hami varlıklar"* ya da *"rehber varlıklar"* bu ruhsal planlara ait olan varlıklardır.

Bütün bu anlatmaya çalıştıklarımızı şöyle bir toparlayacak olursak; Evrenimiz'de bulunan tüm varlıkların bir hiyerarşi içerisinde bulunduklarını söyleyebiliriz. Ve her varlık bu büyük hiyerarşi içerisinde vazifesini yerine getirmektedir. Bazen bilerek ve şuurlu olarak bazen de biz Dünya insanlığı gibi bilmeden ve otomatik bir şekilde...

3– Ahiret Hayatı, Cennet - Cehennem:

Kur'an-ı Kerim, Dünya spatyomundan *"ahiret"* olarak bahseder. Öldükten sonra varlıkların astral bedenleriyle gittikleri bir mekandır. Dünyamız'ın fizik maddesine oranla çok daha süptil maddelerden oluşan bu mekanda düşüncelerimizin anında şekillendiği, Kur'an'da *"ne dilerseniz orada anında karşınıza çıkacaktır* "diye üstü örtülü bir şekilde anlatılmıştır.

Öldükten sonra spatyomda kendi gelişmişlik seviyemizle doğru orantılı bir yer ediniriz. Spatyom, aşağıdan yukarıya doğru gittikçe süptilleşen maddelerden oluşur. Bu nedenle spatyomun ne kadar yükseklerinde bir yer edinebileceğimizi belirleyen tek unsur astral bedenimizin yapısıdır. Dünyada yaşarken astral bedenimizi ne kadar yüksek titreşimli bir hale getirebildiysek, "spatyom"da da o kadar yüksek imkanlı bölgelerde kendimize bir yer edinebiliriz... Astral Bedenimizi kabalaştıran en önemli etken ise, yaşarken ürettiğimiz kaba düşüncelerdir. Bu nedenle *"düşüncelerinizden de sorumlusunuz"* denmiş ve yine bu yüzden tüm dinlerde insanları *"pozitif düşüncelere"* yöneltmek için aşırı bir çaba

harcanmıştır. *“Dünya Spatyomu”*ndan çıkarak daha ileri seviyeli mekanlara doğmamız ancak astral bedenimizin süptilleştirilmesiyle mümkün olabilecek bir meseledir. Aksi takdirde dünya spatyomunun üst kademelerine tırmanabilmemiz hiç bir zaman mümkün olamayacaktır.

Tüm dinler “Dünya Spatyomu”ndan çıkışı ya da hiç değilse üstlere tırmanışı bir kurtuluş noktası olarak nitelendirmişler ve bunu da çeşitli isimlerle sembolleştirmişlerdir. Budizm’de *“Nirvana”*, Hristiyanlıkta *“Gökler’in Melekutu”*na giriş, İslamiyet’te ise *“Cennet”* işte bunu anlatır... Spatyomun en aşağı seviyeleri ise son derece kaba enerjilerle haşır neşir olan geri seviyeli varlıkların yoğunlukla bulunduğu cehennemi andıran bölgelerdir... Bu yüzden de İslamiyet’te bu bölgeleri ifade etmek maksadıyla cehennem tabiri kullanılmıştır. Bu tabir hemen hemen tüm dinlerde vardır... Spatyom’un bu bölgesi varlıkların öldüklerini bile anlamadan geçirdikleri sıkıntılı ve ıstıraplı bir aşamasıdır. Bu bölgede varlıklar çoğunlukla kendi düşüncelerinden dolayı oluşmuş imajların içinde bocalayıp durmakta ve bu imajların kendi düşüncelerinin sonucu oluştuğunu bir türlü anlayamamaktadırlar.

İçinde bilgisi olmayan inançların, insana hiç bir yarar sağlamayacağı artık net bir şekilde bilinmesi gerekir. Sadece Hristiyanlığı ya da Müslümanlığı kabul etmiş olmak, insana ahiret hayatında hiç bir ayrıcalık sağlamamaktadır.

Örneğin, eğer Kur’an-ı Kerim’de sözü edilen *“Cennet”* ve *“Cehennem”* meselesi birebir anlatıldığı şekliyle ele alınacak olursa, öldükten sonra büyük bir sürprizle karşılaşmamız kaçınılmaz olacaktır. Bu nedenle Kur’an’da geçen *“Cennet”* ve *“Cehennem”* tasvirlerinin birer sembol oldukları hiç bir zaman unutulmamalıdır. Aksi takdirde kendi yarattığınız imajların sonucunda; kendinizi alevler arasında yanıyor görebilir ya da altından ırmaklar akan çimenler üzerinde yan gelip yatıyor bulabilirsiniz. Öte Alem hakkında yanlış imajlarla ölen bir kimseyi orada hayli sıkıntılı anların beklediğini hatırlatarak bu konuyu burada noktalayalım. [19]

4– Kıyamet: Dünya üzerinde yaşayan milyarlarca insan, görünürde farklı inançlarıyla; farklı renkteki yollar üzerinde yürüyerek, bilemedikleri bir hedefe doğru gitmektedirler. Ancak, bu hedefin ne olduğu bellidir...

Ezoterik bilgiler bu hedefi, *“İnsanlığın aşamalı aşağıya inişi ve sonra tekrar çıkışı”* ile sembolleştirerek insanlara söylemişlerdir. Dinler ise bu hedefi, “*kıyamet”* sembolüyle şifrelendirdikten sonra insanlara aktarmışlardır. Bu nedenle tüm dinlerde *“kıyamet”* bir son nokta olarak insanların önüne konulmuştur. Hemen hemen her dinde bu sembol kullanılmıştır. Bu hedef için uğraşılmış ve insanlık bu hedefe doğru yönlendirilmiştir... Hem de binlerce yıldır...

“Kıyamet” en önemli dinsel sembollerin başında gelir. Ne var ki, bu en temel sembollerden biri olan *“kıyamet sembolü”* hakkında da son derece yanlış yorumlar yapılmıştır.

Sadece Müslüman olmayı “*kurtuluş”* için yeterli zanneden ve hiç bir araştırmayı gerekli görmeyen, sıradan dindarlar için kıyamet; gökten taşların yağacağı, garip varlıkların ortaya çıkacağı, fırtınaların yeryüzünü birbirine katıp göz gözü görmeyeceği, tufan halinde yağmurların yağmaya başlayacağı, sellerin afetlerin ardı arkası kesilmeyeceği günler olarak ele alınmaktadır.

Bu yorum insanları korkutmaktan başka bir işe yaramamıştır. Sadece: *“Kıyamet kopunca dünya yerle bir olacak, o halde biz kendimizi kurtarmak için Allah’a dua edelim, O’na sığınalım ve yalvaralım, ibadetlerimizi zamanında yerine getirelim ki bu dualarımız kabul olsun”* tarzında insanları bir inanca götürmüştür. Bunun haricinde, başka bir işe yaramamıştır.

Bir takım kozmik olaylar da olsa, bir takım astronomik değişiklikler de meydana gelse, bunlar insan varlığına ne gibi etkide bulunabilirler?... Yani bunca zaman bir adım dahi ilerlememiş bir insan, kafasına gökten bir kaya parçası düşse ne yapar? Hangi bilgiyi ve inancı kazanabilir? Herhangi bir değişime, bir transformasyona uğrayabilir mi? Hiç bir şey olmaz... Kafasına o kayayı yediğiyle kalır... Sadece korkar... Ödü patlar ya da şoktan ölür... Belki de kaçar... Fakat her ne olursa olsun, kendi varlığında bir değişiklik olma imkanı sağlamaz...

Böyle bir yanlış anlayışın ortaya çıkamasının tek sebebi, “Kutsal Kitaplar”ın sembolik bir dille yazdırıldığı gerçeğinin göz ardı edilmesidir... Böyle olunca da “Tufan” ile “Kıyamet” sembolleri birbirine karıştırılmıştır... Yukarıda tasvir edilen olaylar *“Kıyamet”İ* değil, *“Tufan”*ı

anlatır. Ve Dünya zaten böyle bir "Tufan"ı bunda önce geçirmiştir... Bundan sonra da geçirecektir ancak insanı asıl ilgilendirmesi gereken *"Tufan"* değil *"Kıyamet"*tir. Çünkü *"Tufan"* dünya ile ilgili bir meseledir, *"Kıyamat"* ise insanla alakalı bir fenomendir... Kuşkusuz ki, Dünya üzerinde yaşayan insanların da *"Tufan"*dan fiziki olarak etkilenmesi söz konusudur, ancak bu etkileşim onların ruhsal gelişimleriyle alakalı bir mesele değildir.

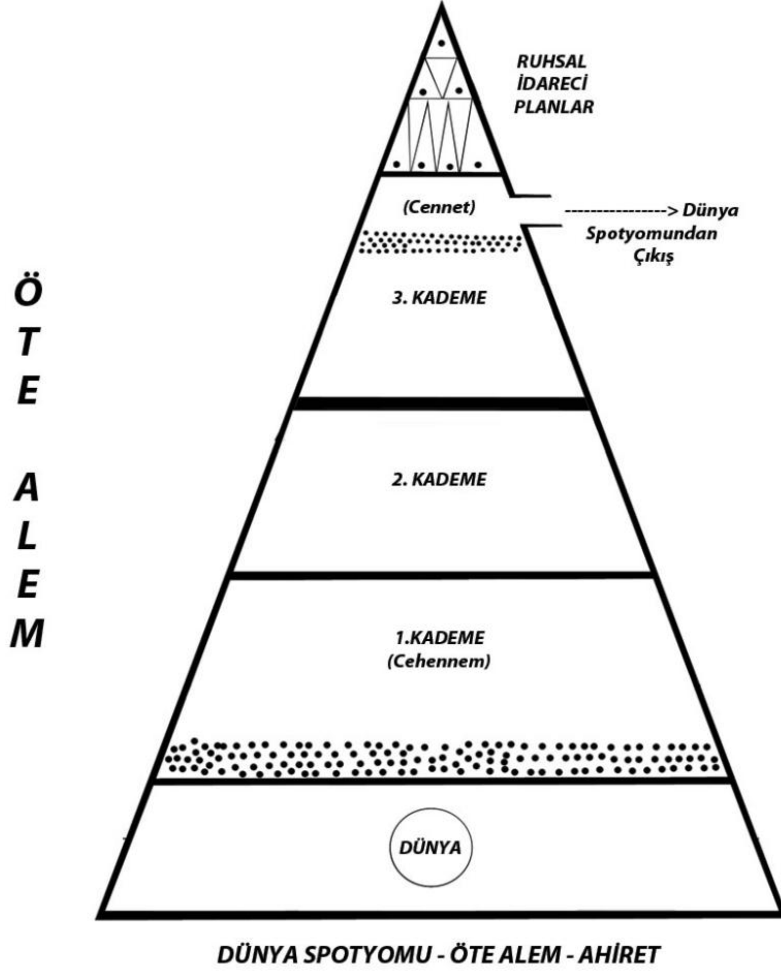
"Tufan" meselesi günümüz bilimadamlarınca gayet net bir şekilde takip edilmektedir, örneğin Birleşmiş Milletler İPCC (Klimatik Değişimler Üzerine Çalışma Grubu) kuruluşundan geçtiğimiz yıllarda gelen bir rapor; Dünya'nın hızla bir Tufan'a doğru sürüklendiğine dikkatleri çekmekteydi. 60 ülkeden 1500 bilimadamının çalıştığı Birleşmiş Milletler'in iPCC kuruluşundan gelen raporda; Dünya ısısının hızla arttığı ve bunun sonucu olarak da buzulların erimeye başladığı bildirilirken, 2100 yılına kadar deniz seviyesinin 1 m yükseleceği ifade edilmekteydi. Raporda yer alan bir başka uyarı da, söz konusu ısınmayla birlikte bazı bölgelerde büyük kuraklıkların ve büyük kasırgaların, hortumların baş göstereceği yönündeydi. Bu rapor elimize geçer geçmiz 6 KASIM1996 tarihinde, Posta Gazetesi bünyesinde çıkarttığmız haftalık gazete eki "Gizemler Dünyası"nda yayınlamıştık... Çünkü bu rapor, bir zamanlar Dünyamız'ın geçirdiği Tufan'a benzer bir başka Tufan'ın, hızla yaklaşmakta olduğunu gösteriyordu...

Çok değil... Tam 3 yıl sonra Eylül 1999 tarihinde basında yer alan bir başka haberde, Kutuplardan kopan dev bir buzulun hızla aşağılara doğru hareket ettiği bildiriliyordu. Evet, Dünyamız hızla ısınmaya devam ediyor... Bu ısınmanın, 2000'li yıllarda Dünyamız için çok ciddi bir sorun yaratacağı ortada... Nitekim ilk belirtileri ortaya çıkmaya başlamış durumda...

Ancak bu olayların tarihi çok yakın değildir... En azından sorunun üst boyutlara ulaşması için 100 yıllık bir süre var... Tarihi yakın olan *"Tufan"* değil, *"Kıyamet"*tir...

Peki o halde "Kıyamet" nedir?... Bunu açmaya çalışalım...

"Kıyam etmek": *"Ayağa kalkmak anlamına gelir..."*

İnsanların uyumakta olduğu yani, dünya üzerinde kapalı bir şuurla ve birçok bilgiden habersiz olarak yaşadıkları hemen her dinde, felsefede, inisiyatik öğretilerde, ezoterizmde dile getirilmiş bir meseledir. Meselenin bu yönü, bizzat Muhammed Peygamber tarafından da bir hadisinde iki kelimeyle özetlenmiştir: “İnsanlar Uyumaktadır...”

*“Kıyamet”*te insanların ayağa kalkacağından sözedilmesi şuurlanarak bilgilenecekleri anlamında kullanılmıştır. Yoksa ölülerin cesetlerin ve kemiklerin dirilmesi anlamında değil...

İnsanlık *“kıyam”* edecektir... Yani Türkçe anlamıyla tercüme edersek ayağa kalkacaktır... Ayağa kalkma sembolünü de açacak olursak, insanın şuurlanacağı gerçeğiyle karşılaşırız.

“Kıyamet”: *Sırların ortaya çıkacağı ve bu açık bilgilerle insanların topyekün şuurlanma yoluna girecekleri günlerin adıdır.*

Evet insanlık hala büyük bir oranda şuursuzdur... Çünkü bilgilerinin büyük bir bölümü zanlarla ve çözülememiş sembollerin dış anlamlarıyla örülüdür. Bu sembollerin çözüleceği günlerin adıdır “kıyamet”... Ve çok yakındır...

Kur’an-ı Kerim’deki Kıyamet Sembolleri:

Kur’an-ı Kerim *“Kıyamet”İ*n ön belirtileri olarak bazı ipuçları vermiştir. Ancak bu belirtiler de kuşkusuz ki, sembollere büründürülerek aktarılmıştır. Şimdi “Kıyamet”İn bu ön belirtilerinin neler olduğunu görelim:

I- Yecüc ve Mecüc’ün ortayı çıkışı,

II- Debbet-ül Arz’ın ortaya çıkışı,

III- Deccal’in ortaya çıkışı,

IV- Güneş’in batıdan doğması...

Bunlar gayet kapalı sembollerdir. Anlaşılabilmeleri için zengin bir ezoterik kültüre sahip olmak gerekir. Son derece kapalı olmaları gelecekle ilgili gizli anlamlar taşımalarından kaynaklanır. Belli ki uzun bir süre herkes tarafından anlaşılmaları istenmemiştir...

Sırasıyla ele alalım...

I– “Yecüc” ve “Mecüc”ün Yeryüzü’nde Ortaya Çıkışı:

Yecüc ve Mecüc sözcüklerinin kelime olarak ne anlama geldiği bilinmemektedir. Tamamen yanlış bir yorum olarak cüce ırk anlamına geldiği kesinlikle doğru değildir... Ufak tefek adamların ortaya çıkıp dünyaya zarar verecekleriyle ilgili yorumlar gerçekle hiç bir alakası yoktur.

Bu masalımsı yorumdan hareket ederek, kendini bilmez, idraksiz bir takım yorumcular ise, maddesel olanın dışında başka bir şey tasavvur edebilecek güçte olmadıkları için, *“Yecüc”* ve *“Mecüc”* olsa olsa nüfusu aşırı derece kalabalık olan ufak tefek Çinliler olabilir, dünyayı olsa olsa bunlar istila ederler şeklinde, tamamen şekli ve asılsız izahlarda bulunmuşlardır.

Kur’an’da Yecüc ve Mecüc’den şöyle bahsedilmiştir:

“Ye’cûc ve Me’cûc’un seddi yıkıldığı zaman her dere ve tepeden boşanırlar. Gerçek vaad yaklaştığında inkar edenlerin gözleri beliriverir: ‘Vah bize! Bundan önce gaflet içindeydik, hem de zalimdik’ derler.” (ENBİYA, 21/96-97)

Biz gelelim konun ezoterik açıklamasına:

“Yecüc” ve *“Mecüc”*, nefsani azgınlığın Kur’an’daki sembolüdür. Daha öztürkçe söylemek gerekirse insanlığın egoistçe duygu ve düşüncelerle kendisini zincirlemesidir. Gözü bu hırslarından başka bir şey görememesidir. Ve bu haliyle dünyamız *“Yecüc”* ve *“Mecücler”*e uzun bir süredir teslim olmuş durumdadır. Bir takım ecüş bücüş insanların çıkıp da dünyayı işgal etmesini bekleyenler daha çok bekleyeceklerdir... Çünkü sözü edilen kehanet gerekleşmiştir...

Bu özellikle uyku halinden, genel uyanma arifesinde ortaya çıkan karakteristik bir haldir. Otomatizmadan kurtulmak üzere olan, uyuyan insanların şuuraltlarında içten içe hissettikleri kendi ruhsal büyüklükleri, ilk başta bu şekilde yani egoizm zarfına bürünerek ortaya çıkar. Bu da yoğun bir negatif enerji yayılımına sebebiyet verir. Yani insanların, şuuraltlarındaki bir bilginin, yanlış yorumu ile karşı karşıya bulunulduğu bir dönemdir. İnsan kendi kökenini içten içe farkederken, kendisinin hiç de zannettiği gibi zayıf bir varlık olmadığını, tam tersine tanrısal nitelikte bir varlık olduğunu şuursuzca ve otomatizmanın çarkalarından kurtulamadan farkettiğinde, bunu yanlış bir yorumla egoist olma tarzında dışarıya vurabilir. İşte şu anda yaşanan budur... Kendi ruhsal kudretini içten içe hisseden ancak bilgisi olmadığı için bunu adlandıramayan ve bunu doğru yönlendiremeyen insanların içinde bulundukları bir sürecin yaşanmasıdır.

Tek bir cümleyle özetleyecek olursak: *“Yecüc”* ve *“Mecüc”*ün ortaya çıkması, egosal isteklerin azması anlamında kullanılmıştır diyebiliriz.

Bu gibi hallerde, *“vesvese”* denen sistematik şüphecilik yaygınlaşır. Ki, bu da Kur’an’da dile getirilmiştir. Vesvese her şeyin değerini aşağılamak, küçültmek, düşürmek anlamına gelir. Vesvese insanın içini kemiren bir kurt gibidir. Sonunda insanı tam anlamıyla büyük bir boşluğa götürür. Hiç bir şeyin değeri kalmaz. Sonunda insanı büyük bir ruhi çöküntü içine sürükleyebilir. Nitekim günümüzde psikolojik rahatsızlıkların hızla yükselme göstermesi bunun en açık göstergesidir. İnsan kendisini büyük bir boşlukta hissetmektedir çünkü aradığı cevapları bir türlü bulamamaktadır. Kendisine yapılan dinsel yorumlar da ona yeterli gelmemektedir. Böylelikle ortaya çıkan kısır döngünün sonucunda yaratılan girdap hızla kendisini aşağılara doğru çekmektedir.

Bu kısır döngüden kurtuluşun nasıl olacağı da Kur’an’da bir sembolle anlatılmıştır. Dört büyük melekten biri olan “İsrafil”İn üfleyeceği boru ile *“Kıyamet”* denilen “büyük uyanış devri” başlayacak ve bu gidişat sona erecektir.

İsrafil’in üfleyeceği borunun ezoterik anlamı ise, *“Melekut Alemi”*nin kozmik tesirleridir. Anlayışı arttırıcı ve insanı şuur uyanıklığına götürücü bu tesirlerin insanlara yollanmasıyla birlikte bir değişimin meydana geleceği anlatılmak istenmiştir. Böylelikle insanın kendi egoizmasını, duygusallığını yenerek kendisine tam hakim olabilmeyi başarabilecektir. Bunun da ne kadar zor bir iş olduğu bilindiği için, tüm *“Kıyamet”* tasvirleri büyük zorluklar ve ıstıraplı haller içinde anlatılmıştır. Şuur uyanıklığına geçebilmenin, değişmez ilk şartı *“nefsin ıslah”* edilmesidir... Böylelikle insanın kendisini uyuşuk halde tutan, kendisini bağlayan her türlü yozlaştırıcı etkiden sıyrılabilmesi mümkün olacaktır... Aslında bu tür bir değişim yani insanların uyanması, şu anda da istenmektedir... Ve uyananlar vardır. Fakat belli bir süreye kadar bu uyanıklığı sağlayamayanlar belli bir süre sonra topyekün uyandırılmaya tabi tutulacaklardır. İşte *“Kıyamet”*te gerçekleştirilecek olan şey budur...

II- Debbet-ül Arz’ın Ortaya Çıkışı:

“Debbet-ül Arz” Arapça bir tamlamadır. “Dabbe”: Hayvan veya binek hayvanı anlamına gelir. *“Debbet-ül Arz”* ise, kıyamet vakti yaklaşınca yerden çıkacak olan *“korkunç bir hayvan”* anlamında kullanılmıştır.

Adeta canavarı andıran bu hayvan, tüm mitolojilerde ve ezoterik bilgilerde, astral bedenimizi adeta bir zırh gibi saran *“tortunun”* sembolüdür... Nitekim mitolojilerde bu tortu ağzından alevler saçan *“canacar”* ile sembolleştirilmiştir. Mitolojilerdeki canavarla mücadele motifleri ise, bu tortunun inisiyatik çalışmalarda temizlenmesinin mecazi anlatımıdır. Sadece mitolojilerde değil, eski uygarlıkların dinsel metinlerinde de aynı sembol ile karşılaşırız.

Ruhsal özümüzden gelen tesirlerin bize kadar ulaşmasına engel olan bu tortunun temizlenmesi, insan yaşamının asıl gayesidir. Ancak ne var ki, çoğunlukla bu tortuyu temizlemek bir kenara, tam tersine daha da artırarak bu dünyadan ayrılırız. Astral bedenimizin çevresini kaplayan bu tortunun oluşmasına sebebiyet veren en önemli etken; gerek bizden, gerekse çevremizden bize gelen negatif düşünce enerjileridir. Bu konuya az önce değinmiştik. İşte burada söz konusu edilen *“canavar”* bunun sembolüdür...

Astralimize ağırlık teşkil ederek, gerek ruhsal enerjilerimizin tam olarak bünyemize gelmesine, gerekse de “Yukarısı”nın tesirlerini tam olarak hissetmemize engel olan bu tortunun temizlenmesi, tam anlamıyla bir canavarla mücadele etmek kadar zordur. Çünkü bu tortu yüzünden insancıl yönümüz değil, hayvansal içgüdülerimiz daha ön plana çıkmaktadır.

Yine bu tortu yüzünden bizler yukarısının tesirlerini algılayamamaktayız demiştik... Eğer bu tortu olmasaydı, bizler Yukarısı’nın varlığını ve *“Ruhsal Otorite”*yi çok daha kolay idrak edebilirdik. Günlük yaşamımız içinde dilimizden *“İnşallahlar”*, *“Maşallahlar”* hiç düşmez ama gerçek bir “Ruhsal Otorite”nin hangi yasalarla bizi çevirip kuşattığından hemen hemen hiç haberimiz bile yoktur... Bu sözcükleri çoğunlukla şuursuzca kullanırız.

Neyse biz gelelim *“Debbet-ül Arz”*a...

“Debbet-ül Arz” sembolünü tekrar ele alacak olursak şunları söyleyebiliriz: Kıyamet’in yani *“genel uyanış”*ın başlayacağı günlere

yaklaşıldığında, yavaş yavaş insanlar kendilerindeki bu tortunun farkına vararak, bu tortunun temizlenmesi için bir çaba içine gireceklerdir. Daha önce böyle bir çaba içine girememişlerdir çünkü bu tortuyu daha önce görmemişler ve farketmemişlerdir. Demek ki, bu tortu kıyamete doğru insanlar tarafından daha kolay farkedilmeye başlanacaktır...

Günümüzde Debbetül Arz'ı farketmeye başlayan insanların sayısındaki artışı göz önüne aldığımızda, bu kıyamet alametinin de ortaya çıkmakta olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Hatta, Kıyamet'in şuurlandırıcı tesirlerini şimdiden farketmeye başlayanlar ise, bu mücadeleye çoktan girmeye başladılar bile... Bunu farkedemeyenlerin ise, *"genel kıyameti"* beklemekten başka çareleri yok gibi görünüyor...

III- Deccal'in Ortaya Çıkışı:

Kıyamet alametlerinden biri de *"Deccal"İ*n ortaya çıkışıdır. "Deccal": Aldatıcı demektir...

Genel tasavvura göre kıyamet yaklaştığında; solunda cennet, sağında cehennem ve iki kaşı arasında kafir yazılı Deccal adlı bir varlığın çıkacağından sözedilir. Deccal'in aldatıcılığı daha bu ilk tanımlamada bile kendisini gösterir. Çünkü İslamiyet'te Cennet sağda sembolize edilmiş olmasına karşılık, Deccalin cenneti soldadır. Çünkü onun görevi insanları aldatmak, kandırmak ve böylelikle gerçeğin üstünü örtmektir. Nitekim Deccal'in alnındaki kafir yazısı da bunun sembolüdür. Çünkü Kafir sözcüğü *"küfür"*den gelir... Küfür: Gerçeğin üzerini örtmek demektir... Kafirler demek "küfür içinde olanlar" demektir. Yoksa sanıldığının aksine, başka dinden olanlar anlamına gelmez. Kur'an'da da böyle geçmesine rağmen, bizde genellikle başka dinden olanlar anlamına çevrilerek kullanılmaktadır.

*"Deccal"İ*n insanları yanılgıya sevketmek için *"kıyamet"* yaklaştığında tüm dünyayı dolaştığı söylenir. Demek ki tüm dünyayı saran bir tesir alanıdır bu... Ve bu tesir alanı hali hazırda tüm dünyayı etkisi altına almış durumdadır. *"Deccal Devri"* tüm etkisiyle günümüzde sürmektedir.

Bunun sonucu olarak da, günümüzde insanlar bilgiden uzaklaşmışlar ve gerçeğin açık yüzüyle karşı karşıya gelememektedirler. Bu özellikle dini alanda da kendisini göstermiş ve insanlara sunulan dinle, "dinin gerçeği"

arasında büyük bir uçurum oluşmuştur. Hatta öyle bir noktaya gelinmiştir ki, dinin gerçeğini dile getirmeye çalışanlar kafirlikle suçlanır olmuştur. Yani *“Deccaller”* görevlerini gayet iyi yapmaktadırlar...

Konuyu toparlayalım...

“İsa Peygamber ahir zamanda, şam’ın kuzeyindeki Türk mimari eseri olan beyaz bir minareye inecek ve o minareden ezan okuyacaktır...”

Bu kehanet midir? Yoksa sembolik bir bilgi midir? islami inanç sistemine nasıl girdiği bilinmemekle birlikte bunun üzerinde çok farklı yorumlar yapılmıştır. Hemen şunu söyleyelim ki, bu inançla, Deccal inancı birbirine bağlanmıştır. Çünkü “Deccal”İn, beyaz bir caminin minaresinden inecek olan İsa Peygamber’in süngüsüyle öldürüleceği ifade edilir...

İsa Peygamber’in “Melekut Alemi”ne ait bir varlık olduğundan daha önce bahsetmiştik. Demek ki, “Deccal” olarak sembolleştirilen bu negatif tesir alanı, *“Kıyamet”*te Melekut Alemi’nin etkisi ve pozitif tesiriyle ortadan kaldırılacak ve böylelikle şuurlanmanın yolları açılacaktır.

Kur’an-ı Kerim’de geçmemesine rağmen, kıyamet alametleri olarak ileri sürülen ön belirtilerden bir diğeri de *“Mehdi”*nin ortaya çıkmasıdır... *“Mehdi”*: Kurtarıcı demektir... Ancak “Mehdi” vaadedilen bir varlık değildir... Kurtarıcı herkesin kendi içinden çıkacaktır... Dışarıdan bir kurtarıcının beklenmesine bu nedenle gerek yoktur. Çünkü bu anlamda bir kurtarıcı ortaya çıkıp da insanları kurtaracak değildir. İnsan, önüne getirilen *“açık bilgiyle”*, önce kendi içindeki Tanrısını keşfedecek yani kendi ruhsal potansiyalinin farkına varacak ve böylelikle herkes kendi kendisinin kurtarıcısı ve mehdisi olacaktır. Kaldı ki, *“kıyamet”*te kimsenin kimseye şefaat edemeyeceği Kur’an-ı Kerim’de açıkça belirtilmiş olduğu unutulmamalıdır:

“Kimsenin kimseden faydalanamayacağı, kimseden bir şefaat kabul edilmeyeceği, kimseden fidye ayınmayacağı ve yardım görülmeyeceği günden korunun.” (BAKARA, 2/48)

Önemli olan insanların doğruyu eğriden ayırtedebileceği sembolik olmayan açık ve net bilgilerle karşılaşabilmesidir. Bu henüz

gerçekleşmedi... Ancak çok az sayıdaki kişinin bildiği bir ezoterik bilgiye göre; böyle bir bilgi mevcuttur. Önceden dünyaya indirilmiş ve şu anda açılacağı günü beklemektedir. Bundan daha önceki sayfalarımızda kısmen söz etmiştik...

Bu bilgilerin açılmasıyla birlikte, *"İsa Peygamber'in bir Türk mimarisine sahip beyaz bir minareden ineceğinin"* ne anlama geldiği daha açık seçik anlaşılacaktır. Bu bilgilerle söz konusu kehanet arasında bir bağ bulunmaktadır. Şimdilik bu konuyla ilgili daha fazla bir açıklama yapma selahiyetimiz bulunmadığı için, bundan sonrasını, o bilgileri muhafaza edenlerin insiyatifine bırakıyoruz...

IV. Güneş'in Batı'dan Doğması:

Burada da yine sembolik bir "Kıyamet" alametiyle karşı karşıya bulunmaktayız. Ancak bu sembolik ifade de anlaşılamadığı için, dünyanın tersine döneceği ve her şeyin alt üst olacağı zannedilmiştir.

Oysa ki güneşin batıdan doğması, insanın alt üst olmasını ifade eder. *"İnsanın alt üst olması"* da; İsanın uyku halinden uyanmasını, yani şuurlanmasını sembolize etmektedir. Değişecek olan şey işte budur. O ana kadar doğru olarak sarıldığı yanlışların elinin altından kayıp gitmesi ve gerçekle yüz yüze gelmesidir. Güneş'in Ezoterik Öğretiler'de aynı zamanda *"gerçeği"* sembolize ettiği de hatırlanacak olursa, bu sembol daha kolay anlaşılabilir...

Bu sembol aynı zamanda devrenin bitişini de ifade eder. Yani "Demir Çağı'nın sonunu, buna karşılık "Altın Çağın başlangıcını... Gidiş bunadır... Ve o anlamda güneş batıdan doğacaktır...

Kıyamet'teki "Mahşer Günü"nde Tekrar Doğuş...

Kıyamet ile ilgili en çok tartışılan ve bir türlü işin içinden çıkılamayan bir mesele de Kur'an-ı Kerim'in *"mahşer gününde"* ölülerin tekrar dirileceğinden bahsettiği ayetlerdir...

İslami çevrelerce hala tartışılan bu mesele belli ki ayetlerin ilk indiğinde de oldukça tartışılmış çünkü Kaf Suresi'nin 2-3. Ayetleri'nde şöyle

denmektedir: “Kafirler aralarından bir uyarıcının gelmesine şaştılar da: ‘Bu şaşılacak bir şey; öldüğümüz ve toprak olduğumuz zaman dirilecek miyiz? Bu, ihtimali olmayan bir dönüştür’ dediler.”

Kur’an’da *“Mahşer Günü”* insanların nasıl tekrar Dünya’ya dönecekleri çok açık bir şekilde anlatılmamıştır. Çünkü eğer açık anlatılmış oysaydı saklı kalması ve üstü örtülü olarak verilmesi gereken bazı bilgiler açık olarak aktarılması gerekecekti. Örneğin, insanların farklı bedenlerde tekrar doğdukları meselesinin açıklanması da icabedecekti ki, bu bilginin Kur’an’da açık olarak verilmemesine dikkat edilmiştir. Bu bilgi çok kapalı aktarılmıştır. Belli ki bu ve buna benzer bazı temel bilgilerin o devirde yaşayan Arap kavimlerine açık olarak verilmemesi gerekiyordu... Eğer insanların öldükten sonra ruhsal olarak yaşamaya devam ettikleri ve takrar farklı bedenlerde dünyaya doğdukları bilgisi açıkça anlatılmış olsaydı, Kıyamet’teki *“Mahşer Günü”*nde insanların öldükten sonra gömülen bedenleri ile tekrar dirilmeyecekleri anlaşılabilirdi. Zaten ölülerin ayağa kalkmasının ne anlama geldiğini az önce açıklamaya çalışmıştık. Ancak burada bir başka önemli bilginin altını çizme gereğini hissediyorum...

İnsanların *“Mahşer Günü*”nde tekrar dirileceklerini ifade eden Kur’an-ı Kerim’deki ayetler, bir başka bilgiyi de içinde barındırmaktadır. İnsanların tekrar dirilmeleri ile aynı zamanda daha önce ölmüş kişilerin yeniden bu Dünya’ya doğacaklarını da anlatılmaktadır.

Dünyamızın bu devresinde eğitimlerini sürdürecek olan kozmik varlıkların sayısının yaklaşık 7 milyar olduğu alınan bazı önemli ruhsal irtibat celselerinde verilmiş bir bilgidir. Ve yine verilen aynı bilgilerde; Dünya’nın bu devresi tamamlanıncaya kadar tüm varlıkların bu Dünya’ya yollanacakları ve *“Kıyamet Günleri”*ni bu dünyada yaşayacakları ifade edilmiştir.

Buradan çıkan sonuç şudur: Dünya nüfusu 7 milyara yaklaştığında beklenen genel bir uyanış her an başlayabilir.

Bu iki unsuru birleştirdiğimizde, yani Kur’an’ın kıyamette tüm varlıkların dirileceklerini söylemesiyle, yukarıda aktardığımız ruhsal irtibat celselerinden birinde verilen bilgiyi yan yana getirdiğimizde, benzer bir

sonuca ulaşıldığı görülmektedir. Nitekim Ezoterik Bilgiler de, bu çıkarttığımız sonucu doğrulamaktadır.

5– Miraç:

Bir ata binerek gökyüzüne yükselme teması sadece Muhammed Peygamber için değil, Muhammed Peygamer'den çok daha önceleri kaleme alınan bazı mitolojik anlatımlarda da görülmektedir. Örneğin Yunan Mitolojisi'ndeki efsanevi altın kanatlı Pegasos adındaki at da, gökyüzünde Tanrılar diyarına kadar yükselebilmekteydi...

Muhammed Peygamber'in Burak isimli bir atla gökyüzüne yükselmesi Hadislerde anlatılmıştır. Aynı zamanda Kur'an-ı Kerim'de de Peygamber'in normal yolların haricindeki seyahatlerinden bahsedilmiştir.

Kur'an-ı Kerim'in Necm Suresi'nin 5. İla 15. ayetlerinde Peygamber'in gökyüzüne yükselip, orada Cebrail'le karşılaşıp tekrar geriye geldi anlatılırken, isra Suresi'nin 1. ayetinde Peygamber'in bir gece Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya yukarısı tarafından mucizevi bir şekilde götürüldüğü açıkça anlatılmıştır. Mescid-i Haram Mekke mescididir... Buna karşılık Mescid-i Aksa ise Kudüs mescididir. Yürüyerek bu iki mesafe arası yaklaşık 1 ayda katedilebilmekteydi. Oysa ki, Peygamber'in bu mesafeyi bir gecenin küçük bir diliminde yürütüldüğü ifade edilmekedir. Ayette geçen "esra" kelimesi ile "İsra" kelimesi aynı anlama gelir: Gece yürüyüşü ve yolculuğu demektir. Bu olay Muhammed Peygamber tarafından bir kez yaşanmıştır.

Buna karşılık Cebrail ile karşılaştığı göğe yükselme olayının daha sonraları *"Miraç"* olarak adlandırılmasının sebebi *"Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercemesi ve şerhi"* adlı kitapta şöyle anlatılmıştır: *"Miraç ismi yükseğe çıkmak manasında olan 'uruç'tan alınmıştır ki, merdiven demektir...."* Bu yükselme vasıtasını daha güncel bir şekilde açıklamak gerekirse tamamıyla bir astral seyahat olduğunu söyleyebiliriz.

Bu iki farklı seyahat, güvenilir Hadislerin kaynağı olarak bilinen Sahih-i Buhari'de de uzun uzun anlatılmış[20] ve bu konuda islam Alimleri'nin

asırlarca tartıştığı, ancak kesin bir karara varamadıkları, ortada farklı yorumların bulunduğu ifade edilmiştir.

İslam Alimleri’ni farklı yorumlara götüren mesele Muhammed Peygamber’in iki farklı tür seyahat gerçekleştirmiş olmasıdır. Bazı Alimler bu iki seyahatin de aynı tür seyahat olduğunu savunurken yine bir başka grup islam Alimler’i ise bu seyahatlerden biri fiziki planda gerçekleşmiştir, diğeri ise manevi alanda diyerek bunların farklı seyahatler olarak ele alınmasının geriktiğini ileri sürmüşler ve yukarıda aktardığımız sebeplerden ötürü; birincisine *“İsra”* ikincisine ise *“Miraç”* ismini takmışlardır.

Bu seyahatlerin farklı şeyler olduklarını savunan Alimler’in arasında da bir birliktelik yoktur. Örneğin Peygamber’in “Miracı”nı bazıları uyku ile uyanıklık arasındaki bir hal içinde gerçekleştirilmiş bir seyahat (Astral Seyahat) olduğunu ileri sürerlerken, bazı Alimler ise bunun uyku sırasında Peygamber’in yaşadığı bir hal olduğunu savunmuşlardır.

Peki islam Alimleri’nin içinden çıkamadığı bu meselenin altında yatan gerçek neydi?...

Muhammed Peygamber’in *“İsra”* olarak isimlendirilen seyahati tamamiyle bir ışınlanma olayıdır. Eskiler buna *“Tayy-ı Mekan”* derlerdi. Fiziki bir hadisedir. Yani fiziki bedeniyle gerçekleştirilmiştir.

Buna karşılık Miraç tamamiyle ruhsal bir deneyim olarak nitelendirilen ve günümüz Parapsikoloji Bilimi’nce “Astral Seyahat” olarak isimlendirilen bir hadisedir. Miraç’ta Peygamber’in bağlı bulunduğu plana astral bedeniyle gitmesi söz konusudur... Astral seyahatin uyku ile uyanıklık arasındaki bir devrede gerçekleşebildiği bu gün Parapsikoloji Bilimi’nce net bir şekilde bilinmektedir. Ve ne ilginçtir ki, Sahih-i Buhari’nin Ayşe’den naklettiği bir hadiste de meselenin bu yönü tüm açıklığıyla anlatılmaktadır. Ayşe, Peygamberin bir gün kendisine şöyle dediğini anlatıyor:

– “Ya Ayşe, benim iki gözüm uyur. Fakat kalbim uyumaz” diye cevap vermişti ki, uyurla uyanık arasındaki ruhi halden ibarettir.”

Muhammed Peygamber’in Miraç’ta kalbinin yıkandığı söylenir. Bu son derece gizli bir bilginin kapalı bir şekilde anlatımından ibarettir.

Bunu biraz açalım...

Peygamber yaşadığı bir Miraç olayını şöyle anlatır:

– *"Evin damı ansızın yarıldı. Cebrail geldi, göğsümü açtıktan sonra zemzemle yıkadı. Sonra hikmet ve iman dolu bir altın tas getirip kalbime boşalttı ve onu kapattı..."*

Muhammed Peygamber'in yüksek seviyeli tesirleri alabilmesi için bünyesi üzerinde değişiklikler yapılmıştır. Bu değişiklikler hem fizik bedeninde, hem de astral bedeninde gerçekleştirilmiştir. Şuuraltı temizlenmiş ve düzenlenmiştir.

Kalbin temizlenmesi çok eski bir bilginin sembolik bir ifadesidir. Eski devirlerdeki bir çok toplumlar bu bilgiye sahipti. İnisiyatik özel çalışmalarında bu bilgilerini hem fiziki, hem de astral bedenin temizlenmesinde, saf hale getirilmesinde kullanmışlardır. Bu tam anlamıyla bir *"İç temizlik"*tir. Kendini tanıma ve kendini bilme çalışmalarının da esasını oluşturur.

Hem fiziki, hem de astral bedenin saf hale getirilmesi hakiki temizlik anlamına gelir ki gerçek abdest budur.

"Kalbin yıkanması": Hakiki abdest, hakiki temizliktir...

Muhammed Peygamber'in yüksek titreşimli enerjileri bünyesinden geçirebilmesi ve Kur'an-ı Kerim'i indirebilmesi için bu tür bir temizliğin yapılması şarttı. Çünkü yüksek seviyeli enerjilerin alınıp aktarılması için astralin ve fiziki bedenin temizlenmesi yani yüksek seviyeli enerjilerin rahatlıkla alınıp aktarılabilmesine uygun bir hale getirilmesi gerekir.

Böylelikle, burada çok önemli bir bilgiyle karşı karşıya gelmiş oluyoruz:

Günümüzde medyomluğun ne olduğu hemen hemen unutulmuş durumdadır. Medyomluğun temeli alınan bir bilgiyi, bir enerjiyi, bir tesiri nakletmeye dayanır. Bu bilgi, medyomik bir irtibat sırasında çeşitli spiritüel boyutlara bağlı varlıklardan alınabilir. Bu varlıkların bilgi kapasiteleri birbirlerinden, bulundukları boyutla bağlantılı olarak farklılıklar gösterir.

Hangi medyomun hangi seviyeden bilgi aldığı, irtibata girdiği boyuttaki varlıkların gelişmişlik düzeyine bağlıdır. Her medyom bir takım bilgiler alabilir ama her medyom yüksek seviyeli bilgiler alamaz. Çünkü her medyomun astralindeki tortular birbirinden farklılıklar gösterir. Yüksek seviyeli bilgilerin -enerjilerin- tesirlerin alınabilmesi çok özel şartlara bağlıdır. Özel bir temizlik olmadan bu tür bir irtibatın sağlanabilmesi mümkün değildir. Her medyom kendi özelliğine uygun boyuttaki varlıklarla irtibata geçebilir ve o varlıklardan aldığı bilgileri nakledebilir. Medyomların aldıkları bilgiler arasında seviye farkı bulunmasının en önemli nedeni işte budur...

İşte Muhammed Peygamer'in vazifesini yerine getirebilmesi ve Kur'an-ı Kerim'i insanlara nakledilmesi için astralinde ve fiziki bedeninde bir takım değişikliklerin yapılması gerekmekteydi... Bu hususu üstü örtülü olarak, Peygamber'in "*kalbinin yıkanmış*" olduğu şeklinde anlatmaya çalışmışlardır.

Bazı islam Alimleri'nin, Mirac'ın gerçekte ne olduğunu anlayamadıkları için, Peygamber'in bu yükselme sırasında Allah'ı gördüğünü ileri sürecek kadar büyük bir yanılgı içine düştükleri de görülmüştür. Hatta Astral Seyahat gibi bir fenomenden haberi bile olmayan bu "Alimler", Peygamber'in bu seyahati bedeniyle gerçekleştirdiğini dahi ileri sürmekten kendilerine alamamışlardır. Oysa ki, yine Sahihi Buhari'den de öğrendiğimiz kadarıyla; bu görüşlere daha o devirlerde ilk karşı çıkan Peygamber'in hanımlarından Ayşe olmuştur:

Bu konuyla ilgili kendisine sorulan bir soru üzerine şöyle demiştir:

– *"...Öyle bir şey söyledin ki, tüylerim diken diken oldu. Peygamber'in gördüğü Cebrail'dir. Kim sana Muhammed Rabbi'ni gördü derse Allah'a büyük iftirada bulunmuş olur. Muhammed Allah'ı değil, Cebrail'i görmüştür..."*

6– Hac:

Her dinin içinde farklı ibadet şekilleri vardır. İslamiyet'in bünyesi içindeki ibadetlerden biri de, Kabe'nin Kurban Bayramı dönemlerine denk gelen tarihler arasında Müslümanlar'ca ziyaret edilmesidir. Ayrıca her gün

dünya üzerindeki çok sayıda Müslüman nerede olurlarsa olsunlar, Kabe'nin bulunduğu yönü hedef alıp, o yöne doğru namaz kılarlar.

İslamiyet açısından büyük bir öneme sahip olan Kabe hakkında bildiklerimiz, bilmediklerimizden çok daha azdır. Örneğin, Kabe'nin ilk kez ne zaman inşa edildiği bilinmiyor... Ancak Muhammed Peygamber'den çok daha öncelerine dayanan bir tarihi geçmişi olduğu bilinmektedir. Buna bağlı olarak da, Kabe'yi her yılın belirli dönemlerinde ziyaret etme adeti de Müslümanlık'tan çok daha önceki yıllarda da uygulanmaktaydı. Daha sonra bu adet Müslümanlığın bünyesinde uygulanmaya başlandı. Ve bu gün de gerçek sebebi bilinmeden bu adet, dini bir ibadet olarak uygulanmaya devam etmektedir.

Peki Müslümanlık'tan çok daha öncelerine dayanan bu adetin kökeni neydi?... İnsanları binlerce yıl kendisine nasıl bir güç çekebilmeyi başarmıştı?

Kabe adı verilen ve ilk kurulduğunda bir mabet olarak inşa edilen bu yapının bulunduğu yer *"Spiritüel Coğrafya"*nın önemli bir noktasında bulunuyordu. Bulunduğu nokta, o devirlerde kozmik tesirleri çekmeye çok müsait bir yapıdaydı. Bir de buna "Hacerül Esved" denilen, enerji toplayan ve topladığı enerjileri yansıtma özelliğine sahip siyah taş eklenince, "Kabe" bir zamanlar büyük bir enerji yayan merkez konumuna gelmişti. Her yıl insanlar bu enerjiden yararlanabilmek için Kabe'ye giderler ve burada düzenlenen özel törenlere katılırlardı.

Ancak Hacerül Esved bu özelliğini günümüzde büyük bir oranda yitirmiş durumdadır. Zaten bu fonksiyonunu daha Peygamber'in yaşamı sırasında kaybettiğini Peygamber bizzat kendisi de söylemiştir:

– *"...Bu taş eğer cahiliye devrinin pislikleri ve kirleri ile kirletilmiş olmasaydı onunla her türlü hastalık, veba ve musibetten kurtulmak için Allah'tan şifa istenirdi. Allah elbette bir gün onu ilk yarattığı şekle döndürecektir. O, cennet yakutlarından beyaz bir yakut idi. Fakat Allah onu, kötülerin günahlarından ötürü değiştirip, ziynetini zalim ve günahkarlardan gizledi. Çünkü onlar, cennetten çıkma bir şeye bakmaya layık değildir..."*

Yine bir başka sözünde şöyle diyordu:

“Hacer-ül Esved Allah’ın yeryüzündeki sağ elidir. Allah onun vasıtasıyla kulları ile tokalaşır...”

Hacerül Esved hakkında Peygamber’in kısmen üstü örtülü, kısmen de açık olarak aktardığı bu sözleri son derece önemlidir:

Özellikle Tufan Öncesi Kültürler’de kozmozdan enerji çekip depolayabilen ve bu depoladığı enerjileri de çevresine yayabilen özel nitelikte maddelerin bulunduğu biliniyor. Hatta bir zamanlar piramidin tepesi de böyle bir madde ile kaplı bulunduğu ve çok uzaklardan ışıl ışıl parladığı belirtiliyor. Yine bu tür taşlarla, o devirdeki insanların doğa olaylarını etkileyebildikleri, levitasyon ve şifa çalışmalarında kullandıkları hatta kehanette bulundukları da, Dünya’nın ezoterik tarihinde kayıtlıdır. Nitekim, *“Allah onun vasıtasıyla kulları ile tokalaşır”* sözünden; bu taşın aynı zamanda Yukarı’dan gelen bir takım tesirlerin, bu taş vasıtasıyla insanlara aktarıldığını açıkça anlamaktayız.

Bu tür uygulamaların Tufan sonrası bizim uygarlığımızda da çok eski dönemlerde gerçekleştirildiği sadece ezoterik kayıtlarda değil, normal klasik tarih kayıtlarında bile mevcuttur. Belli ki bu tür özel maddeler *“Tufan Öncesi Uygarlıklar”*dan Tufan sonrası bizim uygarlığımıza getirilmiş... Nitekim bu tür maddelerin Mısır’da da bir zamanlar olması bunun en önemli kanıtıdır.

İşte “Hacerül Esved” adı verilen siyah taş da, bu tür maddelerden oluşan çok özel bir taştır... Ancak böylesine önemli nitelikleri bulunan bir taşın, özellikle cahil insanların elinde büyük bir tehlike olacağı gayet iyi bilindiği için bunun önüne geçilmiş ve işlerliliğine son verilmiştir. Nitekim bunu Peygamber’in sözlerinden açıkça görüyoruz. Şu anda sıradan bir taş gibi durmaktadır. Ancak yine Peygamber’in söylemiş olduğu gibi eski özelliğine ilerki bir dönemde yeniden döndrülme ihtimali vardır.

Bu tür özelikler taşıyan taşların, Tufan Öncesi Kültürler’e uzaysal varlıklar tarafından getirildiği ve oradan da bir kısmının yaşanılan yoğun göçler sırasında bizim devremiz uygarlığına kadar getirildiği tahmin edilmektedir...

Kabe’de Yaşanan Garip Olaylar:

Kabe’nin içinde demirbaş eşyaların bulunduğu bir kuyunun varlığından tüm tarihi ve dinsel kayıtlar hep söz etmişlerdir. Dinsel kayıtlarda, bu kuyuya kimsenin giremediği ve bu kuyunun bir yılan tarafından korunduğundan sözedilir.

Burada yılan bilinen anlamıyla bir hayvan değil, bir semboldür. Bu sembolün de ne anlama geldiğinden daha önce kısaca söz etmiştik. Hatırlayacağınız gibi “Yılan” Tufandan çok önceleri Dünyamızda yaşayan “Galaktik irk”a mensup varlıkların semolüydü. İşte Kabe’nin içindeki kuyunun dibinde bulunduğu söylenilen yılan, “Galaktik irk’a ait sırlar demektir. Belli ki, o dönemler hala bu sırlar yazılı kayıtlar halinde mevcuttu. (Yılan ile ilgili ayrıntılı bilgi için bakınız: G.S.Ö. Sy: 91-93)

Muhammed Peygamber’in 35 yaşındayken Kabe’nin tamirine katıldığından söz etmiştik. Bu tamirat sırasında Muhammed Peygamber’in de bizzat şahit olduğu garip bazı olaylar yaşanmıştır...

Kabe’nin büyük tamiri sırasında söz konusu kuyunun belli bir bölümünde daha önce hiç görülmemIŞ, son derece garip “yeşil taşlarla” örülü bir duvarla karşılaşılmıştır. Hiç bir şekilde delinemeyen sanki çelikten imal edilmişcesine sağlam taşlar ne kadar uğraşıldıysa da yerinden sökülememiştir. Hatta bu çalışma sırasında yeşil taşların arasına demir levyeler sokulup çıkartılmak istendiğinde tüm Mekke’nin sarsıldığı görülünce bundan derhal vazgeçilmiş ve bu taşlar Kabe’nin temelleri olarak bırakılmıştır.

Ezoterik bilgiler, söz konusu yerin Agarta’ya açılan bir kapı olabileceğini söylemektedir. Tufan öncesi uygarlıklar tarafından oluşturulduğu bilinen gizli yeraltı uygarlığı Agarta’nın giriş kapılarından birinin, burada olabileceğini düşündüren en büyük delillerden biri de, Muhiddin Arabi tarafından anlatılmış olması son derece önemlidir... Muhiddin Arabi başından geçen bir olayı şöyle anlatmıştır:

– “*Mekke’de, Kabe’yi bir ziyaretimde, kendisini benden başkasının görmediği bir zata, kim olduğunu sordum. İnsan olduğunu söyledi. Fakat bize benzemiyordu!... Sizin atanız olan Adem soyundan değilim. Cenabı*

Hak, sizin atalarınızı yaratmadan önce, yeryüzünde başka insan nesilleri de türetmiş ve daha sonra azgınlıkları yüzünden onları mahvetmiştir. Böylece insan nesli yedi defa türedi. Hz. Adem, bu üreyiş ve türeyişlerden yedincisi olan sizin neslinizin babasıdır. Ben ise, eski nesillerden arta kalanım' dedi."

Başka bir yoruma gerek var mı?...

7– Kurban:

İnsanlık tarihi incelendiğinde kurbanın insanlıkla birlikte başlamış olduğu ve bütün manevi inançların içinde yaşamış olduğu görülür. Bir şeyi, bir şeye kurban etme uygulaması dünya tarihinin çok eski dönemlerine kadar uzanır.

Kurban ritüeli: 1- Kanlı kurbanlar, 2- Kansız kurbanlar olmak üzere başlıca iki ayrı şekilde uygulanırdı.

Kanlı kurbanlar sınıfında, insan ve hayvanlar; kansız kurbanlarda ise, çoğunlukla tahıl ve gıda maddeleri kurban olarak kullanılmıştır. Şöyle bir tarihin gerilerine doğru gittiğimizde kurban ritüelinin inanılmaz derecede toplumlar arasında yaygın olduğu görülür:

Pigmelerin kurbanları, besledikleri bitki ve hayvanlardan ibaretti. Amaçları Tanrıları'nın bu gıdayı bollaştırması ve nimetlerine karşı duyulan şükran borcunun ödenmesiydi.

Eski Amerika inançlarında ise; insan kurbanları son derece yaygındı. Özellikle Azteklerde insan kurbanı hat safhaya ulaşmıştı.

Maya ve İnkalar'da da aynı kurban şekli görülürdü. Meyve, çiçek, hindi ve köpek sundukları dini törenlerde bazen insan kurban ettikleri de görülmüştür.

Eski Yunanlılar'da da bir insanı kurban olarak sunma geleneği son derece yaygındı. En büyük kurbanlarını Zeus'a sunarlardı. Felaket dönemlerinde ilahları hoşnut etmek için kesilen kurbanlar, aristokrat ailelerin fertleri arasından seçilirdi. Genellikle boğa, bazen domuz da kurban edilirdi.

Eski Romalılar tanrıların hoşuna gitmek ve onların hoşnutluğunu kazanmak için onlara süt, şarap ve yemiş sunmuşlar, ayrıca hayvan da kurban etmişlerdir. M.Ö. 97 senesinde Roma ihtiyar Meclisi'nin yasaklanmasına kadar insan kurban etme adetleri de vardı.

Cermenler'de bir takım kutsal hayvanlar bazı tanrılara, at ile karga da Odin'e adanmıştı. Ayrıca insan da kurban ederlerdi.

M.Ö. 2000'de Avrupa'da yayılmış olan **Keltler'de**, özellikle beyaz at olan kurban sunma işini "Druid" denen rahipler yapardı. Az da olsa insan kurbanları vardı.

İskandinavya'da orman ilahını memnun etmek için ona yaban domuzu taktim ederlerdi.

Rusya, Çekoslavakya ve Bulgaristan'da yaşayan **Slavlar**, yıldırım, ateş ve gök tanrıları için kurbanlar keser ve kanlarını etrafa bulaştırırlardı.

İnsan kurban etmek **Fenikeliler'in** de dinlerine ait bir özellikti.

Türkler'de insan kurbanının yasaklandığını eski Çin tarihi kaynakları yazmaktadır.

Hükümdarları ve ataları ölünce onların ruhlarına insan kurban etme adetinin çok yaygın olarak **Moğollar'da** yaşadığı bilinir. Moğullar'da bir Han'ın ölümü, insan kıyımına yol açardı.

Hititler'de tanrılara her türlü gıda maddesi, bira ve şarap, kurban olarak sunulur; koyun, keçi, sığır, bazen de insan bile kurban edilirdi.

Babilliler uğursuzluktan kaçınmak için türlü adaklar adarlardı.

Asurlular'da kesilen oğlak veya kuzunun, insanların bütün günahlarını temizleyeceğine inanılmıştır.

Sümerler kurban edilecek hayvanın cins ve rengine fazla önem vermezlerdi. Onlarca mühim olan kanın akıtılmasıydı.

Eski Mısırlılar'da insan kurbanı çok yaygındı.

Eski İran dinlerinden olan Zerdüşlüğün kutsal kitabı Zend-Avesta'da, su aygırının kurban edilmesi, gene iran dinlerinden olan Mitraizm'de ise boğa kurbanı vardır.

Harran Sabiileri genellikle horoz kurban ederlerdi.

Brahmanlar bir ara hayvanlardan başka insanları da kurban ederlerdi.

Hinduizm'de güzel amellerin beş maddesinin başında ölenler için kurbanlar kesmek gelir.

Çinliler her mevsim değişimlerinde özel merasimle kurban keserlerdi.

Japon dinlerinden olan şintoizm'de tanrılara pirinç taktimi bir çeşit kurban sayılmıştır.

Orta ve Batı Afrika yerlilerinin bir çokları arasında insan kurban etme son derece yaygındı.

Yahudiler'de kurban, temel ibadetlerden biridir. Hayvan ve meyvelerin yanında eskiden insan da kurban ediliyordu. Tevrat'ta kurban hakkında geniş bilgi vardır.

Hristiyanlık'ta kurban, *"verilen sözün tutulmadığı anlarda günah işlemiş sayılmamak için, tanrıya karşı bir şey yapmaya söz vermek"* şeklinde telakki edilmiştir. Bilinen anlamıyla Hristiyanlık'ta kurban yoktur. Bunun böyle olması, özellikle İsa Peygamber'in kurbana karşı olan tavrıdır.

Müslümanlık'ta kurban, ilahi emirleri yerine getirmek, nimetlere şükretmek ve fakirlere yardım şeklinde nitelendirilir. Koyun, keçi, sığır ve deve kesilir. Ancak buna karşılık Müslümanlıktan önceki, Arabistan'daki Sami kavimlerinde insan kurbanı son derece yaygın bir şekilde kullanılmaktaydı. Müslümanlık bu uygulamaya son vermiş ancak insanların kurban kesme adetini o devrin şartları gereği tamamen ortadan kaldırmamıştır.

Görülüyor ki hemen hemen bütün toplumlarda ve dinlerde kurban, önemli bir yer işgal etmiş ve halen de etmeye devam etmektedir.

Kurbanın çok köklü bir gelenek olduğu ortada... Peki bu adet ilk kez nasıl ortaya çıkmış ve bu kadar insanlar arasında nasıl yayılabilmiştir?...

Yavaş yavaş meseleyi açmaya başlayalım:

Bir an için günümüzde uygulanış şekillerini göz önüne getirirsek; kurbanın, ilahi emirleri yerine getirmek, nimetlere şükretmek ve fakir fukaraya yardım etmek şeklinde yorumlandığını görüyoruz. Hatta kurbanın kesilmesinin sırf fakir fukaraya yardım edilmesi için, ilahi bir emir olarak insanlığa verildiği inancı günümüzde hayli yaygındır.

Oysaki, kökeni onbinlerce yıl öncesine dayanan kurbanın ilk ortaya çıkış sebepleri bir hayli farklı nedenlere dayanır. Nitekim yukarıda saydığımız ve günümüz tarihine daha yakın dönemlerdeki toplumların hiç birinde kurban kesimi, insanların protein ihtiyacını karşılamak için yapılmazdı.

Peki niçin yapılırdı?...

Kurban kesiminin başlıca 3 farklı sebebi vardı. Bu farklı amaçların hepsinin de birleştikleri nokta, kanın akıtılması zaruretiydi. Kurban esnasında akıtılan kanın meydana getirdiği bir etki, bu her üç uygulamada önemli bir fonksiyon görmekteydi.

Kurban kesilmesiyle birlikte aniden kanın boşalması esnasında, durugörü medyomları, gayet garip renklerde *"tesir girdapları"* görürler. Bu tesirler gerçekten girdap gibi döne döne yükselir. Bunlar açıkça gözlemlenmiştir. Sözünü ettiğimiz bu *"tesir girdapları"*, varlığın bünyesindeki yoğun *"psişik - esiri enerji"* alanlarının; meydana gelen ani ölümle bir anda boşalmasından ileri gelmektedir... Ve bu psişik enerji kanın katalizörtörlüğüyle çevreye yayılır. Çünkü bütün vücudu dolaşan kan, vücudun tüm tesirlerini üzerinde toplayabilen bir özelliğe sahiptir. Yani canlıların tüm psişik özellikleri kanlarında birikmiştir.

Kanın bu özelliğini çok iyi bilen eski toplumların *"kan kardeşi olmak"* diye isimlendirdikleri bir uygulamayı yapmalarının en önemli sebebi de buna dayanmaktadır. Yani tesirlerini kanları vasıtasıyla birbirlerine aktarmayı hedefleyen bir adettir...

Biz gelelim *“kurban”*la hedeflenen amaçlara...

1- Negatif Tesirlerin Polarizasyonu

Genellikle olumsuz-negatif tesirlerin başka yöne çevrilmesi ya da nispeten zararsız hale getirilmesi çeşitli metodlarla mümkündür. Bu metodların biri de kurbandır...

İşte kurban törenlerinin ezoterik açıklamasında, bu konunun önemli bir yeri vardır. Kurban keserek hedeflenen amaç gelen negatif tesirlerin polarize edilmesidir. Çünkü kanla etrafa yayılan *“yarı esiri - psişik enerjilerin”* negatif tesirleri nötralize etme özelliği vardır. Ve bu özellikten uzun yıllar faydalanılmıştır. Kökendeki asıl bilgi unutulmuş olsa da, bu uygulama otamatik bir şekilde günümüzde de hala uygulanmaya çalışılmaktadır... Örneğin, Anadolu Halk Gelenekleri’nde uzun süre uygulanmış olan ve hala uygulanan; önemli bir işe başlarken ya da yeni bir ev, yeni bir araba alındığında kesilen kurbanın kökeninde yatan bilgi bu olmasına rağmen, genellikle işin özü unutulmuş sadece şekli uygulaması kalmıştır.

Ancak hemen belirtelim ki, negatif enerjilerden sakınmanın başka yolları da vardır. Bunun en kolay yolu, zihnen sürekli pozitif enerji üretmektir. Sürekli pozitif tesirler üreten bir kişinin çevresinde kendiliğinden büyük bir manyetik koruma kalkanı oluşur. Şunu kesinlikle unutmayalım ki; zihnimizde negatif hiç bir düşünce taşımasak; dışardan negatif bir tesirin etkisine maruz kalmamız asla mümkün değildir. Ancak bu gerçekleştirilemedeği için, tarih boyunca bunun cezasını çoğunlukla hayvanlar çekmiştir...

2- Majik Uygulamalar

Çok eski devirlerden beri, *“majik çalışmalarda”* kurban kesilmesinin önemli bir yeri vardı. Buradaki amaç ise, kurban olarak kesilen canlının kanı vasıtasıyla çevreye yayılan psişik enerjisinden yararlanmaktı. Bu enerji elde etmek istenilen amaca özel bir yöntemle yönlendirilirdi. Öyle topluluklar vardı ki, bu gücü elde etmek için çocukları ve genç kızları bile kurban ederlerdi.

Bu uygulamanın kökeni Atlantis’in son dönemlerine dayanır...

Ezoterik bilgilere göre, çok eski çağlarda, Atlantis’in ilk devirlerindeki varlıklar, yarı trans halinde yaşıyorlardı. Duyular Dışı Algılamaları son derece gelişmiş olduğundan telepati, durugörü, telekinezi gibi yeteneklerini kolaylıkla kullanabiliyorlardı. Bize olağanüstü gibi görünen bu haller, onlar için normaldi. Birbirlerini ruhsal şifa ile iyileştirmeleri sıradan bir haldi... Sonraları Atlantis’te bu yetenekler, oluşmaya başlayan dejenerasyonun doğal bir sonucu olarak kaybolmaya başladı... Sadece bu işin bilimi kaldı... İşte, bu yetenekleri kaybolup sadece onların bilimiyle baş başa kalanlar, eski uygulamalarını yapabilmek için bazı katalizör yardımcı araçlara ihtiyaç duydular. Bu araçlardan biri de *“kan”*dı. Psişik yetenekler, hayvan kanları katalizör olarak kullanılmak suretiyle canlandırılıyordu. Dahası, insan ve hatta yetenekli insanları kurban ederek bu güç arttırılıyordu. Bu işe uygun insanlar mabetlerde özel olarak yetiştirilip, özel ritüellerle kurban edilerek, bazı güçler elde ediliyordu. Zaman ilerledikçe bu uygulamalar negatif alanlarda da kullanılmaya başlandı...

Daha sonra dinler, Atlantis’in son dönemlerinden gelen bu yanlış uygulamayı ortadan kaldırmak ve insanları bundan vazgeçirmek için, insan yerine hayvan kurban etmek meselesini ortaya koymuşlardır. Yani bu majik uygulamayı hayvanın psişik etkisiyle gerçekleştirme yolları denenmiştir. Fakat ne yazık ki, hayvan kurban ederek gerçekleştirilen majik törenlerin büyük bir bölümü, negatif güçlerin harekete geçirilmesi doğrultusunda kullanılmıştır. Bu nedenle dinler bir taraftan bu tür majik çalışmalara karşı da mücadele vermek zorunda kalmışlardır.

Gerçekten de, “kan” eğer bu konularda bazı bilgileri bilen bir kişi tarafından kullanıldığında; büyük bir katalizör güç haline getirilebilir. Ve majik uygulamaların önemli bir bölümünü oluşturur...

3- Dünya’ya Spiritüel Tesirlerin Aktarılması:

Kurban’ın kökenlerinden biri de, dünya ile ilgili bir meseleye dayanır...

Nasıl ki insanlar birbirleri ile sürekli tesir alış verişi içindeyseler, buna benzer bir şekilde, yeryüzünün de aldığı ve verdiği enerjiler vardır... Yeryüzü kendi yolunda ilerlerken ve kendi varlığını sürdürürken bu

enerjiler çok büyük bir fonksiyon görürler. Dünya kozmos içinde mevcudiyetini sürdürebilmesi ve ayakta kalabilmesi için sürekli olarak kozmosdan enerjiler alır ve kozmoza enerjiler yollar. Bu enerji alışverişleriyle dengesini muhafaza eder... Bu tesir alış-verişi sadece Dünya ile kozmos arasında sürmez. Dünya kendi ihtiyacı olan enerjileri - tesirleri öncelikle kendi üzerinde yaşayan canlılardan alır.

Bundan 50.000 sene öncesine ait Tufan Öncesi Kültür'lerde sırf yerküreye psişik esiri tesirlerin aktarılması için özel kurban törenleri de yapıldığı biliniyor. O devirlerde dünyanın bu tür enerjilere ihtiyacı vardı ve bu yolla bu ihtiyaç gideriliyordu. Daha sonra bizim devremiz uygarlığında da bu kurban törenleri belli bir müddet daha uygulandı. Amaç yine aynıydı... Dünyaya psişik ve esiri enerjilerin aktarılması... Ancak zaman içinde meselenin bu yönü tamamen unutuldu. Hatta öyle unutuldu ki, bu törenleri yapanlar bile neden yaptıklarını bilmeden, bu törenleri uygulamaya başladılar.

Dışarıdan bakanlar o insanların "tanrılara" ve "İlahlara" kurbanlar sunduklarını zannetmekteydi ama asıl mesele dünyaya bazı tesirlerin aktarılmasıydı. Ne var ki bunu uygulayanlar bile ne yaptıklarının farkında değillerdi...

Görüldüğü gibi *"kurban"*ın ilk ortaya çıkışının başlıca üç ana sebebi vardır... Ve yine görüldüğü gibi bunların hiç biri insanların protein ihtiyacının karşılanması için değildir. Örneğin Tevrat zamanındaki Kudüs şehri'nde bir günde 142.000 kurban kesildiği günler olmuştur. O devirdeki 250.000 kişilik bir şehir için bu son derece büyük bir rakkamdır. Ve eğer amaç protein ihtiyacının giderilmesi olsaydı, bu kadar büyük rakkamlara ne gerek vardı ki?...

Günümüzde Kurban:

Konuyu dünya açısından günümüze getirecek olursak, artık dünyanın bu tür enerjilere ihtiyacı kalmadığını hemen söyleyelim... Dünyanın insandan isteği, artık kendisinin ihtiyacı olan tesirleri, insanın bizzat kendisinin üretmesidir. Yani kurbanlardan gelecek tesirlere değil, bizzat şuurlu olarak insanın ürettiği tesirlere ihtiyacı vardır. Çünkü Dünya'nın aşağıya iniş ve tekrar yukarıya çıkış sürecinde geldiği nokta bunu gerektirmektedir.

Bir zamanlar insan kurbanlarıyla, daha sonra hayvanlarla yapılan bu dünyayı besleme, artık insanın şuurlu olarak üreteceği tesirlerle olacaktır. Şu anda bu gerçekleştirilemese de hiç değilse 2000'li yıllarda böyle olacaktır...

Zaten insanların genel gelişim düzeyi de yavaş, yavaş bu noktaya doğru ilerlemektedir. Hem dünya, hem de insan değişmiş ve değişmektedir. Dolayısıyla her ikisinin ihtiyaçları da birbirine parelellik göstermektedir. Bu, uyanmakla olur. Yeryüzü artık bunu istiyor. İnsanlar bilgilenirse, kendileri hakkında temel bilgiyi elde ederse, o yardımı bilerek yapmış olacaklardır.

İnsanlar yeryüzünde, kendi vicdanları ile kurban kesip kesmemeye karar verdikleri gün, işte o zaman bir ilerlemeden bahsedilebilir. İnsan ruhsal gelişim sürecinde belli bir noktaya gelmedikçe ve zanlarıyla yaşamaktan kurtulamadıkça, kurban davasından da kurtulamayacaktır.

Konuyu dünya açısından değil de, negatif enerjilerin polarizasyonu açısından alacak olursak yine kurban kanlarının akıtılmasına gerek olmadığını söyleyebiliriz. Çünkü değişen pekçok şeyde olduğu gibi, artık negatif tesiri polarize etme metodu da değişmiştir. Biz, kendi içimizde, sürekli olarak düşüncelerimizi negatif yönde çalıştırmaktan vazgeçtiğimiz andan itibaren, negatif tesirleri polarize etmek için kurbana da gerek kalmayacaktır.

İş gene kişinin kendi üzerinde çalışmasına kalıyor. Negatif düşüncelerden sıyrılmakla, aldanmalardan, yalanlardan sıyrılmakla, pozitif yöndeki düşünce kudretimizi arttırabilmek her zaman için mümkündür.

Kısacası, işin esası *"nefis terbiyesi"*dir. Nefsini terbiye edersen, kurban kesmeye ihtiyacın yoktur. Nefsinin azgınlığından kendini kurtaramayanlara daha akıtılacak çok kanlar vardır....

Peki "Kurban Bayramları"nda ne yapacağız?...

Kurban kesme konusunda danışacağınız yeğane merci; bilginiz, bilginiz yetmiyorsa vicdanınız olmalıdır.

İnsanın “ruhsal gelişimi” için, kurban kesmenin hiç bir yararı bulunmamaktadır... Yani, kurban keserek bir takım, psişik güçleri kendi menfaatimiz istikametinde kullanmanın bizim gelişimimizle ilgisi yoktur. Kaldı ki, günümüzde kurban kesenler bu güçleri de harakete geçirebiliyor da değildir. Bu da yapılamamaktadır. Çünkü bunun metotları da unutulmuştur. Yapılan tek şey güzel bir *“kurban kavurması”*ndan ibarettir...

Dinlerin büyük mistikleri ve velileri; zaten bunu yüzyıllarca önce dile getirmişlerdi: *“Eğer bu kurbanı, kendi içinizdeki nefsaniyeti yenmeden, onlara hakim olmadan, içinizdeki kaleleri zapt etmeden kesiyorsanız, sizin kurbanınız nafiledir...”*

Ancak ne yazık ki, konunun gerçek uzmanları tarafından yapılan bu açıklamaların hiç biri, klasik dini eğitimde çocuklarımıza öğretilmiyor... Aynen bizlere de bir zamanlar öğretilmediği gibi...

8– Namaz:

Müslümanlık inancının en temel kavramlarından ve en temel ibadetlerinden biri namaz kılmaktır...

Peki namaz kılmak niçin Müslümanlar’a getirilmiştir?

Namazla ne hedefleniyordu?... Amacı neydi?...

Namaz gerçek anlamda bir konsantrasyon, meditasyon ve hatta trans uygulamalarının bir çeşididir. Namaz Allah’a kulluk belirtisi için ya da Allah’a ibadet için yapılan bir uygulama değildir. Bu amaçla dini bir emir olarak getirilmemiştir... En azından başlangıçta böyle değildi... Ancak günümüzde asıl anlamı ve amacı tamamen unutulduğu için, namaz sadece bir borçmuş gibi ele alınıyor... Bu neyin borcudur?... Bu borca Allah’ın ihtiyacı mı vardır?... Şunu kesin olarak anlamak gerekir ki, ibadetlerin tümü insana bir şeyler kazandırmak içindir. Nedense konunun bu yönü bilerek ya da bilmeyerek hep göz ardı edilmiştir. Ve insanlar bu yönde eğitilmemişlerdir.

Namaz, aslında tamamen insanın *“ruhsal gelişimi”*nin bir parçası olan bir uygulama olarak ortaya konulmuştur. Ancak ne yazık ki, asıl amacından

tamamen çarptırılmıştır. Günde beş kez namaz kılan ve *“Müslümanlığın Batıni Çalışmaları”*ndan habersiz sıradan bir Müslüman için namaz nasıl kılınmaktadır? Önce abdest alır. Sonra da bir takım duaları okumaya başlar. Rüku eder, secde eder ve sağa sola selam vererek namazını bitirir. Peki bu arada zihninden hiç bir şey geçirmez ve büyük bir zihinsel konsantrasyon içinde bulunabilir mi? Kesinlikle hayır... Kimbilir kaç kez zihni, otomatik çağrışımlar ile kesilir... Bu son derece doğaldır. Çünkü insan, zihnin belli bir noktaya uzun bir süre konsantre edemez. Zaten namazın amaçlarından biri de bu özelliği insana kazandırmaktır.

Namaz’ın insanlara farz kılınmasının başlıca 3 ana sebebi vardır:

1– Namazın ilk hedefi, günün belirli saatlerinde insanın Dünya’ya olan ilgisini başka bir noktaya çekerek, egosal hırslarından insanın sıyrılmasına zemin hazırlamaktır. Meditatif bir hal içinde insanan kendi içine dönmesini sağlamaktır.

2– Namazın ikinci hedefi ise düşüncenin belli bir noktaya konsantre edilebilmesi için insanlara egzersiz yaptırmaktır. Yani namazın hedeflediği amaçlardan biri de insanın konsantrasyon yeteneğini geliştirmektir.

3– Namazın hedeflediği bu aşama ise, konsantrasyondan sonra *“trans”*ın sağlanmasına yöneliktir. Böylelikle sağlanan bu *“trans*”la insan kendi ile ilgili ve varoluşla ilgili bilgilere doğrudan ulaşabilir. Bu namazın hedeflediği son aşamadır. Bu hal dini literatürde *“vecd”* hali olarak geçer.

Bütün bunlar yapılamıyorsa kılınan namaz büyük bir oranda boşa gidiyor demektir. Şuursuzca ve otomatik bir kalıp içinde kılınan namazlar bizi öte alemde kurtaracak değildir. Bizden söylemesi... Duyan duyar, anlayan anlar, anlamayan öte alemde nasıl olsa anlayacaktır...

9– İnsanın Gelişimi, Din ve İbadet...

Müslümanlığın insanlara ilk kez sunulduğu günlerde, bu dine iman etmenin yani bu dine girmenin altı şartı bulunmaktaydı. Bunlar sırasıyla:

1– Amentü Billahi, (Allah’ın birliğine iman)

2– Ve melâiketihi, (Ve O’nun meleklerine)

3– Ve kütübihi, (Ve kitaplarına)

4– Ve Rusülihi, (Ve peygamberlerine)

5– Vel yevmil ahiri, (Ve ahiret gününe)

6– Ve bilkaderi, hayrihi ve şerrihi min Allah-ı Tealâ vel ba’sü badelmevt. (Kaderin hayır olsun, şer olsun Allah’tan olduğuna, öldükten sonra dirileceğime iman getirdim.)

Bu temel şartlar kabul edildikten sonra Müslümanlığa geçecek bir kişinin, bundan sonra uyması gereken beş temel kural ve uygulama vardı.

1– Kelime-i şahedet getirmek,

2– Günde beş vakit namaz kılmak,

3– Ramazan ayında oruç tutmak,

4– Zekat vermek,

5– Hacca gitmek.

Bunlar bir kişinin Müslüman olup olmayacağını belirleyen kurallar bütünüydü. Buların bir kısmını kabul ederim ama bir kısmını kabul etmem ya da bir kısmını uygularım bir kısmını uygulamam diye bir seçenek insanlara hiç bir zaman sunulmamıştı. Bu, o devirde de böyleydi, bu devirde de... Yani sadece ben Müslüman oldum demekle Müslüman olunamamaktadır. Aynen ben şaman oldum demekle şaman olunamayacağı gibi... Her dinin kendine özgü sistemi ve uyulması gereken kuralları ve ritüelleri vardır...

Peki bir an için yurdumuza bakalım. Bu temel şartlar nüfusumuzun %’de kaçı tarafından tam olarak yerine getirilmektedir? Örneğin nüfusumuzun %’de kaçı beş vakit namaz kılabilmektedir? Nüfusumuzun %’de kaçı Ramazan Ayı’nda oruç tutabilmektedir?...

Soruları çoğaltmak mümkün...

Böyle bir anket yurdumuzda henüz yapılmış değildir. Sadece biz Sınır Ötesi Araştırma Ekibi olarak kendi olanaklarımızla yaptığımız bir araştırma bulunmaktadır. Anadolu'nun pekçok yerlerinde gercekleştirdiğimiz bu araştırmanın sonuçlarına baktığımızda elde ettiğimiz %'ler hiç de zannedildiği gibi %99'lara varmamaktadır... Oysa ki nüfusumuzun %99'unun Müslüman olduğu iddia edilmektedir. Şunu kabul etmek zorundayız ki, Müslümanlığın gerekleri Türkiye'de büyük bir çoğunluk tarafından yerine getirilmemektedir. Bu bir tespittir...

Halkımızın büyük bir bölümü Müslüman olmayı sadece bir *"kurtuluş"* olarak görmektedir. Onlar için Allah'a inanmak ve Müslüman'ım demek yeterlidir. Bu çoğunluk için Kur'an-ı Kerim'i Türkçe olarak okumak bile gerekli değildir. Onlar için kulaktan dolma bilgiler yeterlidir.

Bu üzerinde durulması gereken büyük bir çelişkidir... Aynı çelişki Devlet Yönetimi'nde de görülmektedir. Hem laik bir devlet olduğumuzu söylüyoruz, hem de belli bir mezhebin tekelinde bulunan Diyanet işlerini, devletin bir kurumu olarak din hakkında belirleyici bir unsur olarak işler tutuyoruz. Bu da yetmiyormuş gibi din dersini okullara zorunlu ders olarak koyup, din sadece sanki Müslümanlıkmış gibi; sadece tek bir dini çocuklarımıza sözümona öğretmeye çalışıyoruz. Hem de devlet kanalıyla... Bu nasıl laikliktir anlamak mümkün değil... Okullarda öğretilen daha doğrusu dayatılan din de, sadece belli bir meshebin doğrultusunda çocuklarımıza verilmiştir. Eğer çocuklarımızı şeriatçi tarikatların kandırmalarından korumak istiyor ve bu nedenle onlara devletin kontrolünde din dersi koyuyorsak, o zaman sadece belirli bir mezhebin dini anlayışını değil "Dünya Dinleri Tarihi" dersini koymamız gerekmektedir.

Çocuklarımızı daha küçük yaşlardan itibaren esir alan şeriatçi tarikatların gözetiminde açılan *"Kur'an Kursları"* ise, kanayan ayrı bir yara...

Türkiye Atatürk'ün sayesinde Müslüman bir devlet kimleğine bürünmemiştir. Din ve devlet işleri birbirinden ayrılmıştır. Böylelikle din ile fert vicdanında başbaşa bırakılmıştır. Bu noktada ferde büyük bir sorumluluk yüklenmiş bulunmaktadır. Her fert kendi yolunu kendisi araştırarak seçmek zorundadır. Doğrusu da budur ve bu olmalıdır... Ancak

bu olamamıştır ve devlet dinden kendisini uzak tutamamış hatta seçimlerde belirli tarikat üyelerinden oy toplayabilmek için, birçok kez, laik devlet anlayışını zedeleyici tutum ve davranış içine girilmiştir. Hatta Başbakanlık, "Yasaklı Lider Erbakan"ın sayesinde tarikat şeyhlerinin toplanma yeri haline bile getirilmiştir. Tarih bu yaşananları kuşkusuz ki unutmayacak ve bir gün bu yanlışlıklar uyanan insanların zihninde daha iyi anlaşılacaktır...

Gelelim bir başka meseleye....

Halkımızın inanmış olduğu dini yeterince araştırmamış olmasından dolayı, birilerinin din diye dayattığı birtakım uygulamaları da, halkımız dinin bir parçası zannetmiştir. Dinle ve Kur'an'ın dile getirdiği Müslümanlık'la uzaktan yakından ilgisi ve alakası olmayan bir sürü ritüel, sanki dinin bir gereği ve hatta emriymiş gibi insanlarımıza empoze edilmiştir.... Örneğin, ölen yakınlarımızın arkasından okuttuğumuz *"Mevlit"* bu yanlış ve gereksiz uygulamalardan sadece bir tanesidir. Peygamberimiz'in hayatının belli bir bölümünün, belli bir makamla ölenlerimizin arkasından okunmasının, *"öte aleme"* giden varlığa nasıl bir yardımı dokunabileceği düşünülüyor acaba?... Bunu da anlamak mümkün değil... Sevap olsun diye yapılıyorsa, bunun dini bir emir olmadığını bilmiyor muyuz?...

Bir diğer yanlış inanç da *"Kutsal Geceler"* üretme gayretkeşliğinde kendisini gösterir... Yani "Kandiller"den bahsediyorum...

"Durmadan kutsallık üreten anlayışlar bu üretkenliklerini gecelere de sıçratmış ve "Berat", "Regaip", "Mirac" gibi kutsal geceler icat etmiş ve bunların merasimlerle anılmasını din emri gibi kitleye benimsetmişlerdir. Bunların hiçbirinin Kur'an'dan onay alması mümkün değildir..."[21]

Din adı altında yapa geldiğimiz öyle yanlış uygulamalarımız bulunmaktadır ki, hangisini dile getireceğimi bilemiyorum... Örneğin *"başımın gözümün sadakası varmış..."* sözünden daha egoistçe bir mantık olabilir mi?... Ve ne yazık ki bazı yardımları bile biz bu zihniyetle yapmaktayız. Ben birine bir şey verirsem, verdiklerim beni kurtarır, zihniyeti; para yatırıp faiz almaktan başka bir şeye benzememektedir. Dua da maalesef böyle yapılıyor ve çocukluktan itibaren dini eğitim de böyle alınıyor.

Yeni Çağ’da, her insan kendi hareketlerinden bizzat kendi sorumlu olacaktır. Bu, vicdanlı yaşamak, vicdan realitesini uygulamak demektir. Yani şartlandırmaya bağlı olarak yaşama devri yavaş yavaş kapanmaktadır. Bizi şartlandıran her şeyin sona ermek üzere olduğunu da rahatlıkla söyleyebiliriz...

Gelecek bir üst realite, insanın insan gibi davranmayı öğreneceği ve uygulayacağı bir realitedir ve o zaman sizler de sevinçle göreceksiniz ki, gereksiz şartlandırmalar ve gereksiz şeriat uygulamaları ortadan kalkacaktır. İnsanlarda şeriat önce kendi vicdan sesleri olacak ve sonra, ortaya çıkacak “apaçık bilgiler”le herkes içinin sesini dinleyerek doğruyu yine kendisi bulacaktır.

Tek bir cümleyle özetleyecek olursak; bir çıkara dayalı yapılan ibadet ve yanlış uygulanan dini inançlar bize yarardan çok zarar vermekte ve *“ruhsal gelişimimize”* büyük bir engel teşkil etmektedir, diyebiliriz.

Eskiden böyle değildi...

Gelecekte de böyle olmayacak...

Tufan Öncesi Kültürler’de verilen bilgiler insanların imajinatif yanılgılarına meydan verilmeden gerçekleştirilmiştir. Bilgiler daha açık ve daha az sembol kullanılarak verilmiştir. Çünkü aşağıya iniş sürecinin henüz daha ortalarında bir yerdeydiler. (Mu ve Atlantis dönemi) Ancak Tufan sonrası aşağıya iniş süreci daha ilerlediği için, bilgiler gittikçe daha fazla örtülmeye başlanmıştır. Aksi takdirde aşağıya iniş sürecinin tamamlanabilmesi mümkün olamazdı. Buraya çok dikkat etmek gerekir. İşte bu nedenle Tufan sonrası bilgiler kapalıdır ve insanların imajinatif yanılgılarına müsaittir. Bu incelikler anlaşılmadan insanlığın nereden gelip nereye gitmekte olduğu anlaşılamaz.

Gerçeklere açık ve yalın bir şekilde temas edebilmiş olan Tufan Öncesi Uygarlıklar’ın günümüz uygarlığına aktardığı bilgilerin; uzun bir süre *“Altın Çağ’ın Sırları”* ya da *“İlahi Sırlar”* olarak, Mısır Mabetleri’nde saklı tutulduğunu ve sadece o mabetlerde eğitilen rahiplere aktarıldığını biliyoruz... Daha sonra ortaya çıkan dinlerin hiç birinde bu sırlar, açık olarak insanlara verilmemiştir.

Bu kapalılık karşısında bizim devremizde dünyaya doğan varlıklar ancak kendi çabaları ve ruhsal gelişmişlik düzeylerine bağlı olarak, dinsel metinlerde kapalı olarak bulunan bilgileri anlamaya çalışmışlar ve her varlık kendi potansiyeline paralel bir anlayışa kavuşabilmiştir. Ve kesin olarak ifade edebiliriz ki, günümüz uygarlığı bu sırların sadece çok küçük bir kısmını kutsal kitaplarından çıkartabilmiştir. Çoğuna ulaşılamamıştır...

"Tufan Sonrası Kültür" ile *"Tufan Öncesi Kültür"* arasında çok büyük farklar vardır. Bu fark düşüşün doğal bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır... Ve düşüldükçe Dünyamız'a çok farklı gelişim düzeyindeki varlıklar enkarne olmaya başlamışlardı... Bu da meydana gelen diğer gelişmelere eklenince, Dünyamız özellikle son 2000 yıldır farklı anlayış seviyelerinin ve farklı gelişim düzeyindeki varlıkların enkarne olabileceği bir ortama dönüşmüş oldu. Farklı *"karmik"* telafilere imkan verecek bu ortamda dünyaya doğan varlıkların da ulaşabildikleri anlayış seviyeleri birbirinden oldukça farklı bir istikamet gösterdi... Şu anki dünya manzarasına bakacak olursak, "tek bir dünya anlayışının" bulunmaması bunun en açık göstergesidir...

Temel dünyasal meseleler, hala halledilebilmiş değildir... Hala farklı sınırlarla ayrılmış devletlerin hakimiyeti altında bulunmaktayız. Tek bir "dünya devleti" hala kurulabilmiş değildir. Bölük pörçük ve maalesef pekçok noktada hala ulusların birbirleriyle sürtüşerek hatta savaşarak yaşadığı bir gezegenin çocukları olmaya devam ediyoruz. Bütün bunlar düşüşün tabii sonuçlarıdır... Hala kendimizi dünyalı olarak göremiyorsak; bu, kendimizi *"uzaysal kökenli kozmik varlıklar"* olarak görmemizden değil, henüz *"tek bir dünya vatandaşı"* olarak bile birbirimizi nitelemekten bir hayli uzak olmamızdan dolayıdır... Evet... Ne yazık ki, Dünyalı olmayı bile henüz başaramıyoruz... Kendimizi hala ingiltereli, Finlandiyalı, Fransız ya da Nikaragualı olarak görmeye devam ediyoruz...

10– Şeytan:

Şeytan negatif enerjilerin üretildiği ve negatif alanda hizmet gören ruhsal plan ya da planların dinsel termiolojideki adıdır. Şeytan birçok dinde olduğu gibi, bu anlamıyla Kur'an-ı Kerim'de de geçen temel kavramlardan biridir. Ancak ne var ki, nasıl melekler hakkında yanlış bir tasavvura gidilmişse, şeytan hakkında da son derece yanlış bir anlayışın ortaya çıktığını görüyoruz. Şeytan: Sivri kulaklı, uzun burunlu, siyah pelerinlere bürünmüş,

elinde çatal mızrağı bulunan ve vücudu tüylerle kaplı garip canavarımsı bir mahluk değildir. Bir planın ya da birkaç ruhsal planın oluşturduğu bir organizasyondur. Dünya üzerindeki tüm dejenerasyonun ve negatif etkilerin desteklendiği ve beslendiği bu organizasyonun tahrip edici etkisi özellikle "düşüşün" ortalarından itibaren daha fazla kendisini hissetirmiş ve hali hazırda büyük bir ölçüde insanları etkisi altına almış durumdadır.

Konu şeytandan açıldığına göre, şeytan ayetlerinden de bahsetmeden bu bölümü noktalamayalım...

Metapsişik çalışmalarda *"parazit tesirler"* adı verilen bir olgu vardır. Bu medyomsal ruhsal bir irtibat celsesinde, geri seviyeli varlıkların ya da yukarıda sözünü ettiğimiz negatif planın zaman zaman araya girişleri yani araya küçük müdaheleleri olabilir. İşte Bu müdahelelere *"parazit tesirler"* adı verilir. Bu parazit tesirler alınan tebliğin içine karışarak yanlış bazı bilgilerin de medyom tarafından alınmasına neden olur. Bunlara metapsişik çalışmalarda son derece dikkat edilir ve medyomun bü tür geri seviyeli varlıkların ya da negatif planların tesirinden korunması için özel bir çaba sarfedilir. Ancak her türlü önleme rağmen bu *"parazit tesirler"* bir anlık boşluk bulduklarında derhal tebliğe karışabilir. Böyle durumlarda o celseyi düzenleyenler, bu tür yanlış bilgileri daha sonra farkedip temizlemek zorunda kalırlar. Yani o tebligattan o celse satırları çıkartılır. Bu metapsişik çalışmalarda sıklıkla yaşanılan bir durumdur.

Böyle bir olayla, Kur'an-ı Kerim'in indirilişi sırasında da birkez karşılaşılmıştır. Ancak derhal durumu farkeden Muhammed Peygamber bu sözleri Kur'an'dan çıkartmıştır.

Olay Necm Suresi'nin indirilişi sırasında gerçekleşir:

"And olsun ki Rabbi'nin varlığının büyük delillerini gördü. Ey inkarcılar! şimdi Lat, Uzza ve bundan başka üçüncüleri olan Menat'ın ne olduğunu söyler misiniz?" şeklindeki Necm Suresi'nin 19. ayetini okuyup bitirdikten hemen sonra, Peygamber'in ağzından birden şu cümleler dökülüvermişti:

"Bunlar, yüceltilmiş kuğulardır ki, onlardan şefaat umulur."

İşte şeytan ayeti olarak kamuoyunda dile getirilen ayet budur... Ancak az önce de söylemiş olduğumuz gibi bu ayet hemen farkedilmiş ve Kur'an'a dahil edilmemiştir. Ayrıca bu yaşanılan olaya daha sonra gelen birkaç ayetle de derhal bir açıklık getirilmiştir:

"Ey Muhammed... Senden önce gönderdiğimiz hiç bir elçi ve peygamber yoktur ki, bir şeyi arzuladığı zaman, şeytan onun arzusuna vesvese karıştırmamış olsun. Allah şeytanın karıştırdığını giderir, sonra Allah kendi ayetlerini tahkim eder. Allah bilendir, Hakimdir. Allah şeytanın karıştırdığını, kalblerinde hastalık bulunan ve kalpleri kaskatı olan kimseleri sınamaya vesile kılar..." HACC, 22/52-53)

Evet... Görüldüğü gibi meseleyi, son derece açık bir şekilde "Yukarısı" da bu ayetlerinde dile getirmiştir...

MUHAMMED PEYGAMBER'İN

PARAPSİKOLOJİK YETENEKLERİ

I. Ruhsal irtibat Medyomluğu:

Muhammed Peygamber'in Parapsikolojik Yetenekleri'nin başında kuşkusuz ki, "*vahiy*" alabilme yeteneği gelir. Vahiy, başlı başına parapsikolojik bir fenomendir. Gerek psikolojik, gerekse fizyolojik bakımdan belirtileri ve özellikleri vardır. Vahiy, ruhsal medyomik bir irtibattır...

Vahiy (tebligat) gelmeye başladığında Peygamber'in; terlediği, titremeye başladığı ve vahyin bitiminden 1,5 saat sonrasına kadar kendisine gelemediği gözlemlenmiştir. Yine gözlemcilerin anlattıklarına göre, Peygamber'in vahyin başlangıç anlarında "*zincir*" ya da "*çan*" sesini andırır sesler duyduğu ifade edilmiştir. Bütün bunlar, medyomik irtibatların önemli fizyolojik belirtilerinden sadece bir kaçıdır.

Zannedilir ki, Peygamber kendisine gönderilen bilgi dolu tesirleri, gönderilir gönderilmez derhal anlatmaya başlar. Hayır... Bazen bir saat müddetle trans hali içinde kalır ve daha sonra kendisine geldiğinde hemen hiç unutmadan anlatmaya başlardı...

Tarihçi ibni Haldun, "*Mukaddimesi*"nde, genel olarak peygamberlerin ve özellikle de Muhammed Peygamber'in vahiy alış biçimi hakkında önemli bilgiler vermektedir:

"Peygamber, ilham hali içindeyken, boğazından çıkan bir sesle birlikte, çevresinin bilinci içerisinde olmaz, görünüşe göre sanki kendinden geçiyor ya da bayılıyor gibidir. Fakat böyle bir şey (yani bayılma) söz konusu değildir. Aslında sadece "spiritüel haberci" ile karşılaşma haline dalmıştır... Ondan sonra o hal Peygamber'den gider ve vahyi aklında tutar..."

İbni Haldun'un bu anlattıkları, vahiy mekanizmasının nasıl işlediğini gözler önüne sermesi bakımından bir hayli ilginçtir. Nitekim Peygamber'in vahiy ile ilgili bizzat kendi anlattıkları da yukarıdaki anlatımları doğrular

niteliktedir. Muhammed Peygamber kendisine sorulan bir soruyla ilgili olmak üzere vahiy hakkında şunları söylemiştir:

– *“Zaman zaman bana, bir çıngırağın çalışı gibi gelir vahiy; bu, bana en fazla ıstırap verenidir. Sonra benden uzaklaşır ve söylemiş olduğunu aklımda tutmuşumdur. Ve zaman zaman melek, bana bir insan olarak görünür ve hitap eder. Sonra söylediğini aklımda tutarım...”*

Vahiy Katipleri derhal gelen ayetleri yazıya geçirirler ve güvenli bir yerde muhafaza ederlerdi. Aynı zamanda en az 8-10 kişi, gelen vahyi derhal ezberleyip ikinci, üçüncü kuşağa ezberletirlerdi. Muhammed Peygamber’in vahiy sırasında kendisinde ortaya çıkan belirtiler, sahabeler tarafından da açıkça gözlemlenmiştir:

Sahabeler, *“Peygamber’e vahiy geldiği zaman, bu vahiy hali bize gizli kalmazdı...”* diyerek bunu hep dile getirmişlerdir. Ve yine aynı şekilde O’nun yüzünün kızardığını ve uyuyan kimsenin sesli soluk alıp verişi gibi nefes almaya başladığını anlatmışlardır.

Sahabelerden Osman bin Mazun, Peygamber’in bir vahiy sırasındaki halini tanımlarken; gözlerini önce göğe diktiğini, sonra yavaş yavaş başını sağ taraftan aşağıya doğru indirdiğini ve kendisine söylenen bir şeyi kavramak ister gibi başını titretmeye başladığını söylemiştir.

Peygamber’in bu özel haline şahit olan birçok kişinin anlattıklarına göre, vahiy geldiğinde Peygamber bir süre için sakin ve hareketsiz kalırdı. Enes bin Malik ise, Peygamber’in Kevser Suresi’nin inişi sırasındaki haline tanık olmuş ve daha sonra bunu şöyle anlatmıştı:

“Bir gün Resulallah, aramızda bulunduğu sırada, birden hafif bir uykuya dalmıştı. Sonra gülümseyerek başını kaldırdı...”

Bir başka Sahabe ise Maide Suresi’nin inişi sırasında yaşananları şöyle anlatır:

“O’nu, vahyin inişi sırasında devesinin üzerindeyken gördüm. Deve bağırarak ön ayaklarını büküyordu. O kadar ki, devenin bacakları kırılacak sandım. Hz. Peygamber’e devesinin üzerindeyken vahiy geldiğinde, deve

çoğu kez çöker ya da vahyin ağırlığı ondan ayrılıncaya kadar, ön bacaklarını dimdik ve sabit tutarak kendisini zorla ayakta durdurabilirdi."

Gerek ibni Haldun'un, gerek Sahabeler'in ve gerekse de Hatice ve Ayşe'nin anlattıklarını bir araya getirirsek, vahiy denilen olayın, tam anlamıyla günümüzde Parapsikoloji Bilimi'nin incelediği bir "trans medyomluğu" olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır.

Bu konuyla ilgili ilk bilimsel açıklama 1906 yılında iskoç asıllı Amerikan Teoloğu ve Semetik Diller Profesörü Duncan Black Macdonald tarafından yapılmıştır. Chicaco Üniversitesi'de "Karşılaştırmalı Din" konusunda verdiği *"İslam'da Dini Davranış ve Yaşam"* başlıklı bir dizi konferans sırasında, ibni Haldun'un aktardığı bilgilere dayanarak, Muhammed Peygamber'in bir *"trans medyomu"* tarzında vahiy aldığına kanaat getirdiğini açıklamıştır. Bu anlattıkları daha sonra 1970 yılında "*The Religious Attitude and Life in islam*" adı altında Ams Press tarafından basılmıştır.

Ünlü teolog şöyle diyordu:

"Muhammed'in kendisinin durumu, diğer bütün hipotezlere nazaran, adına trans medyomluğu denilen fenomen ile çok daha komple bir şekilde tasvir edilebilir. Artık bu tür konulardaki bildiklerimizin ışığında, Sprenger'in, Muhammed'deki vahiy alma belirtilerinin patolojik arazlar olduğu sonucuna varan araştırmaları, tamamen geçersiz kılınmıştır. İbni Haldun bize burada, Muhammed'in yaşamının ilerki yıllarının sanki felsefi bir kollektif fotoğrafını vermektedir. Kendi çağdaşları arasında gözlemlediği benzer fenomenlerin de ibni Haldun'a muhtemelen yardımı olmuştur. Boğaz kısmındaki ağırlık hissi ve basınç hali, bilinçaltı yaşamına ait tüm fenomenlerin bir özelliği gibi görünmektedir. Muhammed'in vahyin inişi sırasındaki hali ile, Bn. Leonora Piper'in transa giriş ve çıkışı sırasındaki görünüşünün, Psişik Araştırma Derneği'ne ait Proceedings Dergisi'nin çeşitli sayılarında çıkan tanımları arasında çarpıcı benzerlikler vardır."

Yukarıda aktardığımız bu bilimsel araştırma, Muhammed Peygamber'in medyomsal irtibatını gözler önüne seren ilk rapordur... Daha sonraki yıllarda Parapsikoloji Bilimi'nin, bilimsel çevrelerce daha geniş olarak

araştırılmaya başlanmasıyla birlikte; benzer raporlar birbirini izlemiştir.. İşte onlardan bir tanesi daha...

Mısır'daki "El Ahram Spiritolojik Araştırmalar Derneği"nin Başkanı Dr. Ali Radi'nin de, "Yours Fraternally" dergisinin 4. sayısında yayımlanan *"Hz. Muhammed Mustafa'nın Medyomluğu"* başlıklı yazısında, Prof. Macdonald'tan tam 60 yıl sonra bu konuda aynı sonuca ulaştığını görüyoruz... Uzun makalesinde çeşitli medyomlarla gerçekleştirilen çalışmalardan örnek gösterdikten ve sahabelerin anlattıklarından alıntılar yaptıktan sonra, ulaştığı sonucu şu cümleyle özetlemiştir:

"Görülüyor ki, Hz. Muhammed'de trans medyomlarının karakteristik özellikleri belirgin olarak mevcuttur..."

1906 ve 1966 yıllarında gündeme getirilen bu konular, artık günümüzde Parapsikolojik araştırmaların üniversitelerde incelenmesiyle birlikte tamamen açıklığa kavuşmuş durumdadır. Günümüzde elde edilen tüm bulgular, bu ilk araştırma sonuçlarını kuşkuya yer vermeyecek şekilde doğrulamaktadır.

II. Durugörü Yeteneği:

Muhammed Peygamber, aynı zamanda son derece güçlü bir durugörü yeteneğine de sahipti. Muhammed Peygamber'in durugörü yeteneği ile gerçekleştirdiği birçok olay vardır. Kayıtlara geçen bu olaylar incelendiğinde, yaşamı boyunca bu yeteneğinden azami derecede yararlandığı anlaşılmaktadır.

Durugörü yeteneğinin varlığına ilişkin en önemli kanıtlardan biri Cebrail'i çevresindeki kişilerin göremediği zamanlarda da görebilmesidir.

Cebrail, Peygamber'e *"İnsan"* suretinde geldiği zaman, bazen, sahabeler tarafından da görülürdü. Ancak, Cebrail, her zaman kendisini bu denli yoğulaştırarak fiziksel bir formda göstermezdi. İşte böyle durumlarda Cebrail'i Peygamber'den başka hiç kimse göremezdi. Ayşe, *"Cebrail'i yeşil bir kumaş üzerinde, kanatları yerle gök arasını kaplamış olduğu halde gördü"* der.

Muhammed Peygamber, vahiy meleği olan Cebrail’in yanısıra, daha başka melekleri de görmüştü. Bunun en görkemli örneği, Taif’den dönerken, gökyüzünde Cebrail ile birlikte *“Dağlar Meleği”* olarak ismlendirilen bir varlığı görmesidir.

Olay Muhammed Peygamber’in henüz daha Medine’ye göç etmediği dönemde, İslamiyet’e davet için Taif’e gittiği sırada yaşanmıştır. Daha önce de söylemiş olduğumuz gibi Peygamber Taif’te hiç de iyi karşılanmaz, hatta taşa tutulur ve Peygamber yaralanır. O an yanında bulunan evlatlığı Zeyd ile canını zor kurtarır. Mekke’ye doğru yola çıktıklarında “Karni Sealib” denilen yerde, önce üzerine gölgesi düşen bir bulutun içerisinde Cebrail’i görmüş ve Cebrail, *“Dağlar Meleği”*nin kendisinin emrine verildiğini söylemişti... Nitekim, Kur’an-ı Kerim’de de melekler arasından elçiler seçildiği açıkça ifade edilmiştir:

“Allah melekler ve insanlardan peygamberler seçer.” (HACC, 22/75)

Belli ki, bu varlıklar, Peygamberler’e pekçok konuda yardımcı olmuşlardır. İşte “Dağlar Meleği” olarak isimlendirilen varlık da bu tür görüp gözetici varlıklardan biridir. Cebrail’in yanında ortaya çıkan bu varlık, Peygamber’le konuşmuş ve bundan sonra, özellikle kendisine şiddet uygulayanların karşısında O’na yardımcı olacağını açıkça ifade etmiştir.

Muhammed Peygamber’in durugörü yeteneğiyle ilgili yaşamından verilebilecek en güzel örneklerden bir diğeri de, namazda önündekileri gördüğü gibi, arkasındakileri de görmesidir. Durugörü yeteneğine sahip kişilerde görülen bu olayın bir benzeri de, Muhiddin Arabi tarafından da yaşanmıştır. Yaşadığı olayı Muhiddin Arabi şöyle anlatır:

“Fas şehri’nde Mescid-i Ezher’de namaz kıldırırken, mihraba girdiğim vakit, bütün vücudum bir göz olmuştu. Her tarafımdan görüyordum. Kıblemi gördüğüm gibi, geride giren ve çıkan cemaati de görüyordum. Hiç bir şey bana gizli kalmamıştı. Hatta namaza yetişemeyenleri ve yanlış kılanları görüp düzelettim.”

Daha önce Peygamber’in Kabe’den Kudüs’e gerçekleştirdiği sıradışı bir yolculuğundan söz etmiştik. İşte o sıradışı yolculuğunun sonunda, Peygamber yaşadıklarını bütün halka anlatmış ancak bazıları onun

gerçekten böyle mucizevi bir şey yaşayıp yaşamadığını sınamak için ona bir dizi sorular sormaya başlamışlardı.

Ebu Hüreyre bundan sonrasını Peygamber'in şöyle anlattığını ifade etmektedir:

– "Onların sordukları ile ilgilenmemiş ve tespit etmemiştim. Bu sebeple öyle zor bir duruma düştüm ki, hiç bir zaman bu kadar sıkıntıya düşmemiştim. Bunun üzerine, Allah, benimle Kudüs arasında perde olan mesafeyi ortadan kaldırdı. Ben, Kudüs'ü görüyor ve ne sorarlarsa oraya bakarak eksiksiz haber veriyordum. Kureyşliler bana, Mescid-i Aksa'nın kaç kapısı var?' diye sormuşlardı. Halbuki, ben Kudüs Mescidi'nin kapılarını saymamıştım. Fakat karşımda Mescid görününce, ona bakmaya ve kapılarını birer birer saymaya başladım."

Muhammed Peygamber'in durugörü yeteneği sadece fizik mekan ile sınırlı değildi. O, bu yeteneği sayesinde gelecekle ilgili bilgiler de verebilmekteydi.

Örneğin, Muhammed Peygamber'in, irak kentlerinden Hıyre'nin fethedileceğini de, bir durugörü kehaneti ile önceden haber verdiği bilinmektedir. Harim ibni Evs et-Tai, bu olayı şöyle anlatır:

"Resulallah, Tebuk Seferi'nden döndügü günlerde, ben de, Medine'ye gelip Müslümün oldum. Bu esnada Resulallah: 'Gözümün perdesi kaldırıldı. İşte Hıyre'nin beyaz saraylarını görüyordum. Ezd Kabilesi'nden Nüfeyle'nin kızı şeyma, başını siyah bir başörtüsü ile bağlamış ve beyaz bir katıra binmiş gidiyor' *demişti... Aradan zaman geçip de, Ebu Bekir halife olunca, Hıyre'ye hareket ettik. Hıyre şehri'ne girerken ilk gördüğümüz, Peygamber Efendimizin haber verdiği gibi, Nüfeyle'nin kızı şeyma oldu. Gerçekten de siyah bir başörtüsü ile örtünmüş, beyaz bir katıra binmiş olarak kendisini gördük."*

Yine bir gün sahabelerle otururken: "Suriye'nin anahtarlarını bana veriyorlar. Allah adına yemin ederim ki, şu anda buradan şehri ve sarayın kapılarını görüyorum..." demiştir. Peygamber'in bütün bu gördükleri birkaç yıl sonra gerçekleşti...

Kehanet niteliği taşıyan bir başka öngörüsünü de sahabelerden Ebu'l Bahteri şöyle anlatır:

"Ali ile Muaviye arasında meydana gelen Sıffin Savaşı'nda bir gün susamış olan Ammar ibni Yasir için az bir süt sunuldu. Sütü görünce, tekbir getirip gülümseyen Ammar'a, gülümsemesinin sebebini sordular. Ammar, Hz. Muhammed'in kendisine: 'Ey Ammar, dünyada en son içeceğin şey, süt şerbeti olacaktır' *dediğini ve bu sütü görünce onun için gülümsediğini belirtti."*

Ammar ibni Yasir bu konuşmadan birkaç saat sonra devam eden savaşta hayatını kaybetmiştir...

Peygamber'in özellikle sahabelerine gelecek zamanlarla ilgili hatta bu günleri ve daha sonralarını da kapsayan çok önemli kehanetlerde bulunduğunu gösteren önemli kanıtlar vardır... Sahih-i Buhari tarafından derlenen hadisler sayesinde bunların bir kısmı günümüze kadar gelebilmiştir. Ancak büyük bir bölümü o devirlerde kayıtlara geçirilmediği için günümüze kadar gelememiştir. Günümüze kadar gelebilen kayıtlardan biri, bu konu hakkında ilginç bir açıklamada bulunuyor. Bu açıklama sahabelerden Huzeyfe'ye aittir:

"...Bir defasında aramızdan ayağa kalktı. Ayakta durarak, kıyamet kopuncaya kadar meydana gelecek savaş, fetih, fitne ve bela gibi hiçbir olayı eksik bırakmaksızın haber verdi. Bunları belleyen belledi. Unutan unuttu. Hz. Muhammed'in haber verdiği şeylerden birini unuttuğumda, onun meydana geldiğini görünce, hemen hatırlarım..."

İşte bu hadis, Muhammed Peygamber'in günümüze kadar gelemeyen daha pekçok kehanet niteliği taşıyan öngörüleri olduğununun en önemli kanıtlarından biridir...

III. Duruişiti Yeteneği:

Ebu Süfyan'ın, *"...Birşey söylesem, şu çakıl taşları bile dile gelerek, hemen gidip O'na haber veriyorlar"* sözü, Muhammed Peygamber'in ne kadar güçlü bir duruişiti yeteneğine sahip olduğunun, o zamanın anlayışı içerisinde dile getirilen en açık ifadelerden biridir...

Nitekim; “Ben sizin görmediğinizi görüyor, işitmediğinizi işitiyorum”diyerek kendisinin böyle bir yeteneğe sahip olduğunu, Muhammed Peygamber bizzat kendisi de sahabelerine söylemiştir.

Uyeyne bin Hısın, Taif seferindeyken, Taifliler’e elçi olarak gider ve onları uyaracak yerde, Müslümanlar’a teslim olmamalarını söyler. Döndüğünde, Peygamber’den gerçeği saklar... Ancak, Peygamber: “Yalan söylüyorsun...” diyerek, Taifliler’e söylediklerini Uyeyne’ye bir bir anlatır.

Sahabelerden Suheyb-i Rumi’nin aktardığına göre, Muhammed Peygamber, Ebu Bekir ile birlikte Medine’ye göç etmek için Mekke’den yola çıktığında, kendisi de arkalarından yetişmek ister, fakat bazı Kureyş gençleri kendisine engel olurlar. Sonuçta, *“size epeyce altın vereyim, benim yoluma engel olmayın”* diyerek, Kureyş gençleri ile anlaşır ve altınlarının saklı olduğu yeri açıklayarak ellerinden kurtulur. Serbest kalır kalmaz hemen yola koyulur. Medine yakınlarında Peygamber’e yetişir. Muhammed Peygamber, Suheyb-i Rumi’yi görür görmez şöyle der: “Ya Ebu Yahya! Bize ulaşmak için müşriklerle ettiğin alış verişin karlı oldu...”

Peygamber’in amcası Abbas ibni Abdülmuttalib, Bedir Savaşı’nda Müslümanlar’a esir düştükten sonra, serbest bırakılması için vermesi gereken fidyeyi ödemekten kaçınarak, *“Benim fidye verecek kadar malım yok”* der. Muhammed Peygamber de bunun üzerine şöyle buyurur:

“Ya Abbas!... Bedir Savaşına çıkarken, eşin Ümmü-l Fazl ile birlikte ‘filan’ yere sakladığınız mal nedir? Hani o zaman sen eşine: ‘Eğer ben bu yolculuğumda ölürsem, işte bu mal, oğullarım Fazl, Abdullah ve Kusem’e aittir,’ dememiş miydin?...’”

Daha sonra Abbas, bu sözleri söylediğini doğrulamış ve bu konuşmadan eşi ile kendisinden başka hiç kimsenin haberi olmadığını itiraf etmiştir...

Peygamber’in duruişiti yeteneğine ilişkin anlatılan bu olaylardan, kendisinin bu yeteneğini durugörü ile birlikte kullandığını anlıyoruz. Çünkü Peygamber sadece konuşulanları değil, o anda duyduğu seslerin görüntülerini de algılayabiliyordu...

Muhammed Peygamber, öte aleme intikal etmiş olanları da işitirdi... Zeyd ibni Sabit'in anlattığına göre, bir gün, Peygamber'le birlikte yolda giderlerken, karşılarına beş - altı kabir çıkar. Oradakilerden kabir sahiplerinin geçmişlerini soran, araştıran Peygamber, daha sonra dönerek şöyle der: "Muhakkak ki, bu ümmet kabirleri içinde imtihan olunuyorlar... Bu kabristandan işittiğim kabir azabının sizlere de işittirimesini Allah-ü Teala'dan isterdim."

IV. Fiziki Medyomluğu

Fiziki medyomluk denilen fenomenlerin çeşitli tezahür şekilleri olan telekinezi, levitasyon, apor, ışık tezahürleri vb. paranormal fizik ötesi olayların, Muhammed Peygamber tarafından çeşitli zamanlarda ve çeşitli yerlerde, "en yüksek örnekleriyle" gerçekleştirildiği yine tarihi kayıtlarla belgelenmiştir. Telekinezi ile levitasyonun bir arada görüldüğü bir fiziki medyomluk olayını, sahabelerden ibni Abbas şöyle aktarır:

"Bir gün bir bedevi, Hz. Muhammed'in huzuruna gelerek şöyle söyler:

– Senin Hak Peygamber olduğunu nasıl bileyim?

– şu hurma ağacının bir dalını çağırıp, yanıma getirirsem, benim Hak Peygamber olduğuma şahadet eder misin?

– Evet, ederim.

Bunun üzerine, hurma dalını yanına gelmesi için çağırdı. Bu çağrı üzerine hurma salkımı, ağacından koparak yere düştü ve sıçrayarak Resulallah'ın huzuruna geldi. Hz. Muhammed, salkıma tekrar seslenerek: 'Haydi, eski yerine git...' *der, dal da gider. Bunun üzerine: 'şahadet ederim ki, sen Allah'ın Hak Peygamberisin', diyen bedevi, iman ederek Müslüman oldu."*

Muhammed Peygamber'in telekinezi yeteneğinin tezahür şekillerinden biri de, *"ağaçları yürütmesi"*dir. Sahabelerden ibni Mesut, Peygamber'in bir sakız ağacını çağırması üzerine, ağacın kendisine doğru birkaç metre ilerlediğini; Cabir ise, iki ağacın, Peygamber'in isteği üzerine bir araya geldiklerini ve sonra, işaretiyle de gene yerlerine gittiklerini anlatmaktadır.

Muhammed Peygamber'in gerçekleştirdiği telekinezi fenomenleri arasında *"ışık"* tezahürlerı de yer almaktadır. Enes ibni Malik, bu tür tezahürlerden birini şöyle anlatır:

"Sahabelerden Üseyd ibni Hudayr ile Abbas ibni Bisr, bir gece Mescid'de Hz. Muhammed'in sohbetinde bulunduktan sonra, evlerine dönmek üzere oradan ayrılmışlardı. Bir de baktılar ki, önlerinde, kandile benzeyen iki ışık, gidecekleri yolu aydınlatmaktadır. Yolları ayrıldığı zaman bile, ışıklar da ayrılarak her birinin yolunu aydınlatmaya devam etmişti. Evlerine ulaşıncaya kadar da böyle sürdü."

Muhammed Peygamber tarafından gerçekleştirilen bu sıradışı olayların haricinde, O'nun çevresindeki bazı kişiler de de garip olayların zaman zaman baş gösterdiği de görülmüştür. İşte onlardan biri:

Sahabelerden Ömer'in oğlu Hamza Eslemi, karanlık bir gecede Tebuk'da Muhammed Peygamber ile birlikteyken, kendi parmaklarının ışık saçtığından bahseder: *"Karanlıktan ötürü pek çok zahmet çekiyorduk. Derken, develerimiz ürküp dağıldılar. O sırada benim parmaklarım ışıldadı. Parmaklarımın ışığı altında bütün develer toplanıncaya kadar da bu olay devam etti."*

Fiziki Medyomluk çeşitlerinden biri de apor olaylarıdır... Muhammed Peygamber'in kayda geçmiş olan *"bolluk mucizeleri"* işte bu tür olaylar sınıfında yer alır.

Sahabelerden Hubeyş ibni Halid'in anlattığına göre, Hicret sırasında konakladıklarında, Peygamber, hiç süt vermediği belirtilen bir koyunu sağmak için sahibinden izin ister. Koyunu yanına getirdiklerinde, elini koyunun memelerine sürer ve sütlenmesi için dua eder. Koyunun memeleri derhal sütle dolar ve büyükçe bir kap isteyen Peygamber, bu kap doluncaya kadar koyunu sağar. Kaptan herkes ikişer defa doyuncaya kadar içtikten sonra, Peygamber, aynı kap doluncaya kadar koyunu tekrar sağar ve bu sütü de koyunun sahibine verir.

Selman-ı Farisi de kölelikten kurtulması için ödemesi gereken kırk okka (51. 280 kg) altını, Muhammed Peygamber'in tezahür ettirdiği bir *"altın aporu"* sayesinde elde edişini ise şöyle anlatır:

“Hz. Muhammed, birinden, yumurta kadar bir altın getirmişti. Bunu bana vererek borcumu ödememi ve kölelikten kurtulmamı istedi. Bu kadarcık altının borcuma yetmeyeceğini belirttiğimde, Hz. Muhammed, o altın parçasını mubarek dili üzerinde çevire çevire gezdirdi ve ‘Hele sen bunu al, Allah senin borcunu öder’ buyurdu. Altın parçasını aldım ve alacaklarıma o parçadan tarta tarta altın verdim. Onlara, altınparçasından kırk okka altın tartıp, haklarını eksiksiz olarak verdim ve özgürlüğüme kavuştum.”

V. Şifacılık Yeteneği

Muhammed Peygamber, bir ruhsal şifacı olarak da insanları ve hatta çok sevdiği hayvanları bile tedavi etmişti. Huzuruna gelen hastaları, çoğunlukla *“ellerin teması metodu”*nu[22] uygulayarak şifaya kavuştururdu. İbni Abbas Muhammed Peygamber’in sara hastalığına tutulmuş küçük bir çocuğu tedavi edişini şöyle anlatır:

“Hz. Muhammed, mübarek elini çocuğun göğsüne koydu ve dua etti. Çocuk hemen şiddetli bir şekilde aksırdı ve ağzından siyah bir et parçası çıktı. Böylece şifa buldu ve hastalığından kurtuldu.”

Yukarıda ibni Abbas’ın aktardığı bu olay, akıllara Filipinli şifacıları getirmektedir. Dünya üzerinde sadece Filipinler’de gerçekleştirilen neştersiz ameliyatlarda vücuttan çıkartılan buna benzer parçaların olduğu bilinmektedir. Birçok parapsikolog bu parçaların vücuda ait olmayıp, materyalize olmuş formasyonlar olabileceğini ileri sürmektedir. Ancak yine de bu parçaların mahiyeti henüz anlaşılamamıştır.

Peygamber’in gerçekleştirdiği öyle şifa uygulamaları vardır ki, bu uygulamaların sadece manyetik şifa ile değil, telekinetik güçleriyle de desteklediği anlaşılmaktadır... İşte aralarında Ömer’in de bulunduğu çok sayıda sahabenin şahit olduğu böyle bir olayı Ömer’in sözleriyle aktarıyoruz:

“Uhud savaşı sırasında Katade ibni Numan’ın gözü İsabet aldı ve yuvasından çıkarak yanağının üzerine sarktı. Yanağının üzerine sarkan bu gözü kesip almak istedilerse de, Hz. Muhammed, Allah’a dua ederek, elinin ayası ile Katade’nin gözünü yuvasına yerleştirdi. Sonuçta Katade’nin gözü

öylesine iyi oldu ve görmeye başladı ki, savaşta çıkan gözün hangisi olduğunu anlayamaz olduk."

Bir başka şifa olayında ise, sadece nefesini kullanmıştır. Füdeyk isimli bir kişinin gözlerindeki katarağı sadece gözlerine üfleyerek tedavi etmiş ve hastanın yeniden görmesini sağlamıştır. Nefesle, manyetik ve telekinetik enerjilerin aktarılması da yine şifacılık tekniklerinden biridir. Nitekim, Parapsikoloji Laboratuvarları'nda yapılan çok sayıda deneysel çalışmada, bu yöntemle şifa gerçekleştirebilen çok sayıda kişinin bulunduğu tespit edilmiştir.

Muhammed Peygamber'in gerçekleştirmiş olduğu bütün Parapsikolojik fenomenlerde, aynı zamanda yoğun olarak *"Yukarısı"*nın takviye edici ruhsal enerjilerinden de azami derecede yardım ve destek gördüğü ve pekçok paranormal olayları, bu enerjilerin de yardımıyla kolaylıkla gerçekleştirdiği de su götürmez ayrı bir gerçektir... Nitekim *"Kevser"* olarak nitelendirilen bir güçle kendisinin donatıldığı, Kur'an-ı Kerim'de açık bir şekilde anlatılmıştır.

*"Biz sana Kevser verdik..." (*KEVSER, 108/1)

"Kevser"**:** Ruhsal idare Mekanizması'nın dünyaya gönderdiği *"ruhsal enerjiler"* demektir. Cennet'te *"Kevser şarabı"*nın içileceğinin söylenmesi de bu anlamda kullanılan bir semboldür. Anlamı öte alemde *"Ruhsal Yönetici Planlar"*ın şuurlandırıcı tesirleriyle varlığın uyandırılması ve geliştirilmesidir.

VI. Haberci Rüyaları

Muhammed Peygamber'in *"Haberci Rüyalar"* olarak sınıflandırılan türden rüyalar gördüğüne şahit olan kişilerin sayısı bir hayli fazladır... işte bir kaç örnek...

Sahabelerden Enes ibni Malik, Peygamber'in peş peşe gördüğü iki rüyanın teyzesi Ümmü Haram ile ilgili bir kehanete dönüşmesini şöyle anlatır:

“Hz. Muhammmed, teyzem Ümmü Haram’ın ziyaretine geldiği bir gün, yemekten sonra bir süre uyudu. Sonra, gülümseyerek uyandı ve teyzem gülümsemesinin nedenini sorunca, rüyasını anlattı:

– ‘Rüyamda bana ümmetimden bir kısmı şu gök deniz üzerinde, padişahların tahtlarına kuruldukları gibi, gemilere binerek, Allah yolunda deniz savaşına gittikleri gösterildi de ona gülümsüyorum.’

Teyzem kendisinin de o deniz gazilerinden olması için, Hz. Muhammed’den dua buyurmalarını rica etti. Hz. Muhammed de dua etti. Sonra Hz. Muhammed, biraz daha uyudu ve gene gülümseyerek uyandı.

– ‘Bu defa da ümmetimden bir kısmının, padişahların tahtlarına kuruldukları gibi, kara vasıtaları üzerinde debdebeli bir kafile halinde gazaya gittikleri gösterildi.’

Teyzem onların arasında da bir gazi olarak yer alması için gene ricada bulundu. Bunun üzerine Hz. Muhammed: ‘Hayır!... Sen birincilerden, deniz gazilerindensin’ *diye cevaplandırdı.”*

Ümmü Haram, yıllar sonra Müslümanlar’ın ilk deniz savaşı olan “Kıbrıs Seferi”ne katılmış ve orada hayatını kaybetmiştir. Mezarı bir türbe haline getirilmiş olup, günümüzde “Hala Sultan” adıyla bilinir.

VII. Telepati Yeteneği

Muhammed Peygamber’in Parapsikolojik yeteneklerinin arasında en gelişmiş olanlarından biri de kuşkusuz ki *“telepati”* yeteneğiydi...

Peygamber’in çevresindeki insanların düşüncelerini okuduğuna ilişkin sayısız yaşanmış olay mevcuttur. Biz burada sadece bir tanesini aktarmakla yetineceğiz...

Bir gün Ebu Cehil, yerden topladığı bir avuç taşı avucunda saklayarak, bunların sayısını Muhammed Peygamber’den sorar:

– *“Peygamber isen, avucumdaki taşların sayısını bil bakalım...”*

– “Sen benden gizli olarak say da bileyim...”

– “ *Ebu Cehil gidip bir köşede Peygambere göstermeden taşları sayıp tekrar gelir... Peygamber derhal taşların sayısını doğru olarak söyler ve ilave eder:*

– “Bu bir keramet değildir. Bilimdir... Bu bilimi bilen herkes, bunu doğru olarak söyleyebilir...”

... Evet bütün bunlar bir bilimdir... Ancak ne yazık ki, yurdumuzda hala bu bilim üzerine ciddi hiç bir araştırma yapılmamakta ve bu bilime karşı kayıtsızlık devam etmektedir...

Ancak yukarıda da görüldüğü gibi Muhammed Peygamber sadece *“telepati”* ile ilgili bir olayı insanlara örnek olarak göstermekle kalmamış, bunun öğrenilebilecek bir *“bilim”* olduğunu da yine bizzat kendisi açıklamıştır...

Eh... Ne diyelim artık...

Biz diyeceklerimizi fazlasıyla söyledik galiba...

SON SÖZ

Sevgili okuyucularımız, bir kitabımızın daha sonuna gelmiş bulunuyoruz...

Sizler için hazırladığımız ve sırasıyla yayınlayacağımızı söylediğimiz kitaplarımızı görmüş olduğunuz gibi teker teker çıkartıyoruz... Ve bundan sonra da çıkartmaya devam edeceğiz...

“Bilinmeyen Yönleri ve Sırlarıyla SON ÜÇ PEYGAMBER” adı altında sizlere sunduğumuz bu kitapta okuduklarınızın bir kısmı herkes tarafından bilinen, ancak bir kısmı ise ilk defa bir kitapta kamuoyuna açıklanan *“binlerce yıllık ezoterik bilgilere”* dayanır.

Bu kitabımızı yayınlayıp yayınlamamayı bir hayli düşündükten sonra zamanın geldiğine inandığımız için sizlere ulaştırmış bulunuyoruz.

Umarız zamanı gerçekten gelmiştir...

Zamanının geldiğine inanıyoruz çünkü, Dünya üzerindeki birçok ülkede yayınlanan kitaplarla “saklı sırlar” birer birer kamuoyuna duyurulmaya başlandığı bu günlerde; yurdumuzdaki insanların da, en azından yurtdışındaki insanlar kadar bu bilgilerden haberdar olma hakkının bulunduğuna tüm kalbimizle inanıyoruz...

Daha bilinçli, daha iyimser, daha güzel bir Dünya’da buluşmak ümidiyle...

“Bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete...”

Işık ve Sevgiyle kalın...

YARARLANILAN KAYNAKLAR

Dictionnaire des Sciences religieuses M. Sabatier
La Langue Hebraique Restituée Fabre d'Olivet
La Mission de Juifs M.Saint Yves d'Alveydre
The Psychic Life of Jesus G.Maurice Elliott
Les Grands Initiés Edouard Schuré
Les Floralies de L'esprit R. Emmanuel
Mısır'ın Ölüler Kitabı Albert Champdor
Le Popol - Vuh Raphail Girard
Kur'an-ı Kerim -Türkçe Anlamı- (Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları)
Kur'an-ı Kerim Meali Prof.Dr. Süleyman Ateş
Tasavvuf-Tarikatlar-Mezhepler Tarihi İ. Zeki Eyüboğlu
Halk İnanışları Cemal Anadol
Thomas'ın İncili
Kitabı Mukaddes (Eski ve Yeni Ahit)
Timeless Eart Peter Colosimo
Cosmic Forces of Mu James Churchward
The Sacred Symbols of Mu James Churchward
Atatürk'ün Anıtkabir Kitaplığı'ndaki Mu ile Özel Çalışmaları
Tahsin Mayatepek'in Meksika'dan Atatürk'e Yolladığı Özel Notlar
Kur'an'daki İslam Yaşar Nuri Öztürk
101 Soruda Mezhepler Yaşar Nuri Öztürk
Tasavvufun Ruhu Ve Tarikatlar Yaşar Nuri Öztürk
The Masks of God Joseph Campbell
Magie Blanche et Magie Nore aux Indes Paul Dare
Hallac-ı Mansur Louis Massignon
Türkiye Halkı'nın Kültür Kökenleri (I,II) Burhan Oğuz
Bektaşi Menakıbnamelerinde İslam
Öncesi İnanç Motifleri A.Yaşar Ocak
Türkler'de Ateşle İlgili İnanışlar Prof.Dr. Hikmet Tanyu
Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar Prof. Fuat Köprülü
Sociologie Religieuse Gustva Mensching
El-Biruni, El - Asaru'l – Bakıye Edouard Sachau
Mitoloji Sözlüğü Azra Erhat
Traité d'historie des religions Mircea Eliade
Le Sacre et le Profane Mircea Eliade
Images et Symboles Mircea Eliade
Farisi Yazmalar No: 1364 Paris Kütüphanesi
Zwei Pfahlinschriften aus den Turfanfunden F.W.K. Müller
Proben der Volksliteratur der Türk W. Radlofö
Ruh ve Kainat Dr. Bedri Ruhselman
Allah Dr. Bedri Ruhselman
Ruhlar Arasında Dr. Bedri Ruhselman
Konferans Notları Dr. Bedri Ruhselman
Tabu Slov D.K. Zelenin
Aprés la Mort Exposè de la Doctrine des Esprits Léon Denis
Görünenden Görünmeyene Necmettin Ersoy

Divan-ı Kebir Mevlana Celaleddin
Mesnevi Mevlana Celaleddin
Mahzen-i Esrar Mahmud-ı Şebüsteri
Edgar Cayce et le Destin de l'homme Lytle W.Robinson
The Sirius Mystery Robert Teple
De L'Unité Transcendante Des Religions Frithjof Schuon
Sınır Ötesi Radyo Program Notları Ergun Candan
Konferans Notları Erol Konyalıoğlu
Dzyan Kitabı H.Egemen Sarıkaya
Agarta H.Egemen Sarıkaya
Sadıklar Planı Tebligatı Orjinal Celse Zabıtları
M.T.ve İ.A.Derneği Özel Çalışma Notları (1978 - 1994 Arası)
The Essenes Mysteries Robert Chaney
The Religious Attitude and Life in İslam Prof. D. B. Macdonald
Kabala – Musevi Mistikleri'nin Yolu Perle Epstein
Kıssas-ı Enbiya Ahmet Cevdet Paşa
Keşfu'l Mahcub – Hakikat Bilgisi Hucviri
Ariflerin Menkıbeleri Ahmet Eflaki
Hz. Muhammed Mekke'de W. Montgomery Watt
Hz. Muhammed ve Hadisleri Abdülbaki Gölpınarlı
Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih (12Cilt) Diyanet İşleri Bşk. Yay.
Mevcut Kaynaklara Göre: Hristiyanlık Doç. Dr. Suat Yıldırım
Kitabu'z - Zu'afa E.A.Muhammed Buhari
Tefsiru'l – Menar Muhammed Abduh
Two Worlds Dergileri
Fenomena Dergileri
Fate Dergileri
Esotera Dergileri

[1] Musa'nın yaşadığı bu parapsişik olayın ayrıntıları Tevrat'ta ÇIKIŞ, Bab: 3 (1-22), Bab: 4 (1-17)'de üstü örtülü olarak aktarılmıştır. Buna benzer bir olay, asırlarca sonra Hira Dağı'nda Muhammed Peygamber'in başından da geçmiştir...

[2] Horebe Vadisi'nde yaşananlar, ezoterik yönü örtülerek hikayeleştirilmiş, buna karşılık bazı mucizevi olaylar ise biraz abartılarak TEVRAT'ta (ÇIKIŞ, Bab: 32/1-35) da dile getirilmiştir...

[3] Konsantrasyon yeteneğimizin geliştirilmesinde kullanılan pratik metot ve çalışmalar hakkında ayrıntılı bilgi için bakınız: "RUHSAL GÜÇLERİ GELİŞTİRME TEKNİKLERİ", Sınır Ötesi Yayınları.

[4] O devirlerde Ölü Deniz'in batı kıyısında Kumran Kasabası olarak bilinen Eseniler'in yaşadığı bir bölge vardı. Gizli öğretilerini bir sır gibi saklayan ve dışarıya hiç bir bilgi sızdırmayan bu gizemli topluluğun üyeleri bazı tarihi belgelerde Kume Kahinleri olarak isimlendirilmiştir. Bu gizemli topluluk isa'dan kısa bir süre sonra esrarengiz bir şekilde tarih sahnesinden kaybolmuştur.

[5] Bu aydınlanma ve şuurlanma halini çeşitli gelenekler farklı isimlerle anlatmışlardır. Nirvanaya ulaşmak, insan-ı Kamil mertebisine varmak vs... Tanrı ile birleşmek olarak söz edilen mesele de, bu konuyla bağlantılıdır. İslami inanç sistemi içinde de bulunan Tanrı ile birleşmek demek, insanın Tanrısıyla yüz yüze gelip karşı karşıya oturmaları anlamında değildir. Tanrı ile birleşmek demek, bütünün bir parçası olduğunu ve insanın bütünün bilgisine sahip olduğunun bilincine varması demektir. Burada sözü edilen "bütün" evrensel varlığı ifade eder. "Bütünsel Varlık" anlamındadır. Bu inisiyatik bilgi, dinlerde perdelenerek anlatılmış ve bu sözcük yerine "Tanrı" ya da "Yaratan" ifadesi kullanılmıştır.

[6] Enok'un Kitabı'nın 48. ve 61. Babları Yuhanna İncili'nde yer alan Kelam ve Üçlem Doktrini'nin, İsrail'de çok daha önce de mevcut olduğunu kanıtlamaktadır. Enok'un kitabında "Ruhlar'ın Tanrısı" tabiriyle Baba, Seçkin Varlık tabiriyle Oğul, Diğer Güç tabiriyle de Kuutsal Ruh (Ruh-ül Kudüs) kastedilmektedir.(Edouard Schuré)

[7] Kenan Ülkesi’ne Kalde’den gelen ve M.Ö. 2000 - 1825 yılları arasında yaşadığı tahmin edilen, Yahudi Kavmi’nin babası sayılan İbrani Peygamberi.

[8] Ayr›nt›l› bilgi için bak›n›z: “RUHSAL GÜÇLERİ GELİŞTİRME TEKNİKLERİ”, S›n›r Ötesi Yay›nlar›.

[9] Pavlus’un ilk ismi Saul’dür. İsa Peygamber’in öğretisine girdikten sonra ismini değişmiştir.

[10] İsa Peygamber’in doğum tarihi bilindiği üzere tam miladi takvimin “0” kabul ettiği tarihte olmamıştır. İsa Peygamber’in doğumu “0” kabul edilen tarihten daha öncelere rastlamaktadır.

[11] Günümüzde bazı dini - tutucu çevrelerin, yeni doğan çocuklarına “Buşra”, “Sena” gibi isimleri sırf Kur’an’da geçiyor diye vermeleri moda haline geldiğine şahit oluyoruz. Hiç bir araştırma yapma gelenekeri bulunmayan bu çevrelerin; Buşra’nın İncil, Sena’nın da İsa Peygamber’in son veda yemeği anlamına gelen isimler olduklarını bilselerdi acaba yine bu isimleri çocuklarına verirler miydi çok merak ediyorum.

[12] “Evrensel İdare Mekanizması” ve “Melekut” sembolleriyle ilgili ayrıntılı açıklamalar kutabımızın 258-274. sayfalarında yapılmıştır.

[13] İsa Peygamber bu tedavisini Sebt gününde, yaptığı için, dönemin dini otoritelerinin şiddetli eleştirilerine maruz kalmış ve mevcut dini anlayışa uymayan hareketlerinden dolayı mahkemede yargılandığı sırada, bu olay aleyhinde kullanılan delillerden biri olarak gösterilmiştir.

[14] Kimliği bilinmeyen bu “beyaz giyisili” gizemli kişilerin tarihin çeşitli dönemlerinde bazı savaşlarda ve Müslüman toplulukların zor anlarında ortaya çıktığı görülmüştür. “Kurtuluş Savaşı” sırasında da ortaya çıktıklarını gören çok sayıda kişi olmuştur. Bu gizemli “beyaz giyisili” kişilerin en son “Kıbrıs Barış Harekatı”nda da ortaya çıkarak askerlerimize mucizevi yardımlarda bulunduğuna şahit olan çok sayıda asker vardır. “Kıbrıs Barış Harekatı”sırasında yaşanan bu olaylar, o yıllar basından gizlenmişse de daha sonra emekli olan ya da tezkere alan askerler, bu yaşadıklarını tüm açıklığıyla dile getirmişlerdir. İşin ilginç olan bir başka

yanı da, bu tür olaylara şahit olanlar arasında düşman askerlerinin de bulunmasıdır...Bu askerlerin düzenledikleri inanılmaz raporlar tarihe geçmiştir. Ayrıntılı bilgi için bakınız: “YAŞANMIŞ ESRARENGİZ OLAYLAR” Sınır Ötesi Yayanları.

[15] Göksel Planlar’dan; Evrensel İdare Mekanizması’na bağlı fonksiyon gören ruhsal yönetici planlar kastedilmektedir.

[16] Alak: Asalak demektir. Bununla da döllendikten sonra rahmin cidarına tutunan embriyo kasdedilmiştir. (Prof.Dr. Süleyman Ateş, Kur’an-ı Kerim Meali , Sy: 597)

[17] Peygamber’in o anda ne yazacağı konusunda tartışmalar halen sürmektedir. Bazı çevreler, Peygamber’in kendisinden sonra, başa kimin geçeceğini vasiyet etmek istediğini ve Ali’yi kendisinden sonra başa geçirmelerini söyleyeceğini ileri sürmektedir. Bu nedenle de Ömer’in buna engel olduğunu iddia etmektedirler. Bu iddianın doğru olup olmadığını bilemiyoruz ama Ömer’in Peygamber’in bu son isteğini yerine getirtmediği bir gerçektir. Olayın tanıklarından biri olan İbn Abbas, tüm ayrıntılarıyla bu olayın gelişimini anlattıktan sonra şunları söylemiştir: “İşte, gelecekte ortaya çıkacak bütün felaket, rezillik ve buhranların sebebi, Allah Resulü ve onun yazdıracağı şey arasına girmekten ibaret bu davranıştır.” Bu önemli olaya, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk de, Hürriyet Gazetesi tarafından 1988 yılında ücretsiz dağıtılan “101 soruda MEZHEPLER” adlı kitabında dikkatleri çekmiş ve hiç bir yorum katmadan olayı objektif bir şekilde anlatmıştır.

[18] Çok eski tarihi kayıtlarda, mitolojilerde ve dinsel metinlerde geçen, gökyüzünden ışıklar saçarak Dünyamız’a gelen uzaylılarla ilgili geniş bir araştırma; kısa bir süre sonra, Sınır Ötesi Yayınları’ndan çıkartacağımız “Çağlar Boyunca Yıldızlar’dan Gelen Tanrılar” isimli, Selman Gerçeksever’in kaleme aldığı kitapta yayınlanacaktır. Konuyla ilgili ayrıntılı araştırma yapmak isteyen okuyucularımıza duyururuz...

[19] Ölüm Ötesi Yaflam ve Öte Alem ile ilgili ayrıntılı bilgi için bakınız: “YAŞANMIŞ ESRARENGİZ OLAYLAR” Sy: 269 - 281 (Sınır Ötesi Yayınları’ndan)

[20] “Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercemesi ve Şerhi” Kitabı’nın 2. Cilt Sy: 261, 275; 9. Cilt: Sy: 280, 10. Cilt: Sy: 56, 73.

[21] Bu paragraf, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk’ün Kur’an’daki İslam Kitabı’nın 262. sayfasından alınmıştır.

[22] Ellerin teması ile aktarılan manyetik tesirler, şifacılık tekniklerinden biridir. Ayrıntılı bilgi için bakınız: RUHSAL GÜÇLERİ GELİŞTİRME TEKNİKLERİ” Sy: (161-184)